

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ КЛУБЪТ НА ХЪНТ

Част 1 от „Уайът Хънт“

Превод от английски: Надежда Розова, 2006

chitanka.info

На Джъстин Роуз Лескроарт

„Смяташ, че се познаваш, докато не започнат да се случват разни неща, докато не изгубиш обвивката на своята нормалност.“

„Малка смърт в Лисабон“ от Робърт Уилсън

ΤΟΓΑΒΑ...

1/1992 Г.

Отвън голямата четириетажна жилищна сграда на Двайсет и второ авеню близо до Балбоа в квартал Ричмънд изглеждаше добре поддържана, но и при предишни посещения по повод на оплаквания бях виждал подобно нещо и само по себе си то не означаваше нищо. В сградата имаше вероятно четирийсет жилища, всяко от които представляваше затворена в себе си отделна вселена, обитавана от самотници, от двойки, от студенти, от възрастни хора, от щастливи и от нещастни, от женени и от неженени, от хомосексуални и от нормални двойки, със или без деца.

В тази студена и мрачна сутрин задължаващото обаждане бе дошло от основното училище в Кабрило, където двете деца учеха съответно в шести и в четвърти клас. И двете бяха отсъствали от училище цялата предишна седмица, а родителите им не се бяха обадили в канцеларията, за да ги извинят. Когато служителката, следяща присъствието на децата в училище, позвънила в дома на семейство Дейд за пръв път миналата сряда, тя оставила съобщение, на което никой не отговорил. В петък отново се обадила и разговаряла с Тами, шестокласничката, която казала само, че всички са болни от грип. Майка ѝ също била болна и не можела да дойде на телефона. Според Тами тя и брат ѝ вероятно щели да се оправят до понеделник и щяла да донесе бележка от майка си или от лекаря. От някого. Обаче в понеделник децата пак ги нямало и служителката от училището се обади в Службата за закрила на детето, за да проверим какво става всъщност. В оплакването си тя отбеляза, че и двете деца изглеждат недохранени и са зле облечени.

Сега беше вторник сутринта, малко преди десет часа. Аз, Уайът Хънт, и партньорката ми за това посещение, всъщност любимата ми партньорка от СЗД, Бетина Кек, стояхме пред сградата, понеже никой не отговори след първите няколко натискания на копчето на звънеца от фойето на сградата.

— Защо не ми се вярва да няма никой у дома? — попита Бетина.

Навън беше доста мразовито, а и на мен ми бе писнало да чакам. Преглеждах табелките с имената на живеещите в сградата и натисках копчетата едно след друго.

— Мразя, когато ни принуждават да правим това. Ако някой се обади, ще говориш ли?

— Защо аз?

— Може би защото си по-изобретателна? Не, чакай, едва ли е така.

— И съм по-забавна — отбеляза тя.

Като по даден знак домофонът изпраща и се разнесе гласът на възрастна жена: „Кой е?“.

Бетина се наведе по-близо до микрофончето и каза:

— Доставка по куриер.

— Така ли? Прекрасно. — Бетина ми направи знак да мълча и след това чухме: — Обаче нищо не съм поръчвала.

— Вие в кой апартамент живеете?

— В осми.

Забодох пръст в табелката с името, за да го прочете Бетина. Тя загоря на секундата:

— Вие ли сте госпожа Крафт?

— Да.

— Ами ще трябва да се подпишете за доставката си.

— Какво е?

— В момента е една кафява кутия, госпожо. Ако не я искате, просто ще трябва да я върна.

— Къде?

— Я да видим. Струва ми се, че е от бижутерски магазин. Може би сте спечелили някаква награда.

Пауза, а след това:

— Е, добре.

Вратата избръмча и ни пусна в сградата.

— Може би наистина си по-изобретателна — казах аз, придържайки вратата пред партньорката си.

— Никакво „може би“ — усмихна ми се тя. — Това е най-приятната част от работата ни.

Минахме през една врата точно до входа и се качихме по стълбите до третия етаж. Апартаментът на семейство Дейд беше

двайсет и втори номер, намираше се надолу по коридора вляво. Двамата застанахме пред външната врата, заслушани за известно време в звука от работещия вътре телевизор. Бетина ми кимна и аз почуках. Вътре тутакси намалиха телевизора. Почуках отново. И отново.

— Който намали телевизора — казах аз силно и авторитетно, — моля да отвори вратата.

Най-сетне се разнесе момичешки глас, тъничък и плах:

— Кой е?

— Служба за закрила на детето — меко каза Бетина. — Отворете, ако обичате.

— Не ми е разрешено.

— Не ти е разрешено да не го правиш, миличка. Ти ли си Тами?

След известно колебание гласчето попита:

— Откъде знаете?

— От училището ти ни се обадиха да проверим как си. Тревожат се за теб и за братчето ти. От много дни отсъствате.

— Болни сме.

— Така казаха и те.

— Просто искаме да се уверим, че всичко е наред — вметнах аз.

— Може още да сме заразни.

— Ще рискуваме, Тами — каза Бетина. — Не можем да си тръгнем, преди да ви видим.

— Ако не ни пуснеш вътре — добавих аз, — ще се наложи да се върнем с полиция. Нали не искаш да става така?

— Няма нужда да викате полицията — каза Тами. — Не сме направили нищо нередно.

Бетина без всякакво усилие влезе в синхрон с мен:

— Никой не твърди подобно нещо, миличка. Просто искаме да се уверим, че всичко при вас е наред. Брат ти с теб ли е?

— Той е добре, само дето още е малко болен.

— Ами майка ти? Тя там ли? Или пък баща ти?

— Ние нямаме баща.

— Добре, тогава майка ти.

— Спи. И тя не се чувства добре. Болна е от грип.

— Тами — подех аз и се постарях растящата ми тревога да не проличи в тона ми, — трябва веднага да влезем. Моля те, отвори

вратата.

След няколко секунди чухме как ключалката се завърта и Тами застана на прага. Забележително сдържана и прилично облечена, помислих си веднага, за момиче, което явно беше гладно до смърт.

Бетина коленичи и я чух да пита:

— Тами, миличка, какво си яла напоследък?

Аз отворих вратата, минах зад тях и с половин ухо чух отговора на момичето:

— Малко хляб.

В дневната пред телевизора под купчина одеяла седеше измършавяло момченце, което се взираше с кух и празен поглед в екрана на телевизора без звук.

— Здравей, приятел — благо поздравих аз. — Ти ли си Мики?

Момчето ме погледна и кимна.

— Как си?

— Добре — отговори детето с тъничко гласче, — само че съм малко гладен.

— В такъв случай веднага ще ти намерим нещо за ядене. Какво ще кажеш?

— Добре, щом искате.

— Да, наистина искаме. Къде е майка ти, Мики?

Хванала Тами за ръка, Бетина чу въпроса ми на влизане в стаята.

— В спалнята си е — отговори ми тя. — Може би ще е добре аз да остана с децата за малко, а ти да провериш как е тя.

— Веднага.

Госпожа Дейд наистина си беше в леглото и спеше. Само че това не беше сън, от който човек се събужда.

При направената по-късно аутопсия бе установено, че е починала от свръхдоза хероин, вероятно под формата на черна смола, може би на третия или на четвъртия ден от отсъствието на децата от училище. Докато чакахме ненужната линейка, Тами ни разказа, че преди две седмици майка им изгубила работата си в супермаркет „Сейфуей“ заради проблема си с наркотиците, но това си било болест, с която тя просто не можела да се пребори. Казвала на Тами и на Мики, че знае, че не трябва да взема наркотици, че наркотиците са нещо лошо и че тя се опитва да престане, но наистина ѝ е много, много трудно. Най-важното обаче било те да не обелват дума пред никого, ама пред

абсолютно никого, защото ако в полицията узнаели, щели да дойдат и да отведат мама или да ги разделят от нея.

От часовете си в училище Тами знаела, че това е вярно. Всички смятали, че не бива да живееш с човек, който взема наркотици.

И точно затова Тами не казала на никого.

Пък и на мама не ѝ било за пръв път. Понякога се затваряла в спалнята си за няколко дни. Само дете този път продължило по-дълго от обикновено. Тами не искала да надниква вътре, защото понякога мама ужасно се сърдела, ако я проверявала. Не искала децата ѝ да я виждат как взема наркотици. Срамувала се. Тами си помислила, че майка ѝ сигурно ще излезе от спалнята след още ден-два или пък че все пак ще влезе да провери как е тя, когато храната им привърши, а след това с брат ѝ ще могат да се върнат на училище, а майка им ще излезе да напазарува и да им приготви нещо за ядене. А междувременно Тами хранела себе си и момчето с онова, което било останало в кухнята. Разпределила го така, че да не свършва бързо. Освен майка си, трябвало да закриля и брат си.

Влязох и проверих. Бяха им останали три филийки плесенясал бял хляб, малко оризови бисквити и една чаена лъжичка фъстъчено масло.

2/1996 Г.

Бях на тази работа от пет години и все още не разполагах със самостоятелен кабинет в Службата за закрила на детето. Всъщност не ми трябваше и не исках самостоятелен кабинет. В крайна сметка седемдесет и пет до осемдесет процента от работата ми беше навън, на място. През останалото време пишех доклади за онова, което бях свършил. Кабинети получаваха надзорниците, а мен ако питате, халал да са им. Надзорниците се интересуваха от приключването на делата, от цифрите и от следването на установените процедури. Мен ме интересуваше спасяването на живота на децата. Имаше известна разлика в подхода.

След като успях да се промъкна през бездомниците, окупирали съседните улици, всяка сутрин към осем часа пристигах в сградата на Отис авеню, проверявах дали има наистина спешни обаждания, а след това през повечето дни се заемах с дневната си норма от „нормални“ случаи. Всеки от тях беше посвоему спешен, макар че твърде често не бе определян като такъв от бюрокрацията.

За да бъде обявено за спешно и поради това незабавно да получи вниманието на служител или на екип от служители, положението в дома на едно дете трябваше да бъде определено като непосредствено застрашаващо живота му. Да кажем, спешен случай би било, ако някоя жена е провесила тригодишното си дете за крачетата от прозорец на шестия етаж. Всекидневните проблеми се смятаха за не толкова значими, а някои от тях бяха хроничното недояждане, вероятното физическо малтретиране, родител под влиянието на наркотици или в друго физически затруднено положение. Или пък чичо, за когото се подозира, че има плътски отношения с осемгодишната си племенница.

Повече или по-малко рутинното обаждане тази сутрин беше от Холи Парк, жилищен квартал близо до южния край на града. Поради вилнеещите там множество банди, смазващата бедност, отчайващата безнадеждност и астрономическия процент на жителите, които използваха или продаваха наркотици по улиците, броят на убийствата тук беше най-висок след този в Хънтърс Пойнт. И беше направо

недостижим в сравнение с други престъпления — придружени с насилие или не.

Нямам нищо против мъглата или дъжда, горещината или студа, обаче мразя вятъра, а днес, четвъртък в началото на април, духаше много силно. В опит да предпазя вече поочуканата си лумина от вандализма в Холи Парк паркирах на три пресечки източно от квартала, след това отворих вратата и се озовах сякаш срещу вихър от експреса за Аляска, от който шубата ми ме предпазваше толкова, колкото би ме предпазила и метална ризница. Денят беше ясен и слънчев, обаче вятърът беше безмилостен и ужасно, ужасно, ужасно студен.

Пъхнал ръце дълбоко в джобовете на палтото си, аз се добрах до адреса, който бях запомнил наизуст, и от отсрещния тротоар се взрях към набраздената от белези порутина, в която се очакваше да вляза. Знаех, че преди петдесетина години това място сигурно си го е бивало — подобните на казармени апартаменти са били прясно боядисани, имало е тревисти площи, поддържани градини и дори дървета. Жителите на квартала са били глобявани, ако не окосят моравата си, ако не поддържат балконите и верандите си чисти, без проснато пране и без отпадъци. Сега не бе останало нито едно дърво, нямаше и помен от градина, не се виждаше нито едно стръкче трева. От наблюдателния си пункт от отсрещната страна на улицата забелязах стотици отблясъци по спечената кафеникава пръст около сградите — бях идвал тук вече много пъти и знаех, че това са отломки от безброй изхвърлени и счупени бутилки от бира, вино и всякакъв друг алкохол, който се продава в шише. Пепси и кока-кола изобщо не се конкурираха в този район.

Може би най-тревожно от всичко бе това, че не се виждаше жива душа. Разбира се, при този вятър и студ хората едва ли щяха да излязат навън да се мотаят и забавляват на слънчице, но все очаквах да мерна някой да минава между сградите, някоя жена да простира пране, въобще някой да прави нещо. Мястото обаче изглеждаше съвсем пусто.

Запитах се дали не беше по-добре да се позадържа още известно време в службата и да се сдобия с партньор за това повикване. Може би някое от относително новите попълнения, та все още да има известен хъс. Но вече бе станало невъзможно да намеря колега, на

когото мога да разчитам или с когото бих издържал да прекарам известно време.

Понеже през последните няколко години всичко в службата бе като разядено от злокачествен тумор. Този факт съвпадна с пристигането и с назначаването на заместник-директора Уилсън Мейхю. Като се започне от надзорниците, които търсеха под вола теле и надуваха перки, и се стигне до моите колеги, които се отзоваваха на спешните повиквания, като влагаха целия си опит, ако изобщо благоволяха да се явят на работа, повечето хора в отдела явно получаваха тон в живота от Мейхю. В крайна сметка всички бяхме общински служители, профсъюзът ни бранеше и бяхме по същество неуязвими за дисциплината. Без мотивиран заместник-директор, работещите по случаите, на които наистина им пукаше за работата и за децата, се изхажяваха след няколко години. Повечето от онези, които бяха останали, бяха тук, защото никой не можеше да ги пипне с пръст — промъкваша се между самоволно удължените почивки, болничните дни и стотиците хитроумни измами с присъствените си карти. Една трета от служителите всъщност никога не правеха нищо съществено. Някои от тях дори изобщо не идваха на работа, което явно не правеше впечатление на Мейхю или на по-нисшите надзорници, на които поради това не им се налагаше да влизат в конфликт с нарушителите.

Бетина, която продължаваше да си върши работата, имаше известни проблеми след развода си, затова сега предпочитам да работя сам.

Е, нямаше какво друго да направя, освен да се заема със случая. Вече бях тук. И Кишиана Джеферсън се нуждаеше от помощ веднага. Трябваше да вляза и да преценя колко лошо е положението. Направих крачка от тротоара.

— Ей!

Обърнах се, върнах се назад и се опитах да смея абсолютно невъзможната гледка на още един бял човек в квартала. След това чертите му се проясниха в нещо отначало смътно, а след това много познато.

— Дев? Дев Джул? — попитах.

С Джул бяхме от един отбор по бейзбол в гимназията. Преди колежът да ни раздели, той бе може би най-добрият ми приятел.

Другият мъж разцъфна в сърдечна, макар и леко озадачена усмивка, след това и той ме позна:

— Уайът? Какво търсиш тук?

— Работя — отговорих и почти механично понечих да извадя портфейла си, за да покажа служебната си карта. — Аз съм от СЗД. Службата за закрила на детето.

— Знам какво е СЗД. Аз съм ченге.

— Не може да бъде!

— Напротив.

— Не си облечен като ченге.

— Инспектор съм. Ние не ходим униформени. Работя в отдел „Убийства“.

Метнах бърз поглед към улицата:

— Да не искаш да кажеш, че съм закъснял?

— За какво?

— За Кишиана Джеферсън.

— Никога не съм чувал за нея.

Заля ме вълна на облекчение. Кишиана поне не беше жертва на убийството, което Дев разследваше. Може би все пак бях пристигнал навреме.

— Ами, здрасти, радвам се да те видя — казах, — обаче трябва да свърша нещо там.

Джул стисна ръката ми:

— Нали не смяташ да влезеш вътре сам?

— Такъв беше планът ми. — Забелязах загрижеността на Джул и добавих: — Не се тревожи, Дев. Всеки ден го правя.

— Тук?

— Тук, там, къде ли не.

— Какво точно правиш?

— В повечето случаи просто говоря с хората. Понякога отвеждам някое дете.

Джул метна притеснен поглед към сградите, след това отново към мен.

— Въръжен ли си?

— Въръжен ли? — засмях се и разтворих широко шубата си. — Само с бисквити и с чипс, в случай че някой е гладен. Наистина трябва да вървя.

— Кажи ми точния адрес — настоя Джул. — Така или иначе ще се помотая тук с партньора си, за да потърсим свидетели. Ще бъда наблизно.

— Няма нужда, но оценявам предложението ти. Е, ще се видим по-късно. Трябва веднага да проверя мястото.

Дървената входна врата към казармата се затвори зад гърба ми и в коридора веднага стана тъмно като в рог, особено след ярката светлина навън. Някой бе боядисал дългите стъклени прозорци от двете страни на вратата. Дадох на очите си няколко секунди да посвикнат с мрака, след това опитах ключа за осветлението, който забелязах. Не работеше.

В коридора вонеше — познатата комбинация от урина, плесен и животинска миризма. Долових и лек мирис на марихуана и на цигари, но по-силните миризми преобладаваха. Вятърът фучеше навън, промъквайки се между сградите, и воят му ме накара да се запитам дали да не се обърна и да не поотворя вратата, за да влезе малко светлина. Точно пред сградата върху купчина развалини забелязах един камък, който щеше да ми послужи за целта. Подпрях с него вратата, която остана открехната петнайсетина сантиметра.

Семейство Джеферсън живееха в апартамент номер три, задното жилище отляво. Пред вратата се заслушах и чух само познатото бръмчене на телевизора, но всъщност не бях сигурен дали идва от това жилище, или от някое съседно. Почуках, никакъв отговор. Почуках отново.

— Госпожо Джеферсън?

Най-сетне чух тътрене на крака и женски глас отвътре:

— Кой е?

И аз знаех някои номера. На някои хора, ако им кажеш, че си от Службата за закрила на детето, никога не ти отварят. Обаче ако кажеш, че си от „Човешки ресурси“, чието подразделение е Службата, често решават, че става дума за финансовите им помощи и номерът действа като „Сезам, отвори се“. Госпожа Джеферсън открехна вратата, без да сваля веригата.

— Какво искате?

— Бих желал да поговорим за малко, ако нямате нищо против.

— Вече говорим.

— Обадиха ни се за Кишиана. Тя добре ли е?

— Кой ви се обади?

— Майка ви.

И слава богу, помислих си. Би трябвало да ни позвънят от училището, защото момичето вече бе отсъствало цели две седмици, но така и не се бяха надали до момента, в който аз им позвъних, за да потвърдят отсъствието. За щастие бабата наминала покрай апартамента предния ден и след това се обадила в СЗД.

— Тя се тревожи и за двете ви — казах аз и пристъпих още крачка напред, като се стараех тялото ми да не издава напрежение.

— Няма за к'во да се притеснява. Добре се грижа за детето си.

— Убеден съм, че е така, госпожо Джеферсън, но когато ни се обади нечия майка и каже, че е притеснена, аз трябва да отида и да се уверя, че всичко е наред. — Загърнах се по-плътнo с шубата. — Ако може да вляза и да поговоря и с двете ви за няколко минути, след това веднага ще си тръгна.

От дясната ми страна вратата в другия край на коридора внезапно рязко се отвори с трясък и група от трима мъже излязоха сред вихър от разпалени жестове и ругатни. Всички бяха издокарани с кожени якета и имаха характерната престъпна походка. Тестисите ми се вмъкнаха в тялото, когато госпожа Джеферсън затръшна вратата под носа ми.

Задната врата остана отворена. Като ме видя, главатарят на бандата спря, погледна зад гърба си и след това огледа коридора зад мен.

— Ей ти, тъпак!

— Аха — кимнах, дирейки остроумен отговор. Обаче се обърнах с лице към тях, без да отстъпвам.

— К'во аха бе, мамка му!

Те се приближиха и застрашително ме заобиколиха — нищо ново. Очите на мъжа бяха жълти като на болник. Не се бе бръснал от няколко дни. И явно никога не си беше мил зъбите. Погледнах го право в жълтите очички:

— Спокойно, момчета — казах аз и вдигнах картата си. — От СЗД съм. Просто проверявам дали Кишиана е добре.

Главатарят почака, след това се огледа. Отново изруга, наклони глава и групата отмина. Последният реши да се откаже от приличното

си поведение до момента, изкашля се и се изплю на пода пред краката ми.

Искуших се дали да не им пожелаая приятен ден, но реших, че това няма да ми донесе никакво предимство, затова прехапах език, обърнах се и отново почуках на вратата.

— Пак съм аз — казах.

Вратата се отвори, този път без веригата.

— Ти да не си някакъв глупак? — попита ме жената.

Последвах я вътре, вратата се затвори и резето хлопна.

Бях виждал подобни апартаменти десетки пъти преди това. Кухня, дневна и две малки спални. Не беше чисто и подредено, по мебелите бяха пръснати мръсни дрехи, по пода се въргаляха хартиени торби, върху масичките и по лавиците за книги, по които не бе имало книги от половин век, бяха струпани купчини кутии от Кей Еф Си и от „Мақдоналдс“.

Жената пусна щорите и скри по-голямата част от прозорците със завеси и с нещо, което ми заприлича на калъфки за възглавници, така че вътре стана почти толкова тъмно, колкото бе в коридора, но ъгълчето на един чаршаф на прозореца в кухнята бе паднало и оттам влизаше малко дневна светлина.

— Това е моята малка Кишиана — каза госпожа Джеферсън.

Детето седеше до кухненската маса. Сладко на вид дребничко шестгодишно момиченце с червена фланелка, сложило ръце пред себе си и склусчило длани.

Не протегнах ръка, стараех се всичко да бъде по-неофициално, затова само кимнах.

— Казвам се Уайът. — Удостоих я с професионалната си усмивка и тя уморено ми кимна в отговор. Отново се обърнах към майката. — Да поседнем — предложих и дръпнах един стол. — Е, Летиша — обърнах се към майката, — нали така се казваш?

— Лети.

— Така да бъде, Лети.

Само че тя ме прекъсна, внезапно обзета от гняв:

— Майка ми не е трябвало да ви вика. Не съм направила нищо нередно, само пазя себе си и детето си от злото.

— От злото ли?

— От сатаната — отвърна тя.

- От дявола?
- Точно така.
- Да не би да ви преследва?
- Предупреди ме. Каза, че ще ми я вземе, ако излезе навън.

Много я иска.

- Кога ти го каза?
- Преди две седмици. Видях го, така да знаеш.
- Къде?
- Там навън — тръсна глава тя.
- В коридора ли?

Кимна.

— И навън. Затова съм закрила прозорците. За да не може да наднича вътре и да види къде е тя.

Внезапно разбрах защо стъклените панели от двете страни на входната врата са били боядисани. Бръкнах в шубата си, извадих пликче чипс и един сникърс и ги оставих на масата, без да кажа и дума, само ги побутнах, така че Кишиана да може да ги стигне.

— Можеш да си вземеш, миличка — каза майка ѝ и момиченцето колебливо взе чипса, отвори пликчето и бързо започна да нагъва парченцата едно по едно.

Възползвах се от разсейването, за да разтопя леда помежду ни.

— Е, Кишиана, значи не си излизала навън от известно време?

Тя погледна въпросително към майка си, която ѝ кимна, после отново погледна към мен:

— Не.

— А искаш ли?

Изяде още едно картофче, този път забола поглед в масата пред себе си.

— Мама казва, че е така, защото съм лоша. Затова той ме иска.

— Всеки ден се моля — каза Лети. — Всяка нощ. Дано тя се поправи.

Не бях сигурен, че разбирам, обаче чутото никак не ми харесваше.

— Как така си лоша, Кишиана? На мен не ми изглеждаш лоша.

— Мама казва така.

— Не — възрази Лети. — Не го казвам аз. Обаче сатаната я иска.

— Как точно я иска? Лети? Кишиана? — местех поглед аз от едната към другата. Най-сетне спрях очи върху майката. — Лети, откога не си я пускала навън?

Очите ѝ се плъзнаха към момиченцето. Поклати глава:

— Откакто той е тук.

— Дяволът ли? И кога точно дойде?

— Не знам точно.

— Преди две седмици? Преди месец?

Лети примигна, за да възпре сълзите си:

— Ако тя излезе навън, не можеш се пребори с него. Ще я вземе.

— Няма да я вземе. Нали идвам от вън, няма и следа от него.

В този момент един порив на вятъра нахлу с приглушен писък и разтърси кухненския прозорец над нас.

— Ето ти знак — каза майката. — Той ти се присмива, чака да му се отвори сгоден случай.

— Това е вятърът, Лети. Само вятърът.

— Не! Заблудил те е.

— Мамо — обади се Кишиана. Сега държеше в ръце десертчето. — Моля те.

Лети отново кимна. В опит да се избавя от този абсурд прибях до суровата действителност:

— Лети — благо подех, — госпожо Джеферсън, изслушайте ме. Трябва да се уверя, че ще пуснете Кишиана да излезе от апартамента и да се върне на училище. Разбирате ли ме?

— Не мога. Наистина не мога. Нали виждате?

Не исках да прибягвам до заплахи, че ще отведа детето. Ако не постигнеш напредък, не след дълго щях да стигна и до тях. Опитът да се отнеме попечителството на майката над детето винаги беше последната мярка и последното нещо, което ми се искаше да правя.

— Ето какво ви предлагам, защо двете с Кишиана не се облечете топло и тримата заедно не излезем за малко навън? Лети, двамата с вас можем да държим Кишиана за ръцете. Ако забележим нещо, което да ни притесни, веднага ще се върнем вътре. Обещавам ви.

Лети се цупеше и клатеше глава, но момиченцето бе престанало да дъвче и очите му блеснаха:

— Развържи ме само за минутка, мамо.

Стъписан от думите ѝ, усетих как космите на врата ми настръхват от тревожното предчувствие, което бях развил след години на тази работа.

— Кишиана, какво значи „развържи“ ме?

— Нали се сецате — размърда се тя на стола. — За да мога да стана?

Смущението засенчи всяко друго чувство, изписано върху лицето на Лети.

— Добре си си така — каза тя на детето, след това се обърна към мен с безстрастен и дори разумен тон: — Няма нужда да става. Стане ли, ще се опита да излезе.

Безизразният ми поглед се премести от Лети към дъщеря ѝ.

— Кишиана, бих искал да се изправиш, ако обичаш.

Очите ѝ паникьосано се стрелнаха към майка ѝ.

Това бе сигнал за мен. Пресилено бавно бутнах стола назад, изправих се и заобиколих масата към Кишиана. Издърпах стола ѝ и рязко си поех дъх. Въже за пране, увито може би десетки пъти около кръста и краката ѝ, не ѝ позволяваше да помръдне.

Девин Джул, ченгето от отдел „Убийства“ и мой приятел от детството, цъфна до мен веднага щом излязох от тъмната дупка на яркото и ветровито парче спечена и осеяна със стъкло земя, което отвеждаше до тротоара. Носех Кишиана на ръце, краката ѝ бяха загърнати с одеяло, а ръката ѝ бе увита около врата ми.

— Какво правиш? — попита Джул.

— Отвеждам я оттук. Майка ѝ я беше вързала.

— И ти позволи да я отведеш?

— Обясних ѝ положението, дадох ѝ да попълни формулярите.

— Въпреки това. Ако някой те види или тя излезе, разпищи и се размърди, хората тук ще...

— Мамчето ще трябва да го приеме. С това си вадя хляба, ясно? Има си начин. — Вървах бързо и дишах учестено. — Имаш ли кола наблизо? Моята е на три пресечки. Грешка.

— Да, обаче ако някой излезе...

— Точно затова почти припкам, Дев — срязах го аз и кимнах към Кишиана. — Тревожа се за нея.

— Колата ми е съвсем наблизо, зад ъгъла — каза Джул и ни поведе. Доста бързичко.

3/(2000 Г.)

Заместник-директорът Уилсън Мейхю бе оставил учтива бележка в стаята ми, с която ме молеше да бъда така любезен да се отбия в кабинета му при първа възможност. В повикването нямаше нищо зловещо, само дето това щеше да бъде първата ми лична среща с Мейхю, след като на Коледа преди две години си бяхме разменили по едно престорено сърдечно „здрассти“. По онова време, проявяващ загриженост към подчинените си, той ме попита каква е връзката ми със СЗД. Тъй като тогава бях работил в службата от едва осем години и понеже самият Мейхю бе дошъл на борда преди пет години, аз го помолих да си остане между нас, но го уверих, че всъщност работя за ФБР под прикритие, за да заковем сводника, който от поста си в СЗД върти незаконна детска проституция.

След този случай той поне знаеше кой съм.

И така, този октомврийски следобед аз се озовах пред бюрото на заместник-директора в кабинета му на третия етаж на Отис авеню. Макар че мебелировката и интериорът в останалите помещения на СЗД можеха да послужат като еталон за сива бюрократична естетика със своите сивкави, зеленикави и метални повърхности, кабинетът на Мейхю, както и неговият обитател, издаваха подобие на стил, макар и не на вкус. Бюрото представляваше огромно туловище от червеникаво дърво, полирано и асиметрично, без видими чекмеджета и с плоска повърхност, само колкото да побере един телефон и една полупразна табличка за кореспонденция. Нямаше и следа от компютър или от друго подобно нещо. По стените бяха окачени три картини от Уолтър Кийн — деца с огромни очи, от които всеки момент ще бликнат сълзи (чат ли сте?) — поставени в рамки и поставени така, че да покрият цялото свободно място по стените. Шкаф от тиково дърво заемаше стената от дясната ми страна, точно срещу прозорците. Той беше покрит с голяма плетена покривчица, върху която се мъдреше истински сребърен руски самовар. По полиците зад гърба на шефа имаше съвсем малко книги, защото на повечето се мъдреха снимки в сребърни рамки на Мейхю с последните трима кметове, с шефа на

полицията, с губернатор Грей Дейвис, с Боз Скагс, с Даниел Стийл и с още няколко знаменитости, които не успях да разпозная. Най-горната полица бе изцяло посветена на керамиката Ладро. Трогателно.

Мейхю се изправи. Костюмът му „Армани“ не можеше да прикрие излишните петнайсетина килограма. Заобленото му и леко ангелско лице лъщеше леко над двойната брадичка, все едно го бе протъркал. Решението му да вчесва назад останалата му коса не бе нито подобрило, нито влошило вида на високото чело. Вероятно и собствената му майка не би го нарекла привлекателен, но той въпреки това излъчваше самоувереност, породена от упражняването на власт. Пълничък възрастен бял мъж, който бе успял, а ако не ви харесва как изглежда, гледайте си работата.

Надигна телесата си от стола и протегна ръка над бюрото, за да се здрависа с мен и да ми благодари, че съм се отзовал толкова бързо. Преди да успее да му отговоря, отново бе седнал на мястото си.

— Разбира се. Какво има? Някакъв проблем?

— Не, не. Няма никакъв проблем. Всъщност е точно обратното.

— Страхотно. — Зачаках.

— От колко време си на улицата и работиш по различни случаи?

— От осем години, господине.

Той тихо подсвирна.

— И аз така разбрах. Даваш ли си сметка, че си най-старшият служител на долния етаж?

— Не съм се замислял за това.

— И през цялото това време оценката за работата ти е блестяща.

— Обичам работата си, господине — свих рамене аз.

— Очевидно. Очевидно. — Преплете пръсти върху корема си. — Работата е в това, че имаш богат личен опит от улицата, който можеш да предадеш на новите служители в отдела.

— Опитвам се да помагам, когато мога.

— Да, добре... но си мислех, че бихме могли да оформим официално тези отношения. — Той се поприведе напред, малките му очички приковаха моите и на устните му се появи някаква усмивка. — Ще ти го кажа направо, Уайът. Някога мислил ли си да станеш надзорник?

— Никога не съм кандидатствал за такова място, господине.

— Защо?

Позамислих се за миг и отговорих:

— Струва ми се, че ми харесва да бъда на улицата.

— Това е похвално. Там е целият екшън, нали?

— Нещо такова.

— Не би ли желал повишение?

Пак не му отговорих веднага. Явно му се е сторило, че разглеждам трофеите и снимките из стаята му. Неправилно прецени това като завист.

— С твоите блестящи постижения до този момент не е невъзможно след броени години да седнеш на моето място.

„О, сърце, недей да лудееш!“

Освен всичко друго това беше безочлива лъжа. Самият Мейхю никога не бе работил на улицата. Дори не знаех със сигурност дали има пряк опит в социална работа, което бе задължително изискване за нас, уличните типове. Само че задължително изискване, за да станеш заместник-директор, не беше работата по конкретни случаи. А политическите връзки. Мейхю беше брат на една общинска съветничка, Криса Мейхю. Нито се бях забърквал, нито исках да се забърквам в подобно нещо.

Само че понеже се държахме приятелски, не виждах причина да сменям тона.

— Лаская се, че ме смятате за...

Той отново се намеси, преди да успее открито да му откажа:

— Повишението на заплатата е доста съществено.

— Не става дума за това — поклатих глава аз.

— А за какво тогава?

— Вече ви казах. Просто не си падам по работата в кабинет. Харесва ми да се отзовавам при повиквания.

Мейхю отново се отпусна тежко на стола си и лицето му помръкна.

— И често излизаш сам.

Това не беше въпрос, но въпреки това казах:

— Да, господине, така е.

— И защо?

„Защото повечето от колегите ми, които ти си наел, не са мотивирани, идиот такъв.“ Но вместо това казах:

— Понякога графиците ни с колегите се съчетават трудно.

— Смяташ ли, че това е ефикасно?

— Понякога при работата на терен един неопитен партньор може по-скоро да попречи, отколкото да помогне.

— Но как тогава младите ще добият толкова ценния опит от първа ръка, ако един ветеран в службата не иска да ги взема със себе си?

— Ами... нещата не опират до желание. Някои от хората на долния етаж смятат, че на всяка цена трябва да напишат докладите си и че това е приоритетът им. Само че така остават по бюрата си. — Бързо слизахме от привидно приятелската сцена. — А що се отнася до ефикасността, нали сам казахте, че оценките за работата ми са добри.

— Да, за самите повиквания. Само че ние тук управляваме един кораб и ни трябва съдействието на всички моряци, за да го задържим над водата.

Опитният морски вълк у мен не откликна на аналогията. „Ами тогава наемете хора, които имат желание да излизат на улицата и да работят.“ Обаче се насилих да издокарам една обнадеждена усмивка:

— Бих искал да смятам, че аз съдействам, господине.

Мейхю дълго дъвка тънката си долна устна. Въздъхна тежко, явно с дълбоко съжаление, и каза:

— Има няколко многообещаващи млади хора, които бихме искали да вкараме тук, Уайът, и честно казано, те могат да започнат с много по-ниска заплата от твоята в момента. Дори да те повишим до надзорник, привличането на някои от тези хора ще се отрази положително върху бюджета ни.

Значи сега ставаше въпрос за бюджета. Мейхю вече нищо не криеше и аз започвах да прозирам за какво става въпрос. Той беше обещал работа — моята работа — на сина или на дъщерята на някой от своите хора.

— Кого ще заместя като надзорник? — попитах.

— Дарлийн вече пети месец е в отпуск по майчинство — отговори той. — И поиска още два. Според мен не възнамерява да се върне.

— Може ли да си помисля?

— Разбира се. — Дебелото му лице грейна. — Помисли си няколко дни, Уайът, колкото време ти е нужно.

Не приех.

Две седмици след отказа ми Мейхю обяви административно прочистване на отдела, при което тримата оперативни работници с най-голям опит — аз, Бетина Кек и един ветеран с десетгодишен стаж, който почти не се вясваше и се казваше Лайънел Уитмор — трябва да преценяваме сериозността и достоверността на докладите за малтретиране на деца и да възлагаме случаите на подходящите оперативни работници. По същество това беше ролята, която до този момент бяха изпълнявали нашите надзорници от първо ниво, и се вършеше изцяло в офиса, само че в този случай нямаше никакво повишение на заплатата.

Разбира се, всеки случай на малтретиране на дете е сериозен, само че не всяко обаждане за подобен случай е основателно. В началото на кариерата си останах изненадан от броя оплаквания до СЗД, които се оказваха фалшиви — бяха от бащи, които искаха да причинят неприятности на майката на детето си, или от съседни като отмъщение за вдигания шум, или от жена, която иска да тормози бившия си съпруг, докато децата са при него за уикенда. Тези и десетки други подобни случаи бяха най-често срещаните грозни, глупави и дребнави скандали, в които децата бяха използвани като пионки в игричките на възрастните. Позовавайки се на факта, че страдаме от хроничен недостиг на хора, че бюджетните ограничения ни съсипват и че броят на основателните оплаквания също е твърде голям, Мейхю реши, че опитните му оперативни работници ще се превърнат в средството за отсяване на зърното от плявата сред оплакванията и така ще повишат ефективността на СЗД като цяло.

Планът на Мейхю беше колкото очевиден, толкова и прост. От негова гледна точка аз не умеех да работя в екип, Бетина беше направо за лудница, а Лайънел беше безполезен. Ако не ме пускаше на улицата, не след дълго щях сам да напусна. А без мен, за да удържам фронта на фалшивите оплаквания, Бетина и Лайънел щяха рано или късно да оплетат конците и така щяха да се освободят цели три работни места, а не само едно. След това Мейхю можеше да ощастливи три от своите богати приятелчета и може би щеше да се сдобие с нова кола — или поне с още един сребърен самовар или със снимка с някоя знаменитост.

Само че този път аз бях наистина вбесен и нямаше да допусна да ме изхвърлят от работа, която толкова много обичах. Реших, че ще се задържа повече от Мейхю. Той се нуждаеше от добри и стабилни оперативни работници, защото в противен случай нямаше да изглежда добре отстрани. Реших да играя на изчакване, докато нещата в крайна сметка се обърнат и отново ме изпратят на улицата. Докато спечеля.

Грешах.

Късно един петъчен следобед през февруари, докато седях сам в кабинката си — Бетина и Лайънел се бяха отлъчили самоволно по-рано — с купчина оплаквания, които трябваше да бъдат оценени преди почивните дни, попаднах на задължителен доклад от спешното отделение в общопрофилната болница в Сан Франциско. Петгодишно момче от латиноамерикански произход, Мигел Нуньос, бе прието в болницата малко преди два часа същия следобед със счупена ръка, което се сторило доста необичайно на болничните служители. Обадох се на рецепцията и разговарях с някой си д-р Търнър, който бе открил, че това е третото постъпване на момчето в три различни болници — две счупени кости и разместено рамо — откакто майка му се била хванала с новия си приятел. Били гипсирали ръката и в момента на разговора ни майката чакала да отведе Мигел у дома, но според д-р Търнър някой от СЗД трябвало веднага да отиде там, да разговаря с майката и със сина и да прецени положението, преди лекарят да може с чиста съвест да изпише детето и да го остави под опеката на майката.

Бях склонен да се съглася с него.

Уила Кардоза и Джим Фрийд тъкмо застъпваха за късната смяна. Двамата бяха неразделни, всъщност скоро щяха да правят годещ, и бяха наети през последните две години, което означава, че са хора на Мейхю. До този момент бях имал с тях единствено професионални контакти и макар да не бяха нищо особено, двамата всеки ден се явяваха на работа и ми се струваха свестни. Поне привидно като че ли ходеха по повиквания, пишеха прилични доклади, правеха минималното. По онова време не знаех и това — не бях надзорник, затова няхах достъп до досиетата на служителите — че на нито един от двамата до този момент не му се е налагало да натиска спусъка, т.е. насила да отнеме детето от опеката на родителите му.

Въпреки това те бяха най-добрият, да не кажа единственият избор, който имах. Работата ми беше да преценявам основателността на всеки сигнал, а този несъмнено беше реален като сърдечен пристъп. Затова ги запознах накратко с положението и им казах, че ще е най-добре да побързат, защото майката седи в чакалнята и изгаря от нетърпение да отведе момчето у дома, а д-р Търнър няма да може да я възпира вечно.

Докато те тръгнат и аз приключиха и с последното оплакване от купчината, стана седем часа. Все още притеснен от сериозността на сигнала, аз преглътнах гордостта си и се качих горе, за да проверя дали Мейхю е все още в кабинета си. Секретарката му си бе тръгнала, обаче той беше там и явно пиеше бренди от една малка чашка и говореше с някого по телефона. Когато ме видя на вратата на кабинета си, побърза да се извини и да затвори. Това беше първото ми посещение при него, след като отказах повишението.

— Да, Хънт, какво има?

От онзи ден бях станал Хънт, а не Уайът. Представих му накратко положението на Мигел, казах му кого съм изпратил и изтъкнах, че сигурно би искал да следи отблизо този случай през уикенда, за да види как ще се развият нещата.

Благодари ми за отговорността, с която съм поставил този сериозен случай на вниманието му, и заяви, че точно това възнамерява да направи.

Госпожа Нуньос отвела Мигел у дома в петък вечерта. В неделя той отново бил откаран в болницата, но този път със сериозно мозъчно сътресение, от което изобщо не се възстановил. По време на разпита д-р Търнър заявил, че е разговарял с мен и аз съм го уверил, че СЗД ще изпрати някой в болницата в рамките на един, най-много на два часа, обаче никой от отдела не бил отишъл.

В индивидуалните си показания Кардоза и Фрийд признаваха, че съм им възложил случая, но не съм поставил специален акцент върху него. Със сигурност нямаше нищо писмено (понеже бързах да ги изпратя да вървят, това поне беше вярно). Те дори отишли първо на друго повикване — имаха адреса и номера на случая като доказателство — и пристигнали в болницата много след като госпожа

Нуньос била отвела сина си у дома. Тъй като смятали, че д-р Търнър не би изписал момчето, ако смята, че го грози опасност, те се отзовали най-напред на първото повикване и оставили бележка на семейство Нуньос за среща в понеделник сутринта.

Докато седях пред Уилсън Мейхю в същата стаичка по време на дисциплинарното проучване, той съвсем спокойно и категорично отрече някога да съм споменавал този случай пред него в каквато и да било връзка.

4/(2001 Г.)

След края на административните процедури и обжалвания в крайна сметка щяха да ме оставят на работа в СЗД, ако приема официално писмено мъмрене, което щеше да влезе в личното ми досие, където обаче нямаше абсолютно нищо отрицателно, а и в случая с Нуньос също не бях направил нищо нередно. Нямаше сила на земята, която да може да ме накара да се замеся в предателството на Мейхю и в некомпетентността и безчестието на протежетата му. Осъзнах, че цената на отказа ми да приема писмото с мъмренето бе кариерата ми в СЗД.

Така да бъде.

От десет години живеях в един огромен склад с контролиран наем южно от Маркет стрийт, на практика в сянката на магистрала 101. Когато се нанесох, беше едно съвсем празно място с висок седем метра таван. Поставих окачени тавани и оградих с гипсокартон малко повече от една трета от 360-те квадратни метра площ, сложих мокет и разделих помещението на три отделни стаи — дневна с кухня, спалня и баня.

Пет месеца, след като напуснах работата си, лежах на ниския си матрак и дочитах „Последният лъв“, прекрасния втори том от биографията на Уинстън Чърчил, написана от Манчестър. Когато приключих, оставих книгата и поседях известно време, размишлявайки за живота на човека, за когото само бях чел. Блестящ военен лидер, обаятелен оратор, майстор на великолепни акварели, носител на Нобелова награда автор, министър-председател на Великобритания и — о, да — спасител на западния свят. Личните му трудности между двете световни войни, когато е бил дискредитиран и оклеветен както от враговете, така и от приятелите си, поставяха в друга светлина собствените ми проблеми с Мейхю и със СЗД.

Което не означава, че по някои въпроси не бях направо бесен. В повечето случаи се справях с този проблем, като карах сърф по няколко

часа дневно близо до Койот Пойнт. Освен това играех в две баскетболни мъжки лиги, където се раздаваха здрави лакти. Често правех джогинг по Ембаркадеро. Включвах електрическата си китара „Страут“ към уредбата си и прозорците на склада едва не се пръскаха. Няколко пъти месечно заедно с Девин Джул се отбивах в стрелбището „Джаксънс Армс“ в южната част на града и изстрелвах няколкостотин деветмилиметрови куршума там, където си представях, че се намира главата на Уилсън Мейхю. Ейми Ву, симпатична адвокатка от града, с която се бях запознал във връзка с работата си в СЗД, ми бе страхотно платоническо приятелче на чашка, а освен това притежаваше сякаш вродено умение да озаптява нрава ми, който откакто напуснах работа се палеше от едното нищо.

Но както вече казах, полагах старание.

Станах и отидох да проверя съдържанието на хладилника си. Както си стоях босоног в кухненската част на жилището си, мръсотията под краката ми ми напомни, че от известно време не бях чистил основно помещението, така че без много да му мисля просто грабнах парцала. Когато приключих с пода, изпразних коша с дрехи в пералнята, която се намираще близо до спалнята, сипах прах за пране и я настроих на дълъг режим. Избърсах плотовете в кухнята и в банята, след това почистих ъглите от прах и паяжини. После пуснах миялната, защото вече цяла седмица просто плакнех съдовете и ги подреждах вътре — предимно чаши за кафе, няколко тенджери и малки чинийки.

След това се съблякох и се приготвих да си лягам. Дрехите ми се въртяха с грохот в сушилнята. Плотовете и подът бяха толкова чисти, че направо да се храниш от тях. Миялната беше престанала да бръмчи. В спалнята ми и в дневната имаше прозорци, разположени високо на стената, които гледаха към Бранан стрийт и поради уличното осветление жилището ми никога не беше съвсем тъмно. Когато всички светлини бяха изключени, както бе в момента, в стаите и в склада като цяло имаше нещо подобно на лунно сияние.

Телефонът иззвъня и аз вдигнах:

— Френския ресторант — казах.

— Ако това наистина е френският ресторант, бих искала да направя резервация — каза женски глас.

— Съжалявам, не правим резервации.

— Смятах, че ако се обадиш точно два месеца преди деня, в който искаш да ядеш, точно в девет сутринта, може би ще имаш шанс.

— Само при положение че има свободна маса и че телефонът не е зает, а той винаги е зает.

— Не и в момента.

— Не, обаче не е девет сутринта. Съжалявам.

— Има ли някакъв начин да си направя резервация сега?

— Да не би случайно първите три букви от фамилията ви да са щ-ж-х?

— Това не може да са първите три букви от нито една фамилия. Освен това моето фамилно име има само две букви.

— Съжалявам, обаче не мога да ви вменя в графика.

— Не обслужвате ли хора, чиито фамилни имена имат само две букви?

— Много рядко. — Само че играта вече се бе изчерпала. Попитах Ву дали не си търси компания за по едно тази вечер.

— Боя се, че не. Работя.

— Все още? — погледнах часовника си. — В десет и половина?

— Адвокатската работа никого не чака, Уайът. Ето, захващам се с папките. — Тя замълча за миг. — Можеш ли да познаеш на чие име попадам върху бюрото си?

— Уинстън Чърчил.

— Хубав опит, но грешиш. Уилсън Мейхю. Напомня ли ти нещо?

— Смътно.

— Да си чувал нещо за него напоследък?

Не успях напълно да прикрия обзелото ме вълнение.

— Какво знаеш, Ву? Кажи ми, че новината е лоша. Нали не е умрял. Би било твърде честно.

— Не, не е умрял. Но явно е пострадал. Или поне така твърди.

— Как точно е пострадал?

— Имал ужасна, побъркваща, предизвикана от работата и от огромния стрес болка в гърба.

— Ау, ама това са бая определения.

— Така е.

— И какво означават? Че болката не е физическа ли?

— Не, болката си е съвсем истинска, ако той изобщо я чувства. Само че точната физическа диагноза би била трудна.

— Ти как разбра за Мейхю? Да не би да е твой клиент?

— Не, обаче един от най-големите ни клиенти е Калифорнийската медицинска осигурителна агенция, която се занимава с медицинските компенсации на държавните служители. Имаме и отдел, който специализира предимно в разобличаване на измамите със здравните осигуровки.

— Така.

— Така. Ами чувал ли си някога за болестта на шефа?

— Не. Да не би Мейхю да е болен от нея?

Въпросът ми я накара да забави темпото.

— Всъщност догадката може би не е лоша. Знаеш ли какво представлява болестта?

Никога не бях чувал за това и тя ме осветли по въпроса. Явно всеки един от предишните шест директори на Калифорнийския магистрален патрул бе подавал иск за нетрудоспособност през последните месеци от съответните им периоди на този пост и сега всеки от тях получаваше над сто хиляди долара годишно като инвалидна пенсия над нормалната си пенсия. Един от бившите шефове, продължи да разказва Ейми, чиято нетрудоспособност като магистрален патрул била диагностицирана като дължащо се на стреса високо кръвно налягане, започнал работа като директор по сигурността на международното летище на Сан Франциско, а заплатата му на този пост била повече от сто и петдесет хиляди долара годишно. Заедно с пълната си пенсия като магистрален патрул, здравната компенсация и новата заплата този трудолюбив полицейски служител получавал почти четиристотин хиляди долара годишно, голяма част от които били освободени от данъци, защото идвали от фондове на данъкоплатците.

— Хубава работа — отбелязах аз.

— Страхотна работа — отвърна тя. — Наеха ни, за да се погрижим той да я изгуби или поне да се лиши от здравната компенсация.

— А как откривате такива неща?

— Предимно по юридически пътища. Вземаме показания от свидетели, които работят или са работили с този тип, изискваме със съдебни призовки медицински картони, насрочваме повторен преглед при посочени от нас лекари, проверяваме лекарствата му, такива неща.

Но освен това наемаме частни детективи, за да следят тези хора, да видим дали например не забравят да носят предпазната си яка, когато ходят на водни ски и смятат, че никой не ги вижда. Или, както е в случая с директора по сигурността на летището, дали все още практикува скоковете с бърнджи заедно със сина си, където за стрес не може да става и дума.

— Майтапиш се.

— Все още не сме го спипали на местопрестъплението, обаче имаме косвен свидетел. Все ще намерим начин да го установим. Но причината да ти се обадя не е господин Сигурност на летището, а Уилсън Мейхю.

— Преразглеждате неговата молба.

— Бива си те. Този следобед получихме последните документи от „Калмед“ и докато преглеждах както обикновено отбелязаните с червено молби разпознах името на Мейхю от нашите множество очарователни разговори.

— И би трябвало, Ейми. Какво е станало? Молбата на Мейхю е отбелязана с червено?

— Да, така е, но не възлагай на този факт големи надежди, Уайът. Проверката е задължителна за всички икове за пълна и постоянна нетрудоспособност. И за всяка сума над сто хиляди долара годишно. Освен това Мейхю твърди, че има предизвикано от стреса неспецифично увреждане — болките в гърба са класика — което няма очевидна и непосредствена физическа причина. Не е паднал в асансьорна шахта и не си е счупил врата, например. Няма дискова херния или нещо друго, което може да се види на рентген или да се улови при ядрено-магнитен резонанс. Явно е помагал на някой от служителите си да вдигне нещо по време на работа, обаче се изкълчил и паднал. На следващата сутрин не можел да стане от леглото, макар че в момента не е в болница. — Тя си пое дъх. — Така че е получил одобрение на всички искания.

— Лъже.

— Възможно е, но съм виждала икове като този, които са се оказвали напълно основателни.

— Познавам този тип. Няма начин да е помогнал на някого да вдигне нещо по-голямо от кламер.

— Искаш ли да се опиташ да го докажеш? — попита ме тя.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид да ни помогнеш да докажем дали искът му е основателен.

— И как ще го направя?

— По всякакъв възможен за теб начин.

В разговора зейна празнина. Най-сетне успях да продумам.

— Нямате ли си отбор частни детективи, които използвате за тази работа?

— Не са отбор, но имаме няколко.

— Тогава не разбирам — защо аз?

— Ами защото лицензираните и въоръжени частни детективи са скъпи, поне ако са добри. Обикновено фирмата прави предварително проучване, преди да решим да привлечем някой частен детектив да работи по случая. Обикновено предпочитаме да сме почти сигурни в причината да подозираме измама, преди да изпратим някого, за да се уверим. В противен случай ще трябва да разследваме всички икове, което ще означава изцяло да се отдадем на разследване, а не ни се иска да го направим. Ние сме адвокатска фирма.

Поразмислих върху думите ѝ за момент.

— Това отговаря на общия въпрос „защо“, Ейми, но не отговаря на въпроса „защо аз“.

— Честно казано, не се сърди, ако съм малко нетактична, но нали сам спомена, че обмисляш отново да се върнеш в бизнеса и да започнеш да си търсиш работа. Смятах, че може да си мотивиран по този случай и че освен това ще ти се отрази добре. Както и да е, при обичайното развитие на нещата през следващите няколко седмици фирмата ще похарчи доста пари, докато разследва състоянието на Мейхю. Може би в крайна сметка ще решим да го изправим пред съда, което ще ни струва още пари, независимо от изхода на делото. Само че може и да не се стигне дотам. Зависи от предварителните разкрития.

— Искаш да проверя нещата.

Тя замълча, след това каза:

— Нека да бъде ясно, че не говоря официално от името на фирмата, Уайът. Не те наемем и дори не предлагам да те наема. Казвам само, че в този случай съм склонна да не следвам стриктно процедурата, защото така ще спестя значителни средства и човекочасове на фирмата. Ако ми кажеш, че ще се опиташ да откриеш

уличаващи данни за измама в случая с иска на господин Мейхю, ще бъде склонна за известно време да задържа предприемането на предварителните законови стъпки.

— А ако намеря нещо категорично?

— В този случай можем да обсъдим някакво възнаграждение.

— Започвам от утре.

— Страхотно. Просто така? Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Няма ли да промениш мнението си?

— Няма.

— Добре тогава. — Та замълча и добави: — Знаеш ли, трябва да се опиташ да бъдеш малко по-решителен. Никой не обича колебливите.

— Старая се, а междуременно ми кажи всичко, което трябва да знам.

Завърших университета в Сан Франциско през 1989 г. и понеже копнеех да натрупам жизнен опит, а и тъй като нямах по-добра представа какво искам да правя през останалата част от живота си, се записах в армията, за да видя свят. Малко след това започна операция „Пустинна буря“ и ме изпратиха в Ирак, което не беше точно онази част от света, която имах предвид. Като магистър по английски, който няма специални умения освен способността да пише пълни изречения с глаголи, със съществителни имена и с други части на речта с повече или по-малко правилен словоред, ме зачислиха в отдела за криминални разследвания, за да пиша административните и дисциплинарните рапорти.

Колкото и да бяха досадни рапортите, опитът ми в отдела за криминални разследвания беше първият ми зрял сблъсък с тъмната страна на човешката природа. Армията не обича да се говори за това, но поради напрежението, жестокостта, изтощението, емоциите, натиска и травмите върху човешката психика, местата на военни действия са плодородна почва за тежко криминално поведение — най-вече за изнасилвания и за техните разновидности, но също така за убийства и за сериозни наранявания, за кражби и за обща поквара. Това не е голяма новина, но за мен беше. След известно време ме повишиха и започнах да разпитвам заподозрени и да провеждам

разследвания. За пръв път в живота си имах важна и вълнуваща работа — усилена работа, понякога с елемент на опасност.

През годините ми в СЗД много от повикванията в домовете на малтретираните деца бяха свързани със същото напрежение и аз си дадох сметка, че в известен смисъл това чувство ме зарежда. През петте месеца, откакто бях принуден да напусна, някъде между мечтата си за отмъщение и гневните си пристъпи, се замислях за професионалния път, по който в крайна сметка бих искал да поема, ако изобщо някога се измъкнех от професионалната дупка. Една особеност изпъкваше. Каквато и да се окажеше новата ми кариера, тя нямаше да е свързана с дълго стоене в кабинет.

След обаждането на Ейми прецених възможностите си и най-накрая извадих своя фотоапарат „Канон“ с телеобектива. Имах и видеокамера „Сони“, която изрових от дъното на гардероба си в спалнята. Като по чудо, понеже не помнех кога за последен път ги бях използвал, и двата апарата имаха заредени батерии и филми. Напъхах ги заедно с останалите принадлежности в една раничка и ги оставих до входа към уличката в кухнята. След това си изключих мозъка и си легнах.

Когато за пети път отворих очи в мрака, най-накрая се отказах да се опитвам да спя. По покрива барабанеше дъжд, докато навличах анцуга си и едно дебело яке. Малко преди шест часа, когато от зората все още нямаше и помен, аз бях целият подгизнал и тъкмо завивах по Кост Плъс на Рибарския кей — два километра и половина за единайсет минути. По-бавно, отколкото когато бях на трийсет, но се утеших с мисълта, че несъмнено е по-бързо, отколкото ще бъде, когато стана на четирийсет и пет.

Когато се върнах у дома, си взех душ, преоблякох се и реших да надмина дори Чърчил, докато все още имам време, затова си отворих бутилка френско шампанско с бърканите си яйца. По правило със закуската си пия кафе, но каква е ползата да имаш правила, ако понякога не ги нарушаваш?

Като първа служебна задача реших, че ще го събудя за развлечение. Тъй като все още имах домашния му номер от указателя на СЗД, набрах го директно, чух гласа му след второто позвъняване и ухилен затворих. Отидох с колата си на адреса на Чери стрийт, който Ейми ми беше дала, уличка без изход в северния край на Лейк, близо

до южната граница на Президио. Тъкмо минаваше осем часа. Докато паркирах от отсрещната страна на улицата, няколко къщи по-надолу, забелязах черния мерцедес със суетните табели, на които пишеше „Детски работи“ — представата на Мейхю за забавна игра на думи във връзка с работата му в СЗД. Значи бях на точното място. Проверих камерите си за последен път, но все още не бях съвсем сигурен какво точно възнамерявам да правя. Ейми бе описала Мейхю като частично амбулаторен пациент, но освен това ми каза, че той получавал пенсия за пълна инвалидност. Затова очаквах, че в неговия случай амбулаторно болен ще означава, че може да става от инвалидната си количка, за да отиде до тоалетната, или нещо подобно.

Петнайсет минути след началото на първото ми наблюдение дъждът отново се усили и се сипеше на вертикални снопове, които на практика частично скриваха гледката ми към входната врата на голямата двуетажна къща на Мейхю, намираща се на дванайсет стъпала над нивото на улицата. Прозорците на автомобила ми, леко отворени, за да не се запотяват, всъщност се запотиха. Казах си, че ме чакат много бавни две седмици, ако моят обект си остане у дома, прикован или не към леглото си.

А това не беше представата ми за добре прекарано време.

Имах две възможности: да се обадя отново или да почукам на вратата му.

В СЗД директният подход даваше най-добри резултати. Затова изчаках дъждът да понамалее, след това излязох от колата, притичах през улицата и нагоре по стълбите. Според добрия тон все още беше рано за посещения без предварителна уговорка, само че Мейхю беше буден още преди час, след като вдигна телефона, нали така? В сравнение с недокрай обмисления ми план отпреди седмица да поръчам убийството на този човек, подобно нахлуване ми се стори едва ли не добронамерено.

Натиснах звънеца, почаках, след това отново го натиснах. След малко чух стъпки и вратата се отвори. Вероятно бе съпругата му. В този час не бе въплъщение на добронамереността.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя рязко и делово. — Малко е раничко да звъните по хорските врати, не мислите ли?

— Да, госпожо, съжалявам, но се надявах да разговарям с господин Мейхю.

— Боя се, че в момента това не е възможно. Не се чувства добре.

— Чух за това, но е много важно. Няма да му отнемам много време. Аз съм негов бивш служител от СЗД, Уайът Хънт. Сигурен съм, че той ще иска да ме види.

Устите ѝ бяха стиснати на тънка линия.

— Не съм толкова убедена, но почакайте за момент.

Затвори вратата под носа ми и аз направих каквото ми беше казала — зачаках.

Нови стъпки, този път по-тежки, и след миг се озовах лице в лице с Мейхю. Беше облечен за работа, със сако и вратовръзка. Съмнявам се, че съпругата му го беше вдигнала от леглото с тези дрехи, още повече пък с обувки.

— Уилсън. — За пръв път го наричах по малко име.

Той се поколеба, необичайната фамилиарност го свари неподготвен.

— Какво правиш тук? Какво искаш?

Ухилих се ледено и отговорих:

— Искам си работата, обаче вече е твърде късно за това, нали?

— Не съм виновен аз, Уайът. Решението беше твое.

— И кое решение по-точно, Уилсън? — Май ми допадна да му говоря на малко име. Така нещата ставаха по-динамични.

— Че не прие писменото мъмрене. Ти взе това решение.

— Да, така беше. А знаеш ли защо го направих?

— Не, не знам. Обаче постъпката ти беше глупава, това беше единственият ти шанс да запазиш работата си, а ти го проигра.

— Близко си, обаче не съвсем. Не можех да приема писменото мъмрене, защото не съм направил нищо нередно. Ти го знаеше и излъга.

— Измисляш си — каза той. Отстъпи назад и понечи да затвори вратата.

У мен като вълна започна да се надига ярост още щом го зърнах, а сега вече бях яхнал тази вълна. В крайна сметка бях новак в подобни сблъсъци. Силата на чувствата ми донякъде ме изненада. Действайки без да се замислям, подпъхнах крак във вратата и се наведох напред.

— Казваш ми право в лицето, че не си спомняш как се отбих в кабинета ти, за да ти кажа за Нуньос?

Той силно натисна вратата, но безуспешно, така че се отказа.

— Доколкото си спомням, и последния път, по време на изслушването, пак го казах в лицето ти. Тогава също не ме притесни, защото казах истината. — Той се ухили и додаде: — В случай че носиш микрофон. — След това лицето му помръкна: — А сега махнете крака си от вратата ми, господин Хънт, защото иначе ще бъда принуден да повикам полицията. Последния път, когато имахме недоразумение, което изискваше намесата на трета страна, вие доста пострадахте, не мислите ли? Сигурен ли сте, че искате отново да преживеете подобно нещо?

— Не — отговорих, — прав сте. — Отстъпих назад и освободих вратата. — Този път трябва да се справя с нещата по различен начин.

Спокойното му лице се наклони с престолено любопитство.

— Това ми звучи като заплаха.

— Така ли?

— Е, в случай че е така, нека ви кажа, че още тази сутрин ще подам оплакване в полицията, а когато пътищата ни отново се пресекат, ще поискам — и уверявам ви, ще получа — ограничителна заповед срещу вас.

— Благодаря за предупреждението.

— На ваше място, щях да забравя и да продължа живота си. Ние не сме от една категория, господин Хънт. Смятах, че вече сте разбрали това. — Той ми кимна и преди да затвори вратата, май наистина каза: — Приятен ден.

Оставих съобщение на пейджъра на Девин Джул и той ми звънна половин час по-късно. Дъждът ту спираше, ту отново започваше да вали през цялата сутрин, но вече по небето бяха започнали да се появяват сини участъци, които аз тълкувах като приближаването на подобри неща. В голямата къща малко по-надолу по улицата никой не помръдваше. Ако не бях видял със собствените си очи, че Мейхю страда от болки в гърба точно колкото страдам и аз, липсата на активност от негова страна би могла да ме обезсърчи. Вместо това се обнадеех от вероятността искът му наистина да е бил фалшив и посветих известно време на логистика във връзка с най-добрия начин да го изоблича. Реших, че ми е хрумнала прилична идея.

По онова време Девин вече знаеше всеки нюанс от моята история с Мейхю. Когато му разказах в най-обща линия какво правя, той веднага се наостри, готов за малко извънкласна дейност заради мен, стига да има елемент на разплата. Уверих го, че ангажиментът му няма да е дълъг, а планът ми е толкова красив, че направо ще го разплаче.

Друг добър знак за нашия отбор беше, че в момента Девин и партньорът му не бяха затрупани с бог знае какви разследвания за убийства. През февруари явно не ставаха много убийства и те работеха само по два случая. Освен това и двамата трябваше да дадат свидетелски показания в съда тази сутрин. Затова си бяха оставили деня свободен, обаче процесът по някаква причина се проточил и сега ги очакваше следобед без насрочени разпити на свидетели и без никаква друга работа от жизнено значение. Девин можеше или да излезе и да се позабавлява, или да си кисне в участъка и да пише доклади.

Труден избор.

Дадох на Джул телефонния номер и го предупредих обаждането за спадналата гума на Мейхю на всяка цена да идва от уличен телефон, откъдето не може да бъде проследено.

— Ау, страхотна идея, Уайът! — каза той с убийствената ирония, която си беше негова запазена марка. — Никога нямаше да се сетя.

Обаче въпреки сарказма той и партньорът му се включиха. Така че вече разполагах с бойна група от трима души, броейки и самия себе си, а две трети от нея бяха подготвени полицейски инспектори. Нарекох всички ни *Клубът на Хънт*. Това не ме преизпълни с лековата самоувереност, но шансовете изглеждаха добри.

Сигурно ще попитате — каква спаднала гума?

Ами онази, която лично аз изпуснах, клекнал до колата му пред къщата, като развъртях клапана на дясната задна гума, след това изпуснах въздуха с галещо слуха ми свистене, докато гумата не спадна чак до джантата. Признавам, че това деяние може да се окачества като детински и незрял вандализъм, който не приляга на зрял човек като мен. Само че ми носеше утеха съзнанието, че всъщност това са детински работи, както прокламираше самият Мейхю, а според мен това придаваше на стореното някаква елегантна симетрия.

Въпреки това нервите ми бяха обтегнати, докато притичвах обратно към собствената си кола, за да почакам. Джул щеше да се обади, когато наближеше достатъчно, а като се имат предвид всички променливи величини в графика му и в уличното движение, това щеше да му отнеме един час и дори повече. За щастие двамата с Маниън явно нямаха търпение да излязат на улицата, затова пристигнаха не повече от двацет минути, след като Дев ми позвъни на мобилния и ми каза, че е осъществил обаждането. Трябваше да съм готов.

Проверих камерата си за последен път, излязох и се преместих от другия край на колата, където Мейхю не можеше да ме види, дори и да погледне насам. Облегнах камерата върху капака на автомобила, за да е стабилна, и се приведох възможно най-много, за да не се виждам зад колата. Разбира се, все още имаше възможност Мейхю просто да се обади на „Пътна помощ“ или очарователната госпожа Мейхю да излезе, за да прецени щетите и може би дори сама да оправи гумата. Но аз знаех, че Мейхю вече е станал и е облечен и че вероятно направо ще побеснее вътре в къщата. Освен това сигурно би искал да се изправи срещу мен, ако излезе достатъчно бързо и все още има шанса да го направи.

Освен всичко имах блестяща друга идея, включваща собственото ми самоубийство, ако тази не го накараше да излезе навън. Оказа се, че тя няма да ми е нужна днес.

Понякога късметът се усмихва и на добрите.

Докато аз действах с вариообектива, Уилсън излезе на верандата и с потъмняло от ярост лице огледа улицата в двете посоки. Несъмнено след анонимното обаждане на Джул той бе решил, че аз съм изпуснал гумата му в пристъп на гняв, а след това съм се омел. Не бях толкова глупав, че да остана и се наслажда на сторената пакост. Очевидно недоволен, той ядосано поклати глава и заслиза по стълбите с уверена бърза крачка. Не прихвана с ръка болния си гръб. Не се пресегна към металните перила на стълбите.

Когато се озова на улицата, заобиколи колата. При вида на спадналата гума яростно започна да ругае — чуваше се дори от мястото, откъдето снимах — завъртя се бързо и според мен доста атлетично, търсейки още веднъж евентуалния извършител. Отново изруга и застина неподвижен за момент с ръце върху бедрата. Смятах,

че вече съм заснел достатъчно, след като бях запечатал как с лекота слиза по дванайсетте стъпала, но колкото повече, толкова по-добре.

Зачаках.

И той не ме разочарова. Отвори багажника, наведе се (както забелязах, без да свива колене), порови известно време, след това извади явно тежка чанта със стикове за голф и я постави на тротоара. Отново бръкна в багажника, този път извади крика и след по-малко от минута го постави и започна да помпи с крак и да вдига колата.

Погледнах назад към ъгъла и видях Джул и Маниън, които стояха там и приличаха на двама души, които просто се разхождат. Махнахме си, но останахме по местата си още няколко минути, наблюдавайки как Мейхю развива гайките. И тогава, когато почти беше приключил, аз се изправих с видеокамерата, приближих се, снимайки през цялото време, и заставах на около три метра от него, когато той измъкна спадналата гума и се изправи, като я държеше в ръце.

Не мръдвах обектива от него. Сигурно дори съм бил усмихнат. Той се полуизвърна, стиснал гумата, и се запъти към багажника на колата. Щом ме забеляза, се слиса и рязко спря.

— Здравсти, Уилсън. Как ти е гърбът?

Очите му се разшириха от страх, когато свалих камерата, насочих към него показалеца и палеца си, все едно са пистолет, и натиснах спусъка.

— Пипнах те.

Това ми спечели бонуса. Мейхю рязко се извърна наполовина, пусна гумата и се пресегна към лоста на крика. С животински вик се нахвърли отгоре ми, а аз ловко отстъпих настрани и улових с камерата неповторимите мигове, докато той продължи да напредва, размахвайки желязото над мен. Дори да го болеше гърбът, не даде особени признаци. Само че вече бе съвсем близо до мен, затова се приведох и избегнах следващото замахване.

И тогава чух зад себе си дългоочаквания глас:

— Спри! Полиция! Хвърли оръжието!

Кавалерията се спеша и започна да се доближава.

Почти с пяна на уста, Мейхю се нахвърли на Джул и на Маниън, които го сграбчиха за ръцете и се опитаха да го обуздаят. Железният лост издрънча върху платното.

Заснех всичко на видеолента. Стълбите, стиковете за голф, повдигането на колата с крика, свалянето на гумата, силното замахване към мен с железния лост и — най-любимия ми кадър — съпротивата му при арест. Последното гарантираше, че фалшивият иск заради мними болки в гърба ще стигне чак до прокуратурата. Без съпротивата при арест, прокурорът може би щеше да се изкуши, да му бъде оказан натиск или направо да бъде подкупен да забрави за измамата. Само че при наличието на съпротива на инспектори от отдел „Убийства“ щеше да бъде принуден да предяви обвинения за всичко. Дори връзките на Мейхю нямаше да могат да потулят историята, след като веднъж се разчуе, че е нападнал две ченгета, които просто са минавали оттам и като са го видели да размахва смъртоносно оръжие, са се намесили, за да възстановят реда.

— Дизмъс Харди — каза Ейми Ву, — това е Уайът Хънт.

Ръкувахме се. Харди бе вероятно на около петдесет и пет години. Несъмнено изглеждаше добре за ролята на един от главните партньори в една от най-големите адвокатски фирми в града. Носеше сив костюм на съвсем тънки кафяви райета, кафява вратовръзка и копринена риза с монограм. Беше много изтупан, но всъщност бе от добрите момчета. Освен това бе проявил добрия вкус да назначи Ейми.

— Госпожица Ву ме осведоми, че тази сутрин сте спестили доста пари на нашата фирма. Оценяваме го.

— За мен беше удоволствие. Всъщност не помня друг път да съм се забавлявал толкова.

— Както ти споменах, когато за пръв път обсъждахме проблема, Диз — обади се Ейми, — отношенията на Уайът и на господин Мейхю си имат дълга предистория. Реших, че той ще бъде мотивиран.

— И все пак, само за един ден! — каза Харди. — Впечатляващо. Никой не постига такова нещо за един ден — кимна той с възхищение. — Радвам се, че Ейми се е сетила за вас.

— И аз.

Харди поседна в ъгъла на голямото си бюро от черешово дърво.

— Така че сега, Уайът, въпросът е какво ние можем да направим за теб?

Разбира се, бях мислил върху въпроса за плащането, само че не това бе основното. Сега се чух да казвам:

— Може би това е един от случаите, когато работата сама по себе си е наградата.

Харди се ухили към Ейми:

— Този тип е голяма работа. — Сетне се обърна към мен: — Ти истински ли си?

— Понякога просто не става дума за пари — свих рамене аз.

— Според моя опит не е толкова често, колкото си мислиш. Може ли да ти задам един личен въпрос? От колко време си без работа?

Стрелнах бързо Ейми с поглед. Явно бе провела доста съдържателен разговор с Харди, преди да ме покани да се погрижа за случая на Мейхю.

— От няколко месеца, но докато работех, пестях, така че в момента парите не са голям проблем. По-скоро се опитвам да реша какво ми се иска да правя.

— Е, ако аз бях направил това, което ти си направил тази сутрин, щях да се изкуша да го приема като някакъв знак. Мислил ли си някога да станеш частен детектив?

— Нито веднъж — засмях се аз.

— Добре, но ако постигаш резултати като днешния, след шест месеца дори само тази фирма ще те отрупа с толкова поръчки, че няма да успяваш да смогнеш. Уверявам те.

Поклатих глава, защото идеята все още ми се струваше доста забавна:

— Дори нямам представа как да подхвана подобно нещо.

— Че какво толкова? Вадиш си разрешително, започваш частна практика, отваряш си кантора. — Той щракна с пръсти: — Просто ей така.

CEFA...

Федералният съдия Джордж Палмър се запозна със Стейси Розали, когато един ден тя взе поръчката му в „МоМо“, ресторант в Сан Франциско срещу Пасифик Бел Парк, където играят „Джайънтс“. Беше топъл обяд през септември и съдия Палмър, когото половината клиенти и по-голямата част от редовния персонал познаваха, седеше сам навън и очакваше да пристигне човекът, с когото имаше среща.

Това бе първата седмица на Стейси като сервитьорка. Тя взе поръчката на известния мъж — джин „Хендрикс“ с много лед — и двамата си размениха обичайните леко закачливи и шеговити реплики. Въпреки разликата във възрастта никой от двамата не възприе това като неуместно. Стейси беше опитна и възпитана сервитьорка, която умееше да се държи с богатите и преуспелите.

Физиката на Палмър бе впечатляваща за мъж не само за неговата възраст, лицето му беше обаятелно, а усмивката му — искрена. Освен това той бе непосредствен, остроумен, самоуверен и добре облечен. От него лъхаше авторитетът на поста му. Както се казва, дори Бог би искал да бъде федерален съдия.

Когато заведението започна да се пълни, Стейси се отдаде на ритъма на работата и съдията до голяма степен излетя от мислите ѝ. В крайна сметка тя обслужваше половината от шестнайсетте маси от едната страна на външния двор, където наред с други хора седеше един съдия от върховния съд, главният помощник на кмета, група влиятелни адвокати, четирима потомствени богаташи и един общински съветник.

„МоМо“ беше известно място, посещавано от знаменитости.

През следващия близо месец съдия Палмър идваше тук почти всеки работен ден, винаги избираше маса в района на Стейси, пристигаше достатъчно рано и разговорите им станаха по-приятелски и продължителни. Започна да дава щедри бакшиши от двайсет процента, които станаха още по-големи като израз на удоволствието му от нейната компания. Научи, че тя не е омъжена, че си няма постоянен приятел и че живее сама в една мансарда на север от Маркет стрийт, над Кастро. Учеше задочно и се надяваше да завърши колежа и да се

запише в Бъркли през следващите години, но в момента целта ѝ бе да изкарва прехраната си, което не бе лесно да се постигне само с бакшиши въпреки широките пръсти на съдията — не всички бяха толкова щедри като него. Довери му, че възнамерява да започне работа като сервитьорка на още едно място през почивните си дни. Само че тогава щяло да се наложи да напусне колежа, а никак не ѝ се искало да го прави. Човек няма бъдеще, ако не е завършил училище.

От своя страна тя научи, не само от него, че съдията е женен за Джанет вече близо четирийсет години. Живееше в голяма къща на Клей стрийт в Пасифик Хайтс. Имаше три големи деца. Работеше във федералния съд и се занимаваше със сложни апелативни дела. „Забавни истории“, така ѝ каза. Освен това беше запален по риболова с мухи и беше страстен почитател на виното, както тя вече се бе досетила от обичайната му поръчка след джина за обяд.

След известно време двамата започнаха да се виждат и извън ресторанта, на тихи местенца по крайбрежието, където никой не познаваше съдията. Един ден той дойде доста по-късно от обикновено, към един и половина, за да може да си тръгне към три, когато приключваше и нейната смяна. Двамата повървяха заедно по Ембаркадеро петдесетина метра, разговаряйки с лекота, както правеха и в ресторанта. Той я попита дали би искала да се разходят по брега, където беше по-уединено. Каза ѝ, че има подарък за нея и се надява тя да го приеме.

Беше колие с еднокаратов диамант на сплетена верижка от злато и платина.

Макар вече официално да го смятаха за герой, инспектор Девин Джул тъкмо бе преживял труден период. Преди шест месеца, към два часа следобед той и партньорът му Шейн Маниън отиваха на разпит на свидетел във връзка с едно от разследванията си, когато от централата им се обадиха по спешност — имаше престрелка в лагер на бездомници под надлеза на Сезар Чавес стрийт. Те се намираха само на шест пресечки от мястото и бяха първите пристигнали там ченгета.

Караше Маниън и веднага след като спряха служебния си плимут без опознавателни знаци на огромната площ под надлеза, иззад една бетонна колона на трийсетина метра от тях се показва някакъв мъж и насочи пушка към колата.

— Залегни! Залегни! — кресна Джул, а Маниън скочи на спирачките. Едната ръка на Джул вече разкопчаваше кобура, другата беше на дръжката на вратата. Той се приведе и се хвърли към вратата, отвори я и изхвърча навън точно когато чу откоса и едновременното пръсване на предното стъкло на колата над главата си, което го засипа със ситни парченца стъкло. Последва втори залп, а след това Джул се озова извън колата, на асфалта, претърколи се и се опита да потърси прикрие зад гумите на автомобила.

— Шейн! — извика той партньора си. — Шейн!

Нищо.

Надникна под шасито на колата — спомняше си всичко като една обща картина, макар че образите бяха разнопосочни, затова не би могло да е така — и видя две тела на земята до някаква купчина кашони, а зад тях петима-шестима души бяха приклекли на завет в основата на една от бетонните кули, които крепяха надлеза. Хората бяха оградени, за да не могат да избягат. Междувременно мъжът с пушката отново се бе оттеглил зад колоната. Доколкото Джул бе способен да разсъждава, а не само да действа, той прецени, че убиецът сигурно презарежда оръжието си. Това беше единственият му шанс да заеме удобна позиция, да се спаси, а може би и да спаси всички онези хора.

Втурна се към ниския пън, който стърчеше наред асфалта. Не трябваше да бъде там — би трябвало да са го изкоренили, преди да нанесат асфалта, но ето че не го бяха направили. Пънът си стърчеше и Джул трябваше да се опита да стигне до него. Притича приведен, след това се сниши и се претърколи, стигна до дънера за две-три секунди — достатъчно време за стрелеца, показал се отново за следващия откос, който се заби в дънера пред полицая и го обсипа с трески.

Джул, легнал по корем и притиснал лицето и тялото си плътно към земята, си даваше сметка, че пънът не му осигурява достатъчно прикритие и че мъжът вече напредва към него, осъзнал преимуществото си. Все още беше на трийсетина метра от него и бързо се приближаваше. Стигна ли на двайсетина метра, височината на ръста му щеше да му осигури необходимия ъгъл за стрелба. При следващия откос с Джул щеше да е свършено.

Нямаше никакво време да мисли. Джул се завъртя, протегна напред двете си ръце, стиснали пистолета, привели се и стреля два пъти. Мъжът политна, строполи се на земята като торба цимент и не помръдна.

Джул отново и отново викаше партньора си, но не получи отговор. Все още зашеметен и под влиянието на прилива на адреналин, той най-сетне успя да се изправи на крака, без да отмества пистолета от тялото на поваления мъж. На малки стъпки изтощено се промъкна странично до него, протегнал напред двете си ръце, стиснали пистолета. Когато стигна до мишената си, видя, че е осъществил най-щастливото попадение през живота си. Единият куршум бе улучил мъжа между очите.

Което би трябвало да сложи точка. В крайна сметка Джул разполагаше с шестима свидетели на случилото се. Маниън бе убит още при първите изстрели. Колата беше съсипана. Ставаше дума за самозащита и със сигурност за проява на героизъм — както и да го гледа човек.

Но не задължително.

Не и в Сан Франциско, където всеки стрелящ полицай е заподозрян. Един от бездомниците в лагера, силно упоен диагностициран шизофреник, настояваше, че полицаите се приближил до мъртвия и го е застрелял без никаква причина. Фактът, че според неговите твърдения полицаите бяха петима и убитият нямал пушка —

въпреки че Маниън бе убит от изстрел с пушка — изобщо не повлия на общественото безумие на антиполицейски настроената тълпа.

Освен това изстрелът на Джул бе толкова съвършен, че бе накарал Байрън Дийл, един от полицейските надзорници, да твърди, че вероятно убийството е било прекалено силна реакция от страна на едно твърде усърдно и разгневено ченге. Вероятно дори ставало дума за екзекуция. Никой не можел да улучи движещ се човек от разстояние трийсет метра с пистолет между очите. Такъв изстрел изобщо не бил възможен. Би трябвало мъжът с пушката вече да се е предал, да е оставил оръжието си и Джул — изгубил контрол заради убийството на партньора си — да се е приближил и да го е застрелял от упор.

Другите свидетели? Моля. Повечето от тях и без друго са желаели смъртта на стрелеца. Освен това се страхуват от полицията. Ако Джул ги е заплашил, че ще е най-добре да подкрепят неговата версия, те биха казали всичко, което той поиска от тях. Били просто ненадеждни, а показанията им — безполезни. Освен шизофреника, разбира се, който се борел с въздействието на лекарствата. Идиотщината на всичко това бе толкова явна, че сигурно би било забавно човек да я наблюдава, ако не беше чат от нея.

Затова Джул прекара следващите три месеца в административен отпуск, в сянката на обвинение в убийство. Той четири пъти дава показания пред различни общински и полицейски комисии, без да се брои официалното заседание на полицейските надзорници, на което защитава действията си и се изправи срещу обвиненията на Дийл. Накараха го да демонстрира уменията си в стрелбата с пистолет на различни стрелбища в Сан Франциско, Аламеда и Сан Матео, където имаха вдигащи се мишени, за които освен точност бе нужна и бързина.

И накрая, преди няколко месеца, го оневиниха напълно. Обаче след като се върна на поста си в отдела — разбира се Маниън вече го нямаше — той получи нов партньор, очевидно политическо назначение, Гамки Шию, който през десетгодишния си стаж като полицаи май не бе вършил много истинска полицейска работа. Беше работил като инструктор в Академията, после във фотолаборатория и в различни други отдели, където бе напредвал бързо, но без никакви действителни постижения. Със сигурност се ползваше с нечия подкрепа, но никой не знаеше точно с чия.

Тази сутрин Джул седеше на бюрото си. Освен обидата, бе получил и нараняване — ръката му все още висеше на превръзка от врата му след хирургическа намеса с артроскопен ротатор: три малки дупчици. Лекарят му беше казал, че цялата процедура ще приключи само за един ден, все едно отива на най-обикновен преглед. След нула време отново щял да се върне в Младежката лига.

Нищо подобно.

Не че му се искаше отново да опитва. Точно Младежката лига беше причина да претовари проклетата ръка, след като беше позволил на мачо демоните в главата си да го тласнат към открит сблъсък с Дъг Малиноф — идеално име за бейзболист — мениджъра „Хорнетс“, отбора на сина на Девин, Ерик. Дъг всъщност не беше лош човек, макар че бе малко по-амбициозен от типичния представител на основната лига по време на плейофите, и бе убедил помощник-треньора Девин да изиграе една игра на принципа „гориш“, за да достави радост на децата. Да им покаже какво означава наистина да искаш да спечелиш.

„Гориш“ е елементарна игра за елементарни възрастни и за невръстни момченца: хвърляш топката с всички сили, като започваш, да кажем, от трийсет метра. Използваш обикновени ръкавици, не са позволени добре подплатените кечърски ръкавици, и се приближаваш с по една крачка след всяко хвърляне. Първият, който се откаже, губи. Девин беше добър атлет, защото през цялото време в колежа бе играл бейзбол. Ръката му все още беше като страховито оръдие. Въпреки това той се отказа и призна поражението си след седем хвърляния, а противникът му едва не го повали с хвърлянето си от петнайсет метра. Малиноф беше играл като стопер във второразреден отбор и постепенно си бе проправил път до първата лига. Можеше да пробие с топка ограда от шперплат.

Джул улови шестото хвърляне с неподплатената длан на ръкавицата. Не спомена на нито една жива душа и никога нямаше да спомене, че през онзи студен и мъглив мартенски ден не само си бе съсипал рамото, но бе и позволил на бързата майсторска топка на Малиноф да счупи две костици на ръката му на кечър.

Оттогава имаше проблеми със самочувствието. Трудно му беше да убеди сам себе си, че е сред най-блестящите инспектори от отдел

„Убийства“ на планетата, след като в същото време се чувства като пълен кретен, задето се бе вързал на акъла на Малиноф.

Беше вторник сутринта на 31 май, девет часа сутринта. Юни, който започваше на следващия ден, е синоним на мъгла в Сан Франциско, затова днес Джул не можеше да види от прозореца силуета на магистралата, който бе само на трийсетина метра. Чакаше да дойде партньорът му, седнал зад бюрото си в претъпканата и все пак открита зала без вътрешни стени, каквато представляваше отдел „Убийства“ на четвъртия етаж на Съдебната палата в Сан Франциско. Пиеше третата си чаша кафе за тази сутрин, а дясната му ръка и все още неизлекуваната му лява ръка — да пукне, ако позволи някой да разбере! — пулсираха въпреки шестстотинте милиграма „Мотрин“, които вземаше през четири часа през последните десет дни. Отгърна втората страница от свидетелските показания по един от случаите си, които сверяваше със записа на касетата, но изведнъж свали слушалките, стана, мина покрай високите до рамото му очукани метални рафтове, които служеха за вътрешни прегради в стаята, и спря пред вратата на лейтенанта си, Марсел Лание, който вдигна поглед от документите на бюрото си.

— Какво има, Дев?

— Марсел, трябва да направим нещо за качествата на хората, които назначават.

Лание, който бе само на петдесет и няколко, но като че ли работеше в отдела от сто години, се почеса край устата.

— От години все това повтарям. Кой точно хора имаш предвид този път?

Вместо отговор Джул му подаде листа, който четеше.

— Ще видиш.

След пет секунди Лание се засмя сухо и кратко и после прочете на глас:

— Какви са отношенията ви с госпожица Дорсет?

Джул кимна:

— Точно така. Такива отношения не се срещат всеки ден.

— Бил е неин кумпурон?

— Така трябва да е, пише го черно на бяло.

— Кумпурон!?

— Да, само че вместо това човекът сигурно е казал компаньон.
— Джул се облегна на рамката на вратата. — А това е десетата грешка на една страница, Марсел, ако не броим огромните откъси, които на страницата са отбелязани като „неразбираеми“, обаче аз прекрасно ги чувам на записа. Правят ли на тези хора тест за интелигентност, преди да започнат да им плащат? Разбира се, аз така или иначе трябва да поправа транскрипцията на записа, обаче ще ми отнеме два дни вместо един час. Ще е по-бързо, ако направо записваме всичко на хартия.

Шию се вмъкна в кабинета през незаетото от Джул място в рамката на вратата.

— Какво ще отнеме два дни?

Лание не обърна внимание нито на идването му, нито на въпроса. Телефонът му звънна и той вдигна.

— „Убийства“, Лание. — Намръщи се, внезапно стана сериозен, дръпна жълтото тесте листове и започна да си записва. — Добре, разбрах. Действаме. — Вдигна поглед към двамата инспектори и каза в слушалката: — Джул и Шию. — Когато затвори, по нищо не личеше, че някога се е смял или че според него в света изобщо има нещо смешно. — Някой от вас вече да е поръчал кола?

Инспекторите се спогледаха:

— Не, сър, днес беше ден за документи.

— Вече не е. Вземете една от патрулните коли и ги накарайте да подпалят гумите към Клей... — той свери със записките си — ... в Лайън. Действайте, момчета. Ще пратя технически екип. Вече трябваше да сте там. Току-що е бил убит федерален съдия.

Джанет Палмър се бе обадила в полицията точно в девет без петнайсет с писклив и пълен с паника глас, за да съобщи, че съпругът ѝ е мъртъв, че някой го е застрелял. Тъй като Пасифик Хайтс е богаташки квартал, реакцията на спешни обаждания обикновено е светкавична. В този случай една патрулна кола обикаляше на няколко пресечки от мястото в Кау Холоу и пристигна на мястото след две минути. Линейката пристигна минута след това. Джанет стоеше на вратата — облечена, кършеше пръсти, плачеше — за да посрещне полицаите и да ги заведе до кабинета на съдията, голяма стая в лявата предна част на къщата с големи еркерни прозорци и хиляди книги. Тук

Джанет бе открила съпруга си и млада жена, която никога преди не беше виждала — и двамата лежаха на пода зад бюрото, накъдето полицаите насочиха санитарите от линейката, които хвърлиха по един бърз поглед и оставиха двете тела недокоснати. И двете бяха студени.

Следвайки дадената им заповед, Джул и Шию пристигнаха на местопрестъплението след петнайсет минути в патрулна кола с пусната сирена и светлини, за да разчиства движението пред тях. Въпреки това обаче бусът на новините на Канал 4 явно бе прихванал новината на полицейската честота и вече бе паркиран на улицата отпред, първият предвестник на медийния цирк, който скоро щеше да се разиграе. Група хора — вероятно съседи — стояха край буса и разказваха каквото знаят. Добрата новина беше, че вече бяха пристигнали три патрулни коли, а униформените полицаи заграждаха мястото и не даваха достъп на никого.

Джул не беше роден в Сан Франциско, но се беше преместил от полуострова, за да учи в колеж, и беше останал в града. Винаги беше харесвал Клей стрийт, особено тази нейна част. Уличните лампи като стари газени фенери. Изисканите пищни къщи, разположени доста навътре от тротоара, обикновено с дискретна ограда или нисък зид, отбелязващ границите на имота. А и природата — всяка къща като че ли поддържаше малък частен парк — не по-голям от обичайната морава в градската част — но говорещ за съвсем различен вкус, градски живот и цивилизованост.

Къщата на съдия Палмър бе в същия стил. Представляваше безукорно поддържана триетажна викторианска постройка. Успоредно на тротоара имаше ниска кафеникава гипсова стена с ограда от ковано желязо. Зад нея кръгова алея отвеждаше до стълбите на верандата. В полукръглата градина, оградена от тухлената алея, триетажен каменен фонтан сипеше водите си в езерце с лилии, заобиколено от нацъфтели храсти, които като че ли се бяха наговорили да цъфнат едновременно.

Двамата инспектори бяха стигнали на местопроезшествието толкова бързо, че сержантът от близкия участък, който би трябвало да отговаря за подобни случаи, още не бе успял да дойде, но полицай Санчес, ги посрещна на входната врата и им каза, че могат да намерят госпожа Палмър, явно изпаднала в шок, заедно с неопитния му партньор в дневната отдысно. Кабинетът с трупове беше отляво.

— Никой не е пипал нищо там — осведоми ги той. — Съпругата твърди, че също не е докосвала нищо освен телефона върху бюрото, за да се обади в полицията.

Джул и Шию, които бяха партньори в отдел „Убийства“ от два месеца, узнаха, че след минути към тях ще се присъединят помощник-патолога и техническият екип за разследване на местопрестъплението, които щяха да класират и да описват, да заснемат, да разглеждат, да снемат отпечатъци и да класифицират всички веществени доказателства в стаята. В зависимост от бързината, с която щеше да се разпространи новината, можеха да очакват екип от агенти на ФБР, тъй като убийството на федерален съдия би могло да се окаже и федерално престъпление. От отдела за вътрешна сигурност може би дори щяха да поискат да разследват за евентуален терористичен момент в убийството на съдията и Джул бе длъжен да признае, че това може би не бе неоснователно.

А междувремежно Джул щеше да има шанса да натрупа впечатления, без никой да му се пречка, и той не възнамеряваше да го пропусне.

Както им бяха казали, телата лежах на пода, а бюрото почти напълно ги скриваше от вратата. Съдията беше облечен в светлокафяви панталони, бяла риза и по-тъмнокафяв пуловер. Столът, голям и удобен на вид кожен въртящ се стол, бе паднал настрани до едното тяло. В дясната буза на съдията имаше малка дупчица, а под главата му върху прозрачната пластмасова подложка, която предпазваше килима от колелцата на стола, се бе събрала локвичка черна съсирена кръв. Лампите на тавана на стаята бяха светнати, светеше и настолната лампа върху бюрото, което наглед бе недокоснато.

Жената беше много по-млада от съдията — най-много на двайсет и няколко. Беше облечена с дънки, с някаква камизолка и с черен пуловер, който не покриваше голия ѝ корем. На пъпа ѝ се виждаше диамантена обеца. Тя лежеше по гръб, с леко изкривена шия, където главата ѝ се бе ударила в стената отзад, докато бе падала. Нямаше видима входяща рана и никаква кръв под нея, макар че от устата ѝ излизаше тъничка черна струйка, която водеше до тъмна локвичка на

пода под тялото ѝ. Голям диамант блестеше на верижка върху пуловера.

— Е, не е бил грабеж — каза Джул.

— Но е станало бързо — отбеляза Шию. — Тя е стояла до него, убиецът е извадил оръжието, бум-бум и толкоз.

— Може би. — Джул застана отстрани на бюрото, откъдето можеше да вижда телата. Само че не гледаше тях. Гледаше към лавиците с книги зад бюрото. — Може би е било бум-бум-бум. Три изстрела. — Прескочи жената, приведе се и посочи към място на една от лавиците на височината на кръста му, където между две книги имаше празнина. — Тук една книга е избутана назад. Смятам, че ще намерим гилза. — Поогледа още малко.

— А има и доста пръски наоколо, всичките на една и съща височина.

— Къде ги виждаш?

Джул не обърна внимание на въпроса. Не беше тук, за да дава уроци.

— Обаче само при единия. — Той отстъпи назад и разгледа библиотеката над тялото на жената. — Малък калибър, няма изходна рана. — Отиде вдясно, където една дамска чантичка бе леко подпъхната във възглавницата на едно кресло. Надяна чифт гумени ръкавици. — Това трябва да ни каже коя е тя.

Само че не стана така. В чантичката имаше козметика, пакетче хартиени кърпички, осемдесет и пет долара и дребни монети, кутийка за диафрагма и пакетче дъвки, но нямаше шофьорска книжка. Нито какъвто и да е документ за самоличност.

Шию хвърли поглед към вратата.

— Къде са тези типове?

Джул сви рамене. Техническият екип щеше да пристигне, какво има да се чуди.

— Питам се дали някой е чул нещо.

Джул пък се питаше дали партньорът му прави тези глупави коментари, за да запълни неловката тишина, както правеше Денди Дон Мередит по време на скучен футболен мач. Да не би Шию да смяташе, че така помага? Направо го засърбя главата при тази мисъл. Самият той нямаше никаква представа дали някой в квартала е чул нещо, а и не го интересуваше. Знаеше, че на него и на партньора му съвсем

скоро му предстои да разпитат всички обитатели на съседните къщи. Щяха да разберат дали някой е видял или е чул нещо, обикновено или необикновено. Освен това щяха да прослушат записите в телефонната централа за друго обаждане, което би могло да има връзка със случая. На глас обаче каза:

— Освен ако някой не е стоял точно отпред, едва ли са чули нещо. Всъщност при толкова малък куршум се съмнявам, че изстрелът би могъл да го повали от стола.

— Може да е бил тръгнал да се изправя. След като са застреляли нея.

Още глупости. Би могъл, може би, вероятно — празни приказки, преди да разполагат с улики. Дори по-лошо, предварителното мнение, формирано без улики, пречи на способността на полицаия да забелязва улуките. Основна част от разплитането на един случай е да се ръководиш от фактите, а не от въображението си.

Джул продължи да оглежда, провери пода и зад завесите за всеки случай. Наведе се зад едно кожено кресло и по погрешка натовари ръката си, докато се изправяше, облегал се на дивана, и изруга, когато го прониза болката заради счупените кости.

— Това още ли те притеснява?

— Непрекъснато. Опитвам се да измисля някаква игра, на която да предизвикам Малиноф, за да му го върна. Само че той е по-силен и по-бърз от мен във всичко. При това, дори когато нямам травма и не ме боли. Ще трябва да прибегна до измама. Може да наема някой, който да го нарани.

— Не можеш да направиш такова нещо, Дев. Ти си ченге. Трябва да си за пример на децата.

— Да бе, образец за подражание. За момент бях забравил. Но аз и бездруго не бих излъгал, Шию. Религията не ми позволява.

— Ти не си религиозен.

— Напротив, само че не така официално като теб. А едно от основните правила на моята религия е да не лъжа.

Доколкото знаеше Джул, Шию май беше единственият мормон от азиатски произход в Калифорния. Той и сега не пропусна възможността за неспирната си мисионерска дейност:

— Това е едно от основното правило и на мормоните, Дев. Ти почти си един от нас. С малко подготовка и молитви...

— Шию! — Джул понечи да вдигне ръка, но болката го възпря и той отново направи гримаса. — Аз толерирам религията ти. Ти толерираш моята липса на религия.

— Обаче това не ми харесва, Дев. Работата ни е такава, че всеки ден може най-неочаквано да ни застрелят. Не бих искал да видя как умираш в пълен мрак.

— Знам и ценя това. Наистина. А и донякъде съм съгласен с теб — поне що се отнася до умирането. Обаче междувременно просто се опитвам да разбера какво се е случило тук и как да причиня максимално силна болка на Малиноф, без да ме арестуват. Това е всичко. Само тези две неща.

— Въпреки това ще се моля за теб.

— Знам, че ще го направиш, Шию, знам. — Джул хвърли последен поглед на стаята. Беше с четири години по-възрастен от Шию и поради дългия си стаж в отдела беше признатият по-старши партньор. След като бяха огледали всичко необходимо на дадено място, той трябваше да вземе решението, което и направи. — Докато чакаме да пристигне техническият екип, може би ще е добре да идем да видим какво има да ни каже скърбящата съпруга.

Дневната беше обзаведена в меките тонове на слонова кост, розово и светлозелено. Обстановката в кабинета в другия край на коридора, където съдия Палмър и неизвестната жертва лежах мъртви, се стори на Джул изключително стерилна — по някакъв свой начин тя приличаше на стая в комунално жилище, където мебелите в неизползваните стаи понякога са покрити с найлони, като че ли за да траят вечно. Джул изобщо не беше познавач, но остана поразен от демонстрацията на богатство и на добър вкус. Широката, гравирана със златно ниска масичка, бюфетът с колекцията от венецианско стъкло, голямата маса с изумителния и явно съвсем свеж букет цветя, двете ниски канапета, двата еднакви кристални полилея, огромният ориенталски килим, мекият диван — всяка мебел беше изключителна. Само че въпреки това в интериора като че ли нямаше живот, нямаше никакво усещане за интимност. Все едно беше къща за кукли, която госпожа Палмър беше сглобила не за да живее в нея, а просто за да я има, да я преобзавежда и да впечатлява другите с нея.

По време на кариерата си Джул бе виждал много изпаднали в шок роднини на жертвите и знаеше, че в момента е изправен пред нещо такова. Жената беше едра, но не пълна. Седеше в крайчеца на мекия диван с пастелни флорални мотиви, облечена в кремав костюм с дълга до коленете пола, който сега, както бе привела рамене, висеше на нея като на закачалка от химическо чистене. Изкусно боядисаната в цвят на мед коса на госпожа Палмър показваше признаци, че малко преди това е била старателно фризирана, но от време на време тя прокарваше пръсти през косата си отпред назад, а след това подръпваше по някой кичур отстрани досуц като разсеяна ученичка. Лицето ѝ, може би доста привлекателно, когато е гримирано, сега бе на петна и измъчено, а очите ѝ изглеждаха съвсем малки под подутите клепачи.

Срещу нея на едно от ниските канапета мълчаливо седеше младокът партньор на Санчес, полицай Гарелия, който се изправи при влизането на Джул и на Шию и веднага застана прав до вратата, през която влязоха, мълчалив и изпънат като дъска. Едва ли беше на повече от двайсет и три години и Джул допусна, че за пръв път е на местопрестъпление на убийство, може би дори за пръв път виждаше труп толкова отблизо.

Само че Джул не беше тук, за да критикува мебелите или за да наблюдава реакциите на неопитните ченгета. Пощади наранената си ръка, като побутна с крак една табуретка по-близо и седна.

— Госпожо Палмър — поде той, — аз съм инспектор Девин Джул от отдел „Убийства“, а това е моят партньор инспектор Шию. Ще бъдете ли в състояние да поговорите с нас?

Тя се понамести малко по-назад на дивана. Учудено погледна от Джул към Шию, сякаш не бе забелязала кога са влезли.

— Да, струва ми се. — Отчаяно въздъхна и попита: — Коя е жената там с него?

— Не знам, госпожо. Надявахме се вие да можете да ни кажете.

Главата на госпожа Палмър се поклати настрани, сякаш тя не можеше да я контролира.

— Никога не съм я виждала през живота си. А сега е тук, мъртва в дома ми. Какво може да е всичко това?

— Не знам, госпожо.

— И какво изобщо е търсила тук? Със съпруга ми? Това е нашият дом. Не е трябвало да я води тук. — Погледна първо единия, после другия, сякаш търсеше съгласието им. — Не е трябвало — повтори тя.

Джул и Шию се спогледаха. Шию наруши мълчанието:

— Открили сте телата тази сутрин, така ли, госпожо?

— Да, когато се прибрах. — Тя си пое дълбоко въздух, след това подръпна един увиснал кичур от косата си. — Снощи преспях при сестра си, Ванеса Уейвърли. Това е и моето моминско име — тя е разведена и отново използва моминското си име, Уейвърли.

Джул забеляза неорганизирания поток на думите ѝ. Трябваше да се опита да задава простички въпроси и да види дали ще успее да я успокои.

— И къде беше това?

— В Новато. — Градче в окръг Марин на около половин час път с кола на север от града. — Не е много близо, затова обикновено преспивам там, когато отида да я видя.

— Често ли го правите?

— През няколко седмици. Тя е деловият ми партньор — имаме фризьорски и козметичен салон в Мил Вали. „Джейвис“.

— Значи е било делова среща?

— Да, но... тя е преди всичко моя сестра. Вечеряхме заедно. Обикновено е просто това. Говорим си.

— Кога тръгнахте оттук?

— Всъщност рано. Към четири. Искях да изпреваря задръстването на моста.

— Добре. — Джул внимателно подбра интонацията си: — И останяхте при сестра си цялата нощ?

— Да.

— Можете ли да ми кажете кога се върнахте тук тази сутрин?

Тя въздъхна тежко и затвори очи, докато издишаше. Когато отново ги отвори, изпусна още една изтощена въздишка.

— Прибрах се преди осем, но не исках да го будя, ако все още спи. Винаги е страдал от ужасно безсъние, затова просто оставих сака си до стълбите и отидох в кухнята да си направя кафе. Обаче тогава ми се стори, че долавям миризмата на изгоряло, затова отидох да проверя

и установих, че идва от кабинета му. Когато заставах на прага, си дадох сметка, че не виждам стола му, затова се приближих...

Не се налагаше Джул да затваря очи, за да си представи кървавата сцена, която току-що бе видял. Макар че в действителност беше зад бюрото, тялото на жената се показваше достатъчно, за да бъде забелязано от прага дори и с бегъл поглед. Разбира се, той си даваше сметка, че е възможно госпожа Палмър да не е удостоила кабинета дори с такъв поглед. Но тя явно си спомняше, че не е забелязала стола...

Жената отново затвори очи и сетне ги отвори.

— Съжалявам, наистина искам да ви помогна да разберете кой го е извършил, ако мога.

— Имате ли някаква представа кой би могъл да бъде? Съпругът ви имаше ли врагове?

— Не смятате ли, че трябва най-напред да разберем коя е тази жена? И защо е тук? Каквото и да се е случило, трябва да е свързано с нея. Не е ли така?

Джул не беше сигурен, че това е вярно. Хрумваха му няколко сценария, които можеха да обяснят присъствието на момичето. Само че Джанет Палмър имаше право. Най-вероятно не ставаше въпрос само за съдията. Неизвестната жена беше част от цялата работа.

— Добре. Враговете на Джордж. — Големите ѝ рамене се повдигнаха в безрадостен смях. — Това звучи ужасно за такъв очарователен човек, но всъщност би могъл да бъде всеки. Трябва да проверите в документите му. Всеки път, когато е вземал решение в съда, си е спечелвал по един враг, а той го прави от много години. Освен това и АСКЗ...

Джул метна още един бърз поглед към Шию. АСКЗ, Асоциацията на служителите в калифорнийските затвори, беше профсъюзът на надзирателите в затворите, най-богатата и влиятелна професионална организация в щата. Не беше тайна, че организацията не се ползва с добро име. Внезапен проблясък позволи на Джул да свърже тази организация със съдията — по новините бяха съобщили, че Джордж Палмър е съдията, който се опитва да постави организацията в условия на принудително изпълнение, да сваля президента ѝ от поста му и да замрази авоарите ѝ.

Джанет Палмър не забеляза безмълвното общуване между двамата и продължи да говори:

— Те не са свестни хора и бяха ужасени, че Джордж ще ги извади от бизнеса.

— Заплашвах ли го? — попита Шию. Беше извадил малкия си бележник.

— Не знам за такова нещо. Поне не са го правили открито. Джордж щеше да ми каже.

Джул изкача за миг, след това я попита дали знае какво е правил съдията предишната вечер. Тя отвори очи и ги насочи към него.

— Беше у дома, когато тръгнах, но каза, че ще излиза за вечеря.

— Каза ли с кого и къде?

— Не. Било по работа. Каза, че трябва да се срещне с някакви хора за някакъв кон — това беше нашият код за случаите, за които той не трябваше да говори. Дори с мен. Може би секретарката му ще знае. Съжалявам, но това не е свързано с вечерята. Знаем, че се е върнал оттам, нали? С нея.

В този момент Джул не знаеше дали съдията изобщо е излизал, но просто каза:

— Може би не с нея. Може тя да е дошла по-късно.

Тази мисъл като че ли ѝ донесе известно облекчение.

Вероятно благодарна за това, жената кимна:

— Може би — каза тя. — Може да е дошла заедно с убиеца.

Хубава мисъл, каза си Джул, но е малко вероятно.

Жената прокара ръка през косата си и въздъхна:

— О, боже! — прошепна тя. — О, боже!

Джул ѝ даде време да се съвземе, след това я повика по име и тя отвори очи, но в тях се бе върнал отнесен поглед, който бяха видели при влизането си в стаята.

— Госпожо Палмър? — отново опита той.

Тя само го погледна и поклати глава.

Щраквайки с пръсти, шефът на Ейми Ву, Дизмъс Харди, бе казал на Уайът Хънт, че би могъл просто ей така да започне практика като частен детектив. Най-напред Хънт трябваше да убеди Бюрото за услуги по сигурността и разследванията на Калифорнийската служба на потребителя, че прослуженото му в армията време в подразделението за криминални разследвания трябва да се брои като нужното образование в областта на полицейската работа, наказателното право или правосъдието, а след това, че годините, през които е работил в СЗД, се равняват поне на шест хиляди часа опит в разследванията. След това трябваше да бъде атестиран от федералното Министерство на правосъдието и трябваше да се направи проверка дали има чисто от престъпления минало. Да не говорим за двучасовия писмен изпит върху различни закони и законови разпоредби. Накрая имаше и допълнителни изисквания, за да получи разрешително за оръжие. Цялата процедура му отне почти два месеца.

Преди четири години на тази дата той най-сетне успя да започне частна практика.

В момента седеше с гръб към стената до голяма кръгла маса в ъгъла на ресторанта на Сам, класически ресторант и кръчма на Буш стрийт и Белдън Али. Свеж след успешния ден, през който бе успял да намери деветнайсетгодишната дъщеря на един зъболекар от Пидмънт, която избягала заедно с приятеля си от студентските общежития на университета на Сан Франциско в района на Мишън, Хънт пристигна пръв за юбилейното честване. Седнал сам на масата, той отпи първата глътка от коктейла си и въздъхна доволно.

Знаеше, че след няколко минути ще дава прием за група дейни, доста известни в града и преуспели професионалисти в областта на правото. Носеше костюм и вратовръзка. Можеше да пусне в обращение латинския си от гимназията или френския от колежа и всички щяха да разберат какво е казал — нещо повече, щяха да искат да чуят какво има да каже. Щяха да пият хубаво вино и техният келнер Стефано щеше да се обръща към тях на малки имена.

Струваше му се почти невъзможно. Да стигне дотук, откъдето бе тръгнал.

Хънт бе осиновено дете, което бе живяло при поредица от приемни семейства до осмата си година, когато тогава бездетните Ричард и Ан Хънт като по чудо бяха решили да го осиновят (а след това бързо едно след друго си бяха родили четири деца).

Когато откри детективската си агенция, изобщо не се поколеба как ще я нарече. От практическа гледна точка и като делово название „Клубът на Хънт“ звучеше добре — все едно група единомислещи професионалисти се бяха обединили и вършеха добра работа. В организация, която се казваше „Клубът на Хънт“, би могло да има петдесетина служители.

Всъщност отначало беше сам.

След това дойде Тамара Дейд. Двамата с брат ѝ Мики бяха две от децата, с които Хънт се бе запознал по време на работата си в СЗД и с които бе продължил да поддържа връзка. Четиринайсетгодишна, Тамара бе издирила Хънт, за да му благодари, че бе спасил живота ѝ, когато се бе наричала Тами и ѝ бе останала само една лъжица фъстъчено масло.

След този неочакван телефонен разговор те продължиха спорадично да поддържат връзка. Преди няколко години Хънт бе присъствал на дипломирането ѝ в държавния университет в Сан Франциско. След това Тамара бе работила като чиновничка, докато си търсеше „истинска“ работа, само че не бе попаднала на нищо вълнуващо. После Хънт откри агенцията си, установи, че бизнесът е добър и че му трябва както помощник, така и партньор за работата навън. Сега Тамара идваше в офиса всеки ден и изпълняваше функцията на рецепционистка, управител на офиса, счетоводител и секретарка, а понеже отново се бе върнала в университета, за да учи криминология и започваше да трупа нужната ѝ за курса практика в разследванията, от време на време му беше и партньор. Беше адски ефикасна в офиса, но беше още по-добра в разследванията — абсолютно безстрашна и изкусителна в разпитите, а хората ѝ се доверяваха съвсем непринудено.

Не бяха отдавна в бизнеса, когато на Хънт му се наложи да потърси Девин Джул за някаква секретна информация, до която не можеше да се докопа по нормалните канали. Хънт се запозна с някои

от информаторите на инспекторите от отдел „Убийства“, защото те знаеха къде обикновено се крият свидетелите. След това Джул и партньорът му Шейн Маниън започнаха да смятат себе си за членове на Клуба на Хънт. Една вечер, когато Хънт беше на вечеря в дома на Джул — което се случваше най-редовно — съпругата му Кони отказа да му сервира, докато не направи и нея член на клуба.

След това цялата работа стана за вътрешни хора. Една вечер Ейми Ву се отби за едно питие в ресторанта на Лу Гърка заедно с Уес Фаръл, един от партньорите в нейната фирма, докато Хънт, Джул и Маниън, вече доста на градус, разработваха устава на клуба, и по-конкретно официално приеха репликата от съботното вечерно шоу на Уил Феръл, взета от песента на Фишбоун, като официален поздрав на членовете на клуба: „Ей, грознико, нямаш алиби!“.

Естествено Ейми и Уес лобираха да бъдат приети. Хънт и момчетата се направиха на труднодостъпни. В крайна сметка какъв е смисълът да имаш клуб, ако не се поддържа някакъв стандарт? С какво можеха да допринесат Ейми и Уес? Уес изобщо не се поколеба. Той разкопча ризата си и показа фланелката, която носеше отдолу и на която се мъдреше надпис „Всичко изглежда по-хубаво, когато си на анаболни стероиди“.

— Всеки ден нося различна фланелка — осведоми ги Уес. — Сигурно имам най-голямата колекция в света от фланелки с неприлични надписи.

Хънт и ченгетата кимнаха с мълчаливо възхищение — Фаръл беше преминал теста за правилно отношение и щеше да бъде приет — и се обърна към Ейми.

Тя избърса сълзата, която кой знае как проблесна на бузата ѝ.

— Никога през живота си не съм била член на някакъв клуб — прошепна тя. — Никога не ме приемат. О, няма нищо, не ми обръщайте внимание.

Очевидно засегната, тя се обърна и се отдалечи с няколко несигурни крачки. Хънт се почувства ужасно, отчаяно вдигна очи нагоре и стана, за да се опита да отстрани поне част от нанесената вреда — в крайна сметка Ву му беше приятелка, да не говорим, че бе и източник на съществена част от доходите му. Той внимателно постави ръка на рамото ѝ:

— Ейми, не искахме...

Тя се завъртя рязко, грейнала в усмивка.

— Майтапиш ли се? Наистина ли допускаш, че хората не се избиват, за да ме привлекат в клубовете си? — Тя придърпа лицето му и го целуна. — Страхотните лъжци винаги се търсят, Уайът. Не се знае кога ще ти потрябва такъв човек.

В крайна сметка Ейми се хвана с Джейсън Брант и сега бе сгодена за него — адвокат, който работеше предимно с малолетни, но вече бе станал член на клуба, след като бе спечелил облог с Хънт, че може да вкара и тримата на мач на „Джайънтс“ по всяко време без билети и без резервации. Или на всяко друго публично събитие, концерт или представление. Брант не разбираше защо хората изобщо си купуват билети, за да направят едно или друго нещо. Каза на Хънт, и той му повярва, че през лятото на последната си година в колежа — със сигурност преди събитията от 11 септември — обиколил Съединените щати с транспортен самолет, който спирал в Чикаго, Бостън, Ню Йорк, Маями и Лос Анджелис, без да си купи нито един билет.

Накрая Хънт нае друг млад мъж, Крейг Чиърко, който му помагаше при следенето и скоро Чиърко и Тамара станаха двойка. Сега, след убийството на Шейн Маниън, членовете на клуба бяха осем — четирима щатни, включително Хънт — и други четирима нещатни, които от време на време се откъсваха от работата си като адвокати, ченгета и дори майки, за да се позабавляват рисковано, да разчупят рутината.

Сутринта в офиса Хънт бе дал на служителите си по петстотин долара премия. За нещатните членове на клуба годишнината беше добър повод да вечерят и да се повеселят в ресторанта на Сам.

Уес Фаръл отново си беше пуснал дълга коса, макар и не чак толкова дълга, както преди няколко години, когато стигаше под раменете му. Все пак, вързана на опашка, косата му казваше много, както и фланелката му тази вечер, чийто надпис току-що бе показал на всички: „Казаха ми, че няма да има сметки“. Обясняваше, че по принцип си пада по изявленията без думи, каквото беше косата му.

— Каква все пак е тази работа с косата? — попита го Уайът Хънт.

— Не ти ли харесва? — обидено притисна Уес с ръка сърцето си.
— От седмици се старая.

— Знам. Косата ти ми харесва. Просто не изглеждаш точно като адвокат.

— И Тони Сера има — отбеляза Ейми Ву, като имаше предвид адвокатата защитник, за когото бяха снимали филм. — Искам да кажа, дълга коса.

— Тони Сера изобщо не е стандартният тип адвокат — отбеляза Уайът Хънт.

— И аз не съм — наежи се Фаръл.

— Със сигурност не си — обади се приятелката му. Саманта Дънкан — без роднинска връзка със Сам, собственика на ресторанта — сложи ръката си върху неговата и се наведе напред, за да отговори на Хънт: — Решил е да не подстригва косата си, докато не открие нещо смислено. Казах му, че това няма да се случи, преди да има ново правителство във Вашингтон.

Сам беше запалена привърженичка на Зелената партия, каквито бяха повечето хора в Сан Франциско, но изглежда не и тази конкретна група хора, свързани с прилагането на закона.

— Не започвай, скъпа — покри ръцете ѝ със своите Фаръл. — Няма нужда да излизаме на националния фронт. Признак за нещичко, каквото и да е смислено нещичко, където и да е, веднага ще ме изпрати при бръснаря. Само че не виждам почти нищо такова — заяви Фаръл и огледа масата.

Вечерята преминаваше много добре, но не се превърна точно в пицно честване на годишнината на Клуба на Хънт, както се бе надявал Уайът. Девин Джул бе поел изключително важен случай същата сутрин — убит беше федерален съдия — затова двамата с Кони трябваше да си тръгнат рано. Хънт беше запазил маса за девет души, свободният стол бе в памет на Шейн Маниън, а не бе за новия партньор на Джул. Когато Ейми бе забелязала екипа на телевизия „Трайъл“ — пристигнал за водения вече шеста седмица в Съдебната палата шумен процес срещу Бари Донолан — в който беше и приятелката ѝ Андреа Паризи, тя ги покани да заемат трите свободни места на масата. Сега сред гостите бяха и местният изпълнителен продуцент Спенсър Феърчайлд, Паризи и чернокожият адвокат Ричард

Томбо, който заедно с Паризи работеше като експерт и коментатор по делото.

— Например — каза Фаръл и посочи към Томбо, — ако ти, Рич, или Андреа, или пък и двамата станете големи клечки в телевизия „Трайъл“, това би било нещо смислено.

— В такъв случай веднага ще ти запиша час при бръснаря — отговори Томбо. — Андреа се готви за национален ефир. — Той погледна към продуцента и попита: — Нали така, Спенс?

Феърчайлд се постара да не се смръщи.

— Както вече споменах, струва ми се, аз работя само на местно ниво. Този цирк с Донолан свършва след няколко седмици и аз заминавам за Колорадо или за Арканзас за следващия шумен процес. Големите решения се вземат в Ню Йорк, не на местно ниво.

Само че Брант, който винаги беше готов да обсъжда правни казуси, насочи разговора с Феърчайлд в друга посока:

— Значи смяташ, че процесът срещу Донолан ще продължи още две седмици? Според мен след онова, което направи днес на свидетелското място...

Андреа Паризи приключи с червилото и се огледа в огледалото на дамската тоалетна. Опитваше се да не мисли за вчерашния ден, а на обяд изпита необходимостта да пийне две чаши вино, за да повдигне духа си за телевизионните излъчвания през деня. Тя, продуцентът и колегата ѝ бяха пийнали малко шампанско в лимузината на път за насам. През деветдесетте минути, откакто бяха пристигнали, Андреа беше изпила на екс мартини с водка („Белведере“, с малко повече водка) на бара, преди да седнат на масата, след това чаша пино гриджо с поднесените в черупка миди, и после каберне (две чаши? три?) с дреболийките. Тежеше около шейсет килограма и си даваше сметка, че сигурно е пияна, макар да се чувстваше добре.

Провери дали вратата на тоалетната е заключена. След това затвори очи, повдигна малко десния си крак от земята, докосна върха на носа си и преброи до пет. Отново отвори очи, стъпи на земята и се насили да се усмихне лъчезарно на отражението си.

— Чичовите червенотиквеничковчета — прошепна тя. Повтори фразата три пъти безпогрешно.

Можеше да се обзаложи, че не залита, и наистина беше така, но не вредеше да направи проба. Сега бе убедила сама себе си, че ще може да се справи с малко амарето или може би, в зависимост от другите присъстващи на вечерята, с малко „Гран Марние“ или с чаша коняк с десерта. След това вероятно някои от тях щяха да отидат в близкия бар да изпушат по една пура и щяха да пийнат по още едно-две малки, а тя възнамеряваше да бъде част от компанията, след като вечерта се развиваше по този начин.

Погледна се за последен път и нещо в очите ѝ я накара да се задържи още малко пред огледалото. О, със сигурност изглеждаше блестящо. Тъмната ѝ коса, малко под раменете, проблясваше с червеникави оттенъци — естествени, за щастие, защото тя бе само на трийсет и една години. В горната част на двете ѝ гладки бузи имаше бледи лунички, които се събираха като мостче на носа ѝ, който Модилиани с радост би нарисувал. Може би строго погледнато брадичката ѝ беше твърде малка и устните твърде плътни, но за телевизията това беше добре дошло. Все пак огледалото улови жилката съмнение, нещо, което можеше да се приеме за лека несигурност. В ъгълчетата на смайващите си зелени очи тя забеляза мрежа от тънички тревожни бръчки, които се очертаха леко, а след това изчезнаха като привидение. Наведе се напред и се опита да види какво в тези очи я притесняваше. Само че там не намери готов отговор, а не можеше да остава тук твърде дълго, не и ако не иска да привлече излишно внимание към себе си, а тя определено не искаше. Никога не би си позволила подобно нещо.

Отдръпна се, прокара език по устните си, по яркото червило, и се усмихна на отражението си. Изпусна лека въздишка, но не го забеляза.

— Всичко е наред — каза тя на глас на отражението си. — Не се тревожи. Не насилвай нещата.

След това си пое по-дълбоко въздух, изпъна рамене, пресегна се към топката на вратата и излезе в залата на ресторанта.

Хънт се пресегна към кабернето си, вдигна чашата към устните си и едно видение го спря, преди да успее да отпие. На фона на продължаващото обсъждане на съдбата на Бари Донолан той наблюдаваше как прелестната Андреа Паризи грациозно си проправя

път към масата им в претъпкания ресторант. Тъй като за щастие той седеше с гръб към стената, тя щеше да е пред погледа му чак докато стигне до масата.

Шумът около него заглъхна.

Десертът и отново към телевизия „Трайъл“.

— Спенс и бездруго няма да замине — каза Хънт. — Не и след случилото се със съдия Палмър тази сутрин. Убийството на федерален съдия е новина от национален мащаб.

— Но не веднага — отбеляза Фаръл. — Дори да намерят някого и да му отправят обвинения, ще минат години, преди да се стигне до процес.

— Обзалагам се на един милион долара, че е свързано с профсъюза на затворническите надзиратели — каза Брант. — Той се канеше да го закрие, а те са го застреляли.

— Твърде е очевидно — разтърси дългата си коса Фаръл.

Ву беше съгласна с него:

— А момичето се е оказало там случайно, така ли? Не съм съгласна, Джейсън.

Томбо изпи на един дъх остатъка от виното си.

— Ейми е права. Тук не се налага максимата *cherches la femme*. Тя вече е в картинката — съпругата. Гаранция, че е свързано с нея.

— Със сигурност е съпругата — обади се Сам. — Разбрала е за тях, спипала ги е и адиос.

— Само дето май не си е била у дома — каза Томбо.

Сам размаха показалеца си:

— Не бързай. Скоро ще стане ясно, че си е била.

— Подкрепям Сам — обади се Феърчайлд. — Или го е направила съпругата, или е платила на някого.

— Някакви сведения коя е била другата жертва? — попита Ву.

Хънт си даде сметка, че май разполага с най-последните новини.

— Девин твърди, че не знаят. А дори и да знаеше, нямаше да ми каже.

— Дори и на теб ли, на най-близкия си приятел? — попита Брант.

Хънт кимна.

— Казах му, че това не ми харесва, и даже се разплаках, но нищо не помогна.

— Хънт се размеква — каза Ву. — Бих искала да видя това.

— Ей, стига, жестоко е! — притисна сърцето си с длан Хънт. — И аз плача. И аз имам чувства. И аз плача на филми по „Холмарк“, на сватби. Понякога плача просто за забавление. Плачът е най-новият вид смях.

— Ще опитам някой път — каза Ву. — На колко години е момичето?

— Девин знаеше поне това, на около двайсет — каза Хънт и замълча. — Палмър е бил на шейсет и три.

— Добре, вече става интересно — обади се Феърчайлд. — Щом започне процесът, всички камери на Америка ще се стекат в Сан Франциско. Особено ако е съпругата.

— Ще се окаже съпругата — повтори Сам. — Винаги е съпругата, освен ако не е съпругът. — Тя потупа ръката на Фаръл до своята. — Това е основната причина двамата с Уес да не се женим. За да не се избием.

Ву сведе поглед към годежния си пръстен, след това погледна към годеника си.

— Аз все още искам да се омъжа — каза тя. — Обещавам да не те убивам.

— И аз — целуна я по бузата Брант.

— Трябва да включите това в клетвите си — обади се Томбо.

Всички се засмяха, а Хънт погледна към Паризи, която сякаш беше някъде другаде, но като улови погледа му, на устните ѝ се появи усмивка, която не бе по-малко привлекателна, поради факта че е насила.

Сам и Уес се прибраха у дома след вечерята, а останалата част от компанията се запъти към „Оксидентал Сигар Клъб“, който се намиреше съвсем близо до ресторанта на Сам, на Пайн стрийт. Над входа на клуба висеше надпис: „Това не е здравно заведение“. За хора, които пропуснеха да забележат облаците дим от пури и се излъжеха да влязат вътре, облечени с трика и спортни ленти.

Собствениците на клуба бяха намерили начин да заобиколят иначе строгите разпоредби против тютюнопушенето в града. Разпоредбите забраняваха тютюнопушенето в затворени помещения, тъй като димът вреди на работещите там. Изключение бяха случаите, когато собственикът на малък бар беше и единственият служител. Затова в „Оксидентал“ всички служители имаха дялов капитал в предприятието.

Хънт седеше заедно с Джейсън и с Ейми в предната част на заведението — всички трябваше да бъдат на работа на следващия ден — и отдавна бе престанал да пие и бе минал на безкофеиново кафе. Ву пушеше малка пурета „Санчо Панса“, а Хънт и Брант пушеха „Монте Кристо“.

Очите на Хънт все се плъзгаха към бара. Видя, че Феърчайлд, Томбо и Паризи пиеха нови питиета, поднесени в малки чашки. Сериозна напитка.

— Утре ще са много зле — отбеляза той.

Ву погледна натам.

— Андреа обръща чашките цяла вечер, Уайът, не ми казвай, че не си забелязал. Няма да е зле, а направо ще умира, обаче погледни я сега...

— Няма нужда да казваш на Уайът да я гледа — отбеляза Брант. — Той това вече го е отработил.

Хънт го закова:

— Седя с лице към тях, Джейсън. Да отместя поглед ли? Има и по-неприятни гледки от тази.

— Ау, от твоята уста това си е направо похвала — каза Ейми. — Ще предам на Андреа думите ти.

Хънт отпи от кафето си и каза:

— Съмнявам се, че мнението ми ще повлияе на светогледа ѝ.

— Не се заблуждавай — увери го Брант. — Тя говори със суперлативи за теб от време на време.

— Не се съмнявам — отвърна Хънт и се постара да попита с по-небрежен тон. — И какво точно казва?

Брант издуха малко дим:

— Че ѝ харесва да се срещате по време на сутрешните си кросове. Казва, че това са най-хубавите моменти от деня ѝ — само вие двамата, пъхтите по Ембаркадеро.

Хънт беше имал делови отношения с Паризи като представител на нейната фирма, „Пиърсъл-Мортън“, в продължение на почти година. Намираше я за много привлекателна, но отношенията им бяха строго професионални. След това двамата случайно се бяха срещнали една сутрин преди два месеца по време на сутрешния си крос. В шест сутринта и в гъста мъгла Паризи му каза, че не го е смятала за чак такъв идиот, каквато е самата тя. Потича заедно с него, докато се отклони на Бей стрийт, но не говориха много.

Оттогава срещите им не бяха случайни. Сега повечето сутрини Хънт излизаше от дома си по същото време и тичаше по същия маршрут и без да го обсъждат, двамата вече се бяха срещали повече от десет пъти. Той никога не се бе питал дали и тя не нагласява срещите им.

— Какво толкова ѝ харесва в това? — попита Хънт.

— Че не я тормозиш — отговори Ейми.

— Точно така. Май не съм ѝ казал и стотина думи.

— Точно това ѝ харесва — потвърди Брант. Явно двамата с Ву бяха разговаряли на тази тема. — Отнасяш се с нея като с нормален човек.

— Тя е нормален човек — отбеляза Хънт и очите му отново се стрелнаха към бара, — когато е с вързана коса и по анцуг. — Посочи с брадичка към медийното трио: — Но онази жена там не е нормален човек. Тя е звезда.

— Е, тя е и такава — съгласи се Брант. — Макар че според мен това не я прави щастлива, нито пък се старее да бъде звезда.

— В такъв случай постига страхотна имитация — каза Хънт.

— Опитва се да се справи с положението — издуха дим Ейми. — Не виждаш ли какви са изкушенията? Ню Йорк. Слава и известност. Всеки ден на екран. Огромни пари. Знаеш ли колко взима за цялото време, докато отразява процеса на Донолан?

— Сигурно минималното — каза Хънт. — Вероятно е по-скоро реклама за фирмата ѝ.

— Не — поклати глава Брант.

— Започна с пет хиляди на седмица — каза Ву, — но постигна страхотен рейтинг и сега взима по дваайсет.

Хънт за малко да се задави с питието си.

— Двайсет хиляди долара на седмица? За три кратки излъчвания на ден, ако има късмет?

— Ако отиде в Ню Йорк, ще взима по петстотин хиляди годишно и заплатата ѝ бързо ще расте.

— Което е повече от седемдесет часа на седмица при Пиърсъл — додаде Ейми.

— Повече е от всичко, за което съм чувал — каза Хънт и огледа сцената на бара. — Нищо чудно, че се е разбързала.

— Е... — почти мечтателно извърна глава натам Ву, — но както казваш, дълбоко в сърцето си тя е съвсем обикновен човек.

Докато гледаха, на бара Паризи и Феърчайлд се чукнаха с чашите си и из стаята се понесе прекрасният плътен смях на Андреа.

— Боя се, че тя се бори със себе си — отбеляза Ву.

— Какво искаш да кажеш? — наведе се Хънт към Ву.

— Нямаше да се налива така, ако ѝ беше лесно да е известна, да бъде звезда. Не се налага да пиеш толкова, ако си щастлив, Уайът. Повярвай ми, знам за какво говоря.

Хънт прикова очи върху Андреа:

— Може би просто се забавлява.

— Може би — съгласи се Ейми, — но когато и аз се забавлявах така неотдавна, не бях щастлива, а се криех.

— И аз те намерих — обади се Брант.

Тя вдигна ръката му и я целуна:

— И слава богу, че стана така.

— Вие двамата трябва да си вземете стая — каза Хънт.

Ръката на Брант се плъзна по гърба на Ву.

— Може би наистина трябва — съгласи се той.

Смехът на Андреа Паризи отново долетя до тях. На бара явно си бяха поръчали по още едно и отново се чукнаха.

Ву и Брант си тръгнаха след половин час. Хънт допуши пурата си и се надигна да си ходи заедно с тях, но след като се отби до тоалетната на излизане, отново хвърли поглед към Андреа Паризи на бара. Някак несъзнателно той се настани на едно високо столче до стената в задната част на заведението, където бе всичко друго, но не и невидим.

Томбо също си бе тръгнал. Бяха останали само Феърчайлд и Паризи, склонили глави един към друг. Поради внезапно появилото се празно и измъчено изражение на лицето на Паризи Хънт трудно можеше да си представи, че тя изобщо някога се е смяла. Андреа извърна лице от Феърчайлд и на бледата жълтеникава светлина на бара върху бузата ѝ проблесна една линийка. Хънт смаян осъзна, че това е следа от сълза и че тя плаче.

Феърчайлд тъкмо се навеждаше към нея, когато тя рязко се изопна и се извърна към него. Ръката ѝ се задвижи някак отнесено. В същото време Хънт чу горчивото и гневно „Майната ти!“, от което в бара настана тишина, придружена от изплющяването на плесницата върху бузата на Феърчайлд. И отново: „Майната ти, Спенсър!“.

След това тя стана от стола си и несигурно се отпрати към вратата в другия край на бара. В напрегнатата тишина Хънт чу гърленото ѝ ридание, когато тя блъсна входната врата и я удари в стената на сградата. Навън Андреа остана неподвижна няколко секунди, огледа се в двете посоки, след това се обърна надясно и хукна.

Хънт скочи на крака още преди вратата да се затвори, излезе на тротоара и тръгна след нея. Беше на по-малко от петдесет метра пред него. Плачът ѝ и шумът от стъпките ѝ отекваше между сградите. Тя направо виеше — непрекъснат, макар и накъсан плач, придружен от звука на стъпките ѝ. Хънт я повика по име и хукна след нея.

Преди следващия ъгъл улицата се спускаше по-стръмно и гласът на Паризи се превърна в смаян писък, когато тя залитна, падна, праметна се надолу и хлипайки спря на Монтгомъри стрийт. Хънт се озова до нея след броени секунди, опита се да я обърне и да провери дали е добре.

Но когато чу мъжки глас, очите ѝ се замъглиха от сълзи и тя диво се нахвърли върху него и запищя:

— Не! Не! Не! Остави ме!

Той не я пусна, а я притисна към себе си, докато тя се бореше с него.

— Андреа, всичко е наред. Наред е. Аз съм Уайът.

Паризи продължи да се съпротивлява и да вика:

— Не, не, не!

— Аз съм Уайът, Андреа. Ще ти помогна да се изправиш.

— Не мога. — Тя затвори очи. — Ще повърна.

Тялото ѝ се разтресе от спазъм. Хънт обърна главата ѝ, докато тя изхвърли последните си няколко питиета и по-голяма част от вечерята си.

— Добре, всичко е наред — каза той. — Просто се отпусни. Всичко ще се оправи.

Когато реши, че е приключила, Хънт свали вратовръзката си и избърса с нея лицето ѝ, а после я изхвърли в канавката. Вдигна Андреа на крака и я дръпна от тротоара. По време на падането чантата ѝ бе изхвърчала от ръцете ѝ и сега лежеше наред улицата. Той я накара да се облегне на най-близката сграда, докато отиде да ѝ я донесе. Когато се върна, тя стоеше със затворени очи и дишаше на пресекулки. Хънт клекна и докосна бузата ѝ.

— Андреа, чуваш ли ме?

Тя съвсем леко помръдна.

— Искаш ли да ти помогна да се прибереш?

Никакъв отговор.

Той отвори чантата ѝ, намери портфейла ѝ и го отвори, за да потърси адреса ѝ. Живееше някъде на Ларкин стрийт, което беше чак в северния край на града. Хънт погледна часовника си — беше почти полунощ. Колкото и да беше оживена през деня, по това време на нощта Монтгомъри стрийт беше пуста. Не бе минала нито една кола, откакто бяха тук.

Сега забеляза едно такси, което идваше към тях. Той се приближи към платното и вдигна ръка. Таксито намали и спря, а Хънт се приближи до прозореца на шофьора:

— Приятелката ми попрекали с пиенето — посочи той към Парижи. — Дайте ми минутка.

Шофьорът беше чернокож мъж на средна възраст с шапка на „Джайънтс“ и с яке.

— Имате ли нужда от помощ? — попита той.

След минута двамата я настаниха припаднала на задната седалка.

— Искате ли да ви откарам в спешното?

Хънт за малко да се съгласи, но после прецени, че това само ще ѝ навлече допълнителни неприятности. Дишаше. Беше пила твърде много, но нямаше да умре. А посещението в спешното отделение означаваше усложнения за работата ѝ в телевизията. Не искаше да ѝ

създава допълнителни проблеми. Просто искаше да ѝ помогне да се измъкне от това положение.

— Не, не мисля. Просто ни закарайте у дома — каза той и даде адреса си.

Шофьорът зави и натисна газта.

Сутрешните разпити на Джанет Палмър и брифингите с ФБР и с Вътрешна сигурност изядоха времето на Джул и на Шию чак до обяд. След като се върнаха обратно в центъра на града с колата на помощник-патолога Джейни Паркс, двамата взеха своя автомобил и се насочиха обратно към Клей стрийт, за да разговарят със съседите и да видят какво още са изровили криминолозите.

А то не беше много.

Гилзата в книгата, която бе забелязал Джул, потвърждаваше, че оръжието на убийството е двацет и втори калибър. Предимно въз основа на точността на изстрелите и на остатъците от барут върху бюрото специалистите бяха стигнали до заключението, че убиецът е стоял съвсем близо до бюрото, ако не и точно пред него. Макар че щяха да се проведат допълнителни изследвания, които да потвърдят първоначалните данни, които бяха в най-добрия случай съвсем схематични, това на свой ред накара Шию да допусне — въз основа на пръските кръв и на траекторията на куршума в книгата — че убиецът е бил нисък мъж или жена.

Джул изтръпна. Знаеше, че има твърде много променливи величини в относителните положения на оръжието и на мишените, за да се правят изводи. Как може например да се направи разлика между висок мъж, който стреля от нивото на хълбока си, и нисък мъж, вдигнал оръжието на височината на раменете си? Не успя да се въздържи и каза:

— Значи е мъж или жена, а? Представяш ли си? Аз пък отначало допуснах, че е шимпанзе.

В квартала също не научиха нищо съществено, с едно важно изключение. Шари Левин, която живееше точно срещу семейство Палмър и която към седем и половина бе излязла, за да отиде да играе бридж, смяташе, че е забелязала колата на госпожа Палмър, паркирана на улицата. Забелязала я бе, понеже се зачудила защо не е паркирана както обикновено на кръговата алея пред къщата. Беше сигурна поне в

това, че е била същият тип кола: „... един от онези спортни кабриолети, които сега навсякъде можеш да видиш“.

Знаеше, че госпожа Палмър кара същото беемве Z4, което в момента бе паркирано на алеята, и смяташе, че точно тази кола е видяла, макар че вече се здрачавало и самата кола също била тъмна на цвят. Джул и Шию записаха информацията, съзнавайки напълно, че ако не е бил автомобилът на госпожа Палмър, въпросната кола може да е била ауди, порше или мерцедес. Дори хонда. При по-обстоен разпит всичко, което в крайна сметка узнаха от госпожа Девин беше, че е хвърлила съвсем бегъл поглед и не се е вгледала внимателно, но на улицата със сигурност е имало кола, паркирана до алеята, и че тогава ѝ се е сторило, че това е колата на госпожа Палмър. Чия друга да бъде?

Затова не можеше да се каже, че бяха постигнали особен напредък по случая през първите няколко часа. Не че бяха очаквали да бъде другояче, но обществената търпимост към бавния напредък щеше да е съвсем кратка. Шефът Батист беше кристално ясен на пресконференцията следобед, когато заяви, че убийството на федерален съдия пронизва сърцето на нашето свободно общество и че залавянето на виновника за това жестоко престъпление ще бъде от първостепенно значение за неговото полицейско управление до разрешаването на случая. Фразата „моето полицейско управление“ звучеше застрашително. Батист щеше да се накичи със заслугите на успеха и да поеме вината за провала. Обеща резултати — при това бързо.

Джул мразеше да става така. Батист изобщо не знаеше с какво разполагат, с какво си имат работа. Той нямаше дори смътна представа за сложността на престъплението. Всъщност все още никой нямаше. Само че Батист бе обещал бързи резултати. Това беше глупаво и непродуктивно и сега всичко се бе стоварило върху главите на Джул и на Шию.

Благодаря, шефе. А се питаш защо бойният дух никакъв го няма!

На пресконференцията Батист още малко попросили нещата, че двамата с кмета Уест смятат този случай от първостепенна важност, което ще рече, че са отпуснали за разследването неограничени средства от общия фонд на града, извън бюджета на полицията.

Няма грешка — ако Джул и Шию не бяха усетили натиска върху себе си още от самото начало, а те го бяха усетили, в момента той бе

направо непоносим. А все още не бяха идентифицирали убитата жена. Всички обичайни методи се провалиха. Тя нямаше криминални провинения, нямаше полицейско досие, не бе подавала молба за работа в никаква агенция, където се изискваха и пръстови отпечатъци. Отпечатъците ѝ, които пуснаха в централния компютър, също не дадоха никакъв резултат.

Нима нямаше дори шофьорска книжка?

В момента караше Шию и към един през нощта двамата инспектори паркираха на полицейската част на паркинга зад Съдебната палата. Съсипани от умора и смълчани, те тръгнаха по слабо осветения външен коридор, който водеше към моргата, точно срещу ареста.

Беше ясна нощ, студена и тиха.

Шию натисна нощния звънец на патолога — Джул не беше вземал болкоуспокоителни от сутринта и непревързаната му ръка пулсираше от болка. След миг силуетът на Джейни Паркс се появи в тъмното помещение на предния ѝ кабинет. Това беше старателната и приятелски настроена бюрократка, която дванайсет часа по-рано ги бе взела с колата си обратно до центъра на града.

Започна да ги информира още щом отвори вратата и ги поведе към задната стая покрай бюрата, откъдето самата тя бе дошла:

— Свидетелката се казва Мери Махоуни. Сервитьорка е в „МоМо“. На дващест и седем години. Сама дойде. Разпознаването е безусловно. Никакво съмнение.

Последното не беше много чудно, защото лицето на младата жена бе останало незасегнато от куршума — загадка, която госпожица Паркс бе разгадала още сутринта в дома на Палмър, като отвори устата на жертвата с ръцете си с ръкавици, огледа вътре с фенерчето си и така откри входящата рана в задната част на гърлото ѝ. Момичето бе стояло с отворена уста по време на изстрела. Всичките ѝ зъби бяха непокътнати. Куршумът не бе имал достатъчно сила, за да проникне в черепа, затова нямаше изходна рана.

— Обаче е нанесъл адски поражения вътре — каза Джейни. — Рикоширал е като пинбол. Мозъкът ѝ беше като бъркани яйца.

— Чудесно, великолепа подробност. Благодаря, Джейни.

Такива образи се запечатваха в съзнанието на Джул и ставаха причина да се буди, облян в пот. Само че той се отърси от образа — и

бездруго щеше да се върне, за да го преследва, като рикошет, какъвто беше.

Влязоха в кабинета на Джон Страут, патолога, който вече беше на близо седемдесет и пет години и отдавна бе престанал да обръща внимание на формалните прояви на професионализъм. Мястото бе музей на странното, на откровено отблъскващото и на опасното. Като тежести за хартия върху бюрото му се мъдреха три ръчни гранати, както се твърдеше, съвсем изправни. До входа на хладилната зала на моргата един скелет с лула в устата и с копринено въже на шията си почиваше в автентична испанска гарота. На плота на библиотеката Страут бе подредил колекцията си от ножове, месингови боксове и всякакви остри и опасни нинджа приспособления. На стената бяха облеgnати няколко пушки. В огромен терариум в средата на кабинета — и технически погледнато напълно незаконно — той държеше оръжия на убийства от любимите случаи, над които беше работил, върху много от които все още се виждаха петна от кръв: шило за лед, пълна с празни спринцовки стъкленица, бейзболна бухалка, различни шила и остри предмети, още няколко ножа с изключително изобретателна форма.

Дори и да не излизаш от моргата, след като току-що си разпознал свой мъртъв близък, това място беше наистина ужасяващо. А отгоре на всичко Паркс бе намалила осветлението, което подсилваше страховитото усещане.

Джул натисна ключа за осветлението и помещението се освети. Това помогна.

Тук беше и Мери Махоуни, седнала със скръстени пред гърдите ръце и зачервени от плач очи. Джул премести един дървен стол до нея и седна. Забеляза, че Паркс се настани на стола на Страут.

Седнал на ниското си столче, Шию разчупи леда:

— Благодаря ви, че дойдохте тази вечер. Не всеки би направил подобно нещо.

— Не знаех какво друго да направя — отговори госпожица Махоуни.

— Точно това е трябвало да сторите — увери я Шию. — Всяка минута, която успеем да си спестим още в началото на разследването, увеличава шанса да заловим извършителя.

— И аз така си помислих. — Госпожица Махоуни имаше къса и остра черна коса и раздалечени влажни кафяви очи — най-красивата ѝ черта, изкуствено уплътнени устни и нос, който със сигурност не ѝ беше по рождение. Полученият резултат бе отрицателен.

— Как се досетихте, че може би става дума за... приятелката ви? — попита Шию.

— Стейси. Стейси Розали. — Тя продължи с тъничък гласец: — Когато отидох в ресторанта към четири, всички говореха за съдията и за случилото се. Той се хранеше там почти всеки ден. Никой не можеше да повярва. И тогава, не знам точно кога, но след като започнаха да прииждат клиентите, чух някой да споменава, че с него е имало и жена. Млада жена. Не съпругата му. — Тя отмести поглед от Шию към Джул, който кимна и я насърчи да продължи. — Затова... цяла нощ бяхме затрупани с работа... обаче аз се притесних. Когато ми остана малко свободно време — сигурно е било към десет и половина — отидох и помолих една от управителките да провери дали Стейси е идвала днес. Тя работеше в обедната смяна, като мен, когато се запознахме. Точно така се сприятелихме.

— Значи попитахте управителката дали Стейси е идвала на работа? — попита Джул.

— Точно така. Обаче не беше идвала. А Стейси никога не отсъстваше. Беше абсолютно стриктна. — Махоуни затвори очи и пое дълбоко въздух. — Когато научих за това, наистина сериозно се притесних.

— Каква е връзката между Стейси и съдия Палмър? — намеси се Шию. — За да се притесните?

Ала внезапно Махоуни започна да клати глава и в очите ѝ се появиха сълзи.

— Просто не мога да повярвам, че това там е всичко, което е останало от нея. Кой ѝ го е причинил?

— Точно това се опитваме да установим — увери я Шию.

Махоуни замълча. Шию ѝ подаде носна кърпичка и тя избърса очи.

— Сигурно само аз съм знаела, обаче Стейси и съдията имаха връзка.

— Имате предвид любовна връзка? — уточни Джул.

— Не точно. Може би беше нещо повече. Той я издържаше. Плащаше ѝ наема.

— Имате ли представа откога е било всичко това, Мери? — попита Джул.

— Между него и нея ли? Не знам точно, но поне от миналата есен. Само че тя се премести на новото място само преди около три месеца.

Инспекторите се спогледаха. Джул се наведе напред:

— Какво ново място?

— Точно срещу ресторанта. Срещу „МоМо“. В един от онези нови мансардни апартаменти.

Джул ги знаеше. Цените започваха от около четиристотин хиляди долара за едностайно студио и стигаха до над милион за голям апартамент. Ако съдия Палмър бе настанил Стейси Розали в един от тези апартаменти, значи е бил сериозно обвързан с нея.

— Били ли сте някога в апартамента ѝ? — попита Шию.

— Няколко пъти, макар че тя не канеше там почти никого. Не можеше да допусне някой да научи за тях, нали разбирате?

— Но вас ви е допуснала — отбеляза Шию.

— Наистина бяхме приятелки. Освен това жилището беше толкова готино, че ѝ се искаше да го покаже на някого. — Сълзите рукнаха. — Аз просто... — подхвана тя, след това наведе глава и млъкна.

Джул ѝ даде малко време, след това меко подхвана:

— Говорите за новите жилища на Второ авеню, точно срещу „МоМо“, нали?

Тя вдигна поглед към него и кимна.

— Защо трябваше да се случи това? — попита момичето.

Джул нямаше отговор.

Управителят на сградата Джим Франкс не остана очарован, че го будят в два без десет през нощта. Почти десет минути бяха необходими на бледия шкембест човечец на средна възраст да стигне до вратата, още една, за да намери сред дванайсетте ключа на връзката си онзи, който ще я отключи. През цялото време Джул и Шию стояха навън на вече осезаемия студ — нетърпеливи, мрачни, мълчаливи.

Франкс беше навлякъл чифт омачкани кафяви панталони и фланелка на петна, на чиято предница се мъдреше нарисувана бутилка бира „Корона“. Отвори вратата и отстъпи няколко крачки назад.

— Не можеше ли да почака до сутринта?

Джул вдигна заповедта за обиск, за да може Франкс да я види, и успя някак да си лепне толерантно изражение.

— Господин Франкс — поде той любезно, — честна дума, и ние бихме предпочели да направим това на сутринта, но една жена, която е живеела в тази сграда, е била застреляна предишната нощ и ние не можем да си позволим да си почиваме, преди да постигнем някакъв напредък в откриването на убиеца ѝ, а все още не сме успели. Решихме, че в апартамента ѝ може да открием нещо, което да ни помогне. Разбирате ли?

Малката му реч попадна право в целта. Изведнъж враждебността на Франкс намаля.

— Стейси Розали ли казахте? Тя мъртва ли е?

Джул кимна.

— Разпозна я преди час нейна приятелка, която ни каза, че е живяла тук. Затова ви безпокоим.

— Значи искате да огледате апартамента ѝ? — Тогава му хрумна нещо: — Не трябва ли да имате заповед?

Джул въздъхна и отново извади заповедта за обиск.

— Добре — съгласи се най-сетне Франкс. Тръгнаха по тъмния коридор на първия етаж към административното помещение на сградата, където Франкс се приближи към един шкаф, отключи го на третия опит и свали един ключ от кукичката. — Заповядайте — подаде го той на Джул. — Ако това е всичко...

Шию, който не можеше да бъде дори престорено любезен, стоеше на вратата със скръстени ръце. Джул погледна партньора си и отново се обърна към Франкс.

— Само още един-два въпроса.

Франкс въздъхна отчаяно и приседна върху бюрото си. Вдигна ръка към очите си и ги разтърка.

— Добре, какво?

— Да сте забелязвали да е имала посетители?

— Не, като че ли не съм. Можела е да приема когото си иска по всяко време.

— Но не сте забелязали някой по-специален?

— Непрекъснато влизат и излизат хора. Не обръщам особено внимание. — Франкс погледна към стенния часовник. — Казахте само един-два въпроса...

— Да, така е. — Всъщност настроението на Джул започна внезапно да се подобрява — въпреки късния час, въпреки счупените му кости. — Ето още един въпрос: помните ли някой да я е посетил през последните един-два дни? Нещо необичайно?

— Съжалявам, просто никога не обръщам внимание на тези неща. Имаме почти хиляда наематели, всички те имат приятели и роднини и повечето от тях са необичайни в едно или друго отношение. Непрекъснато влизат и излизат разни хора. — Той се изправи и стана от бюрото. — Ако не ви трябва повече, връщам се в леглото. Можете да пуснете ключа в кутията, като свършите.

— Благодаря ви, господине, оценяваме съдействието ви — каза Джул.

Франкс сви рамене:

— Няма проблем.

В асансьора Джул метна един поглед към Шию и отбеляза:

— Приятен човек.

— Ако това не е проблем, бих искал да го видя, когато има проблем — отбеляза Шию.

— Изморен е — сви рамене Джул.

— Че кой не е?

— Кажете го на горките души в чистилицето!

— Какво е това?

— Чистилице ли? Нещо като чакалня пред рая, обаче смътно си спомням, че чух, че май вече не съществува. Не е ли гадно? Какво ли са преживели всички онези души, които са чакали, когато онези внезапно са решили вече да няма чистилице?

— Не ме питаш наистина, нали? Хайде да побързаме.

Стейси Розали бе живяла на четвъртия етаж, на три крачки от асансьора, за да няма почти никаква опасност съдията да бъде разпознат, когато е идвал при нея.

Отвориха вратата и светнаха лампите. Жилището беше модерно обзаведено, но бе по-малко, отколкото беше очаквал Джул. Може би тринайсет на осем метра.

До бара от лявата им страна имаше четири високи столчета. Зад него се виждаше кухничка с мивка и с печка с два котлона. Барът свършваше до вратата на малка баня, в която имаше само душ. Точно отсреща се намираха вратите на висок дрешник и етажерките за книги, натъпкани с издания с меки корици. Далечната стена беше цялата в прозорци с дръпнати завеси. Джул се досети, че диванът сигурно се разтяга и става на легло. Върху един претенциозен килим имаше масичка за кафе, а в ъгъла до високата лампа бе сложено удобно на вид кафяво кожено кресло.

— И това ако е хубав живот — отбеляза Шию.

— Не ти ли харесва?

— Прилича на хотелска стая. Все едно никой не живее тук.

— Не, погледни, на бара има нарциси. По рафтовете има книги.

Светна една тристепенна лампа за четене на малката масичка до дивана и взе две поставени в рамки снимки. На едната, много размазано, се виждаше усмихнато малко момче, а на другата беше съдия Палмър.

— Има лични снимки. Живяла е тук и още как, Шию. Просто не е разполагала с много място.

Шию вече беше зад бара и надничаше в шкафовете, по чекмеджетата, в хладилника. Тъкмо бъркаше в един бюфет, когато Джул стисна ръката му:

— Ръкавици.

Джул отвори още един гардероб, пълен с дрехи и с още чифтове обувки. Стейси бе подредила дрехите си по цветове. Той се обърна.

— Ето го портфейлът.

Беше върху вграден скрин. Джул се върна обратно в стаята, седна на дивана и изпразни съдържанието на портфейла върху малката масичка пред себе си. Още пари в брой — четири банкноти от по петдесет долара и четири по един. Кредитни карти. Карта за библиотеката. Социална осигуровка. По-малка снимка на същия неясен кадър на момчето. Още една снимка на съдията — много по-небрежна от строгата снимка, която бе поставила в рамка, и заснета в тази стая, даде си сметка Джул — съдията седеше усмихнат в креслото.

Джул неволно издаде звук и това накара Шию да застине на място.

— Какво? — попита той.

— Това е странно.

— Кое?

Джул сви рамене и вдигна една визитна картичка.

— Андреа Паризи. — Щом срещна неразбиращия поглед на Шию, той бързо съобрази и каза: — Експертката по случая Донолан от телевизията?

— А! — Шию намести името, но нито то, нито визитната картичка имаха значение за него. — Какво странно има? Тя се мотае със съдията, така че би трябвало да познава някои адвокати. Освен това знаеш не по-зле от мен, че „МоМо“ е известно сборище на адвокати.

— Да, прав си. — Джул не виждаше необходимост да казва на партньора си, че неговият приятел Уайът Хънт понякога тича заедно с нея. И че през последните шест седмици го залива с фантазии за Андреа Паризи. Вместо това остави картичката обратно при другите неща от портфейла. — Странно е, че това е единствената картичка, която е запазила.

Шию беше на друго мнение.

— Може пък като всяка сервитьорка на света и тази да си е мечтала да се снима в телевизията.

— Това не става тук, а в Лос Анджелис.

— Навсякъде става. Универсална истина е. Освен това на бас, че в някое чекмедже ще открием и други визитни картички. Или ще се окаже така, или пък Стейси просто е получила тази картичка наскоро и още не я е изхвърлила. Освен това двамата с теб знаем, че цялата тази история няма нищо общо с Андреа Паризи.

— Можем да се престорим, че има. Да прекараме известно време с малката сладурана. — Джул се захили, не получи отговор от партньора си и отново опита: — Да прекараме известно време с малката...

— Чух те.

— Беше опит за шега.

— Изневярата не е нещо, с което трябва да се шегуваш.

— Много грешиш, Шию. Изневярата е на едно от първите три места в списъка с вечните теми за вицове. Тъкмо се сещам за един.

Някакъв ирландец, който не бил стъпвал в църква цели двацет години, един ден внезапно...

— Дев — вдигна ръка Шию. — Не искам да се шегувам с това, ясно?

— Значи освен за религия, за народности, за хомосексуалисти и за жени, вече ми е забранено да говоря и за изневери? Исусе, ама какво остава?

— Защо трябва да остава нещо? — Шию седна на едно от високите столчета. — Девин, посред нощ е. Разследваме двойно убийство и всичко в този случай е свързано с изневяра. Знаем, че ще арестуваме Джанет Палмър следващата седмица, а може би още по-рано. Животът ѝ ще бъде съсипан, той вече е съсипан. Тази млада жена е мъртва. Мъртъв е един федерален съдия. Нищо от това не е смешно. На Кони също няма да ѝ бъде смешно, че ти искаш да се гушкаш с Андреа Паризи.

— Да, прав си, съжалявам, аз съм лош човек — сведе глава Джул. — Няма да е редно да се гушкам с Паризи — заяви той съвсем искрено. След това изведнъж грейна: — Обаче знаеш ли, може да покания и Кони. Ако искаш, можем да си направим четворка.

В леглото Джул внимателно дръпна завивките над превръзката на ръката си. Кони се размърда до него.

— Колко е часът?

— Нечовешки късно е. Почти три, струва ми се. Будна ли си?

— Не. — А после: — Как мина?

— Мисля, че разрешихме случая. Изненада, съпругата е. Само че трябва да си намеря нов партньор.

— Все това повтаряш. Какво е направил този път?

— Нищо. Направо е свършен. Мразя го. Дори го поканих да си направим четворка: аз, ти, той и Андреа Паризи, онази от телевизията по процеса на Донолан. Категорично ми отказа.

— Не знаех, че я познаваш.

— Не я познавам, обаче със сигурност ще се видя с нея по повод на този случай.

— Замесена ли е?

— Не виждам как. Обаче намерихме визитната ѝ картичка сред вещите на жертвата, а това може да ми послужи като повод за запознанство.

— Може би е заради мен. Сигурно Шию не ме намира за привлекателна.

— Невъзможно.

— Би било странно — съгласи се тя. — Изморен ли си?

— Може би в кризисна ситуация бих останал буден още няколко минути.

— Знаеш ли колко отдавна беше? От операцията.

— Тогава ли беше последният път? Преди девет дни?

— Всъщност беше в деня преди това, ако броим правилно, което прави десет дни. А това вече се брой за криза — каза тя и се търкулна върху него.

Навън в склада, докато се упражняваше в беззвучни акорди на китарата си, Хънт чу приглушен вик — Паризи явно идваше в съзнание. Той застана на прага, за да може тя да го види.

Беше седнала в леглото му и бе отметнала завивките, облечена с дрехите си от предишната вечер.

— О, боже! Уайът? Къде съм?

Тя вдигна ръце към лицето си и отново изстена.

Хънт свали китарата от рамото си и я постави върху килима. Отиде до мивката, за да налее чаша вода, взе шишенце с аспириин и се върна до леглото. Подаде ѝ чашата и изтръска навън няколко хапчета.

— Благодаря ти. — Тя ги изпи наведнъж и изгълта цялата вода. — Колко е часът?

— Малко след осем.

Очите ѝ се разшириха, но усилието ѝ костваше твърде много. Спусна чашата към скута си.

— Не може да е толкова. Трябва да...

Тя преметна ръка през леглото и се опита да стане, но просто не можа. Остави чашата на пода и се отпусна в леглото.

Хънт вдигна чашата, отиде да я напълни отново и ѝ я подаде.

— Пийни още вода. Трябва да се хидратираш.

— Не мисля, че... — вдигна глава тя.

— Вода — отказа да я слуша той. — Водата ще ти спаси живота.

Тя се надигна и пи.

— Цялата — настоя Хънт. — Ще се радваш, че си го направила.

Андреа се насили да изпие остатъка от водата и отново се опита да се изправи.

— Трябва да се върна вкъщи. Трябва да...

— Изчакай малко.

— Не мога. Трябва да... кой ден сме днес?

— Сряда.

— Как се озовах тук?

— Не знаех къде другаде да те заведа. Ти припадна.

Тя се хвана за думите му и се опита да си спомни.

— Бяхме в... Спенсър, това копеле! — Започваше да се сеца. —
През цялото време е знаел... не можел да направи нищо...

— Ню Йорк?

Андреа отново се отпусна на възглавницата и закри очите си с ръка.

— Трябва да позвъня в службата си.

— Мога да го направя вместо теб.

— Не — каза тя, но не помръдна. Лежеше на леглото и дишаше през устата.

Хънт взе телефона. Достатъчно дълго бе работил за нейната фирма, за да научи номера наизуст. Познаваше и секретарката ѝ, Карла Шапиро, но не искаше да разговаря с нея, защото тя щеше да го разпитва. Затова говори с момичето на рецепцията. Представи се като лекаря на Андреа и каза, че тя има силно хранително натравяне. В момента си почивала, приемала течности и щяла да отсъства до утре.

Андреа опита да се възпротиви:

— Чакай... Това е твърде...

— Може би до днес следобед — каза Хънт в слушалката, — но не бих я посъветвал.

Когато той затвори, тя отново се отпусна в леглото.

— Наистина трябва да се прибера у дома.

— Трябва да станеш, трябва да се обадиш в работата си, трябва да се прибереш у дома. Това, което трябва да направиш, Андреа, е да дадеш на алкохола време да се разтвори. Вкарай още малко вода в тялото си. Тук си добре. Легни, затвори очи и се завий. Ще изключи телефона, а ти заспивай.

— Може би така трябва да направя.

— Никакво „може би“.

— Но трябва да отида до тоалетната.

— Можеш ли да станеш?

— Не знам. — Тя се надигна, опита се да стане, но отново седна.

— Може би няма да мога.

Хънт се надвеси над нея.

— Хвани ме през врата.

— Нали не искаш да... Воня... Дрехите ми...

— Млъкни. Ръцете.

Тя му се подчини. Той я вдигна, занесе я в банята, след това излезе и затвори вратата зад себе си. Чу как водата от сифона се стича.

— Уайът — немощно го повика тя.

Той отвори вратата. Андреа седеше върху капака на тоалетната, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Той застана пред нея и коленичи.

— Ръцете — подкани я.

След минутка тя помръдна, той я отнесе обратно и ѝ помогна да си легне.

— Можеш да се съблечеш, ако искаш. Ще ти е по-удобно. Няма да гледам.

— Добре — каза тя, но вместо да понечи да го направи, просто се обърна на една страна и придърпа завивката. Хънт взе възглавницата и я пъкна под главата ѝ.

Преди да се изправи, Андреа бе заспала.

Когато отново се събуди, тя взе още четири аспирина с още две чаши вода, които Хънт я накара да изпие. В банята използва новата четка за зъби, която ѝ даде той. В момента спираше душа и излизаше навън. С няколко кръгови движения избърса огледалото с чистата бяла хавлия, която ѝ беше дал Хънт. Дрехите ѝ бяха там, където ги беше оставила — на купчинка върху коша с капак, под дамската ѝ чанта, която сега придърпа до мивката. Вътре беше четката ѝ за коса и гримовеите ѝ. Никъде не ходеше без тях.

Когато остана доволна, подпъкна кърпата под мишниците си, след това загърна тялото си, колкото да запази приличие.

Уайът Хънт не беше в нито една от стаите, които беше видяла, затова боса и загърната в хавлията, тя прекоси спалнята и отвори вратата. Очакваше я изненада. Хънт беше от дясната ѝ страна, извърнат настрани от нея, седеше на стар напукан кожен диван пред екрана на огромен телевизор, който не работеше. Заобиколен от няколко усилвателя и четири китари на стойки той държеше в ръце пета и беззвучно свиреше акорди на нея.

Паризи вдигна поглед към тавана, на около тринайсет метра над главата ѝ. Тихо пристъпи в огромното празно пространство, което изглеждаше точно каквото си беше — превърнат на жилище склад. От лявата си страна видя един сребрист мини купър. До далечната стена

пред нея имаше бюро с компютър и с картотеки за папки. Отдясно имаше нещо като предпазна преграда, а между пречките бяха подредени няколко бейзболни бухалки. По нататък се виждаха няколко гири. И накрая, най-впечатляващото нещо, баскетболно табло от твърдо дърво, върху което се мъдреше логото на „Голдън Стейт Уориърс“.

— Уайът.

Той се извърна. Очите му веднага се плъзнаха към краката ѝ, след това също толкова бързо се върнаха нагоре.

— Здравсти. По-добре ли си?

Не би казала чак това.

— Поне има надежда да оживея. — Посочи с ръка наоколо и каза: — Тук е много хубаво.

Хънт свали китарата и я върна на стойката ѝ. Възползва се от това като извинения да не я зяпа. Огледа помещението.

— Да. И на мен ми харесва. Искаш ли да те разведа? Сигурно си забелязала професионалното ми баскетболно табло, купено от „Уориърс“ само за четири хиляди долара.

— Не съм. Къде е? — пошегува се тя. След това сведе поглед към тялото си: — Имаш ли нещо, което мога да облека? Просто не мога да се накарам да навлека дрехите си.

Хънт не се осмели да ѝ каже, че на него и така му изглежда страхотна.

— Сигурен съм, че ще успея да намеря нещо — каза той.

Сега Андреа бе облечена с един от черните му пуловери върху фланелката и с чифт негови джинси, пристегнати на кръста с въже за пране. Пиеха кафе на масата в кухнята.

— Как да ти се отблагодаря? — попита тя.

— Няма нужда. Беше загазила. Да не би да очакваш да те зарежа припаднала на улицата?

— Някои хора биха го направили.

— Не и ако са човеци.

— Е... благодаря ти. — Тя отпи от кафето си. — Непрекъснато мисля за това. Мразя сцените.

— Виждал съм и по-лоши неща.

— Ударих ли го?

— Да, удари го. Всъщност му зашлеви шамар.

— Това е непростимо.

— Той те е лъгал — сви рамене Хънт.

— Въпреки това. Нямам извинение. Започнат ли ударите, извиненията бързо губят смисъл.

— Забелязал съм го.

Нещо в начина, по който той изрече думите, я накара да спре по средата ръката, която поднасяше чашата с кафе към устата ѝ.

— Личен опит?

— Донякъде.

— Ако не ти се говори за това...

— Не, няма нищо. Като дете съм бил при няколко приемни семейства, това е. Установих, че когато падне старата бариера пред физическите наказания... както ти каза, могат да се намерят всякакви извинения.

Тя остави чашата си и попита:

— Значи си живял в приемно семейство?

— Известно време — кимна той. — Тогава бях на осем, обаче извадих късмет. Осиновиха ме.

— На осем?

— Да, знам, че е необичайно. — Той направи физиономия. — Сигурно тогава съм бил по-сладък.

— Е, може би по различен начин — каза тя. — Значи и ти знаеш какво значи да те удрят.

— И аз ли? Теб кой те е удрял?

Тя си пое дълбоко въздух и после го издиша.

— Вторият съпруг на майка ми. Ричи. Той беше голям почитател на дисциплината, а аз бях любимката му в това отношение.

— И защо?

— Наистина ли искаш да ти разкажа всичко това?

— Нали аз попитах?

Тя въздъхна:

— Сигурно защото се опитах да му се наложа. Забележи ключовата дума „опитах се“. За щастие той се задържа само една година.

— Какво се случи?

— Мама разбра. За мен. Подмами го да я нападне и го уби. Определиха го като самозащита.

— Така изглежда.

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, която бързо изчезна.

— Е, май беше нещо доста подобно. — Завъртя чашата си върху масата и каза: — Извинявай за цялата мелодрама.

— Няма нищо. Мога да го понеса.

— Както и да е. Точно затова съм толкова отвратена, ако наистина съм ударила Спенсър, въпреки че той е нищожество. Смятах, че съм успяла да овладее насилието у себе си.

— Може би си се понапила и си видяла у Спенсър нещо от Ричи?

— Не бих искала да си мисля подобно нещо. Не искам да виждам Ричи у никого.

— Но той винаги е наоколо?

— В спомените ми. Някъде, да. Знам какво ще кажеш сега.

— Ако е така, значи си с една крачка пред мен.

— Съмнявам се.

— Добре, какво щях да кажа?

— Че знаеш защо толкова се стремя към възхищението на публиката, защо толкова искам да стана водеща.

— Така ли е? Искаш ли го?

— Вероятно. Някъде дълбоко в себе си не се чувствам достойна за ничия обич. Аз съм повредена стока. Може би достатъчно любов от масите ще компенсира липсата на обич от страна на един конкретен човек. Как ти се струва тази теория?

— Болезнена. — Хънт плъзна ръка по масата, за да покрие нейната — утехата от състрадателното докосване. Не си позволи да стигне дотам.

Тя продължи:

— Не знам как иначе... защо... както и да е, извинявай.

— Да — каза Хънт, — любов. Много е лошо човек да иска такова нещо. — Допи кафето си и остави чашата. — Стига толкова извинения, става ли? Как ти е главата?

— Боли ме. Има нужда от нов запис.

— Е, стига да извлечеш от него някаква полза.

Колеблива усмивка, след това лицето ѝ сякаш леко се разкриви. Сълзите отново заплашваха да рукнат.

— Смешното е, че Спенсър е просто последният удар. Знаеш ли защо изобщо се хванах с него?

— Защото си искала да станеш звезда.

— Да, и затова. Но най-вече, за да се махна от Сан Франциско. Да отида в Ню Йорк или където и да е другаде. И да го направя като знаменитост. Това щеше да покаже... — Тя отново завъртя чашата си.

— Какво да покаже?

— Не какво, а на кого. — Пое си въздух и тихо промълви: — На един друг тип. Скъсахме преди шест месеца, точно когато започваше процесът на Донолан. Била съм прекалено сериозна, така ми каза. Не искам нищо сериозно. И освен това си имал нова приятелка. Бяхме заедно две години, а той не искал нищо сериозно. Били сме зрели хора. Професионалната страна на нещата щяла да си остане същата.

— Така ли стана?

— Смешното е, че да. — Тя срещна погледа на Хънт. — И тогава се появи Спенсър. И новото събитие. Внезапно това ми се видя като начин да се махна.

— Да се махнеш от другия тип?

Тя кимна.

— Не можех да понасям да го виждам, но се налагаше непрекъснато да се срещаме. По работа. Във връзка с надзирателите в затвора, с АСКЗ. Основните клиенти на Пиърсъл, както знаеш.

Хънт не си беше дал сметка за това.

— Смятах, че са просто поредният клиент.

— Не съвсем. Всъщност те са най-главният ни клиент. Плащат ни шест или седем милиона долара.

— Годишно? Търсят ли си собствен частен детектив?

— Не мисля, че ще ти хареса да работиш за тях.

— Готов съм да опитам за някакъв съществен процент от осем милиона. Наистина ще се постарая. — Хънт се върна към същината на въпроса: — Значи се налагаше да се виждаш с този тип по работа? Не можеше ли просто да се откажеш от работата?

— Не можеш да се откажеш от такава работа и да не останеш безработен. Не и в Пиърсъл.

— Значи Ню Йорк беше решението на проблема?

— Е, беше някакво решение. — Тя завъртя чашата си и се опита да се усмихне. — Мисля, че е време да си повикам такси.

— Не ти трябва такси. Ще те откарам у вас.

— Не, вече направи твърде много. Просто ще си взема такси.

— Няма да спорим по въпроса — заяви Хънт. — Вземи си дрехите. И бездруго вече е време да се покажа на света днес. Ще те откарам.

Джул се появи в отдел „Убийства“ едва след десет. Допускаше, че след като е работил по случая на Палмър — сега вече случая Палмър/Розали — до малките сутрешни часове, лейтенант Лание ще бъде склонен да не се отнася строго към работното време. Само че се оказа, че не е така по няколко причини.

Първо, партньорът му се бе явил на бюрото си още в осем, избърснат и изтупан, и пишеше доклад за разпознаването на Стейси Розали, извършено от Мери Махоуни, включително и за установяването на факта, че младата жена е била любовница на Палмър. Тази сутрин криминологичният екип щеше да претърси жилището ѝ по-щателно с надеждата да намери още улики, които да даде на инспекторите, плюс данните за най-близките роднини на жертвата — до края на деня.

Другата причина Лание да не е настроен снизходително беше фактът, че двама специални агенти от ФБР, които работеха по случая, бяха уредили той да председателства малка работна среща в кабинета си в девет сутринта, на която да присъстват Джул, Шию и другите двама следователи от отдела за Вътрешна сигурност.

Така че да не си пречат взаимно.

Докато дойде Джул, стана ясно, че Шию доста успешно бе продал случая им. Беше споделил информацията за отношенията между Розали и съдията, както и за свидетелските показания на съседката госпожа Левин за това, че колата на госпожа Палмър е била пред къщата по време на стрелбата, когато тя би трябвало да е в Новато. Въпреки всички евентуални правни пречки Шию бе успял да убеди всеки от петимата професионални следователи в кабинета на Лание, че най-вероятният сценарий за двойното убийство е съпругата да е научила за изневерите на съпруга си и по някакъв начин да е разбрала, че той и момичето ще бъдат в дома им, докато тя би трябвало да отсъства. Или това, или пък ги е подмамил под някакъв претекст.

Шию им беше казал, че сега остава единствено да опровергаят алибито на госпожа Палмър със сестра ѝ и, ако им провърви, да

открит оръжието на убийството, макар че тя сигурно го бе изхвърлила някъде по пътя или в залива на отиване в дома на сестра си в Новато. Изводът бе, че явно става дума за убийство от страст, лично и местно, и поради това попадащо в юрисдикцията на полицейското управление в Сан Франциско.

— Дори не знаех за скапаната среща. И не ми казвай да не ругая, което се канеше да направиш. Защото истината е, че имам причини да ругая, понеже съм извън кожата си от ярост. Знаеш ли какво е това?

— Аз също изпитвам гняв. Всички изпитват гняв — отново отмести поглед встрани Шию. — Честно казано, според мен Лание също беше малко остър.

— Малко остър! — Джул изимитира Лание: — Дали ми било хрумвало, че убийството на федерален съдия е по-важно от съня за разкрасяване? Може ли да се очаква, че ще отдам приоритет на този случай, защото ако не е така, федералните със сигурност ще се радват да ни помогнат. А кой според него откри самоличността на Розали и връзката ѝ със съдията за по-малко от двайсет и четири часа? Със сигурност не бяха скапаните федерални.

Шию пое по отбивката от магистралата.

— Той беше притеснен, това е всичко.

— Няма причина да е притеснен. Имаме съдия с милион дела, едно от които може да е накарало убийците да излязат на светло и да ни подведат по фалшиви следи чак до Тамбукту и обратно, обаче ние разплетохме почти всичко за едно денонощие. Това е безпрецедентно. По дяволите, направо е като божествена намеса. Трябва да ни похвали, а вместо това той направо ще ми скъса задника. Не е справедливо.

— Може би Лание иска да разплетем абсолютно всичко. Самият той е под огромно напрежение. Ако отпрати ФБР и сбърка...

— Няма да сбърка. И ние не сме сбъркали.

— Не казвам, че сме. Казах „ако“.

— Никакви отрицателни мисли — сръза го Джул. — Ние сме добрите и сме прави.

Салонът „Джей Ви“ в Мил Вали беше много по-голям, отколкото си беше представял Джул. Заемаше няколко съседни помещения в един търговски център и предлагаше пълен набор от грижи за своите

клиентки. В оградената със стъкло безукорно чиста рецепция Джул и Шию чакаха да дойде Ванеса и да им отдели от времето си. Бяха си уговорили среща, така че на теория Уейвърли би трябвало да ги очаква, само че тя не откликна на обаждането на момичето от рецепцията и сега то я търсеше някъде в лабиринта зад гърба си.

Шию се разходи из стаята и провери какви услуги се предлагат.

— Какво е ексфолиация? — попита той.

— Махане на космите, струва ми се. Макар че може и да е нещо свързано с кожата. Не съм сигурен.

— Махане на кожа?

— Само на външния слой.

— Сигурно е това, защото кола маската я има в списъка по-нататък. Кола маска трябва да е за махане на космите, нали?

Джул го погледна крайно отчаян:

— Трябва ли да обсъждаме това?

— Чуй какво предлагат: маникюр, боядисване на косата и прически, процедури с минерална вода, масажи, солариум, почистване на лицето, пълна промяна на стила, ексфолиация, кола маска. Правил ли си си някое от тези неща?

— Разбира се. Всеки месец се подстригвам и си гриза ноктите, когато започнат да ме притесняват.

— Значи не си.

— Шию — вдигна ръка Джул. — Красотата при жените прилича на положението при колбасите, ясно? Не ти се иска да знаеш как са приготвени. Ако питаш мен, места като това са начинът, който бог е избрал да каже на някои жени, че имат твърде много свободно време, твърде много пари и може би, само може би, че са твърде заети със себе си.

— Е, това е едно просветено наблюдение — обади се женски глас зад него. Жената се усмихваше приветливо — дори зъбите ѝ бяха моделирани, отбеляза си наум Джул — и му протегна ръка. Превръзката придържаше дясната му ръка близо до тялото, но той бързо протегна лявата си ръка и си създаде главоболието вече счупените му кости отново да бъдат смазани.

Ванеса Уейвърли беше една атлетична кестенява Венера на неопределена възраст с черен бански костюм и пъстър шал, завързан на хълбоците ѝ. Джул си каза, че тя би била страхотна жива реклама на

козметичната хирургия. От пръв поглед се виждаше, че всичко по нея, което можеше да бъде коригирано, беше.

— Съжалявам, че не бях тук, за да ви посрещна — каза тя. — Имахме проблем с един от сешоарите, а след това отново ми се обади Джанет.

Шию ѝ показа значката си, която Уейвърли разгледа внимателно, преди да отбележи, че може би ще им бъде по-удобно в кабинета ѝ. Без да изчака отговора им, тя се обърна и ги поведе по застлания с килим коридор, по чиито стени имаше поставени в рамки корици на списания за красота, между които бяха окачени направени с вкус лъскави цветни снимки на голи жени на всякаква възраст — от бебета и така нататък до баби. Кабинетът на Уейвърли с матирани прозорци и с изглед към осяения с дъбове склон на хълма, повтаряше същите теми, но малко по-натрапчиво и директно. В ъглите на пиедестали бяха поставени четири бронзови скулптури на идеализирани голи женски тела. Голямо полегнало голо тяло от черен мрамор служеше като масичка за кафе и бе заобиколено от бели кожени канапета и столове. Върху бюрото от стъкло и метал имаше компютър и телефон, но нямаше никакви листове, попивателни, пластмасови кутии и други подобни неща. Беше властно бюро, просто и ненатруфено, макар че Уейвърли не се запъти към него.

Вместо това тя се обърна към инспекторите:

— Какво да ви предложи — чай, кафе, вода? Не. Имате ли нещо против, ако аз си взема нещо? А междувременно, заповядайте, настанявайте се където поискате.

Отново без да изчака отговора им, тя се обърна и се запъти към хладилника, който беше скрит между рафтовете зад бюрото ѝ.

Върна се с бутилка минерална вода и седна на канапето. Инспекторите бяха предпочели столовете.

— Ужасен ден — каза Ванеса без всякакво встъпление. — Какво мога да направя за вас, господа?

Джул се прокашля и каза:

— Първо, по отношение на онова, което казах преди малко...

— Моля ви, инспекторе, чувала съм го и преди, повярвайте ми. Вече съм станала много дебелокожа в това отношение. Тук сте, за да говорим за Джордж и за Джанет. — Това не беше въпрос.

— Да, госпожо — отговори Джул. Извади касетофона от джоба си. — Едва ли знаете, но при разследване за убийство обикновено записваме разпитите. Такава е стандартната процедура. Имате ли нещо против?

— Не, разбира се, защо да имам?

Джул сви рамене:

— Някои хора са против. Предпочитам да питам. — Той се усмихна, включи машинката и направи въведението — съобщи случая, номера на значката си, дата, място, име на свидетелката. Накрая уточни: — Казахте, че при пристигането ни тук тъкмо сте разговаряли със сестра си, така ли?

Тя кимна:

— Да. Тя живее при мен за известно време. Докато... докато се почувства по-добре, за да може да се върне в дома си. Което може и никога да не стане.

Джул пое разпита в свои ръце:

— Какво искаше? За какво ви се обади?

Вероятно сепната от директния въпрос, Ванеса Уейвърли наклони глава на една страна.

— Искаше да разбере дали вече сте дошли. Не разбира защо искате да говорите с мен. Честно казано, на мен самата също не ми е много ясно.

— Значи е знаела, че ще идваме? — попита Джул.

— Да. Казах й, след като ми се обадохте. Стори ми се съвсем естествено. Защо? Това проблем ли е?

— Не, госпожо, просто питам.

— Как е тя? — попита Шию.

Уейвърли издиша рязко и отговори:

— Съсипана е, разбира се. И как иначе при тези обстоятелства? Нямам предвид само смъртта на Джордж, която е достатъчно тежък удар сама по себе си, но и другата жертва, младата жена. Открихте ли вече коя е била?

Шию кимна. Това щеше да стане всеобщо достояние във вечерните новини, а и нищо нямаше да спечелят, ако се опитат да укриват тази информация.

— Казва се Стейси Розали. Чували ли сте за нея?

— Не.

— Била е сервитьорка в „МоМо“, където съдия Палмър често е обядвал. В апартамента ѝ има негови снимки.

— По дяволите, Джордж! — оброни глава жената. — Мътните да те вземат!

— Нямахте ли представа? — попита Джул.

— Аз нямах. Наистина смятах, че Джордж и Джанет са единствената двойка, която познавам... — Поклати глава и отново изруга. — Опитваш се да запазиш малко вяра в човешката раса, обаче тя непрекъснато те предава.

— Значи не сте забелязали сестра ви да знае нещо по въпроса?

— Не. Тя не знаеше. Може би все още не знае. Поне не със сигурност. Макар че, подозира, разбира се. Но защо са били в къщата? Особено ако тя е имала апартамент наблизо. Да не би просто да се е опитвал да обиди Джанет, като доведе в къщата малката си мацка? — Отново поклати глава. — Това не е в характера на Джордж. Знам, че Джордж не мразеше Джанет, а би трябвало да я мрази, за да направи нещо толкова жестоко. Дори и да е имал тази... връзка. Добре, той е мъж, а мъжете правят така. Но той я уважаваше. Не би довел друга жена в дома им. Не би обидил Джанет по този начин.

— Все още не знаем защо я е довел там, госпожо — обади се Шию, — нито дори дали изобщо я е завел. Напълно възможно е сама да е отишла. Може някой да я е закарал. Може да е имала друг приятел, който да се окаже убиецът. Може да е взела такси. Може да е искала да се изправи лице в лице със сестра ви или със съдията. Не знаем.

Джул остана донякъде изненадан, че Шию се справяше добре, разговаряше с тази жена, поддържаше интереса ѝ, информираше я, мотивираше я да отговаря на въпросите им. Изненада се по-скоро от това, че той явно има ясна представа от различните възможни сценарии, които може да са довели до двойното убийство. Може пък наистина да бе разсъждавал върху случая. Чудесата никога не свършват, нали?

Освен това Шию не разкриваше подробности безредно, макар да имаше подобен навик. Например нямаше причина да кажат на Ванеса Уейвърли, че тази сутрин са научили от патолога, че диафрагмата на Стейси е била в тялото ѝ и че немного преди това тя е правила секс, вероятно със съдията, вероятно дори в леглото на горния етаж, макар

че щяха да получат потвърждение за това едва с резултатите от ДНК анализа на диафрагмата и на чаршафите.

След кратко мълчание се обади Джул:

— Сестра ви ни каза, че е била с вас цялата нощ. — Джул и Шию старателно бяха избягвали по време на първия разпит на Джанет всеки намек, че тя е заподозряна — всъщност основната заподозряна — за убийствата. Може би в разказите на двете сестри щяха да се появят несъответствия. — Имате ли нещо против да ни разкажете какво правихте по часове?

— Защо, за бога? — Донякъде останаха доволни от реакцията ѝ — шок и смайване — когато ѝ просветна, че е възможно сестра ѝ да е под подозрение. За каквото и друго да си бяха говорили двете сестри през времето от убийствата, Джул внезапно бе напълно сигурен, че алибито на Джанет не е било разисквано.

Това му остави чист терен, на който той стъпи:

— Джанет ни каза, че е напуснала града към четири, за да избегне задръстванията. Помните ли по кое време се видяхте с нея?

— Това е нелепо — заяви Уейвърли с блеснали от гняв очи. — Джанет не е убила Джордж. Тя не знаеше, че той се среща с това момиче. — Отметна коса и прокара ръка през нея. — Но добре, беше към... прибрах се у дома както обикновено, т.е. към седем.

— И се видяхте с нея там, в дома си? — попита Джул.

— Да.

— Значи тя е била там, когато сте се прибрали? — опита се да уточни нещата Шию.

— Не. — Ванеса метна и на двамата по един предизвикателен поглед. — Работя по цял ден. Обикновено у дома няма много храна, затова когато Джанет идва, пазарува и след това двете си приготвяме по нещо заедно.

Джул продължи да я притиска:

— Така ли постъпи тя и онази нощ?

— Да.

— В такъв случай кога дойде в дома ви? След пазаруването? — попита Шию.

— Не мога да кажа със сигурност.

— Но не е била там, когато вие сте се прибрали? — уточни Джул.

— Вече ви го казах.

— Били сте на работа. Сипахте ли си питие, след като се прибрахте? Или пък да сте си взели душ? Да сте прегледали пощата си? Помните ли нещо подобно? — попита Шию.

Все още явно раздразнена от насоката на разпита, Уейвърли въпреки това се облегна на дивана и се позамисли. Накрая отвори бутилката си с вода и отпи дълга глътка.

— Спрях на алеята, прибрах пощата, влязох вътре и си направих айскафе от онова, което ми бе останало от сутринта. Джанет ми се обади от клетъчния си телефон.

За миг Джул се спогледа с партньора си.

— Какво искаше?

— Попита дали имам изстудено вино, била забравила да купи от магазина. Обади се, за да ме помоли да проверя, аз го направих и понеже нямах, тя каза, че ще се отбие в „Адриано“ и ще купи една бутилка. „Адриано“ се намира на шосе 101, на следващата отбивка.

— Значи на около десетина минути? — уточни Джул.

— Може би, да.

— И десет обратно. Значи кога пристигна в дома ви? — попита Шию.

Това им донесе напредък:

— Ами, ако е напуснала града към четири, както казва, сигурно е пристигнала там към пет без петнайсет. Някой от съседите би трябвало да я е видял. Можете да ги попитате.

— Ще го направим. — Джул възприе по-мек тон и повтори: — Разбира се, че ще го направим.

— След това, както вече ви обясних, е излязла, за да напазарува.

— Но всъщност вие не сте се срещали с нея и не сте я видели в дома си докъм осем, дори докъм осем и половина? — продължи разпита Джул. — Така ли е? Беше ли тъмно навън, можете ли да си спомните?

Уейвърли се наведе назад на дивана и затвори очи. Най-сетне каза:

— Беше тъмно. Помня, защото когато тя пристигна с колата, аз излязох да я посрещна и забелязах, че е забравила да угаси фаровете.

На път за Новато Шию отбеляза:

— Значи е забравила да провери дали имат вино, после е забравила да купи, а след това е забравила да изключи фаровете...

— Явно мислите й са били заети с друго.

Беше ясен следобед с високи облаци. Джул погледна към залива и дори се осмели да си помисли, че може би ще се порадват на хубаво време. На глас каза:

— Тази жена — сестра й — е като природна стихия.

— Не трябва да пожелаваш жената на ближния си — отбеляза Шию.

— И аз имам нещо за теб. Какво ще кажеш за: „Не трябва да казваш не трябва“? Освен това тя не е омъжена, ето защо не е жена на никой мой ближен.

— Ти обаче си женен.

— О, благодаря ти, Шию, за миг бях забравил. Освен това не съм я пожелавал, каквото и да значи това, мамка му. Просто отбелязах, че е като природна стихия. Това е нашата отбивка.

„Адриано“ беше малък магазин за отбран алкохол в друг хипермаркет в Марин Каунти, пред който бяха паркирани неприлично голям брой скъпи автомобили. Шию паркира точно пред вратата и двамата инспектори влязоха в малкото магазинче. Вътре звучеше класическа музика, а звънчето на вратата издрънча, когато прекрачиха прага. Отзад се показва добре облечен нисък белокопос мъж с добре поддържани мустаци.

След встъплението се оказа, че може би поне веднъж нещата ще бъдат прости. Господин Адриано им каза, че работи в магазинчето сам. От обяд до девет вечерта, шест дни в седмицата. Изобщо не било трудно, правел го вече двайсет и седем години. Никой освен него не припарвал до касовия апарат.

Разбира се, познавал госпожа Палмър по физиономия. Идвала била много пъти с Ванеса Уейвърли.

— Тя е сестра й, нали?

Той обаче искаше да си поговорят за Ванеса. Само между тях — срещнали ли са се с нея? Мама миа!

— С радост бих се отказал от левия си ташак за една нощ с нея, нали ме разбирате? Макар че май ще трябва да се наредя на дълга

опашка. Но какво искате да научите за сестра й? Госпожа Палмър? Джени, нали?

— Джанет — каза Шию.

— Да, точно така, Джанет. Трябва да го запомня. — Обичайната му усмивка помръкна. Той докосна с пръст челото си, когато му просветна. — Сега се сецам. Вие, господа. Съдията. Той й е съпруг, нали?

— Боя се, че е така, господине. Помните ли кога за последен път е била тук? Госпожа Палмър, имам предвид? — попита Джул.

Адриано се почеса по бузата.

— Наскоро не е идвала. Може би преди месец.

— А преди два дни? — попита Шию.

— О, не, със сигурност не.

— Сигурен ли сте? Късно вечерта? Да кажем, към осем?

Мъжът неопределено зарея поглед.

— Не. Може да се е отбила и да не е купила нищо, ако не съм бил отпред, в магазина, и да си е тръгнала. Може да съм пропуснал това. Винаги се старая да чувам звънчето и да изляза, когато съм отзад в склада и работя нещо. Точно както направих, когато дойдохте вие. Но не е купила нищо, което да ме накара да използвам касовия апарат. Това щях да си го спомня. А и осем часа не е натоварено време. Разбира се — върна се на устните му закачливата усмивка, — ако се е шмугнала под звънчето и е откраднала някоя бутилка...

— Не, не би направила подобно нещо — каза Джул.

— В такъв случай съжалявам, не съм я виждал.

— Най-сетне у дома — каза Паризи. — Ако нямаш нищо против да влезеш и да изчакаш десетина минути, ще ти върна дрехите.

— Мога да си ги взема и по-късно. Или пък ти да ми ги донесеш.

— Само дето и двамата сме тук сега.

— Добре, съгласен.

Паризи живееше в самостоятелна едноетажна къща в съседство с обрасъл с треви парк почти в северния край на Ларкин, само на една пресечка от площад „Джирардели“. Къщата беше красива постройка в испански стил с гипсова мазилка и с малка морава отпред, а пред входа имаше малка веранда. Между алеята на Паризи и съседната имаше съвсем малко място за паркиране, в което можеше да се побере единствено кибритена кутийка, но точно затова Хънт бе дошъл с купъра.

— Цялата къща ли е твоя? — попита той на излизане от колата.

— Как човек се сдобива с къща в Сан Франциско в днешно време?

— Пита мъжът, който живее в цял склад — сви рамене тя.

— Да, обаче аз съм под наем. Освен това, наемът ми е контролиран.

— Ще видиш, че къщата не е голяма. Един приятел на майка ми се пенсионира и ми я предложи изгодно. — Тя бръкна в чантата си и малката врата на гаража започна да се вдига. — Не ме питай защо, обаче никога не влизам през входната врата.

— Защо ли не влизаш през входната врата? — попита Хънт.

— Не питай — засмя се тя. — Хайде, следвай ме — хвана го за ръка тя и го поведе.

Минаха през гаража покрай черния кабриолет миата, паркиран вътре. На вратата към кухнята Андреа натисна друг бутон на стената и вратата на гаража отново се затвори.

Хънт вървеше съвсем близо до нея, достатъчно близо, за да усети уханието на парфюма ѝ. Тя все още държеше ръката му в мрака, след това я пусна, за да отвори вратата.

— Почакай за момент да проверя нещо. Добре. Вече можеш да влезеш.

Кухнята беше малка, модерна и функционална, и май се използваше често. Домакинята беше окачила няколко тигана и тенджери на метална пръчка на стената до хладилника, а едно дървено блокче с хубави кухненски ножове се мъдреше до панер с най-различни прибори за готвене — дървени лъжици и вилици, шпатули, четки — на плота до печката.

— Какво провери? — попита Хънт.

— Дали съм измила съдовете. Не бях сигурна. Не искам да ме помислиш за мърла.

— Нямах да си помисля подобно нещо. Но след като има съдове за миене, значи се храниш тук.

— Разбира се, че се храня тук. Ти какво си мислеше?

— Че вероятно всеки ден вечеряш навън. Че след края на шоуто отиваш в някой хубав ресторант. Сред хайлайфа. Като снощи.

— Понякога — сви рамене тя. — Обаче повечето вечери се храня тук сама, късно и работя. Питай Ейми. Тя е на същия график. Но трябва да те осведомя, че не съм лоша готвачка. Всъщност понякога съм направо страхотна. Не може да си италианец и да не си добър готвач. Не е позволено.

— Кой е специалитетът ти?

— Ами, доматиеният ми сос е невероятен, разбира се. А също и пармезанът ми с патладжани. Щях да... не.

— Какво? — попита Хънт.

— Нищо.

— Не е честно. Започна и после спря.

— Прав си. Не е редно така. — Леко положи дланта си върху ръката му, след това я дръпна. — Щях да кажа, че щом си тръгнеш, ще си направя своята запазена марка — спагети карбонара по селски, които са едно от най-добрите средства против махмурлук на света, а после се запитах дали не би искал да останеш и да хапнем заедно. Само че вече ти отнех достатъчно време.

— Така е — каза Хънт. — Беше ужасно.

— Не трябва ли да ходиш на работа?

— Вчера приключих един случай, който смятах, че ще ми отнеме поне два дни, но всъщност ми отне един. Така че за твой късмет днес

графикът ми е съвсем свободен.

— За мой късмет. — Паризи погледна часовника на стената. — Въпреки нареждането на лекаря ми трябва да отида на работа по-късно. В три имам среща. Но дотогава разполагаме с предостатъчно време. Ако искаш.

— Да остана ли?

— За обяд.

— Ще се наложи да ми извиеш ръцете — каза Хънт и подаде ръка. Проработи. — Тя отново го хвана за ръката. — Стига толкова — каза той, преди Андреа изобщо да се престори, че извива ръката му.

Докато се пържеше беконът и водата завираше, тя го разведе из къщата. Наистина се оказа малка, както го бе уверила Паризи. Но навсякъде бе същото като в кухнята — модерно, удобно, уютно. Паризи поддържаше дома си по-скоро подреден, отколкото хирургически чист. Нямаше разхвърляни дрехи, нямаше съдове в мивката. Хънт за момент застина като омагьосан, изненадан от съдържанието на една заключена стъклена витрина в трапезарията. Там имаше колекция от оръжия — пистолети и револвери, няколко малки пистолета с голям калибър, старомодни колани с кожени кобури и кутийки за барут.

— Обичаш ли оръжията? — попита той.

— Вече не толкова.

— Това тук е доста хубава колекция.

— Знам. Като по-малка минах през фазата на Дивия Запад. Само че вече не докосвам оръжията.

— Но са в изправност. Стрелят, нали?

— О, да, всички стрелят. Няма смисъл да държиш оръжие, което не стреля, нали? Но не се тревожи, всички са регистрирани.

— Не се бях разтревожил.

— Може би просто трябва да се отърва от тях, но...

Хънт й метна един поглед, след това я прегърна и леко я придърпа към себе си.

— Ричи?

Тя кимна, въздъхна и каза:

— Да, може би донякъде. Хайде. — Хвана го за ръката и го поведе към дневната. — След твоето жилище тук е малко понагъчкано, нали?

— По-скоро е уютно. Камината работа ли?

— Идеално. Това е най-хубавата част от къщата.

— Обаче сигурно е малко тъмно.

Тя стисна ръката му и се приближи до капациите на двойните прозорци на стаята. Светлината донесе живот, който сякаш допреди това липсваше. Светлите дървени подове грейнаха. Поставените в рамки гравюри бяха с ярки и весели цветове, жълто, червено и зелено. Тя се обърна и каза:

— Не отварям капациите много често, но може би трябва, нали? Става някак различно.

— Красиво е — увери я Хънт. — Наистина. Наистина ли се каниш да напуснеш това място?

Тя се огледа и отвърна:

— Като че ли съм престанала да го забелязвам, Уайът. — Усмихна се тъжно, после се сепна: — Беконът!

Докато водата завираше в кухнята, тя каза, че ѝ е топло, свали пуловера на Хънт и го преметна през един стол.

— Да не забравиш това. Повтарям, да не го забравиш — каза тя.

Не носеше сутиен под фланелката, която беше без ръкави и бе пъхната в дънките. Хънт седна на масата и се зае да я наблюдава как се движи от чекмеджето с приборите до масата, от масата до печката, от хладилника до масата. Извади бутилка минерална води и две чаши. Изсипа изпържения бекон на готварска хартия, за да се отцеди. Ръсна няколко щедри щипки сол в тенджерата с водата. Сложи върху масата поставки за хранене и извади карирани червено-бели салфетки. Върху всяка подреди по една вилица и по една голяма лъжица. Парче пармезан и метално ренде, а след това и мелничка за черен пипер се появиха в средата на масата.

Той я наблюдаваше как разбърква спагетите със съсредоточено смръщено лице, вдигнала лакът, а фланелката трептеше заедно с движенията ѝ. Извади парченце спагети от водата и каза:

— Знаеш ли това? — и го хвърли към стената, където то залепна. — Това е тестът. Готово е, когато се залепи за стената.

Увеличи котлона под мазнината от бекона. Хънт наблюдаваше как Андреа взема голямата тенджера с врящата вода и със спагетите и

излива малко от течността в голяма стъклена купа, след това изсипа останалото съдържание от тенджерата в гевгир в мивката. Сетне взе купата с горещата вода и я изля върху спагетите в гевгира. А след това — толкова бързо, че той не можеше да повярва, че не си е изгорила ръцете — изсипа отцедените спагети обратно в затоплената купа.

Направи всичко съвсем плавно, без излишни движения. Но бързо. Посипа бекона върху спагетите. Той седеше като омагьосан, а когато се извърна обратно към мивката, Паризи спря за секунда, взе тигана с бекона и му се усмихна.

— Още двайсетина секунди — каза тя. — Много ще ти харесат.

Той я гледаше как чуква две сурови яйца над спагетите в голямата купа, а след това изсипва отгоре цялата гореща мазнина от бекона. Най-сетне прибягна до помощта на дръжки за горещи съдове, взе купата и я донесе на масата, където Хънт бе заел почетното място. В едната си ръка тя държеше дървена вилица, в другата — дървена лъжица и започна да разбърква бекона, яйцата и мазнината в спагетите, докато всичко се смеси хубаво. Грабна парчето пармезан и бързо започна да го стърже, отново с крайно съсредоточено изражение, докато сиренето не покри спагетите като току-що навалял сняг.

След това завъртя мелничката за черен пипер десетина пъти над яденето. Отметна един немирнен кичур коса от челото си. Отново бе хванала дървената лъжица и вилицата и обърна спагетите за последен път, преди да вземе точно колкото за една порция и да напълни обикновената бяла купа пред Хънт. Направи същото и със собствената си купа и седна срещу него.

— Можеш да си сложиш още пармезан и черен пипер. С тях не можеш да прекалиш. Е, как е?

Хънт беше като упоен от ароматите, които се носеха от ястието, както и от простицката и изумителна красота на балета, на който току-що бе станал свидетел. Завъртя няколко нишки спагети с вилицата си, подложил лъжицата отдолу, за да обере излишното, и поднесе хапката към устата си:

— Това е най-вкусното нещо, което някога съм ял.

— Добре, разкажи ми за себе си — подкани го Паризи, докато се хранеха.

— Няма много за разказване. Какво искаш да знаеш?

— Знам, че не си бил ченге, преди да станеш частен детектив, а това е доста необичайно. Работил си с деца, нали?

— Точно така. В СЗД. Само че всъщност преди това бях ченге.

— Кака така Ейми не знае за това?

— Така е. Може да бъде наша тайна. Не обичам да говоря много за това. Не работих в града.

— Ще ме накараш да позная, така ли?

Той се засмя, хубаво му беше.

— Не. Ето я вълнуващата история. Работех в отдела за криминални разследвания в армията по време на войната в Залива. Само че като се върнахме на континента, останах там още около година и се заех със случаи на насилие в семействата на военнослужещи. Преди да напусна и да дойда в града, вече ми беше дошло до гуша и от армията, и от полицията. Само че работата с децата... не знам. Това продължи да ми се струва важно. — Той ѝ се усмихна. — Имаме време само за още няколко въпроса.

— Добре. Къде си отраснал?

— Аз съм от полуострова. В Сан Матео.

— Наистина ли? А аз още отначало те имам за градско момче. Имам предвид начина, по който се оправяш. Аз съм тук вече шест години, обаче ако ме изведеш от центъра или на запад от Ван Нес, ще се изгубя. Мислех си, че човек, който познава града като теб, би трябвало да е отраснал тук.

— Не. Преместих се тук, когато бях на двацет и пет.

— Аз също.

— Само че при мен не беше преди шест години, а преди петнайсет.

— Сметката нещо не се връзва — смръщи челото си тя.

Той се поклонил, приемайки комплимента:

— Твърде си мила, но да, връзва се.

— Добре, вярвам ти. Още един въпрос.

— Само един.

— Как си се сприятелил с ченгето от отдел „Убийства“?

— Всъщност възстановихме приятелството си по много интересен начин. Едно време Дев беше най-добрият ми приятел. Играехме заедно в гимназиалния отбор по бейзбол. След това се

разделихме заради колежа, а после аз отидох в армията. Както и да е, не го бях виждал от десет години, когато един ден...

Той ѝ разказа накратко за повторната си среща с Джул — за сградата в Холи Парк, за Кишиана, вързана за стола си.

Когато свърши, Паризи се бе навела напред, подгънала единия си крак под тялото, а другият бе провесен на пода.

— Но това е невероятна история, Уайът. Такива неща ли си правил през цялото време?

— Не. Само понякога. Не през цялото време. И слава богу. Както и да е, след това двамата с Дев просто продължихме оттам, където бяхме спрели в гимназията, само дето той вече е женен и има три деца.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Бил ли си женен?

— Не.

— А деца?

— Не съм женен, нямам деца. — Не искаше да лъже Андреа и това, технически погледнато, беше истината. Не беше женен, нямаше деца. Да, беше сгоден и щеше да се жени след шест седмици. Софи беше на двайсет години, беше бременна във втория месец и иначе имаше прекрасно здраве, преди да я покоси аневризма.

Явно бе улучил безгрижния тон, защото Андреа продължи да разпитва:

— А не ти ли се е искало? Искам да кажа, след толкова години работа с деца...

Той сви рамене и излезе с отговора, който бе усъвършенствал отдавна:

— Сигурно съм се нагледал на разпаднали се семейства.

— Но не всички са такива.

— Не, не всички. Вярно е.

Изражението на Паризи стана някак затворено.

— Какво? — попита Хънт.

— Просто се замислих какво правих през цялото това време, със Спенсър и... с другите преди него, за безмилостното преследване на кариерата и... — Тя въздъхна продължително. — Изведнъж всичко ми се стори някак празно.

— След цялата храна, която погълна, не може да е празно.

Усети, че тя схваща намерението му, а то бе да се опита да прогони всичките ѝ демони поне за малко. Последното денонощие бе достатъчно болезнено, унизително и мъчително за нея. Не биваше да се измъчва повече. Не и днес.

Тя срещна погледа му, след това стана, приближи се и застана пред него. Сложи двете си ръце на тила му, придърпа главата му към корема си и я задържа там. След малко го пусна, а той се изправи, обхвана лицето ѝ с длани и долепи устните си до нейните.

След малко тя се отдръпна само колкото да каже:

— И бездруго трябва да сваля тези дрехи, за да ти ги върна.

Хънт можеше да остане в леглото ѝ цял следобед, може би дори цяла седмица, но тя му каза, че наистина трябва да тръгва и да поработи няколко часа. Само че много би искала да го види отново вечерта.

— На някое приятно място за вечеря. Ти избираш, аз черпя.

— Може ли нещо да се мери с това, което ядохме тук?

— Не може. Само че някои хора ядат повече от веднъж дневно.

— Ще помисля върху това — каза Хънт. — Обаче с риск да се докосна до неприятна тема, какво ще правиш с процеса на Донолан?

Тя поклати глава:

— Днес няма заседание на съда. Ще разбере каква е програмата за утре и вероятно ще продължи до края на проклетото нещо.

— Добре тогава. — Хънт държеше дрехите си, които тя бе носила. Стоеше на рядко използваната входна врата. — Ако все още го искаш, когато свършиш работа. Но ако предпочетеш да си отспиш, ще те разбира.

— Ти си много добър човек, наистина. — Хънт отново прочете благодарност в погледа ѝ. — Да оставим нещата отворени — предложи Андреа. — Но във всеки случай ще ти звънна. Да кажем, към седем?

— Звучи добре. При всички случаи.

Тя кимна:

— Ще ти звънна.

Предсказуем в ретроспекция, но непредвидим на момента, резултатът от разпита в салона „Джей Ви“ беше, че веднага щом Джул и Шию си тръгнаха, Ванеса се обади на сестра си и ѝ каза, че независимо дали го съзнава, тя е заподозряна за убийството на съпруга си. Инспекторите съвсем ясно ѝ бяха дали да разбере това.

След като излязоха от магазина на Адриано, Шию — който вече показваше постоянни признаци, че натискът върху тях да намерят заподозрян влияе на преценката му — на практика твърдеше, че е почти уверен, че трябва да отидат и да обсъдят нещата с един от заместник-прокурорите. Веднага. Трябвало да му кажат с какво разполагат за Джанет и да започнат да обсъждат как да ѝ отправят обвинение в убийство — дали да я арестуват, преди да успее да избяга или да направи нещо също толкова опасно, като например да се самоубие, или да изчакаат и да представят доказателствата си на предварително съдебно изслушване, за да отправят обвинението официално.

Джул не беше против нито една от двете алтернативи. Всъщност той бе почти убеден в онова, което бе казал на Шию по време на пътуването им — че почти са успели да разрешат случая за един ден. Само че въпреки натиска да предявят обвинения срещу Джанет, те все още не разполагаха с оръжието на убийството.

Да, наистина, имаха пролука във времето на съпругата на съдията, която не можеше да бъде обяснена и по време на която тя би могла да извърши убийствата, за които имаше изключително силен мотив — ако изобщо се допусне, че е знаела за Стейси Розали. Само че фактът, че госпожа Палмър изобщо не бе ходила при Адриано, за да купи вино, не им подсказваше с нищо какво всъщност бе правила през тези толкова важни четири часа. Освен това все още изобщо не бяха затегнали обръча около Джанет. Щеше да е много лошо, ако я представят като свой заподозрян пред прокурора или пред лейтенант Лание, или още по-зле — пред шефа Батист, а тя се появеше с един

или с двама свидетели, които са я видели в дома на сестра ѝ или са разговаряли с нея в бакалницата.

Или каквото и да е друго.

След като убеди Шию, че трябва отново да разговарят с нея — при това скоро — Джул ѝ се обади от мобилния си телефон, за да я попита дали може да им отдели час или малко повече от времето си. Тогава научи, че Ванеса вече ѝ се бе обадила. Разбира се, Джанет щеше да се радва да се срещне с тях когато поискат, но срещата трябвало да се състои в кантората на адвоката ѝ от Сан Франциско Евърет Уошбърн. Даде му адреса на Юниън стрийт и каза, че ще се срещне с тях там, да кажем след четирийсет и пет минути, в четири и половина.

Само че завръщането им в града се проточи доста, защото един елен бе решил да се измъкне малко от естествената си среда в Марин Хедландс и импровизирано да глътне малко градска култура, а защо не и малко нощен живот, в Сан Франциско. Разбира се, за да направи това, трябваше да премине по моста Голдън Гейт. Близко петкилометровото му пътешествие, което в крайна сметка завърши успешно с помощта на ескорт от шест автомобила на патрулите от магистралата, задръсти движението на моста и в двете посоки за почти четири часа.

Евърет Уошбърн приближаваше седемдесетте и явно предпочиташе по-битовия стил — провиснали кафяви панталони, червени тиранти и твърде широка плътна вратовръзка под намачкано спортно сако. Мустаците му като на морж и руменото му лице му придаваха вид подобен на този на капитан Кенгуру^[1], само че според Джул сините очи под бялата грива бяха топли и предразполагащи колкото е един ледник. Ако господин Грийн Джийнс въртнеше някой от тъпите си номера на този човек, той със сигурност щеше да му наръфа задника. В същото време Джул си даде сметка за енергичното изражение на адвоката, когато им отвори вратата на кантората си, на метър и половина — два под нивото на улицата под „Кафе дьо Пари“. Демонстративно погледна часовника си.

— Осем и шест — каза Уошбърн вместо въведение. — Наистина трябва да взема хонорар от общината, а не от клиентката си за времето,

което ме накарахте да чакам, след като уговорихме срещата си, заради която трябваше да дойда чак от Редуд Сити.

От думите му човек оставаше с впечатление, че Редуд Сити е най-малко на сто и петдесет километра от мястото, където се намираха, а всъщност градчето бе на петдесетина километра, повечето от пътя бе магистрала и за щастие този ден по нея нямаше никакви елени.

— Ако госпожа Палмър не ми беше толкова близка лична приятелка, освен клиентка, и ако не искаше да ви съдейства по всякакъв възможен начин в разследването, никога не бих останал до този безбожно късен час. Преди две години прекарах инфаркт и лекарят ми препоръча да престана да работя извън обичайното работно време. Само че тя иска убиецът на съпруга ѝ да бъде заловен. Това преди всичко. Допускам, че можете да се легитимирате. Може ли да видя значките ви, моля?

Всъщност Джул бе предложил да отменят срещата, когато стана ясно, че няма да стигнат навреме, но Уошбърн гневно бе отговорил, че вече е шофирал до града и че е дошъл само заради този разговор. Бил много зает човек и не можел да гарантира кога ще може да дойде отново. Ако искали да разговарят с клиентката му, двамата били готови да им съдействат днес, независимо по кое време. В крайна сметка, щял да се опита да прояви гъвкавост, но сигурно нямало да успее да откликне на друга среща скоро, а разбира се, нямало да позволи на клиентката си да разговаря с полицията, ако той не присъства. Накратко, въртеше ги на пръста си.

И сега отново го направи.

Искушен да отложи срещата и да принуди стария негодник да остави клиентката си да се яви сама пред разширения състав на съдебните заседатели, ако откаже да разговаря с тях, Джул прехапа езика си. Това с нищо нямаше да помогне. Двамата с Шию трябваше да напреднат с разследването, а докато не успееха да уличат или да елиминират като заподозряна госпожа Палмър, бяха като в блато.

Уошбърн ги държеше в ръцете си и го знаеше.

Практикуваше право от мазето на стара викторианска постройка и без да се церемони повече с тях, ги поведе по един тесен и тъмен коридор с помещения само от лявата им страна. В края коридорът се разширяваше в по-просторна, но въпреки това малка рецепция. Зад нея се намираше кабинетът на Уошбърн, сравнително просторна

осмоъгълна стая с прозорци на шестте стени и книги, заемащи всеки свободен сантиметър по стените. Нямаше бюро, никакви признаци, че на това място се върши делова дейност. Наглед се намираха в дневна — много зеленина, ориенталски килими, ниски масички и няколко кърпа за сядане. През прозорците се виждаше, че навън вече се е здрачило, но стаята беше добре осветена от лампи с абажури.

Джанет Палмър седеше на едно ниско канапе и не се изправи, когато тримата влязоха. Облечена в черно, тя изглеждаше изтощена и крехка. Уошбърн взе един дървен стол с права облегалка и посочи на инспекторите канапето от другата страна на ниската масичка. Джул извади касетофона си и го постави помежду им, след като Уошбърн му кимна за разрешение. Изрецитира стандартните реплики, след това срещна вбесения и раним поглед на заподозряната си.

— Как сте, госпожо Палмър? — започна Джул.

Очевидно беше инструктирана да не казва нищо без позволенията на адвоката си. Погледна настрани към Уошбърн, безмълвен въпрос. На който той отговори:

— Честно казано, инспекторе, щеше да е по-добре, ако не й се налагаше да се справя с абсурдното положение на заподозряна. Наистина е абсурдно.

— Ще й позволите ли да говори? — попита Шию.

— Разбира се. Вече ви казах, че е готова по всякакъв начин да подпомогне разследването ви. Нали така, Джанет?

— Напълно.

— Добре — каза Джул. — Тогава може би ще направим нещата по-лесни за всички ни.

— Нещата вече са прекалено сложни — каза Уошбърн. — Ненужно сложни.

Джул отново устоя на изкушението да действа твърдо с този адвокат. Нямаше смисъл да влиза в досаден конфликт с него, а той като че ли точно това се опитваше да провокира. Вместо това Джул отново погледна госпожа Палмър в лицето.

— Вчера в дома ви ви попитахме какво сте правили в понеделник следобед и вие ни казахте, че сте отишли да пренощувате у сестра си, като сте тръгнали към четири часа, за да избегнете задръстванията. Така ли е?

— Да.

Джул сниши глас:

— Госпожо Палмър, много ще помогнете на разследването, ако ни кажете съвсем конкретно всяко нещо, което си спомняте за времето между заминаването ви от къщи и пристигането ви в дома на сестра ви.

Госпожа Палмър отново погледна към адвоката си и този път той ѝ кимна да отговори.

— Добре, както вече ви казах, тръгнах към четири. Не си спомням никакви проблеми с движението или точното време на пристигането си у Ванеса, но много ще се учудя, ако не е било преди пет.

— Къде паркирахте там? — попита Шию.

Джул, който искаше тя да не спира да говори, му метна предупредителен поглед.

Само че тя отговори:

— На алеята. Но не знам дали някой ме е видял. Не говорих с никого.

Шию като че ли не можеше да я остави на мира:

— Никакви телефонни разговори?

Тя поклати глава:

— Не се налагаше да се обаждам на никого. Вече бях говорила с Ванеса, за да знае, че съм там, а Джордж... — Споменаването на името на съпруга ѝ ѝ повлия незабавно и според Джул доста шокиращо, но тя бързо се съвзе след кратка, но съвсем несъмнена борба със себе си. — Както ви казах, той щеше да ходи на вечеря. — Тя отмести поглед от Шию към Джул, след това отново въздъхна и продължи: — Както и да е, боя се, че не правих много неща. Беше ми се доспало от шофирането, затова сигурно съм дремнала малко, но в крайна сметка взех „Сънсет“ на Ванеса, а там имаше рецепта за пълнени пилешки гърди, която ми се стори доста вкусна, затова реших да изненадам Ванеса и да ги приготвя за вечеря. Излязох да напазарувам.

— Да се върнем съвсем малко назад — каза Джул. — Казахте, че сте се обадили на сестра си?

— Да.

— От къщата ли?

— Не, от колата. Обикновено ѝ се обаждах, когато приближавах „Джей Ви“. Просто като потвърждение, че все още сме заедно в

бизнеса.

Джул погледна към Шию и се запита дали партньорът му е схванал значението на това признание. Ако госпожа Палмър бе използвала мобилния си телефон на магистралата, докато е минавала през Мил Вали между четири и пет часа, те можеха да определят местоположението ѝ с точност до два-три километра, като намерят клетката, която е приела и е насочила разговора. Ако наистина е била в Мил Вали, ставаше твърде невероятно да се е върнала у дома в Сан Франциско, за да застреля съпруга си и любовницата му. От друга страна, ако обаждането идваше от града — или още по-добре, от някъде близо до дома ѝ — тогава те пак щяха да са в играта.

Само че той не възнамеряваше да се откаже от нея така лесно. Мотивът ѝ беше твърде сериозен, симетрията — твърде съвършена. Бяха вложили много. Все още им оставаха покупките, виното и свързаните с тази история трудности. Все още беше възможно.

— Добре, да се върнем на покупките ви — каза той. — Къде пазарувахте?

— В „Сейфуей“ в Новато. Не знам точния адрес, но е на следващия изход от магистралата след къщата на Ванеса.

— И кога казахте, че е било това? — намеси се Шию.

— Не знам точно. Към шест? Не. Струва ми се, че дремнах докъм шест. Може би по-скоро към седем.

Шию продължи:

— Там говорихте ли с някого? Някой, който би могъл да си спомни за вас?

Явно на Уошбърн му беше писнало да мълчи:

— Извинете ме, инспектори, може ли да предложа да попитате клиентката ми дали е използвала карта за „Сейфуей“, за да направи покупките си?

Явно бяха разговаряли за това. Той погледна към госпожа Палмър.

— Да, използвах картата си.

— Значи това ще бъде записано? — попита Джул.

— С името ѝ и с точното време — заяви Уошбърн, облегна се назад и вдигна глезена на единия си крак върху коляното на другия.

Шию, вече съвсем безпомощен, каза:

— Ами магазинчето на Адриано?

Госпожа Палмър се обърна към него:

— Какво за него?

— Обадили сте се на сестра си, за да ѝ кажете, че сте забравили да вземете вино и че ще отиди при Адриано, за да купите.

За миг лицето на госпожа Палмър отново се смръщи. Тя потъна сред възглавниците на ниското канапе, след това вдигна ръка и притисна слепоочията си.

— Адриано — каза тя.

— Магазинчето за алкохол — помогна ѝ Шию.

— Джанет. — Уошбърн се наведе и докосна ръкохватката на канапето.

— Не, всичко е наред, Евърет — каза тя. Надигна се напред и едва не се усмихна. — Не отидох при Адриано. Върнах се в „Сейфуей“. Спомних си, че съм забравила да си изтегля малко пари в брой, докато плащах за останалите покупки, а на касите има банкомати, затова просто се върнах в супермаркета.

Този път Джул реагира светкавично:

— И отново използвахте картата си?

— Да, картата си за „Сейфуей“, а след това платих с дебитната си карта.

[1] Герой от известна американска детска програма, излъчвана от 50-те до 80-те години. Господин Грийн Джийнс е негов приятел и помощник. — Бел.прев. ↑

Хънт се свърза с Джул на мобилния му телефон тъкмо когато инспекторите си тръгнаха след разговора си с Джанет Палмър и с Евърет Уошбърн. Потърси го най-напред в дома му, но Кони му каза, че го няма и че вероятно не е вечерял. Говорила с него, докато бил в задръстването на моста, и той й бил казал, че ще работи до късно. Докато се приберял, тя сигурно щяла да слага децата да си лягат — а това не бил най-любимият му момент. Според Кони, ако Хънт искал двамата да се срещнат някъде, Джул сигурно щял да се зарадва на компанията му.

След като най-сетне се бе отказал да чака телефонното обаждане „при всички случаи“ от Андреа Паризи, Хънт каза на Джул, че са му вързали тенекия и че пред него се била ширнала перспективата за една самотна вечер. Ако Шию го оставел в „Тонг Палас“ на Клемънт стрийт, може би щели да спасят остатъците от иначе скапаната му вечер.

След като дребната сервитьорка им бе сервирала на всеки пет минути, откакто бяха седнали, сега тя им поднесе поредното блюдо с деликатеси. Хънт и Джул посочваха какво искат — езикът на знаците беше лингва франка на това място — скоро масата им беше отрупана със скариди, увити в прозрачно уон тон, с пържени омари, с малки варени тестени топчета, пълнени с месо, с морски деликатеси или със зеленчуци, плато с лютивя китайска туршия, оризови спагети с пикантно свинско. Поръчваха за трети път, а ентузиазмът им по отношение на храната ни най-малко не бе намалял. Джул раздалечи ръце, за да покаже голяма бутилка, и всъщност произнесе една дума: „Асахи“, докато Хънт вдигна чайника и изигра допълване на чашите.

— Значи Джанет не го е направила? — попита Хънт.

Джул, който бе спал само пет часа, се отпусна тежко на масата им в ъгъла. Надигна чая си и направи гримаса:

— Не и ако се е обадила на сестра си от Мил Вали в четири и половина и е платила в „Сейфуей“ в седем и половина и осем без четвърт. Не е карала чак до Марин, а след това изведнъж да си е спомнила „О, боже, тази вечер трябваше да застрелям Джордж и

любовницата му“, да е обърнала колата, да се е върнала у дома, да е извършила престъплението и после пак да се е върнала в Новато.

— Да, това наистина изглежда невероятно.

— Най-малкото. Освен това помниш ли съседката ѝ на Клейстрийт, която е видяла колата ѝ, паркирана до алеята? Това е било в седем и половина, когато тя почти сигурно е била в „Сейфуей“. Познаваш ли адвоката Евърет Уошбърн? Не? Той е успял да накара някак управителя на супера да намери касовите ѝ бележки и да му ги изпрати по факса в кантората. Ние също ще проверим, но не храня големи надежди. Тя е била там.

— Кой остава тогава?

— Като заподозрян ли? Почти целият свят.

— Не и аз — вдигна дясната си ръка Хънт. — В понеделник вечерта бях в Пало Алто с баща си. Той ще гарантира за мен.

— Добре, без теб. А вероятно не и Кони, която по това време сигурно ми е поднасяла вечерята, така че и тя не е. Но остават всички останали.

Джул отхапа парче омар, задъвка и се замисли за момент.

— Проблемът е, че не разбирам на какво се дължи присъствието на Стейси Розали, ако въпросът не е бил личен. Искам да кажа, че трябва да е свързано с нея.

— Може би просто е била там — вдигна рамене Хънт.

— Но защо?

— Не знам. Искала е да го направят в леглото на съпругата. Той е искал да я оправи в леглото на съпругата. Или комбинация от двете. Което и да е, съпругата му е щяла да отсъства, а съдията явно е искал да усети тръпката. Може би просто не е улучил момента.

— И се е появил някой друг, докато те двамата са били там? С други думи, съвпадение. — Джул поклати глава. — Не вярвам в съвпаденията. Не и когато става дума за убийство.

— Може пък това да е изключение.

— Не е. Някой друг е бил там, защото е знаел, че Палмър ще си бъде вкъщи с момичето. Вярвай ми. Или, в момента разсъждавам на глас, Палмър може да е имал и друга любовница. Поканил я е в дома си, обаче убитото момиче, Стейси, е научило за новата и е отишло да ги спипа. — Джул налапа парче свинско. — Стейси си носи пистолет, разстрелва Палмър...

— Застанала пред бюрото?

— Да, защо не? Сборичкват се. Пистолетът гръмва — третият изстрел в книгата. В суматохата другата жена измъква пистолета от Стейси и я разстрелва, след това осъзнава какво е направила и изфирясва.

Хънт изчака Джул да вземе бирата си от сервитьорката и да си сипе в изстудената чаша.

— С какви улики разполагаш всъщност?

Джул изпи половината чаша.

— Със съвсем малко. Според Шию стрелецът може би е бил нисък, тоест не е бил висок, което както сам разбираш, доста стеснява кръга на заподозрените. Аз лично предпочитам теорията за джудже, покачено някъде. Никой от съседите не е чул или видял нещо, с изключение на една спортна кола, която може да е била беемве Z4 или нещо подобно на вид. Само дето няма връзка между колата и каквото и да било във или извън къщата. Не става дума за обир, който се е объркал, защото един крадец няма да паркира на алеята.

След дълъг и безполезен ден от разследването Джул явно бе изчерпал напълно възможностите за забавление, които този случай би могъл да му предостави.

Хънт си взе една скарида.

— Чух слух, че съдията е възнамерявал да се намеси в работите на профсъюза на затворническите надзиратели.

— Къде го чу?

— От източник, който за жалост остава анонимен. Но накратко...

Хънт му разказа съвсем накратко за онова, което беше научил през деня за АСКЗ и за намесата на Палмър в делата му. Разбира се, Джул знаеше за обсъжданата в пресата битка на Палмър с профсъюза, но вътрешните подробности, свързани с обвиненията, изненадваха дори ченгето ветеран.

Когато Хънт приключи, Джул отново се бе облегал и напълно бе забравил за бирата и за храната.

— Съпругата, Джанет, също спомена за онези от профсъюза — каза той. — Разбира се, това стана вчера, когато мислехме, че тя го е извършила, затова не обърнахме особено внимание на думите ѝ. Сега обаче ти ме накара да се замисля. Чувал съм за надзиратели, които вадят разни типове от затвора, за да изпълняват различни поръчки. Ако

Палмър наистина се е канел да ги разпердушини, може би си струва да поровим там. Кой ти каза за това?

— Една приятелка адвокатка. Фирмата ѝ „Пиърсъл-Мортън“ представлява профсъюза.

— Прекрасно, значи ще ми спестиш едно телефонно обаждане. Имаш ли връзки там?

— Разбира се — отвърна Хънт, — връзките са моят живот. Само че тя е заета, Дев. Ти си ченге. Обади се в кантората, те ще те насочат.

Джул трябваше да се съгласи.

— Добре, добре. Пиърсъл. Откъде ми е познато това име?

— Голяма кантора са.

— Не, не е това... Чакай. — Джул понечи да щракне с наранените си пръсти и отново се смръщи от болка. — А, мозъкът ми се събуди и отново всичко се върна. Тъкмо се канех да те попитам. Андреа Паризи?

Гримасата на Хънт беше съвсем явна.

— Какво за нея?

Джул се наклони напред и се наведе над масата.

— Ами това, че както ти споменах не вярвам в съвпаденията, обаче снощи в апартамента на Стейси намерихме нейна визитна картичка.

— В апартамента на жертвата?

— В портфейла ѝ. Ако Паризи по някакъв начин е замесена във всичко това, аз трябва да знам.

— Че как може да е замесена?

— Аз нямам представа, но ти може би имаш.

— Не.

— Ама нали си правите кроса заедно!

— Понякога, Дев. Само понякога. И какво от това?

— Тя споменавала ли е за Стейси?

— Не. Нито веднъж.

— Но Стейси е имала картичката ѝ.

— Ау, това наистина стеснява кръга.

— Добре де. Ами за съдията?

— Да, споменавала е за съдията.

— В какъв контекст?

— Ами в такъв контекст, че двамата с Андреа разговаряхме днес, а съдията беше убит само преди два дни. Засегнахме темата точно както правят всички останали през последните няколко дни, Дев. Ти също го правиш. Какво точно си мислиш?

— Ако Паризи работи в „Пиърсъл“, това я поставя в близост до профсъюза на надзирателите, нали? Това е следа. Все е нещо. — Отново щракна с пръсти. — Тя е твоята връзка там. В „Пиърсъл“.

Хънт се насили да се усмихне.

— Без коментар. Освен дето е обществена тайна, че работя по някои поръчки на „Пиърсъл“. И какво от това? Нали вече ти казах, че не съм убил Палмър. Сигурен съм, че и Андреа не го е убила. Само че винаги можеш лично да я попиташ.

— Не твърдя, че го е убила. Но искам да знам защо Стейси е имала нейна визитна картичка.

— Съвпадение?

— Мразя това.

— Случва се — сви рамене Хънт. — Може да се е запознала с нея в „МоМо“ и да се опитва да пробие в телевизията.

— Това каза и Шию, така че не може да е вярно — поклати глава Джул.

— Добре, тогава какво ще кажеш следващия път, когато видя Андреа, да я попитам как картичката ѝ се е озовала у Стейси? Ако изобщо си спомня за това.

Сервитьорката пристигна с още блюда, само че след като не бяха спирали да ядат през последните четирийсет и пет минути, двамата мъже просто не можеха повече. Джул поиска сметката и отново се обърна към Хънт:

— Един последен въпрос — кой ти върза тенекия?

Хънт реши да стъпва на пръсти:

— Все още не съм решил дали наистина са ми вързали тенекия. Тя просто е решила да не вечеря. Снощи доста се понапи и сигурно все още ѝ е зле. Искам да кажа, физически.

— Търсиш ѝ оправдания? Имаш ли представа колко жалък те прави това? Влюбен ли си?

— Донякъде. Може би малко повече.

— Кони ще си отдъхне. Но не и ако си влюбен в някоя, която се напива едната вечер, а на следващата ти връзва тенекия. Както се

казва, тези мадами не са читави.

— Имала е трудна седмица.

— Може би трябва да основем клуб на хората, които са имали трудна седмица. За кого става дума?

Хънт се облегна назад, изпи чая си, поклати глава и се усмихна.

— Познаваш ме добре, Дев. Не разказвам с кого се целувам.

— Но ти не си я целунал. Не би могъл, след като ти е вързала тенекия.

— Както ти казах, този въпрос още не е решен. Може пък да съм я целунал преди тази вечер, но и в този случай не бих ти казал.

— Значи си ѝ налетял снощи, когато е била пияна?

— Не би било джентълменско, така че го изключваме.

— Значи няма да ми кажеш, така ли?

— Ето видя ли, затова си добър в работата си. Подготвеният инспектор вижда нещата, които другите хора направо пропускат.

На път за вкъщи Хънт мина покрай дома на Андреа. Не му беше на път и не бе възнамерявал да го прави. Спря срещу мястото, където беше паркирал следобед. Беше все още рано, малко преди десет часа.

Искаше отново да я види. Беше съвсем просто.

Хънт спря колата си на алеята ѝ, изключи двигателя и излезе от колата си. Вратата на гаража имаше малки прозорчета на нивото на очите и Хънт надникна вътре. Колата ѝ я нямаше. Въпреки това той отиде до верандата и надникна през прозорчетата в горната ѝ част, но вътре цареше пълен мрак.

Върна се в колата си, седна зад волана и поседя още половин час с изключен двигател, докато сериозно измръзна. Ако тя се прибереше и го завареше да седи тук, какво жалко извинение щеше да ѝ пробута? Щеше да заприлича на досаден, болен от любов нещастник и дори на преследвач.

Запали мотора. Щеше да ѝ се обади утре. Излезе от алеята, кара до Бей стрийт, след това зави на юг и се отправи към дома си.

Сам в предната част на склада, Хънт започна да вкарва кошове.

Баскетболът никога нямаше да заеме в сърцето му мястото, запазено за бейзбола, но освен като стопер, в гимназията бе играл и като защитник в баскетболния отбор и играеше поне два пъти и два мача годишно с отбора на града, който имаше срещи през есента и в началото на зимата, макар че по ирония на съдбата не беше голям почитател на професионалния спорт. Двамата с Джул наричаха Националната баскетболна асоциация ТМА — Асоциация на татуираните милионери, а освен това никак не му харесваше и музиката, която пускаха по време на мачовете.

Само че да си вкарваш кошове беше най-прекрасната терапия на света.

А тази вечер той имаше нужда от терапия, сам си я предписа. Затова започваше от ръба на половината си игрище, стреляше, приближаваше се няколко крачки, но все още извън обсега на трите точки, стреляше отново, а после заставаше на линията за свободни удари и отново стреляше. Когато пропуснеше, разбира се, стреляше от съвсем близко разстояние, а след това отново тичаше, докато се измори. Беше висок метър и деветдесет и като тийнейджър смяташе способността си да вкарва точно под коша за едно от най-големите спортни постижения в живота си, но тази му способност го напусна, когато стана към двапетгодишен. Продължаваше да опитва всеки път, когато навлечеше анцуга си — може път отскокът му да се върне в някой незнаен миг, а той не искаше да го пропусне.

Най-сетне часовникът на стената оповести, че е 11:42. Беше плувнал в пот и капнал от умора. Искаше му се да успее да вкара три поредни пъти, вече беше вкарал два коша и сега стоеше на линията и направи няколко дрибъла. След това още два. Сетне тупна веднъж. Задържа топката за трийсетина секунди. Дишането му се забави.

Пусна топката, спря я с крак, бутна я под себе си и седна отгоре ѝ.

Не направи последния опит, излезе от игрището, загаси осветлението в спортната част от склада, запали лампите на тавана в жилището си и отиде да си вземе душ. Когато приключи, отиде в спалнята, отвори скрина, извади друг сив анцуг и го облече, а след това бръкна в друго чекмедже под фланелките, където държеше снимката.

Не беше я вадил от няколко години. Дори не помнеше кога го бе правил за последен път.

Беше единствената снимка на Софи, която беше запазил. През нощта, когато беше изгорил останалите, беше извадил тази от огъня, нещо го бе възпряло да я унищожи. Просто не беше способен да заличи всички белези, че тя някога е съществувала. Не можеше да го направи.

Не беше никакъв лъскав кадър и може би точно затова толкова му харесваше — макар че Софи наистина можеше да бъде блестяща, когато решеше — но бе уловил характера ѝ. Кожата ѝ, смеха, вълшебството. Може би снимката бе направена в нощта, когато бе забременяла или пък, както подсказваше сиянието около нея, може би вече е знаела. На тази снимка тя беше облечена с хирургическия си екип, тъкмо бе приключила с визитациите в медицинския център и бе дошла в бар „Шамрок“, където обикновено се срещаха.

Беше му подарила нов апарат с телеобектив за рождения ден и Хънт през целия ден бе снимал адски близки планове на птици в парка Голдън Гейт. Когато тя дойде и седна на бара, той беше в тоалетната — все улучваше момента — с камерата и с новия обектив на шия. Когато излезе, Софи не го забеляза. Говореше с бармана и се смееше на нещо, което ѝ каза той. Хънт вдигна апарата, нагласи много близък план, все едно можеше да я докосне, и я засне в този момент. Когато видя какво е заснел, на следващия ден увеличи снимката, постави я в рамка и я окачи до леглото им заедно с любимата ѝ негова снимка — как лети над залива на сърф.

Сега той отнесе снимката под светлината и я положи върху скрина. Изражението му се смекчи, той постави ръце от двете ѝ страни и тежко се отпусна.

Когато беше с нея, се бе замислил сериозно върху това да сподели живота си с някого. Но оттогава това чувство го бе напуснало. Не беше имал много жени след нея — достатъчно свестни, достатъчно привлекателни — уредени от Кони срещи и други подобни, но след като връзката му със Софи изпразни душата му така напълно, трябваше да избягва подобно нещо, ако иска да се съхрани. Просто нямаше отново да отвори тази врата. Не си струваше болката.

Дори не познаваше Паризи. Не истински. А онова, което знаеше, в крайна сметка не беше само хубаво. Само че тя бе успяла да му влезе под кожата.

— Колко глупаво е това? — каза той на висок глас пред снимката.

Но, разбира се, Софи не можеше да му отговори.

На следващата сутрин, четвъртък, 1 юни, две съображения накараха Хънт да извърви петнайсетината пресечки от дома си до двустайния офис на детективската си агенция над кафене „Халф Мун“ на Грант авеню в Китайския квартал.

Първо, мъглата неочаквано се бе вдигнала и утрото бе станало прелестно.

А другото съображение беше, че периодът на изчакване приключваше днес — беше оградил датата на календара си — и той можеше да отиде и да вземе новия си пистолет, „Зиг Зауер“ 380 АСР Р232. Цевта на оръжието беше с два сантиметра и половина по-къса, а тялото му също с толкова по-малко от това на пистолета, който носеше през последните две години, „Зиг Зауер“ Р229.

Влюби се в този пистолет последния път, когато заедно с Девин Джул ходи на стрелбището — полицаят изпробва там един такъв пистолет и веднага го окачестви като неподходящ за себе си. Беше твърде малък за него, а и Джул смяташе, че няма да стреля точно. Само Хънт установи, че е точно обратното. Пистолетът беше по-лек и по-лесен за носене и Хънт стреляше с него по-точно, отколкото с всяко друго оръжие, което беше използвал до този момент. Освен това, макар действителната разлика в размерите на пистолетите да не бе чак толкова голяма, новото оръжие не издуваше чак толкова кобура отзад на колана му.

Въоръжен с новата си играчка, завладян от красотата на деня, Хънт изненада самия себе си, като спря и си купи торбичка от току-що приготвени и още топли лепкави тестени ролца, пълнени със свинско и със сладък сос. Китайската храна, която предната вечер ядоха с Джул, беше толкова вкусна, че тази сутрин той не можа да устои на изкушението да похапне още малко. Когато отново се озова във на улицата, хубавото настроение завладя Хънт до такава степен, че той изпразни джобовете си и изсипа всичките си монети в шапката на някакъв бездомник, който спеше в един вход.

В кантората завари Тамара не зад бюрото, а да полива цветята. Беше облечена с червен минижуп, с червени ниски обувки и със скромна бяла блуза, която все пак бе достатъчно къса, за да разкрие малко от стегнатия ѝ плосък корем и обещата от фалшив диамант на пъпа ѝ.

— Ако някога си намериш работа в истински офис — каза Хънт, — да знаеш, че едва ли ще ти позволят да си показваш корема.

Тя му метна търпелива усмивка.

— Точно затова не работя на такова място. Крейг харесва корема ми.

— Коремът си го бива — потвърди Хънт, — обаче за дъртаци като мен — не за мен лично, но такива като мен — може да бъде разсейващо в работна среда.

— Е, това си е техен проблем. Нямам предвид лично теб, а хора като теб. Това тук никога няма да се превърне в истински офис, нали? С изисквания към облеклото и така нататък?

— Малко вероятно е. Освен ако Крейг не си пробие нещо, което се вижда.

— Езикът му брои ли се?

Хънт вдигна ръка:

— Там, моля те. Не преди закуска. Нали не си е пробил езика?

— Не, обаче се чудеше дали двамата с него да не... Нали не би ни уволнил?

— Не, никога, надявам се. Обаче може и да ми бъде малко трудно да си бърбим небрежно, както го правим сега, защото целият ще настръхвам.

— Значи може би не трябва да ти казвам, че Крейг... — усмихна му се тя.

Хънт я прекъсна:

— По-добре недей. Но като стана дума за него...

— По задачи е. Шест призовки.

— Шест за един ден? Не ми казвай, че някой наистина ще стигне до процес.

Тя кимна:

— Ако щеш вярвай. Един от клиентите на Арън Ранд. Крейг ще бъде на мобилния, ако имаш нужда от него. — Тя посочи към белия плик в ръката му: — Това нали са пресни пролетни ролца?

— Добре, ще си поиграем на тази игра. Да, това са пролетни ролца, обаче за жалост съм купил само десетина.

Тя го стрелна с поглед и протегна отрупаната си с пръстени ръка и с лакирани в червено нокти.

— С десет ролца ще се наяде гладно четиричленно семейство. Дай ми.

— Освен това тъкмо са ги свалили от печката. Много са горещи.

— Ще си ги духам.

— Не е честно — въздъхна драматично Хънт.

Приседна върху бюрото ѝ, отвори плика и ѝ подаде едно ролце. Обърна се, запъти се към кабинета си и затвори матовата стъклена врата зад гърба си. Свали сакото си, закачи го на закачалката до вратата и се пресегна да свали новия си пистолет просто за да го погледне още веднъж. Но сега, докато го държеше, внезапно се сети, че трябва да отиде в центъра на града и да си поднови разрешителното за носене на оръжие, за да важи и за новия му пистолет. Всъщност не би трябвало да се мотае напред-назад с новото оръжие в кобура си, преди да уреди всички документи. Напомни си да се погрижи за този проблем на обяд, след това прибра пистолета на мястото му и седна зад бюрото си.

Кабинетът му беше достатъчно просторен, квадратен, практичен. Когато го видя за пръв път, помещението всъщност представляваше голям килер без прозорци — основен фактор за ниския наем, който можеше да си позволи. Първото подобрение, което направи, беше да избие около един квадратен метър от стената между своя кабинет и този на Тамара и да сложи стъкло, за да влиза естествена светлина.

След това Хънт застла целия под с мокет. Имаше стандартно светло бюро от „Икеа“, върху което имаше компютър и телефон, подходящ въртящ се стол и две метални високи жълто-кафяви картотеки. Донесе си от къщи две акустични китари и ги окачи на стената отляво на бюрото си, за да има лесен достъп до тях. От дясната му страна имаше плот с мивка, с котлон, принтер и факс, а отдолу малък хладилник и чекмеджета с оборудване за наблюдение — очила за нощно виждане, бинокли, найлонови торбички за случаите, когато не можеш да спреш, за да отидеш по нужда — и фотооборудване. Хънт смяташе, че няколкото поставени в рамки черно-бели бейзболни

снимки, които беше купил евтино на стадиона, не стояха зле на стената над плота.

Беше устоял на желанието да позвъни на Андреа, след като стана сутринта. Знаеше, че можеше да се престори, че просто се интересува дали е добре, да се увери, че се е възстановила, че махмурлукът ѝ е минал, но нямаше нужда да се допитва до Джул, за да си даде сметка колко нескопосано извинение е това. Щеше да се опита да се свърже с нея по-късно през деня, небрежно. И без да споменава за обещанието ѝ да му звънне предния ден.

Сега, след като бе успял да се добере до кантората си, устоял на изкушението да ѝ се обади, той реши, че ще го отложи за по-късно и ще ѝ позвъни просто за да я покани да излязат. Или щеше да приеме, или щеше да му откаже. Не му се вярваше особено, обаче бе възможно случилото се помежду им предния ден да се е дължало на изтощението и на уязвимостта ѝ, а на него не му се играеше тази игра. Ако вчера се бе случило нещо истинско, щеше да го има и днес, а дори и утре.

Прогони я от мислите си.

След вчерашния му почивен ден, работата доста се бе понатрупала. По обяд трябваше да помогне при вземането на предварителни показания от някакъв свидетел по случай на измама в офиса на свой клиент, а това можеше да отнеме по-голямата част от следобеда. В момента провеждаше три различни наблюдения, повече или по-малко активно. Беше го наел и един лекар, за да изрови нещо за новия и много по-млад любовник на изключително богатата му майка. А когато се поосвободеше малко, можеше да се заеме с издирването на свидетели — винаги имаше неколцина, които трябваше да бъдат намерени.

Само че най-напред трябваше да отхвърли малко работа на компютъра. Беше се записал в онлайн курс по информационни технологии и компютърно изготвяни експертизи, за да усъвършенства познанията си и да бъде конкурентен на големите частни детективски агенции, ако се наложи да доказва качествата и уменията си като детектив. Възнамеряваше след като приключи с днешния урок, да се порови в интернет, за да проучи един кандидат за работа във фирма за лов на глави, която бе използвал като клиент. Задълбочен в сложната материя на компютърните експертизи, изобщо не бе чул телефонът на бюрото на Тамара да звъни. Беше ѝ казал, че ще се занимава с курса си

и че не иска да го безпокоят един час, затова подскочи, когато телефонът до лакътя му звънна.

— Много кратък се оказа този час — отбеляза той.

— Съжалявам, но се обажда Ейми Ву. Реших, че сигурно ще искаш да говориш с нея. Звучи разстроена.

След като е Ву, ще говори. Натисна копчето.

— Какво има, Ейми?

С необичайно сериозен глас Ву каза:

— Може и нищо да не е. Може би просто ме е подгонила параноята, обаче се питах дали наскоро си говорил с Паризи?

— Не и от вчера следобед.

— Добре, това може и да е добра новина. По кое време?

— Към два. Два и половина. Защо очакваш лоша новина?

Ву направи пауза, след това каза:

— Звъних на кого ли не — никой не я виждал. Е, поне от хората, с които говорих. Позвъних дори на Спенсър, но и той не я е виждал след вторник вечерта. Каза ми да попитам теб.

Хънт много добре знаеше причината продуцентът на предаването на Паризи да не се е чувал с нея. Освен това допусна, че Феърчайлд сигурно го бе видял да се втурва след Паризи в „Оксидентал“.

— Снощи ѝ се обадох на пейджъра и оставих съобщение на телефонния ѝ секретар у дома с молба да ми се обади, когато и да се прибере, но тя така и не го направи.

— Не се прибра или не ти се обади?

— Не знам със сигурност. И двете.

— Какво толкова спешно има?

Ву се поколеба.

— Знаеш ли, че са разпознали жената, която е била убита заедно със съдия Палмър?

— Да, някоя си Стейси. Сервитьорка в „МоМо“. Не я познавам.

— Ние обаче я познаваме. Андреа, Джейсън и аз. Поне знаем коя е.

— Значи затова си искала да се свържеш с Андреа? Да ѝ кажеш за Стейси?

— Първоначално. Да си поговорим, нали разбираш. Но когато тя не отговори на обаждането ми...

— Опита ли да я намериш на работа? Канеше се да ходи там, когато я оставих.

Още една пауза.

— Когато я остави ли? Значи вчера следобед не само си говорил с нея, а си бил с нея, така ли?

— Тя припадна и аз я заведох в апартамента си. — Хънт ѝ разказа накратко всичко. — Както и да е, закарах я у тях, след като се пооправи. Каза, че възнамерява да ходи на работа.

— Само че не е ходила на работа. Вчера не. В момента също я няма там и не се е обаждала сутринта.

Хънт се намръщи и погледна часовника си. Наистина все още нямаше десет. Освен това добре, Паризи може и да се е прибрала, след като той си е тръгнал от алеята пред дома ѝ предишната вечер и да е излязла за ранна среща с клиент. Може да е във фитнес залата. Може да е навън и да тича. Може просто да е решила да поспи до късно и да не вдига телефона. Може дори да го е преметнала, да е отишла на среща с друг мъж и още да не се е прибрала у дома. Само че Ву, която не бе сред най-емоционалните, беше наистина загрижена. Хънт усети как и неговият корем леко се стяга от истинска тревога.

— Секретарката ѝ беше ли притеснена? — попита той.

— Не особено. Каза, че Андреа понякога идвала късно.

— Може би точно такъв е случаят.

— Може би, но Андреа не е такава, Уайът. Ако ѝ оставиш съобщение на пейджъра, винаги се обажда. Мобилният ѝ телефон е като хирургически имплантиран в ухото ѝ.

— Може просто да го е изключила.

— Това е в сферата на почти невероятното.

Хънт вярваше на Ву, но какво от това? Предвид на събитията от живота на Паризи през последните няколко дни, според него бе твърде възможно тя да е изключила мобилния си телефон и просто да се е откъснала от всичко за няколко часа. Беше му дала всевъзможни знаци, че иска да премисли нещата си. Само че Ву беше тяхна обща приятелка, а тревогата ѝ бе съвсем неподправена и донякъде заразителна.

— Опита ли да се свържеш с някой друг? — попита той. — Има ли роднини наблизо? Може да е отишла при тях.

— Знам, че майка ѝ преподава в Калифорнийския университет и живее в Бъркли, обаче нямам телефонния ѝ номер, а и не съм сигурна, че искам да я притеснявам.

— Може да я открия, да ѝ се обадя и да проведе съвсем невинен разговор. Обещавам.

— Смяташ ли, че ще е глупаво да проверим по някакъв официален път?

— Какъв например?

— Не знам. В полицията? В болниците?

— Още не, струва ми се. Откога нямаме връзка с нея? Аз ли съм последният, който е говорил с Андреа?

— Засега.

— И какво прави това? Преди осемнайсет, двацет часа? — Макар цифрата донякъде да го уплаши, Хънт привидно остана оптимистично настроен. — Тя е голямо момиче, Ейми. Може да е навсякъде. Може просто да се крие.

— От какво?

— От славата. Не знам. Може да се опитва да реши какво да прави със Спенсър. Или с кариерата си като адвокат. Причината може да бъде всякаква.

— Наистина ли мислиш така?

— Наистина не знам. Нека да намеря телефона на майка ѝ, а ако Андреа не е там, ще се обадя тук-там по официалните канали. А ти чакай да видим дали няма да ти се обади. Звънни ми, ако го направи.

— Добре.

— Добре. Ще се чуем по-късно.

Затвориха и след петнайсетина минути Хънт вече разговаряше с Диана, една от сестрите на Андреа в Бъркли, като се стараеше да ѝ задава най-обикновени и спокойни въпроси. Представи се като частен детектив, който проверява подробностите от автобиографията на човек, който е посочил сестра ѝ като поръчител и е дал този телефонен номер. Диана със сигурност не звучеше като човек, претърпял житейска драма неотдавна. Тя се засмя и каза, че сестра ѝ не живее тук от години, така че когото и да проверявал Хънт, той явно не разполага с актуална информация. Отбеляза, че това само по себе си би могло да бъде полезна информация за клиента му. Диана не била виждала

Андреа от около месец, но била сигурна, че майка ѝ била говорила с нея миналия уикенд. Хънт ѝ благодари за отделеното време и затвори.

Значи Андреа не беше в дома на майка си. С крака върху бюрото Хънт поразмишлява минута-две, след това отново вдигна телефона и набра един номер, който знаеше наизуст.

— Джул, „Убийства“.

— Хънт, Китайския квартал.

— Сбърка.

— Как може да съм сбъркал, като още нищо не съм казал?

— Защо все трябва да ти обяснявам, Уайът? Когато кажа „Джул, «Убийства»“, не бива да ми отговаряш „Хънт, Китайския квартал“. Трябва да кажеш нещо от сорта на „Хънт, частни разследвания“. Важна е работата, не къде я вършиш. Пробвай се пак — заяви полицаят и му затвори.

Хънт понякога си мислеше, че единственото нещо, което е лошо от това да си имаш работа с човек със собствен облик, е да си имаш работа с безличен човек. Отново набра номера на Джул, чу безизразното „Джул, «Убийства»“ и този път се представи:

— Хънт, частен детектив.

— Уайът, как си, човече? — изгърмя гласът на Джул.

— Добре съм, Девин, обаче дори в момента на разговора ни провеждам разследване. Искам да ми откриеш едно нещо.

— Значи аз ще разследвам, не ти. Освен това, струва ми се споменах „Убийства“. Във връзка с убийство ли ми се обаждаш?

— Не, надявам се.

— В такъв случай не съм твоят човек. Двамата с Шию тъкмо излизаме, за да разследваме едно убийство, с каквото по принцип се занимаваме. Всъщност ние правим само това. Така че, късмет.

— Не ми затваряй! — Хънт учуден установи, че гласът му прозвуча малко по-остро от обичайното. Макар да бе уверил Ейми Ву, че най-вероятно с Андреа Паризи всичко е наред, Хънт си даде сметка, че стягането в стомаха му, където се бе настанило последното пролетно ролце, не бе изчезнало. — Помниш ли, че снощи говорихме за Андреа Паризи...

— Да — падна с една октава гласът на Джул.

— Преди малко ми се обади Ейми Ву.

— За какво?

— За това, че от вчера Андреа не отговаря на обажданията ѝ и че не се е появила на работа днес сутринта.

— Ей, аз самият за малко едва да не дойда. Случва се. Ръката направо ще ме скъса от болка. Наложил се да взема викодин.

— Не е същото. — Хънт се опита да овладее нетърпението и тревогата в гласа си. — Питал се дали не можеш да позвъниш тук-там и да провериш дали една красива непозната на около трийсет години не се е мяркала някъде.

— Ако е Паризи, няма да е непозната. Все някой би я разпознал.

— Зависи как изглежда, нали? Ако е скапана и...

— Сериозно говориш, нали?

— Аха.

— А защо ти не се обадиш и не поразпиташ?

— Вързан съм с клиенти през следващите няколко часа. Ти можеш да се справиш по-бързо чрез някоя от магическите мрежи, които вие, ченгетата, ползвате и с които можете да откриете почти всичко. Освен това се обаждаш на служебния си номер, което ще рече, че или си в кабинета си и се занимаваш с документи, или се мотаеш, докато не изникне нещо по-важно. Ето го и него.

Джул погледна към първата купчина банкови извлечения на съдия Палмър върху бюрото пред себе си.

— От колко време я няма?

— Отпреди вечеря вчера.

— И къде точно искаш да проверя?

— Навсякъде, където проверяваш, когато търсиш някого. Бих оставил моргата за последно, но виж по болниците. Може снощи да се е напила, да са я арестували и да не проверява съобщенията си.

— Трябва ти отделът за изчезнали хора — отбеляза Джул.

— Не съвсем, защото те изчакват известно време изчезналият да промени намеренията си и да реши да се върне при съпруга си, при гаджето си или при родителите си. А случаят тук не е такъв.

— Провери ли в дома ѝ, на работата...

— Да, навсякъде. Ние — Тамара, Ву, аз — ще продължим да звъним тук-там, но знаеш, че ти можеш много по-лесно да покриеш много по-голям периметър.

Джул се поколеба няколко секунди и каза:

— Сега като я спомена, аз самият исках да поговоря с нея за нещо, което ти подхвърли снощи.

— Кое точно?

— Основно за Палмър. За надзирателите в затворите. Лание смята, че в крайна сметка там може би се крие нещо.

— Да не би да признаваш, че си ми задължен?

Въздишката на Джул долетя по линията:

— Добре, ще видя какво мога да открия.

Тамара отвори вратата, преди Хънт да остави слушалката.

— Наистина ли смяташ, че тя е в опасност?

— Подслушвала си разговорите ми.

— Само последните два и само за да ти спестя време и да не ми ги преразказваш. Наистина ли се тревожиш?

— Да кажем, че ще се почувствам по-добре, ако наистина получа новини от нея.

— Какво смяташ да правиш сега?

Той погледна часовника си.

— Канех се да свърша с този урок в интернет и след това да посвърша малко работа тук, но ме чакат в „Макклеланд“, а това ще ми отнеме почти целия следобед.

— Искаш ли междувременно да позвъня на някого?

Хънт беше станал, събираше документите си и се пресегна за куфарчето си.

— Опитай пак да се обадиш в офиса на Андреа, постарай се да се сприятелиш със секретарката ѝ и гледай да не я разтревожиш. Разбери кога Андреа си е тръгнала от службата вчера, как е била облечена, с кой клиент е била последната ѝ среща, за какво са говорили, къде е била снощи...

— Ау! — вдигна длан Тамара и го прекъсна. — Значи така се опитвам да не я тревожа, а? Просто ще говоря с нея и ще видя какво ще ми каже.

— Добре, права си. А иначе стой до телефона, в случай че се обади Девин. Прати ми съобщение. Или ако самата тя се обади, разбира се.

Марсел Лание затвори вратата на кабинета си в отдел „Убийства“. Заобиколи бюрото и седна, като остави двамата инспектори да се чудят какво да правят — да седнат или да останат прави. Шию беше дошъл преди Джул и явно не възнамеряваше да помръдне. Беше блокирал достъпа до двата стола в малкото пространство пред бюрото на Лание. Затова двамата седяха, непривично близо един до друг, близо до вратата.

— Нали разбирате, че ако не е съпругата — тихо и замислено подхвана лейтенантът, — отново ще имаме проблеми с юрисдикцията. — Имаше предвид ФБР и Вътрешна сигурност. — Какво ми предлагате в това отношение?

Джул, който почти не бе спал предишната нощ и бе глътнал един викодин заради болката в ръката и в рамото си, се ухили:

— Федералните ли? Какво ще кажете да не им казваме? Вчера се оттеглиха от случая, защото сметнаха, че е местен. Може би все още е така, само има някои усложнения. Днес да оставим нещата така. Ако не ни попитат, няма да им казваме.

За момент ъгълчетата на устата на Лание се повдигнаха леко в пародия на усмивка.

— Прекрасна идея, Девин, само че след около два часа трябва да дам пресконференция.

— Разследването продължава — сви рамене Джул. — Кажим им, че напредваме, което си е така. Репортерите много обичат да напредваме.

— Всички обичаме. Обаче какво точно значи, че напредвате по този случай?

— Елиминираме заподозрени. Не е нужно да им казваме, че Джанет е извън подозрение, защото всъщност може и да не е така. До голяма степен сме сигурни само, че не тя е стреляла.

— До голяма степен? — не остана доволен Лание.

Шию стоеше мирно.

— Бас ловя, че тя е замесена.

Лание се извърна и попита:

— А ти, Дев?

Не съвсем ентусиазирано, Джул понаведе съвсем малко брадичката си, което би трябвало да се възприеме като кимване.

— Ако не е станало нещо наистина много странно, вероятно тя не е можела да присъства на стрелбата, сър. Била е в Марин.

Шию побърза да се намеси:

— Но това не означава, че не може да го е планирала или да е наела някого.

— Накъде биеш с всичко това?

— Според мен, това все още е най-добрата ни хипотеза, сър. Едно нещо е сигурно — ако госпожа Палмър е знаела за онова момиче Розали, тя има най-силен мотив. Опитваме се да разберем дали е знаела и ако е знаела, как е научила.

— Значи все още не е извън подозрение? — попита Лание. — Просто в случай че някой от федералните ме попита.

Джул видя възможност да се намеси:

— Не сме готови да се откажем от мотива, Марсел. Споменах ли ти, че тя се е свързала с адвокат? Евърет Уошбърн.

Макар че наемането на адвокат според ченгетата беше почти равносилно на признание за вина, в този случай новината не направи особено впечатление на Лание:

— Това би могло да се очаква, нали? Съпруга е на съдия. Познава правилата на играта. Обаче Уошбърн... мамка му.

— Да, сър, едра риба — каза Джул. — Добрата новина е, че може би ще минат няколко години, преди да се стигне до процес, а той ще умре преди това.

Лание поклати глава:

— Не бих възлагал големи надежди. Прокурорите повтарят това поне от десет години. Дъртият негодник явно ще живее вечно. Твърде е умен, за да пукне.

Само че явно предпочетеният от госпожа Палмър адвокат не беше основната му грижа. Облегна се на стола си и за миг впери поглед в тавана. Когато отново погледна към инспекторите си, лицето му беше строго:

— Шию, съгласен съм с теб, че тя има мотив. По дяволите, класически мотив, няма спор. Така че за малко просто ще стана адвокат на дявола.

На Джул цялата работа започваше да му харесва. Преди, когато беше партньор с Шейн Манинг, двамата по цели дни си подхвърляха един на друг теории за случаите, преравяха ги за различни нюанси,

противоречия, контексти. Лание може и да беше шеф, само че се бе издигнал до този пост от редови полицай и цели петнайсет години бе работил като инспектор. Това правеха ченгетата, така говореха, така разсъждаваха. Джул за стотен път се питаше какво е направил, за да заслужи сегашния си партньор, който наистина не беше лош човек, а не беше и тъп. Просто нямаше въображението на полицай. Ето например сега — стои до бюрото като вкопан в пода.

— Извинявай, преди да започнеш — обади се Джул, — моят уважаван колега тук обича да стои мирно по цял ден, но аз бих искал да седна. — За негово учудване партньорът му се премести, прекоси стаята зад бюрото до по-отдалечения стол, а Джул седна на по-близкия. — Така, адвокатът — каза Джул, след като свали товара от плещите си.

Без да губи време, Лание вдигна пръст:

— Първо, смятате, че е работа на професионалист, прав ли съм?

— Да — отговори Шию, — най-вероятната хипотеза.

— Добре, няколко въпроса. Как например ще обясните гилзата в книгата? Стрелецът се намира на около метър, най-много метър и половина от мишените си, които най-малкото не се движат много. Палмър е на стола си. Как така стрелецът не улучва? Разбира се, пистолетите гърмят сами, но само си помислете. И после, каква е тази глупост, че стрелецът вероятно е бил нисък? Колко нисък — като дете, като ниска жена?

Джул щракна с пръсти:

— Сигурно е от онова място, откъдето можеш да си наемеш джудже.

Шию си лепна отчаяно изражение, което Лание пренебрегна и продължи:

— Другият въпрос е, първо, откъде изобщо жена като Джанет Палмър ще намери наеман убиец, който да ѝ се довери, и второ, откъде ще знае как да говори с него, ако изобщо успее да го намери? Как изобщо разпитва за това? Какво казва, че прави проучване за книга или какво?

— Да не би да предлагате да оставим тази нишка? — обади се Шию.

— Не, но смятам, че е малко вероятно.

— Защо? — попита Шию.

Лание се позамисли за момент.

— Като начало, заради нещата, които току-що споменах. Не са без значение, особено уговарянето на цялата работа на първо място. Освен това нито една от гилзите не е одраскана, което означава, че не е бил използван заглушител. Още една дреболия, но ви гарантирам, че ако аз трябва да застрелям някого — още повече двама души — посред бял ден в стая с изглед към улицата в един тих и изискан богаташки квартал, дори да използвам пистолет двайсет и втори калибър, ще се постарая да не вдигам много шум. Чиста предпазливост.

Лание замълча и почеса едно местенце на дясното си ухо. В малката стая се възцари мълчание, обаче лейтенантът явно имаше какво още да каже и дори Шию прояви мъдростта да го остави да продължи, без да го прекъсва.

— Знаете ли обаче какво наистина ме тревожи? — попита Лание. — Представям си онзи момент. Палмър в големия му кожен стол, момичето до него, стрелецът от другата страна на бюрото. — Той поклати глава. — Просто не успявам да го проумея.

— Защо не? — попита Шию.

— Може ли? — попита Джул.

Лание кимна.

— Прекалено е — отбеляза Джул. — Съдията го пуска вътре — нямаме признаци за влизане с взлом. Добре, да кажем, че онзи е извадил пистолета още на вратата и е принудил всички да влязат вътре. Няма начин да стигнат до кабинета и съдията да се озове в стола си. Не, веднага щом се озоват вътре, стрелецът го прасва в главата — прав си, Марсел — с пистолета си със заглушител, след това се заема с момичето. Изобщо не си ги представям да си бърбят в кабинета.

— Мен пък нищо не ме тревожи — заяви Шию на Джул, без да изключва Лание, облегал се назад и кръстосал крака. Само че в тона му се прокрадна отбранителност. Беше изпънал гръб, допрян до твърдата дървена облегалка. — Само че може би човекът наглед не е представлявал опасност. Може би съдията го е познавал. Затова жертвите са сметнали, че ще успеят да оправят всичко с разговор.

Този тип дори седи мирно, помисли си Джул и каза:

— Не че това ще реши проблема, но има и още нещо. — Той се обърна към Лание. — Стрелял е по момичето два пъти, прав ли съм, Марсел?

— Така ми се струва. — Лание сниши глас и се извърна малко повече с лице към Шию. — Тя е паднала след първия изстрел, но няма видима рана. Какво ще направите, ако ви е възложено да я убие? Той вече е пропуснал поне веднъж. Тя може да е припаднала и дори да се е прикрила. Един професионалист не си тръгва, без да се увери. Отива от другата страна на бюрото и ѝ пуска още един куршум в мозъка. А може би дори още един и за съдията.

— От това разстояние ще е бил сигурен, че са мъртви, ако ги е улучил в главата. — Шию доста се позамисли над всичките им възражения и накрая каза: — Все още смятам, че госпожа Палмър е замесена по някакъв начин.

— И аз съм съгласен, че това е доста основателно допускане — каза Джул. Всъщност той бе виждал достатъчно убийства, за да знае, че отнемането на човешки живот почти винаги е свързано с доста голяма доза немарливост. В интерес на истината отмъстителните удари на бандите понякога очистваха четирима невинни минувачи и оставяха жертвата непокътната. Жена, която планира да отрови неверния си приятел, не слага достатъчно отрова за мишки в граха — или пък той я усеща наред храненето — и двамата започват да се боричкат, стиснали ножа, докато накрая и двамата умират. Знаеше се, че понякога прекадено напрегнати и непрофесионални убийци убиват не когото трябва. Опа!

Но освен играта на случая, която често съпътства насилствената смърт, Джул знаеше, че в зависимост от това кого наемаш, цената за отнемането на човешки живот в Сан Франциско варираше от хиляда долара до приблизително петдесет хиляди долара. Очевидно, ако наемеш човек от по-ниските нива, твоят уличен наркоман, който се опитва да припечели, колкото да си осигури дозата, може да допусне множество технически грешки в планирането и изпълнението. Разбира се, Джул допускаше, че ако госпожа Палмър бе наела някого да свърши работата, той най-вероятно е бил от по-високите нива, но може и да не беше така.

Просто искаше Шию да погледне нещата поне малко в перспектива. От друга страна, двамата с Шию прекарваха по-голямата част от деня заедно, затова нямаше смисъл да го отчуждава или пък да го злепоставя.

— Всъщност има един начин, по който може би са станали нещата — каза той.

— Какъв е той? — попита Лание.

— Следиш ли историята във вестниците за Палмър и за надзирателите в затвора?

Издокаран с един от великолепно скроените си костюми „Нордстром“, Хънт се намираше в стая, пълна с много сериозни възрастни и разговаряше за финансовите подробности на партньорство за един милион долара, което нещо се бе объркало, защото един от директорите се бе отнесъл безотговорно със счетоводните книги. Въпросът беше важен за всички тук — Хънт знаеше, че сътрудниците в „Макклеланд“, всичките по-млади от него, печелеха минимум по сто и петдесет долара на час и че живееха и дишаха заради тези подробности.

В момента той се намираше тук, само за осемдесет долара на час, за да гарантира, че свидетелят му, шейсетгодишен господин, който се казваше Нийл Хейнс, ще каже в основни линии същото по време на показанията си под клетва, което бе казал на Хънт по време на разговора им отпреди четири месеца, който Хънт съвсем смътно си спомняше, но за щастие бе записал. Освен това си бе водил подробни бележки.

Загледан навън към окъпания от слънцето град от прозорците на заседателната зала на „Макклеланд, Тиш енд Дъглас“, която се намираше на трийсет и петия етаж, Хънт прекара остатъка от сутринта сред мъгла от подробности и досада. Когато основният екип отиде на обяд, той се обади на Тамара. Андреа все още бе самоволно отлъчила се. Оказа се, че бе позвънила в работата си на път за среща с клиентка в дома ѝ.

— Коя е била клиентката?

— Каръл Маниън. Да, ако се чудиш, точно от „онези“ Маниън.

Хънт подсвирна. Освен ако не бе познавала семейство Маниън лично отпреди, Андреа Паризи явно бе заменила част от телевизионната си слава за много твърда печалба, след като бе успяла да си спечели клиент на такова ниво. Уорд и Каръл бяха известна двойка и бяха натрупали първоначалния си капитал чрез търговия с

хранителни стоки, но след това се бяха ориентирали към вина, ресторанти и спортни отбори. Притежаваха голяма част от „Фортинайнърс“. Освен това често присъстваха в светските рубрики по вестниците, но Хънт си спомняше смътно, че май наскоро бе починал синът им по време на нещастен случай с моторница и оттогава публичните им изяви бяха позатихнали.

— Ти говори ли с нея? С госпожа Маниън?

— Майтапиш ли се? Как да се добера до нея?

— Чрез секретарката на Андреа?

— Стига, Уайът, няма начин Карла Шапиро да ми даде частния телефонен номер на Каръл Маниън.

— Ти поиска ли го?

— Дали съм го поискала? А дали този въпрос не ме обижда малко? — Хънт почти си представяше как Тамара се цупи от другата страна на линията. — Престори се, че го няма. Сигурна съм.

— Значи не знаем дали Андреа изобщо е била там?

— Точно така. Обадих се в офиса на корпорацията на Маниън и попитах и там, обаче явно става въпрос за нещо по-лично. В главния офис не знаеха за каквато и да било връзка между Каръл и Андреа.

— Добре. Ами Дев? Нещо от него?

Джул се бе обадил, за да каже, че в нито една местна болница няма неидентифицирани жертви от катастрофа, че в моргата скоро не са прибирали никоя красива непозната и че за изминалата нощ затворът не се е сдобил с привлекателна млада адвокатка. Всичко това, колкото и малко да бе, все пак беше добра новина — нямаше данни Паризи да е ранена или мъртва — само че изобщо не можеше да се мери с това, ако се бе появила отнякъде.

— Чувала ли се отново с Ейми?

— Нито дума.

— Аз ще ѝ се обадя.

Обаче веднага щом затвори, младият Макклеланд, който ръководеше усилията им по снемането на показанията, почука на стъклото на прозореца на заседателната зала и даде знак на Хънт, че се готвят да започнат. Времето беше пари, а обедната почивка тук, във фирмата на Макклеланд, беше половин час. Но както и да стояха нещата, тук се нуждаеха от него и разговорът с Ву трябваше да почака.

Спенсър Феърчайлд бе работил като изпълнителен продуцент на повече от двайсет и пет директни излъчвания на съдебни процеси за телевизия „Трайъл“ и по негово мнение процесът на Ранди Донолан за двойното убийство на съпругата му Криса и на нейния любовник Джош Ебърли бе със сигурност най-доброто, в което бе участвал.

Тук имаше всичко.

Ранди Донолан беше на трийсет, Криса беше на двайсет и шест, а Джош бе на седемнайсет. И двамата по-възрастни бяха привлекателни, макар че никой от тях не можеше да се мери със съкрушителния сексапил на Ебърли. Криса преподаваше по заместване история и физическо възпитание в гимназията „Линкълн“, където се бе запознала с Джош, и двамата бяха започнали любовната си връзка няколко седмици по-късно. Непосредствено до деня на ареста си преди повече от година и половина Ранди беше водил малко, но ентузиазирано и фундаменталистко християнско духовно братство (и уебсайт за започване на нов бизнес) от дома си в район Сънсет.

Макар телата на Джош и на Криса все още да не бяха намерени, кръвни проби, които съвпадаха с техните, както и косми със съвпадаща с тяхната ДНК бяха намерени в багажника на пикапа, който Ранди използваше, за да изпълнява свещеническите и деловите си ангажменти. Оказа се, че пикапът е собственост на един от неговите енориаши на име Джери Кумс. Когато полицията откри кръвта и космите в пикапа на Джери, господин Кумс вече си бе намерил съвършено различна религия и се превърна в главен свидетел на обвинението срещу Ранди, с когото бе имал хомосексуална връзка.

Сред множеството обвинения от един или друг вид, които се бяха появили преди и по време на процеса, бяха предположенията, че Джери, Ранди и Криса са си правели нещо като тройка; че Джош е решил да отреже Ранди и да остави Джери и Криса; че Криса е обичала Джош и е искала да се омъжи за него; че всъщност Джери е извършителят на убийствата по молба на Ранди; и още всевъзможни

вариации на темата. Които в град като Сан Франциско бяха почти безброй.

Още от самото начало случаят бе златна мина за телевизия „Трайъл“.

А сега, като че ли не бяха намесени вече достатъчно хора и обстоятелства, хладнокръвната, логична и компетентна хубавица Андреа Паризи, която обясняваше значението и нюансите на стратегията на защитата и на всеки неин ход още от първия ден, внезапно изчезна.

Ранното сутрешно обаждане на Ву до Спенсър Феърчайлд го осведоми за този факт, още преди той да излезе от апартамента си. Наистина Андреа се разстрои предишната вечер — и той не я винеше — но и през ум не му бе минало, дори и тя да не заминеше за Ню Йорк, че тя ще направи нещо, което да застраши извоюваното от нея положение в Сан Франциско. В крайна сметка Андреа със сигурност щеше да бъде главната отразяваща всички бъдещи процеси в града. Беше направо страхотна пред камерата. А и парите, които ѝ плащаха, въпреки че тя и бездруго си беше високо платен адвокат, не бяха за изпускане. Да не говорим за известността и престижа, както за нея, така и за фирмата ѝ.

Дори и първият ѝ опит с „Апъл“ да се бе оказал неуспешен, Феърчайлд не се съмняваше, че тя ще осъзнае, че е все още млада. Още малко да се поочупи, още един-два пробива и ще бъде готова. А дори и да не станеше така, това, което имаше тук, не беше просто добро — телевизията е средство за издигане в кариерата, а Андреа вече беше звезда. Щеше да преодолее накърненото си самолюбие. Това беше част от бизнеса.

Затова след разговора си с Ву той най-напред допусна, че Андреа се е скрила някъде да се цупи и скоро ще се върне, поне за следобедното заседание на съда, когато наистина щяха да имат нужда от нея, за да резюмира събитията. Това бе излъчването, след като съдът приключеше за съответния ден, обикновено не по-рано от четири следобед, когато тя и Томбо не само правеха преглед на събитията от деня, но и ги поставяха в контекста на гледната точка съответно на защитата и на обвинението. Страхотно се получаваше, особено когато двамата взаимно се допълваха, а най-често ставаше точно така.

Въпреки това Феърчайлд не искаше да изпуска от поглед „звездата“ си, затова просто за свое успокоение се обади тук-там — на частния, недостъпен за останалите номер на Андреа, даден ѝ за спешни случаи от телевизия „Трайъл“, а след това позвъни в дома на Ричард Томбо. Тъй като знаеше, че Уайът Хънт се бе втурнал след нея онази нощ, той поговори и с Тамара от Клуба на Хънт, която също се опитваше да намери Андреа. В „Пиърсъл“ говори с Карла, която познаваше и която, беше сигурен в това, адски му се възхищаваше, обаче и тя наистина не знаеше нищо за шефката си. Беше разтревожена.

В момента Феърчайлд седеше срещу Ричард Томбо и се канеше да си поръча онова, което минаваше за обяд в ресторанта на Лу Гърка — полусредиземноморски, тъмен и не особено хигиеничен бар-ресторант от отсрещната страна на улицата, срещу Съдебната палата, откъдето правеха повечето си излъчвания. Днес съдия Виларс бе прекратил сутрешното заседание по случая Донолан в единайсет и половина, така че все още имаше няколко свободни сепарета под малките и зацапани прозорчета към страничната уличка. Въпреки недостатъците на заведението на Лу, които според Феърчайлд бяха легиони — храната, атмосферата, осветлението, храната, миризмата, храната, и особено специалитетът за деня, който беше единственото ястие в менюто — мястото беше популярно сред юристите и полицаите и съществуваше повече от двама и пет години. От обяд до около един и половина беше пълно с правостоящи, а около бара имаше две-три редици хора.

Томбо беше или в края на трийсетте, или в началото на четирийсетте. С широки рамене, як, без натрупани тлъстини около кръста, малко над средния ръст. Кожата му беше много тъмна, главата му бе обръсната почти нула номер, тъмните му костюми винаги бяха безупречни. Добре поддържаната му козя брадичка бе прошарена на места. Широкият му и малко плосък нос разделяше на две почти съвършено симетричното му лице и това му придаваше характерен и приятен вид — съвсем нормален и в същото време някак необикновен. Дълбоките му шоколадови очи, които биха могли да станат толкова прочувствени, често проблясваха между бръчици от смях. По свой собствен начин Томбо беше не по-малко привлекателен от Паризи и

това, разбира се, бе една от основните причини Феърчайлд да избере тях.

Феърчайлд най-сетне се бе наканил да разкаже на Томбо за реакцията на Паризи отпреди две вечери.

— Сигурен съм, че тази работа с изчезването ѝ е свързана точно с това. Но нека те попитам, Рич, някога да съм се преструвал, че имам чак толкова влияние? Не съм ли казвал винаги и на двама ви просто да се наслаждавате на случващото се, докато го има, защото не се знае кога пак ще има нещо подобно?

Томбо си взе една шушулка соя от купата пред тях на масата, разчупи я и изсипа ядките в шепата си.

— Явно тя не е разбрала това послание.

— Никога не съм я лъгал.

— Не съм казал, че си. — Взе едно зрънце соя и го пъхна в устата си. — Просто казвам, че може би тя е останала с различно впечатление. Понеже двамата сте толкова гъсти.

— Не сме по-гъсти професионално, отколкото сме двамата с теб. През цялото време тримата заедно сме били екип.

Бръчиците от смях се появиха:

— Е, не говорех само в професионален смисъл.

— Добре, имаш основание. Но за пръв път разбрах, че тя си мисли за Ню Йорк едва във вторник вечерта. Честна дума. Тогава ми просветна за пръв път. Че тя разчита на това като следваща стъпка, че очаква наистина да се случи. Веднага щом ми го каза... е, трябваше да я смъкна на земята. И нещата малко загубяха. Какво е това?

— Соя. Страхотно е — отговори Томбо, като си разчупи още една шушулка и сведе поглед към зърната. После огледа претъпкания салон. — Лу се издига, превръща се в гастроном.

— Забеляза ли специалитета? Сърми темпура? Какво е това?

— Както сам каза, специалитетът. *Sui generis*. — Томбо замълча и преведе: — Единствен по рода си.

— Може и така да е, обаче има много път да извърви, докато се превърне в истински гастроном.

— Зависи какво разбираш под това — сви рамене Томбо. — В Судан би предизвикало истински бунтове за храна. — Той метна няколко зърна соя в устата си. — Е, къде е тя според теб?

— Спотаява се. Праща ни послание. Опитва се да стигне до мен.

Томбо се засмя съчувствено:

— Ако приемем, че е нещо лично.

Феърчайлд наведе глава и се запита дали Томбо не му се подиграва.

— Точно така. Тя ще се върне за резюмето, сигурен съм.

— Да се надяваме.

— Е, ако не се върне, ти ще се справиш прекрасно и сам. — Сервисьорката дойде с поднос стъклени чаши, постави две на масата им и си направи излишен труд да запише поръчката им — два специалитета със сърми. Когато тя се отдалечи, Феърчайлд вдигна чашата си: — Кажи ми честно, Рич, ти какво смяташе да правиш след процеса?

— Да се върна към работата си като адвокат — сви рамене Томбо. — Боже, сега като се замисля, това звучи ужасно. — После очите му отново светнаха. — Ей, може да дръпнем някои конци и да направим така, че процесът срещу убиеца на Джордж Палмър да започне след десетина дни! Няма ли да е страхотно?

— Страхотно ще е, обаче не трябва ли първо да го хванат?

— Ако е мъж. Като стана дума, я погледни това. — Погледът на Томбо се бе насочил към тълпата до входа, през която се промъкваха две познати за него фигури. — Джул и Шию. Май са се запътили към нас.

Преди да започне частна практика, Томбо девет години бе работил като заместник областен прокурор. Познаваше Джул и Шию и беше следил работата им по случая Палмър. Когато стигнаха до масата им — беше познал, идваха точно при него и при Феърчайлд — той ги запозна. Двамата с Феърчайлд направиха място за инспекторите, като се поотместиха малко на пейките си, и сега в сепарето стана малко тесничко. Шию започна без предисловия:

— Тръгнали сме към фирмата на Андреа Паризи, обаче Девин се сети, че вие сигурно ще бъдете тук и че можем най-напред да поговорим с вас. Всъщност дори се надявахме, че Паризи ще бъде с вас.

— Не, само ние сме, както виждате. Засега — каза Феърчайлд.

— Говорили ли сте с нея днес? — попита Шию.

— Още не. Не я чакаме преди следобедното заседание, но понякога ѝ се отваря и друга работа и го пропуска. — Феърчайлд сви рамене, все едно не ставаше въпрос за нищо съществено. — Очаквам я за резюмето обаче, може да я потърсите тогава.

— Какво става, момчета? — попита Томбо.

— Е, така и така сме тук — подхвана Шию, — чудехме се дали някой от вас може да ни каже нещо повече за връзката ѝ с профсъюза на надзирателите в затвора?

— Имаш предвид освен че са ѝ клиенти? — попита Феърчайлд.

— Искаш да кажеш, клиенти на „Пиърсъл“ — уточни Шию.

Продуцентът сви рамене:

— Добре де, само че тя непрекъснато се занимаваше с техните дела.

— Да не би да пропускам нещо? — обади се Томбо. — Вие не разследвате ли убийството на Палмър? Какво общо има Андреа с това? Или пък надзирателите?

Джул се намеси. Партньорът му вече бе казал предостатъчно.

— Не знаем. Разполагаме само с няколко точки, които се надявахме Паризи да може да свърже — каза той.

— Във връзка с Палмър? — попита Томбо, а след него се обади и Феърчайлд:

— Какви например?

Джул не искаше да издава информация на хора от телевизията. Усмихна им се безизразно и продължи да задава своите въпроси:

— Андреа някога да е споменавала пред някой от вас за млада жена на име Стейси Розали?

Томбо поклати глава. Феърчайлд се намръщи.

— Спомняш ли си нещо? — долови Джул нещо в изражението на Феърчайлд.

— Не. Не и от Андреа. Обаче името ми е познато.

— Тя е другата жертва — поясни Шию. — Жената с Палмър.

— Точно така, там съм го чувал — каза Феърчайлд. — Какво общо има тя с Андреа?

Джул се пресегна да си вземе соя.

— И ние искаме да разберем това.

Томбо и Феърчайлд се спогледаха неразбиращо.

— Добре, да се върнем за момент към надзирателите в затвора — намеси се Шию и се обърна към Феърчайлд: — Каза, че тя е работила непрекъснато с тях. Значи би трябвало да е знаела за проблемите на Палмър с тях.

— Сигурно, обаче кой не знае — отговори Феърчайлд. — На всеки две седмици във вестника излиза по нещо, не е ли така? Затворници, убити по погрешка от надзирателите си във Фолсъм. Мексиканската мафия, която трупа цяло състояние, като пласира наркотици в Пеликан Бей. Организиране на гладиаторски борби до смърт със затворниците от Коркоран. Към половината от лекарите в затворите са отправени криминални обвинения, нямат валидни разрешителни за практикуване, предписват неправилни лекарства. И всеки път Палмър заплашва, че сега вече ще закрие профсъюза. Надзирателите са извън контрол. Ако профсъюзът не може сам да въведе дисциплина, съдията щял да го постави под федерална юрисдикция. Е, сетете се чрез кого той съобщава всичко това на профсъюза. По-точно, е съобщавал.

— Чакай малко — наведе се напред Томбо, но в очите му вече нямаше и следа от смях. — Да не би да смятате, че АСКЗ има нещо общо със смъртта на Палмър?

— Не знаем — отговори Шию. — Знаем, че профсъюзът разполага с наемници и не се страхува да ги използва. Знаем и това, че онези, които са против подкрепяните от профсъюза кандидати, особено в селските райони, са били сполитани от лоши неща — те и предизборните им щабове.

Джул се наслуша на безотговорното дърдорене на Шию. След малко щеше да им каже, че разследват вероятността Джанет да е платила на някого, може би на някой от враговете на Палмър от профсъюза, за да го убие. Точно това бяха обсъждали в кабинета на Лание по-рано през деня. Но след като така и така бяха стигнали дотук, Шию можеше да им каже, че вече са си дали сметка, че изобщо не е нужно Джанет да е била главното действащо лице. Може да е бил някой привърженик на профсъюза, който да е действал самостоятелно. Ако Шию продължаваше в този дух, много скоро щяха да чуят всичките си теории по телевизията.

— Както и да е — намеси се Джул, — искахме да се срещнем с Андреа, за да ни въведе в контекста на цялата тази работа, това е.

— Само че някак сте я свързали с другата жертва? — каза Томбо.
— Така ли е?

— Пак е свързано с контекста — избягна конкретния отговор Джул. Вече ставаше и се измъкваше от сепарето, а езикът на тялото му подсказваше на Шию също да стане и да го последва. — Когато я видите — каза той възможно най-сърдечно, — бихте ли ѝ предали, че искаме да поговорим с нея? Ако не я намерим преди това, помолете я да ни изчака да се свържем с нея след резюмето.

— Тази невероятна история, която тя щяла да разplete. — Феърчайлд като че ли нямаше никакви проблеми със сърмите. Вече дояждаше четвъртата. — Тъкмо затова щели да я поискат от Ню Йорк. Искаше да стане страхотен разследващ репортер. Както и да е, оттам започна всичко.

— И ти ѝ каза, че това няма значение.

— Трябваше — сви рамене Феърчайлд. — Нямаше значение. Няма значение.

— Тя каза ли ти за какво става дума? — попита Томбо. — Каква е историята?

— Отчасти. Само че сега ми се изясни по-добре, докато говорихме с тези типове.

— Какво?

Феърчайлд се наведе над масата и сниши глас:

— Едно е да накараш някои отрепки от профсъюза да тормозят хората, нали? Обаче какво ще кажеш, ако наистина извеждат затворници от килиите им през нощта, за да вършат престъпления? Точно това бе открила тя.

Томбо вече беше бутнал настрани почти недокоснатата си чиния. Наливаше се с вода.

— Но с каква цел?

— За да се свърши онова, което трябва. Да се съсипе нечий предизборен щаб. Да се сплашат някои членове на общото събрание, които са на погрешно мнение за разпределението на финансите в затворите. Не знам, може би дори за да убият някого. А междувременно, ако някой започне да се рови, те имат свършено алиби — били са под ключ.

Томбо вдигна очи и поклати глава:

— Не.

— Какво не?

— Не на всичко. Не би могло да се случи.

— Защо не?

— Защото, Спенсър, ето какво става, когато изкараш навън затворник. Той не спира. Не отива да свърши работата, която ти любезно си го помолил да свърши, а най-вероятно напуска щата. Най-малкото не се връща в своя толкова приятелски настроен местен затвор, след като е убил някого по твоя поръчка, за да излежи мирно и тихо остатъка от присъдата си.

Феърчайлд задъвка замислен:

— Ще го направи, ако, да кажем, брат му също е в затвора и сигурно ще претърпи фатален инцидент, ако той не се върне.

— О, да, всеизвестният номер с двамата братя в един и същи затвор.

— Може да не е точно брат му, може да е друг роднина. — Или пък — Феърчайлд се вдъхнови и повиши тон, — какво ще кажеш, ако всяка нощ упражняваш съпружеските си права, плюс дрога, плюс пиячка, цигари или каквато и да е комбинация от тези неща? Те ти ги доставят.

— Кои те?

— Надзирателите.

— Надзирателите, които те пазят?

— Да, точно те.

— А къде е началникът им през това време?

— И той е в играта. Грижи се за делата на профсъюза. Сладка работа. Получава премия под масата всяка седмица. И нищо чудно, за тази работа не е нужно да те атестират.

Томбо вече искрено се усмихваше, наслаждавайки се на цялата идиотщина:

— Ами ако му осигурят и един „Харли Дейвидсън“, да направи едно кръгче из двора? Ако се съглася да отида и да убия някого, аз например бих си поискал един мотор „Харли“.

— Може и да не е точно „Харли“ — прекалено бие на очи. Ще подразниш другите затворници.

— Като че ли съпружеските права няма да ги подразнят.

— Да, и това е възможно.

— Не стават такива работи, човече. Не вярвам Андреа изобщо да се е захванала с тях.

— Мисля, че наистина се бе захванала, може и все още да се занимава с това. Дори в този момент.

— Дори и след като си й казал, че това няма да я отведе в Ню Йорк?

— Може би причината е случаят на Палмър. Ако наистина е смятала, че това би могло да му се случи — убиец, изведен от затвора. Би могла да разплете случая, да се прочуе и да се премести в Ню Йорк без моята помощ.

Томбо внезапно стана сериозен и завъртя празната си водна чаша върху масата.

— Толкова напрегнато мислиш, че чувам как ти щрака мозъкът — обади се Феърчайлд.

— Не вадят затворници — каза Томбо с почти беззвучен шепот. — Използват хора, пуснати под гаранция.

— Какви ги говориш?

— Спенсър, какво обсъждахме досега? Наемниците на профсъюза. Ако Андреа е напипала нещо, не са били затворниците, а освободените под гаранция. Нарушават гаранцията и ги тикват отново зад решетките, ако не направят каквото им кажат. След това каквото и да извършат, може би дори убийство, надзорниците им ги прикриват, като им създават алиби.

— Това е доста прекалено, Рич. Съмнявам се, че ще намериш много полицаи, които биха искали да се забъркат в подобно нещо.

— Не, и аз не смятам, че има замесени полицаи. Обаче надзорниците не са полицаи.

— Разбира се, че са.

— Не, не са.

— Какви са тогава?

— На практика са надзиратели. Членове на профсъюза.

Според Девин Джул Гари Пиърсъл имаше твърде много коса за мъж на петдесетина години, при това цялата в съвършен сивкав нюанс и идеално сресана. Висок поне метър и деветдесет, той вероятно не

тежеше дори сто килограма, а по безукорно ушития му сив костюм се стрелкаха почти невидими синкави нишки. Волевият орлов нос под широкото чело му придаваше вид на патриций, подчертан и от пронизителните — дори студени — млечносини очи.

Намираха се в кабинета му, седемнайсет етажа над Сан Франциско. Фирмата разполагаше с четири етажа от сградата на Монтгомъри стрийт, а бърлогата на Пиърсъл се намираше на една трета от височината на сградата от покрива, в североизточния ъгъл, което му осигуряваше изглед към Залива, към Алкатраз и към моста Голдън Гейт. Пиърсъл посрещна Джул и Шию на вратата и им предложи да се настанят в креслата срещу бюрото му, а самият той заобиколи красивата мебел от черешово дърво, която остана помежду им.

— Боя се, че все още не разбирам защо идвате при мен — каза той. — Каква връзка сте открили между убийството на Джордж Палмър и АСКЗ?

Джул невъзмутимо се облегна в твърде голямото кресло и праметна крак връз крак.

— Е, господине, не е тайна, че съдията заплашваше да замрази фондовете на профсъюза, и да ги постави под възбрана.

Пиърсъл си позволи тъничка усмивка.

— Ключовата дума тук, инспекторе, е заплашваше. Трябва да разберете, че той обичаше да играе тази игра, макар че, честно казано, толкова дълго ви като вълк, че цялата история започна да става по-скоро досадна, отколкото тревожна.

За разлика от Джул Шию седеше почти на ръба на креслото, здраво стъпил на килима и с двата си крака.

— Значи твърдите, че не е имал врагове в профсъюза?

— Не, сигурен съм, че е имал неколцина. Той беше предубеден и не симпатизираше на надзирателите, освен това обичаше да бъде в центъра на вниманието. Хващаше се за всяка глупост, която му пробутваха, а освен това бе гръмогласен и лицемерен негодник. Така че, да, имаше един-двама врагове. Джим Пайн може би е най-явният сред тях.

Пайн беше председател на профсъюза и тъй като контролираше огромни суми пари, беше една от най-могъщите политически фигури в щата. Той лично бе проправил пътя за един много строг закон в

Калифорния, който значително увеличи броя на обитателите на затворите и на свой ред създаде нуждата от още надзиратели и така донесе повече вноски за профсъюза. Пайн беше и движещата сила зад Коалицията на жертвите, която непрекъснато лобираше за по-сурови наказания, за да може затворниците да остават на топло по-дълго време. Всеки строг и суров прокурор или законодател в щата Калифорния бе извлякъл полза от лобистките усилия и от политическия принос на Пайн и на профсъюза.

— Трябва обаче да ви кажа, господа инспектори — продължи Пиърсъл, — че на господин Пайн не му се налага да прибегва до силови тактики, което според мен се опитвате да намекнете. Джордж Палмър нямаше да успее да го свали и много добре съзнаваше това. Той просто искаше да продължи да оказва натиск върху профсъюза с цел въвеждането на повече самодисциплина, която, честно казано, понякога не му достига. Но общуването между Джордж и Джим до голяма степен беше в духа на съперничеството между съдебната и изпълнителната власт, според мен беше само това.

Джул си поигра със собствената си представа за усмивка:

— Радвам се да го чуя, много се радвам, само че преди да дойдем тук, бяхме в кабинета на съдия Палмър. Разговаряхме със секретарката му и с неговия помощник, който вече беше приготвил предварителната заповед за поставяне на финансите на профсъюза под запор. Трудно ми е да повярвам, че не сте знаели нищо за това.

Пиърсъл само завъртя очи:

— Палмър няколко пъти го е правил. Това е просто етап от заплахата. — Като внезапна проява на нетърпение, той потри ръце и положи длани върху огромното си писалище. — Но нека ви попитам нещо, господа: нима присъствието на другата жертва, на младата жена, не ви дава по-убедителна теория за смъртта на съдия Палмър, отколкото неясното и, честно казано, доста изсмукано от пръстите тълкуване на делата на профсъюза? Допускам, че вече сте установили интимното естество на връзката на тази жена със съдията? А в този случай бих очаквал да търсите, как да кажа, по-близо до дома.

Джул изпитваше инстинктивно недоверие към хората, които твърде често използваша фразата „честно казано“, защото от опит знаеше, че това е почти безспорен признак за лъжа.

— Госпожа Палмър има солидно алиби. Но вие сте прав. Това ни връща до голяма степен в изходно положение. Затова, честно казано — умишлено повтори той, — дойдохме тук, за да потърсим помощта и съдействието ви. Разследваме не само други заподозрени, освен госпожа Палмър, но и начините, по които човек с нейното социално положение би могъл да намери и дори да наеме човек от, да кажем, силовата страна на организация като АСКЗ.

Тези думи предизвикаха като че ли неподправено шокирано изражение, последвано от състрадателна усмивка:

— Ако сте стигнали дотук, господа — каза Пиърсъл, — значи сте доникъде. Да не искате да кажете, че според вас госпожа Пиърсъл е наела човек от профсъюза, за да ѝ помогне да убие съпруга си?

Шию кимна:

— Да кажем, че се опитваме да изключим тази възможност.

— И пропускате, че АСКЗ има силова групировка?

— Няма ли? — наведе се напред Джул. — Значи онези дребни проблеми с хората, които се кандидатираха срещу вашите кандидати в, къде беше, седем окръга? Те какво бяха? Божие дело?

Пиърсъл сви рамене:

— Не знам, голяма част от това са само слухове, а аз пък съм чувал, че може би е дело на самите кандидати, които са се опитвали да създадат лъжливата представа, че зад всичко това стои профсъюзът. Но ако не ви допада, бих предложил теорията за случайния пожар, а защо не и за небрежност? Местни вандали, хлапета, нехранимайковци. Бих могъл, честно казано, да изтъкна, че ако не ме лъже паметта, никой от профсъюза никога не е бил арестуван във връзка с онези безобразия.

— Съвпадението не ви говори нищо, така ли?

— Съвпадението ли...?

— Седем различни политически състезания, а ударите са само срещу вашите опоненти?

— Удари ли? Ако някой спуска гума, това заговор ли е? Всъщност някои приятелски настроени към профсъюза кандидати също бяха тормозени, но това не бе оповестено толкова широко. Така че, не, съвпадението не ме впечатлява особено. А да си правите заключения на тази основа и да смятате, че госпожа Палмър някак е... — Той замълча и поклати глава. — Съжалявам, но е просто налудничаво.

— Да ви кажа истината, господине, би било налудничаво, ако не броим един факт.

— И той е?

— Андреа Паризи.

Леденосините очи на Пиърсъл се присвиха.

— Какво за Андреа?

— Доколкото разбирам, тя е била вашият представител пред съдията.

— Всъщност един от многото и в много по-малка степен, откакто бе ангажирана от телевизията във връзка с процеса на Донолан. Половината от сътрудниците ни редовно работят по делата на профсъюза. Но, да, тя наистина бе удобна връзка със съдия Палмър. Съдът я уважаваше и тя уважаваше съда. — Наклони глава на една страна и продължи: — Но се боя, че все още не разбирам накъде биете.

— Намерихме визитна картичка на Паризи в портфейла на Стейси Розали, другата жертва — каза Шию. Младши инспекторът явно не бе способен да разговаря с когото и да било, без да издаде цялата информация, до която се бе добрало разследването им. — А това я превръща в единствения човек, който има явна връзка с двете жертви. А пресечната точка с Палмър е АСКЗ.

— Доста свободни догадки — заяви Пиърсъл.

— Да — съгласи се Шию, — но сега, когато тя явно е изчезнала...

На края на търпението си, Джул разтвори крака и вдигна ръка към партньора си с надеждата да възпре словесния му поток.

Пиърсъл реагира като пронизан от репликата:

— Как така „явно е изчезнала“? Тя не е... извинете ме за момент, моля! — Той вдигна слушалката: — Карла? Гари Пиърсъл е. Бих искал да говоря с Андреа, моля. Разбирам, и откога? Добре, благодаря.

Той затвори, а самоувереното му изражение внезапно се стопи.

Джул вече се бе изправил, стисна Шию за лакътя и буквално го задърпа навън от стаята, преди да нанесе други поражения. Успя да остави визитката си върху бюрото на Пиърсъл.

— Не бихме искали да ви губим времето, господине. Ако получите новини от нея, ще ви бъдем признателни да ни се обадите възможно най-бързо.

Два етажа по-надолу в същата сграда Джул, Шию и Карла Шапиро се намираха в салона на служителите, който беше по-голям от целия отдел „Убийства“ — шест маси, всяка с четири стола, автомати за кафе, чай, газирана вода, сладкиши, бонбони. Във въздуха се усещаше миризмата на кафе и на пуканки. Секретарката на Андреа беше слаба, с очила, ситно къдрава, сериозна, и, както им каза, болна от тревога заради шефката си. Направо болна.

Заговори нервно, след като се настаниха край една от масите.

— Тя ми се обади към три без петнайсет, каза, че се чувства малко по-добре и че иска да дойде и да понавакса с работата, но преди това трябва да посети една клиентка в дома ѝ, така че щяла да дойде, когато вече ще съм си отишла, и несъмнено щяла да остане до доста късно. Нямало нужда да я чакам — щяла да ми остави работа за следващия ден върху бюрото.

— Но не го е направила? — попита Шию.

— Не. Изобщо не е идвала. Поне не се е подписала долу. Когато идваме извън работно време, трябва да се подписваме. — След това Карла добави, все едно тъкмо ѝ бе хрумнало: — Всъщност я нямаше и през по-голямата част от предния ден. А тя никога не отсъства от работа. Никога.

— Какво е правила вчера. Защо е отсъствала? — попита Шию.

— Заради хранително отравяне, така ми казаха.

— Кой ви каза?

— Нейният лекар, струва ми се. Той се обадил и говорил с рецепцията, не с мен.

Шию извади малкото си тефтерче, погледна в него и после отново вдигна поглед.

— Но тя явно е била по-добре към три без петнайсет?

— Да, така ми се струва.

— И сте разговаряли с нея лично, а тя се е готвела да посети своя клиентка в дома ѝ, така ли? — попита Шию. — Често ли го правеше? Често ли посещаваше клиентите си в дома им?

— Да, понякога, струва ми се. Зависи.

Внезапно се намеси Джул:

— Познато ли ви е името Стейси Розали? Тя клиентка ли е на Андреа?

Карла поклати глава:

— Не, това име не ми е познато. Съжалявам.

— Няма защо да съжалявате, госпожо — каза Шию. — Андреа каза ли ви с кого ще се срещне?

— Да, с Каръл Маниън. От семейство Маниън, нали ги знаете? Само дето изобщо не е стигнала дотам.

— Откъде знаете? — попита Шию. — Обадохте ли й се?

Карла беше много нервна и въпросът като че ли я стресна:

— На кого?

— На госпожа Маниън.

В тъмните очи на Карла се прокрадна измъчена вина.

— Ами не. Нямахте причина да го правя снощи, преди да си тръгна, а след това... тя самата се обади. Тук, в кантората. По-късно снощи. Имаше съобщение на линията на Андреа, когато дойдох на работа тази сутрин.

— От госпожа Маниън ли?

Тя кимна, заровила глава между раменете си.

— Чудела се дали Андреа е забравила, объркала е датата или нещо подобно. Обаче Андреа никога не допуска подобно нещо.

— Не. — Джул рисуваше кръгове с показалеца си върху масата. — Значи така и не е стигнала до дома на семейство Маниън? Ако изобщо е отивала там.

— Мисля, че щеше да ходи там. Поне така ми каза. Смяташе след това да се върне тук.

— И тогава сте се чули за последен път с нея, така ли? — попита Джул.

Карла пхна пръст под очилата си и изтри една сълза.

— Доколкото ми е известно, това е последният път, когато изобщо някой я е чувал.

Работната среда на Уес Фаръл не приличаше особено на другите адвокатски кантори, които Хънт посещаваше из целия град. Кабинетът му заемаше почти целия трети етаж на една величествена обновена сграда в самия център на града. Случаен посетител, който се качеше с асансьора от подземния паркинг — и по този начин избегнеше официалната приемна и оживените адвокатски кабинети на долния етаж — спокойно можеше да стигне до заключението, че това е частният дом на един ексцентричен и удивително немарлив човек.

Почти неизползваното бюро на Фаръл се намираше в ъгъла под единия прозорец, затова останалата част от помещението приличаше на дневна с пухкавото тапицирано канапе и подходящите кресла, с двата лампиона и с ниската масичка от Армията на спасението. Баскетболен кош украсяваше стената до вратата. Фаръл от немай-къде бе забол за стената няколко стари и без рамки снимки от ерата на Филмор и един плакат на Шерил Тигс, която излизаше от някаква вода някъде, облечена в прозрачен бански и с убийствена усмивка. Плотът и шкафовете на лявата стена все едно бяха взети от кухнята на някой студент, мивката, кафемашината и чашите бяха отвън, а папки с документи, бележници и книги бяха разхвърляни навсякъде.

Само че в момента никой не се радваше на това място. Фаръл се бе отпуснал на дивана, вдигнал крака върху масата, и обобщил усещането на всички.

— Имам лошо предчувствие.

Ву се отпусна тежко в едно от креслата и скръсти ръце в скута си. Хънт, който се бе изстрелял от кантората на Макклеланд на няколко пресечки оттам, веднага щом приключиха със снемането на показанията, стоеше до телевизора, кацнал върху ниска поставка под прозорците към улицата. Пресегна се и го изключи. Тъкмо бяха гледали днешното предаване на телевизия „Трайъл“ за процеса на Донолан, което бе водено единствено от Ричард Томбо, без всякакво споменаване на Андреа Паризи.

— Дватамата с Ейми те водим в това отношение, Уес — каза той и се обърна към Ейми: — Говорила ли си със Спенсър напоследък?

— Преди около четирийсет и пет минути — отговори тя. — Не се е обаждала. Според него нещата са сериозни.

— Прав е — съгласи се Хънт. — Значи, доколкото знаем, никой не е говорил с нея, откакто е тръгнала за срещата си в дома на семейство Маниън?

— А знаем ли, че е направила дори това? — попита Фаръл.

Хънт кимна:

— Взела е колата си. Това го знаем. Беше в гаража ѝ, когато я откарах до тях, а я нямаше снощи.

— Но къде е колата? — попита Ву.

— *No lo se* — безпомощно въздъхна Хънт. — Явно тя така и не е стигнала до срещата си. Маниън се обадила в кантората ѝ и попитала къде е и дали случайно не е забравила за уговорката им.

— Значи просто се качва в колата си и изчезва? — попита Фаръл.

— Засега разполагаме с това. И не е никак хубаво — каза Хънт. Приблужи се до дивана и до креслата и възседна ръкохватката на свободното кресло. — И докато говорим за това, ето и другото нещо, за което се чудя почти цял ден. Тя тъкмо бе научила, че няма да получи мястото на водеща в Ню Йорк, нали? Имаше ужасен махмурлук. Дори мислеше, че плесницата на Спенсър може да ѝ струва репортажите по телевизия „Трайъл“, при това с допълнителни усложнения, ако проблемът стигне до ушите на Пиърсъл.

— Да не мислиш, че се е самоубила? — попита Ву.

Хънт не искаше да мисли за това, но знаеше, че не е невъзможно. Хората бяха сложни и безкрайно непознаваеми същества. Всичко, което той бе разтълкувал като обнадеждаващо начало, тя може да е възприела като поредния безвкусен епизод в живота си, който може би бе пълен с подобни връзки.

— Накарах Тамара да звъни в спешните отделения в целия щат, защото само това ми хрумва — каза той. — Но ти я познаваш по-добре от мен, Ейми. Какво смяташ?

— Дали смятам, че се е самоубила ли? Бих искала да кажа не, но...

Клетъчният телефон на Хънт иззвъня, той вдигна пръст пред Ву, прие разговора и се премести към прозореца за по-хубава връзка.

— Да, и ние тъкмо го гледахме. Да, знам. На Сътър стрийт, в кабинета на Уес Фаръл горе. Да, всички сме тук. За какво? Добре, само секунда. — Той се обърна с лице към стаята и заговори на Фаръл и на Ву с внезапно дрезгав глас: — Девин иска да дойде и да се види с нас. Става дума за Андреа. Ще останем ли още десетина минути? — Всички кимнаха и той отново се обади: — Добре, Дев, тук сме. Разбира се, както искаш.

Когато прекъсна разговора, Хънт остана до прозореца, обърнат с гръб към останалите. Раменете му се надигнаха, спуснаха се и пак се надигнаха.

— Уайът — обади се загрижено Ву. — Какво има?

Той най-сетне се обърна.

— Просто Девин и Шию са от отдел „Убийства“, а искат да дойдат тук, за да говорим за Андреа. — Изпусна дълга въздишка. — „Убийства“ означава, че някой е мъртъв.

Следващите няколко минути преминаха в мъчително полумълчание.

— Ако знаеха нещо със сигурност, щяха да го съобщят по новините — обади се Ейми. — Особено по предаването, което току-що гледахме. Явно нямат нищо.

— Освен ако полицията не е казала на медиите или не ги е предупредила да си мълчат. Но да се надяваме — каза Фаръл.

Хънт отново се обади на Тамара и научи, че Андреа не е била приета в нито едно от спешните отделения, в които се бе обаждала до този момент, макар че ѝ оставало да позвъни в още десетина-петнайсет само в деветте окръга в района на залива, да не говорим за целия щат. Щяло да отнеме известно време.

Телефонът в стаята избръмча, Фаръл вдигна и каза:

— Добре, нека да се качи.

Първият поглед към изражението на Джул им вдъхна кураж. Изглеждаше изтощен след дългия работен ден, но не приличаше на човек, който се кани да поднесе лошата новина, от която всички те се бояха — всъщност очите му видимо блестяха в някакво очакване. Само че нямаше как да изпитат облекчение, преди Ву да попита дали знае нещо за Андреа.

— Просто ни кажи, че не е мъртва — додаде Фаръл.

Джул поклати глава:

— Доколкото ми е известно, не е. Има ли причина да смятате, че е мъртва?

— Ти работиш в отдел „Убийства“, Дев, и поиска да говориш с нас — обясни му Хънт.

— Така е и наистина става дума за убийство, но не за нейното. — Вдигна поглед към трите загрижени лица пред себе си. — Тъкмо разговарях с Рич Томбо пред Съдебната палата точно след предаването. Беше са обадил и беше оставил съобщение, че според него има нещо, което трябва да ми каже. Някой от вас да е чувал слуха, че Андреа Паризи е била романтично обвързана със съдия Палмър?

Хънт усети как кръвта се стича от лицето му. Защото слухът тутакси му се стори верен. Как не му бе хрумнало? Палмър, разбира се — „другият мъж“, с когото Андреа се бе виждала в продължение на две години преди Феърчайлд, който не искал сериозно връзка, който я бил зарязал, който работел по случая на АСКЗ. А сега — и който бе убит.

— Това са слухове, Дев — изсумтя Уес Фаръл.

— Да, така е. — Джул не беше дошъл да се кара с никого. — Но в момента не сме на процес, а точно такива слухове ни карат да смятаме, че няма да е зле да разпитаме техния обект, ако е възможно.

— Кое то точно в момента не е — каза Хънт.

— Така изглежда.

— Чакайте малко — обади се Ейми. — Да не искаш да кажеш, че искаш да разпитваш Андреа за смъртта на Джордж Палмър?

— Точно така.

— Като заподозряна? Това е нелепо.

Джул сви рамене.

Фаръл не беше убеден:

— Това е само слух.

— Несъмнено — съгласи се Джул. — Но знаем кога Палмър е започнал да се вижда със Стейси Розали, другата жертва. Преди шест месеца. Веднага след началото на процеса на Донолан. Кое то според Томбо е времето, когато съдията е скъсал с Андреа.

— Според Томбо тя не била преодоляла раздялата — подсили нещата Шию.

— Да, Дев, но те се скъсали преди половин година. Защо ги убива едва миналия понеделник?

— Съжалявам, просто не е възможно — намеси се и Фаръл.

— Така ли? Ти беше ли с нея, Уес, в понеделник вечерта?

— Не, но...

Джул премести поглед от Ву към Хънт:

— А някой от вас? Добре тогава. Ето какво знаем. Направила е телевизионното излъчване с екипа си в четири и половина и още едно в пет, след което лимузината я е оставила във фирмата ѝ около пет и половина. Работила е около час и половина, след което се е подписала, че напуска сградата в седем часа и осем минути.

— И след това какво? — попита Фаръл.

Свиване на рамене.

— След това не знаем. Затова исках да поговоря с всички вас. Томбо ми каза, че вие сте излизали с нея на следващата вечер, на малкото празненство по случай годишнината на Уайът, на което сега толкова ми се иска да бях присъствал. Може би тя е споменала пред някой от вас какво е правила предишната нощ?

— Това е лудост — каза Ву. — Знам, че тя се срещаше със съдията всяка седмица или през седмица, защото работеха по случая с профсъюза. Всъщност тя просто... — Внезапно Ву замълча.

Джул не пропусна да го забележи.

— Слушам те, Ейми.

Ву потърси с очи помощ от Уайът и от Фаръл, обаче те не можеха да направят нищо.

— Ами, миналия понеделник го видяла на обяд.

— И откъде знаете това, госпожо? — попита Шию.

— Тя ми каза у Сам. Не можела да повярва, че са го застреляли. Тъкмо се били видели в „МоМо“ предния ден.

Джул изви вежди:

— „МоМо“ е заведението, където работи Стейси Розали, нали?

— Чакай малко, Дев — намеси се Хънт. — Значи според твоята теория шест месеца, след като Андреа и Палмър късат, тя вижда него и новата му приятелка в „МоМо“, внезапно я обзема дива ревност и решава да убие и двамата още същата нощ? В къщата му? Не ти ли се струва малко пресилено?

— Абсолютно. Не претендирам, че имам отговорите, а само въпросите. И главният въпрос е къде е тя? Добавете към това и очевидния ѝ мотив... — Той сви рамене: — Не знам какво повече ви трябва.

Хънт се намираше навън на Сътър стрийт сам с Джул, който поизостана, след като Шию отиде да се качи в колата.

— Значи искаш да разбереш какво е правила в понеделник вечерта?

— Да, първо обаче, точно както и ти, искам да я намеря. — Джул продължи със сериозно изражение: — Странното е, че според Томбо ти самият си хукнал от онзи твой бар с пурите подир нея във вторник вечерта. Настигна ли я?

— Тя беше пияна, Дев — отговори Хънт. — Заведох я в дома си, за да изтрезнее. След това я откарах до тях на следващия ден около обяд.

— Това означава вчера, когато е била видяна за последен път. — Джул направи пауза: — Спа ли с нея?

Въпросът дойде съвсем неочаквано и Хънт остана безмълвен достатъчно дълго време.

— Мамка му! Направил си го — изруга Джул.

— Не съм казал подобно нещо.

Джул нямаше търпение за такива игрички.

— Напротив. Не ми ги пробутвай тия. А ето че сега си и последният човек, който я е виждал.

— И това прави и мен заподозрян?

— Не е толкова смешно, колкото ти се струва. Не се шегувам. И на Шию ще му хрумне същото, гарантирам ти.

— И тогава какво, ще ме арестува ли?

— Не си насилвай късмета, Уайът. Не му давай оправдание. Може и да го направи. — След секунда Джул каза: — Значи Паризи ти е вързала тенекия снощи. — Не беше въпрос. Беше се досетил и сега навлезе една крачка в личното пространство на Хънт. Сними гласа си до шепот, в който се долавяше гняв: — Може би си спомняш как снощи ми каза, че тя лично не е работила много по случая на

надзирателите в затвора? Само дето се е срещала с жертвата на моето убийство почти всяка седмица? Знаеше ли, че тя е спала и с него?

— Не знаех и изобщо не съм подозирал.

— Браво на теб. Само че какво ще кажеш за останалото — не ти ли се стори важно?

Хънт усети как вътрешностите му се бунтуват и как червенината се надига към страните му. Сам си беше виновен.

— Знам, че е важно, Дев. Какво мога да кажа! Трябваше да те осведомя. Огелпих нещата. Съжалявам.

— Наистина огелпи нещата, мамка му.

— Да, знам. Тя страдаше. Беше развалина. Сигурно съм се опитвал да я предпазя.

— От мен ли?

— От всичко. Но и от теб. Така е.

— Знаеш ли какво? Това наистина ме вбесява. Ако е невинна, няма нужда да я защитаваш нито от мен, нито от когото и да е. Схващаш ли?

— Да, само че ако това се разчуе, няма да има никакво значение дали тя е убила онези двамата, или не е. Ако е имала любовна връзка със съдията по най-големия си случай, свършено е с нея.

— Това не е мой проблем. А не е и твой. Трябва да я намеря.

— Аз също.

— Ако я намериш, искам да я видя.

— Дев, няма да я крия от теб.

— Няма ли? Да се надяваме. Но докато все още сме на темата, какво още си скрил от мен?

Хънт мълчеше.

— Нямам бърза работа, Уайът. Разполагам с цял ден.

— И бездруго ще откриеш това, когато претърсиш къщата й — каза най-сетне Хънт. — Тя има колекция от пистолети в дневната си.

— Страхотно. Великолепно. Адски готино.

— Тя... — Той замълча. Нямахше смисъл за спори с Джул или да се опитва да го убеждава. Нещата бяха каквито бяха.

— Нещо друго, което знаеш за нея и което би могло да се окаже от значение? — попита Джул.

След още една минута Хънт каза:

— Нищо. — И после: — Не, почакай. — Замисли се дали това в крайна сметка наистина има значение и после каза: — Според мен не ми е вързала тенекия.

Джул отстъпи крачка встрани и присви все още сърдитите си очи.

— Много се радвам за теб. Какво означава това, по дяволите?

— Тя сама предложи да излезем на вечеря. Каза, че ще ми се обади, независимо как се развият нещата. Човек не прави такова нещо, ако възнамерява да изчезне от града. Щеше да ми се обади. Затова каквото и да ѝ се е случило, не е било по неин избор. Просто ѝ се е случило.

— Значи тя е жертва? Точно като всеки друг скапан затворник във всеки затвор по света.

— Не казвам, че тя се чувства като жертва, Дев. Просто казвам, че може и да е. Това е най-искреното ми предположение.

Ченгето отстъпи още крачка назад.

— Най-искреното? Добре, ще го обмисля.

Шию спря колата до тротоара и натисна клаксона тихо и учтиво. Джул се обърна, отиде до вратата, отвори я, после се обърна:

— Само че знаеш ли какво, Уайът, най-искреното ти предположение вчера значеше за мен много повече, отколкото значи днес.

Укорът остави Хънт буквално разтреперан. А може би се дължеше на информацията — все още само слух, напомни си той, макар че интуитивно му вярваше — за Андреа и Палмър. Стоеше на тротоара пред сградата на Фрийман и се взираше след колата на Шию и на Джул, много след като тя зави зад ъгъла и изчезна.

Когато се посъвзе, той се върна до входната врата на „Фрийман, Фаръл, Харди и Роук“, натисна звънеца за посетители след работно време и зачака изщракването, с което се отключваше вратата. След минутка се качи по стълбите, почука на вратата на кабинета на Фаръл и влезе. Ву седеше на дивана и говореше по телефона. Фаръл беше разкопчал ризата си и бе останал по фланелка, на която днес се четеше надпис: „Ако си видял един магазин, все едно си видял всичките“. Фаръл стоеше зад креслата и тъкмо беше изстрелял една топка към

коша. Нито един от двамата юристи не беше с лице към телевизора, който отново бе пуснат, но без звук. На екрана се мъдреше снимка на Андреа Паризи. Хънт притича и пусна звука.

— ... не я е виждал от вчера следобед. Още една причина за загрижеността на властите е фактът, че юридическата дейност на госпожица Паризи е била причина за редовните срещи между нея и съдия Джордж Палмър, който бе застрелян в дома си понеделник вечерта. Всеки, който има някакви сведения за госпожица Паризи или за местонахождението ѝ, моля веднага да се обади на полицията или в телевизията на номер...

Хънт отново спря звука. Ву все още държеше слушалката, но вече се бе изправила и бе вперила поглед в телевизора. Фаръл също се бе извърнал и лицето му бе смръщено.

— Е, сега поне стана официално — каза той. — Може би отделът за издирване на изчезнали лица най-сетне ще се намеси.

— Не разчитай на това — каза Хънт. — Ако по телевизията съобщят, че някой е изчезнал, това не означава непременно, че той наистина е изчезнал.

— Но тя наистина е изчезнала — настоя Ву. — Знам, че се е случило нещо. Всички го знаем. Никога не изчезва за толкова дълго, без да предупреди някого.

Хънт посочи към телефона в ръката ѝ:

— С кого говориш?

— О! — с изражение, което казваше „Колко съм глупава“, Ейми се върна към разговора си: — Джейсън, чу ли това?

Фаръл седна на ръкохватката на креслото със здраво стиснати челюсти.

— Девин не я смята наистина за заподозряна в случай Палмър, нали, Уайът?

Хънт коленичи, опрял гръб на стената до телевизора.

— Бих казал, че почти толкова, колкото подозира и съпругата.

— Ти какво мислиш?

— Наистина ли искаш да знаеш? Не искаш.

— Според теб е мъртва, нали? — Ву беше затворила и сега седеше, а ръцете ѝ бяха като две неспокойни птички в скута ѝ. — И аз си мисля същото.

Изражението на Фаръл показваше, че самият той не е далеч от тази мисъл, обаче каза:

— Ами ако е отвлечена?

Хънт поклати глава:

— Защо? А и никой не е искал откуп. Не се връзва.

— Изчезването ѝ също не се връзва — отбеляза Фаръл, — освен ако не е подкарала по крайбрежието или нанякъде другаде, за да си проветри главата. Мога да я разбера, ако предпочете да се покрие някъде за ден-два след тази история с Палмър и след конфликта ѝ със Спенсър.

Само че Ву клатеше глава:

— Щеше да каже поне на Карла. И вероятно на Гари Пиърсъл.

— А може и да го е направила, Ейми.

— Не, не и на Карла. Днес достатъчно дълго разговарях с нея. Никой не може да бъде чак толкова добър актьор.

— Може пък просто да не е разсъждавала ясно и да е забравила да каже на когото и да е — обади се Фаръл.

— Не ми се иска да го казвам, обаче тя беше съвсем добре, когато я оставих, Уес — увери го Хънт. — Не се беше побъркала. Канеше се да ходи на работа. Освен това, ако е отишла да се погрижи за спокойствието си за ден-два, когато историята излезе по телевизията, ще е принудена да се върне. Ако през следващите няколко часа не се случи това или някой не поиска откуп, което според мен няма да стане... — не довърши изречението той.

— И какво ще правим? — попита Ву. — Просто ще седим и ще чакаме?

— Не знам какво друго можем да направим — каза Фаръл. — Тя или ще се появи, или няма да се появи.

— По-скоро няма да се появи. — Хънт се надигна от шкафчето за телевизора, а смътната идея защо бе решил да се върне обратно тук започна да се оформя по-ясно в главата му. — Ако е мъртва, каквото и да направим, няма да промени нещата. Обаче ако не е... ако е ранена, ако е в капан, ако е катастрофирала, ако е излязла от пътя или каквото и да е друго, освен мъртва, има шанс да успеем да направим нещо.

— Добре, може би, ако успеем да накараме полицията да... — поде Фаръл.

Само че Хънт поклати глава:

— Помисли си, Уес, вече въвлякохме полицията. Джул иска да се добере до нея. Той ще преодолее пречките по пътя си. — Огледа двамата си приятели. — Говоря за нас.

— За нас? Имаш предвид мен и Ейми?

Хънт кимна:

— И Джейсън. И моите хора, Тамара, Крейг и Мики.

Уес си позволи една тъничка усмивка:

— И какво ще направим?

Само че Ву каза:

— Аз ще участвам. За каквото и да става дума.

— Ето как си представям нещата — поде Хънт. — Уес, изслушай ме. Имаме три възможности. Първо, Андреа е вече мъртва. Второ, по някаква причина е решила да замине. Ако е така, тя или ще се върне сама, или възнамерява никога да не се връща. В този случай ще напусне страната и никога повече няма да я видим.

— Не вярвам да е това — отбеляза Ву.

— И аз не вярвам — кимна Хънт. — Но може наистина да е претърпяла злополука по пътя и тогава ченгетата ще намерят или нея, или колата ѝ. Затова да забравим едно и две. Тях просто не можем да контролираме.

— Добре — съгласи се Уес. — А каква е третата възможност?

— Някой да я е отвлякъл. — Хънт вдигна ръце, за да възпре реакцията, която прочете по лицата и на двамата. — Не твърдя, че е станало така, но това е единственото нещо, което можем да проверим и на което вероятно можем да повлияем, вместо просто да седим и да чакаме. Ако някой я е отвлякъл, трябва да е имал причина — нещо, което е направила, което е знаела или в което е била замесена. Само това ни остава.

— И какво ще правим? — попита Фаръл.

— Какво ще кажеш да отидеш да поговориш с Феърчайлд и с Томбо? Те двамата сигурно знаят повече от който и да е от нас, но може би не подозират, че знаят.

— Какво искаш да направя аз? — попита Ву.

— Може би вие двамата с Джейсън трябва да се заемете с Карла Шапиро. Разберете с кого е била близка Андреа в службата, с какви дела се е занимавала, какъв е бил личният ѝ живот извън телевизия

„Трайъл“. А междувременно аз ще строя Тамара и хората си на телефоните и ще се опитам да уловя всяка друга нишка, която успея.

— Къде ще търсиш? — попита Ву.

— Не знам точно. Просто ще започна да ровя. Може би, както предложи ти, Уес, ще поговоря още малко с Девин.

— Той е свестен човек, Уайът, обаче е ченге, натоварено с голям случай. Няма да е склонен да споделя с теб. — Фаръл се приведе напред, облегал лакти на коленете си и стиснал ръце пред себе си. — Не ме разбирайте погрешно, в отбора съм. Обаче цялата тази работа ми се струва много слабо вероятна.

— Знам, обаче какво друго ни остава? — попита Хънт.

На Хънт му провървя с Мики Дейд.

Освен работата, която от време на време вършеше за Хънт, дваисет и три годишният брат на Тамара вечер караше и такси, а понякога ходеше на курс за готвачи в Калифорнийската кулинарна академия, когато можеше да си позволи да отдели време през деня. Според Хънт интересът му към кулинарията може би имаше нещо общо с факта, че веднъж, когато Мики бе на десет години, единствената храна, която му бе останала, бе лъжица фъстъчено масло, но никога не обсъждаше този случай.

Тази вечер Мики обикаляше около Юниън Скуеър, на четири пресечки от кантората на Фаръл, когато Хънт се свърза с него по мобилния му телефон. Мики го взе пред сградата и подкара колата, без да включва апарата. Седнал на предната седалка до него, Хънт започна, без да губи време:

— Какво ще кажеш да свършиш една работа през следващите ден-два, Мик?

— Ясно като бял ден. Все ще намеря няколко часа. Какво искаш?

— Още не знам. Чу ли за Андреа Паризи?

— За кого?

— Явно не си. Тя всеки ден отразява процеса на Донолан по телевизията.

— Не гледам телевизия. Чиста загуба на време.

— Знам. Това е едно от нещата, които най-много ми допадат у теб.

— Освен „Железният готвач“. Това предаване адски ме кефи.

— Мик.

— Да?

— Андреа Паризи.

— Добре.

— Изчезнала е. Ще се опитаме да я намерим.

— Кои?

— Ти, аз, Тамара, Крейг и няколко мои приятели от света на правото.

— Къде е отишла?

— Това остроумен въпрос ли е, или е просто тъп?

Мики се замисли и отговори:

— Тъп. Схванах. Обаче ако е изчезнала, ченгетата не започват ли автоматично да я търсят?

Хънт му обясни как стават нещата с отдела за изчезнали хора, а също и общото положение във връзка с Паризи, докато Мики успя три пъти да мине на червено и да вдига седемдесет преди всеки следващ светофар до Бранан. Откара Хънт у дома за по-малко от десет минути, но преди да отпраши сред облак от чакъл, за да вземе клиент от „Лулу“, обеща на Хънт да държи мобилния си телефон включен в очакване на инструкции.

— Нали си носиш фотоапарата? — попита Хънт. — Просто за всеки случай.

Мики потупа малката кожена чантичка на седалката до себе си.

— Винаги, пич, винаги.

Вкъщи Хънт свали деловия си костюм, навлече джинси, туристически боти и старата си фланела „Пенделтън“. Докато се преоблече, компютърът зареди и той седна на бюрото и пусна в търсачката имената Каръл и Уорд Маниън. Наистина Андреа Паризи не бе успяла да стигне за срещата си с Каръл Маниън, но ако двете жени бяха разговаряли, след като Хънт си беше тръгнал от дома на Паризи, това означаваше, че госпожа Маниън вероятно е последният човек, който е бил в контакт с Андреа преди изчезването ѝ. Може да е казала нещо, да е направила някакъв намек.

Почти половин час преглежда някои от данните — имаше над седемдесет хиляди резултата от търсенето, затова можеше да ги прегледа съвсем повърхностно, дори и след като бе свел издирването до възможно най-тесните параметри. Семейство Маниън не бяха успели да стигнат до самия връх на йерархията в Сан Франциско, където бяха семействата Суиг, Джети и Елисън, обаче явно се бяха запътили натам. Хънт вече знаеше за тяхната национална — или поне се твърдеше, че е национална — верига от магазини за деликатеси на цени с отстъпка. Освен другото през последните години те си бяха спечелили доста голяма популярност със своята нова винарска изба

„Маниън“, известна с това, че произвеждаше изключително евтино, но забележително качествено мерло и каберне от Напа. Самият Хънт притежаваше няколко бутилки от техните вина в минималистичната си колекция, която се мъдреше на пода до хладилника. През последните няколко години семейството бе един от най-сериозните участници в търга на винопроизводителите от долината Напа, като миналата пролет плати повече от сто хиляди долара за трилитрова бутилка „Скрийминг Игъл“ ’96, годината на раждането на техния по-малък син Тод. В областта на спорта, освен ангажимента им с „Фортинайърс“ и с футболния отбор Ен Еф Ел, те притежаваха бейзболен отбор от младежката лига в окръг Солано и бяха щедри спонсори на олимпийския отбор по ски на Съединените щати. Трагедията, за която Хънт смътно си спомняше, бе свързана с по-големия им син Камерън, който бе загинал при инцидент с водни ски миналото лято. Двайсет и четири годишният златен младеж бе състезател в този спорт и тренирал на езерото Бериеса за състезанието за Купата на смарагдовия залив на езерото Тахо, когато със скорост сто и десет километра в час се блъснал с наполовина потопен във водата пън.

Хънт доста често се занимаваше с подобна работа на компютъра, така че знаеше точно какво търси — и изведнъж, ето го! През 2000 г. домът на семейство Маниън бе мястото за провеждане на благотворителната вечеря на Фондацията за бъбречно болни, а светската хроника съобщаваше за събитието, че домът на Сийвю Драйв в квартал Сийклиф „има смайваща панорамна гледка от моста Голдън Гейт до Фаралонс“.

Хънт отново набра номера на мобилния телефон на Мики и този път му даде конкретни нареждания: да се опита да отиде в Сийклиф преди мръкнало, да поразпита, ако се наложи, и да намери точния адрес на дома на семейство Маниън. Така Хънт щеше да успее да намери частния им телефонен номер, на който можеше да се свърже с госпожа Маниън и може би да размени няколко думи с нея.

Най-сетне в кухнята Хънт внезапно усети ужасен глад, осъзна, че не е ял нищо освен пролетните ролца сутринта, и си отрязва огромно парче сух салам, който висеше в хладилника му. Трябваше да му стигне.

Налагаше се да тръгва.

Хънт вече не посещаваше често „Литъл Шамрок“. Барът се намираше точно срещу парка Голдън Гейт на Линкълн и на Девето авеню и преди със Софи много обичаха да идват тук, само че той вече не живееше в този квартал, а и мястото не беше чак толкова, че да дойдеш дотук специално. А дори и да беше, Хънт не би го посещавал често. Беше погребал тази част от живота си.

Обаче тази вечер, когато се отби в дома на Джул, там нямаше никого. Прокле се, задето първо не бе позвънил по телефона, но не му се искаше да изтърпи още подигравки, а вероятно дори и отказ по телефона. Ако направо цъфнеше на прага, за да се извини на приятеля си още веднъж, може би щяха да го пуснат вътре. И после вече да се опита да се добере до нужната му информация. Всъщност изобщо не беше сигурен какво ще каже.

Само че „Шамрок“ се намираше в тази част на града и сега нещо друго — наскоро споходилите го, макар и често потискани спомени за живота му тогава и снимката на Софи на бара — го подмамиха да посети старото местенце.

Хънт очакваше, че в четвъртък вечер в седем и половина барът ще бъде пълен с хора, което беше нищо в сравнение с най-добрите вечери на заведението, когато тук имаше поне стотина души. Софи и Хънт обикновено идваха преди часа за коктейли, когато вътре имаше само неколцина клиенти, и барът почти винаги им се струваше почти невъзможно малък за толкова процъфтяващо заведение — беше отворил врати през 1893 г. и оттогава досега непрекъснато работеше.

Старият дървен барплот заемаше половината от предната част на помещението. Точно пред него беше широко не повече от метър и половина. Трите малки маси с по четири стола предлагаха някакво място за сядане. Отсрещната стена бе допълнително позадръстена от стари велосипеди и други антики от края на деветнайсети век, включително и един огромен стоящ часовник, който бе спрял да работи по време на земетресението през 1906 г. В задната част до джубокса и до таблото за дартс помещението малко се разширяваше, обаче няколкото къта за сядане с хлътнали дивани и тапицирани кресла отнемаха много повече място, отколкото биха заемали малките коктейлни масички, и създаваха някак домашен уют.

В момента през големия преден прозорец слънцето хвърляше последните дълги сенки по Линкълн. Двама души с черни кожени дрехи седяха на високите столчета в отдалечения край на бара пред халби бира. Самотен играч на дартс хвърляше стрелички отзад. „Отново и отново“ на Синди Лопър се носеше тихо от тонколониите. Екранът на телевизора беше тъмен, а зад барплота не се виждаше барман, който да кръстосва по дървения под.

Хънт седна на едно от високите столчета, които бяха най-близо до вратата, чудейки се дали не е по-добре просто да си тръгне, понеже не беше сигурен защо изобщо се е отбил тук. Поседя около минута и почти бе решил да си върви, когато играчът на дартс надникна над отдалечения край на бара и каза:

— Ей сега идвам.

Барманът постави стреличките си в улея и се запъти към него.

— Господин Харди? — учуди се Хънт.

Мъжът спря, наклони глава и грейна в усмивка:

— Доктор Хънт? — каза той и сетне снижи глас. — Може да зарежеш „Господин“, когато съм зад бара. Казвай ми Диз. Какво те води чак тук на граничната линия в тази прекрасна вечер?

— На мен ми хрумна по-хубав въпрос — какво търси топ адвокат зад бара на такова място?

Дизмъс Харди — шефът на Ейми Ву и партньор на Уес Фаръл — го удостои с нащърбена усмивка:

— Притежавам част от това място. Една четвърт, за да сме съвсем точни.

— И от време на време обслужваш бара?

— Много рядко. Почти никога. Обикновено тук е зет ми, но той е... в момента малко се лекува и ме помоли да го заместя за няколко дни. Не съм те виждал да идваш тук.

— Всъщност не идвам. От няколко години.

— Е, сега обаче си тук — хвърли една салфетка на бара Харди.
— Какво ще пиеш?

— Бира. Наливна.

— Веднага. — Харди се приближи до ръчките, наля две бири и се върна, понесъл двете халби. Постави едната на салфетката пред Хънт, отпи от другата и я остави под плота пред себе си. — Е, на работа ли си тази вечер?

— Неплатена. Чу ли за Андреа Паризи?

Харди кимна:

— Ейми и Уес ми казаха по-рано днес. Все още ли я няма?

— Да.

— И ти я търсиш?

— Тъкмо започвам. Всъщност допреди малко бях с Уес и с Ейми в кантората ти.

— И какво прави?

— Убеждавах ги да се заемем.

— Смятах, че нещата стават обратно — адвокатските кантори наемат частни детективи.

— Обикновено е така. — Хънт се поколеба, чудейки се дали няма да си навреди. Двамата с Харди винаги се бяха разбирали добре, но според опита на Хънт обикновено един партньор в адвокатска фирма не остава доволен, когато служителите му работят без пари за някой клиент. — Само че сме ужасно притеснени. — Той накратко сподели какво според него най-вероятно се е случило с Паризи. — Смятаме, че може би разполагаме с ден, най-много два.

— Откога я няма?

Хънт погледна часовника си:

— От около трийсет часа. Нещата не изглеждат добре, но поне още никъде не са намерили тялото ѝ. Има малка вероятност...

— Ченгетата работят ли по случая? — попита Харди.

— От отдела за изчезнали хора няма да си мръднат пръста поне още ден-два. Но нали познаваш Девин Джул?

— Разбира се. От „Убийства“.

— Точно така. И през повечето време мой приятел. — Хънт реши да говори направо: — Той я смята за заподозряна в убийството на Палмър.

Харди присви очи.

— Нали говорим за Андреа Паризи от телевизия „Трайъл“?

— Да. Затова Джул иска да я намери не по-малко от нас, а може би и повече. Надявам се да го убедя да направи онова, което от отдела за изчезнали няма да направят.

— Ченге от „Убийства“? И какво точно искаш от него?

— Да ми каже каквото знае.

Явно това се стори забавно на Харди.

— И той ще ти каже просто ей така? Как възнамеряваш да го накараш?

Разбира се, точно това беше и проблемът на Хънт. Особено след последните думи на Джул към него.

— Ние се познаваме от много време — отговори той.

Това съвсем развесели Харди:

— И понеже сте приятели, просто ще го попиташ?

— Това беше първоначалният ми план, обаче аз самият знаех някои неща, които не му казах. Затова сега той смята, че укривам информация от него.

— И на мен така ми се струва.

— Ето, видя ли. Както и да е, това е проблем.

— Ами лошата новина е, че той не би ти казал каквото и да е, ако просто го попиташ — осведоми го Харди. — Дължи се на гена, който кара всички ония типове да работят в отдел „Убийства“. Сигурно не би казал дори на жена си. Добрата новина е, че по някаква случайност имам известен опит точно с такива проблеми. — Той направи пауза, за да подсили ефекта от думите си. — Ейб Глицки е един от най-добрите ми приятели.

Глицки беше заместник-началник на инспекторите на Сан Франциско. Десетина и повече години преди това той беше оглавявал отдел „Убийства“.

— Не е възможно — каза Хънт. — Ти си адвокат на защитата.

— Да, не е възможно — съгласи се сърдечно Харди. — Ако познаваше Глицки, както го познавам аз — а ако не го познаваш, благодари на щастливата си звезда — ще знаеш до каква степен е невъзможно. Но ще те излъжа, ако кажа, че той неведнъж ми е помагал.

— На защитата?

— Понякога с огромна неохота, длъжен съм да го уточня. Но, да, помагал ми е.

— Как така?

Харди вдигна халбата си и отпи една глътка.

— Когато не можеш просто да попиташ, правиш сделка — каза той.

Хънт не можеше да реши какво харесва най-много в своя мини купър: дали турбомощността му, дали готиното хайтек и смътно напомнящо ар деко табло или факта, че колата се побира в места за паркиране, малко по-големи от тостер. Спря точно пред познатата малка къща на Двайсетото авеню между Ортега и Нориега, и паркира между алеята ѝ и съседната къща на може би метър и осемдесет от тротоарната площ. Макар че вече се бе стъмнило, той знаеше, че гаражите от двете страни на улицата и по всички пресечки в квартала имаха табели: „И през ум да ни ви минава да паркирате тук!“. От личен опит знаеше, че собствениците на къщите наистина го мислят. Няколко пъти бе застъпвал съвсем мъничко от нечия алея, а когато излезеше, колата му бе вдигната с паяк — сто дваисет и пет долара, плюс глобата, много ви благодаря.

Домът на Джул изглеждаше точно като всички останали къщи в квартала — двуетажна постройка с гипсова мазилка, четири стъпала към входната врата, и миниатюрен гараж за една кола. Денем свежата и зелена подрязана морава пред къщата я отличаваше малко от съседните сгради, а по това време на пролетта саксиите по прозорците бяха пълни с нацъфтели нарциси, ламети и мушката. Но сега, малко преди девет вечерта, не се виждаха тези подобрения и това беше поредната къща, която трепереше, сгушена под пояса от мъгла около Сънсет.

След ясното и безоблачно небе вече се бе спуснала мъгла и сега скриваше по-голямата част от улицата. Непрекъснатият низ от напрегнати събития, откакто бе приключил със снемането на показанията в кантората на „Макклеланд“ късно следобед, донякъде го бяха изолирали от растящата му вътрешна тревога — вече почти физическа болест — за това какво може да се е случило с Паризи. С всяка изминала минута шансовете да е жива ставаха все по-малки. Въпреки това обаче той не можеше да приеме вероятността, че е мъртва, дори и само защото не искаше да повярва, че животът отново би му причинил подобно нещо — че ще му вдъхне надежда, ако ще и да е измамна и глупава надежда — а след това отново ще му я отнеме.

Знаеше само, че трябва да я намери. Ако не друго, поне да разбере докъде може да стигнат двамата. А без помощта и дори активното съдействие на Джул това според него нямаше да се случи.

Натисна звънеца на входната врата, чу го да звъни вътре и зачака в мъглата.

Кони го посрещна на вратата с целувка по бузата.

— Не ти липсва смелост, Уайът, дължна съм да ти го призная.

Но след това тя го заведе при останалите от семейството. Джул — едната му ръка в превръзка през врата, а другата — пъхната в кофа с лед — погледна през него, все едно е прозрачен. Децата — Брендан, Ерик и Алекса — наскочаха от масата в кухнята, където ядяха пица. Чичо Уайът им беше любимец. Той често идваше, натоварен с монети, бонбони и други лакомства за тях, а тази вечер не правеше изключение. По някаква причина родителите им толерираха подобни подаръци от страна на Уайът, но от никого другого, което правеше общуването помежду им много леко. Това, а също и фактът, че баща им обикновено не беше толкова строг в присъствието на Хънт. Джул играеше с тях на игри, за които иначе нямаше време — на пинг-понг в гаража, на футболни или на бейзболни подавания на улицата, на мятане на обръчи на алеята. Понякога двамата мъже свиреха заедно на китара или пък слушаха музика. Уайът беше готин.

Тази вечер, след като изпразниха джобовете му от шоколадовите вафли, децата се върнаха по местата си. Хънт мина зад тях и извади по една монета иззад ухото на всяко дете. Ерик все още беше облечен с екипа си на „Хорнетс“.

— Как се представихте тази вечер? — попита го Хънт.

— Смазахме ги, девет на два — отговори по-голямото момче. — Татко ни беше треньор и ми позволи да бъда пичър.

— Как се представи като треньор? В момента май доста го боли.

— Добър е — увери го Алекса. Седемгодишното момиче беше най-пламенният защитник на баща си. — Въобще не е като треньора Дъг.

— За господин Малиноф ли говорим?

— Да — отвърна Брендан.

— Какво му се е случило?

Най-сетне Джул заряза намусеното изражение, което си беше лепнал.

— Игра на „туршия“ — осведоми го той.

— Малиноф е играл на „туршия“?

— Да, с шпайкове — добави Ерик. — На тревата.

— Нали знаеш как се играе на „туршия“, чичо Уайът?

— Разбира се, Брендан. Всъщност аз съм измислил тази игра.

Търчиш напред-назад между базите и се шмугваш под топката, нали така?

Алекса го стрелна подозрително с поглед и се обърна към баща си:

— Наистина ли чичо Уайът е измислил тази игра?

— Щом така казва — отговори Джул и добави донякъде саркастично: — Знам, че той никога не лъже.

— Е, какво се е случило с Дъг? — обърна се Хънт към Кони.

— Предизвикал децата. Казал, че ще даде пет долара на този, който го победи.

— Татко го предупреди да не го прави, обаче треньорът му каза, че е ревльо. Чух го.

— Шегувал се е, миличка — намеси се Кони. — Просто го е дразнел. Знае, че татко ти не е ревльо. Това е просто шега, задето баща ти си е наранил ръката.

— Не беше смешно — нацупи се Алекса. — Не ми хареса.

— Явно и на Господ не му е харесало, затова го е наказал — заяви Джул.

— И какво точно направи Господ? — попита Хънт.

Кони едва сдържаше смеха си.

— Счупи крака на треньора.

— Ау!

— Така каза и Дъг.

— Не точно, татко — поправи го Ерик.

— Да, знам. Бас ловя, че чичо Уайът може да се досети какво каза той всъщност, само че тук не употребяваме такива изрази, помните ли? Не е спортменско, нали?

След хоровия отговор „да“ Джул се изправи, взе кърпата, която му подаде Кони, и я уви около ръката си.

— Добре, вие си дояжете пицата, а доколкото разбрах, имате да пишете и домашни. И никакви компютърни игри тази вечер, нали, Кон?

— Да, чак до утре след училище — потвърди тя.

— А вие с чичо Уайът къде отивате, татко? — попита Брендан.

— В дневната за един личен разговор между възрастни — отговори Джул.

— Чуй ме, Дев — подхвана Хънт, — може би не си спомняш, но когато говорихме снощи, заподозряната беше съпругата. Паризи изобщо не беше намесена, а дори да се бях сетил за нещо подобно и да ти го бях споменал, ти щеше да кажеш, че не може да бъде, че това е стара история. Ако между Паризи и Палмър е имало нещо, то е приключило преди шест месеца. Няма причина тя внезапно да започне да ревнува от Стейси Розали. Съпругата има много по-основателен и непосредствен мотив. Защо иначе ще събере и двамата в къщата? Освен това трябва да признаеш, че не се сблъскваме с подобни неща всеки ден — да укриваме информация един от друг. Изобщо не знаех, че това е информация. Следващия път ще ти кажа всичко, без да се замислям. Обещавам. Обаче ти ще ми кажеш да млъкна още преди да съм си отворил устата.

Само че цялата работа продължаваше да не се нрави на Джул. Изражението му не се бе смекчило нито за миг, освен когато вратата на кухнята се затвори зад гърба на семейството му и той каза по адрес на Малиноф:

— Беше адски красив момент, честно. Трябваше да го видиш. Линейката и всичко останало.

Само че след това забавната част приключи.

Сега той се бе изтегнал — с отпусната назад глава, с крака върху масичката и със затворени очи — в голямото си кожено кресло. Лицето му беше измъчено от умора, от болка и от раздразнение. От задната част на къщата се разнесоха стъпките на Кони и след малко тя се появи с чаша вода и с някакви хапчета. Погледна най-напред към съпруга си, след това към Хънт, който бе седнал, приведен напред, в едно от другите кресла, облегал лакти на коленете си, със здраво стиснати челюсти и със светнали напрегнати очи.

— Извинете, но е време за лекарството — каза тя, пусна хапчетата в дланта на Джул, изчака той да ги пъхне в уста и след това му подаде водата. — Обикновено му се доспива от тях — поясни Кони и излезе.

Когато двамата мъже отново останаха насаме, Хънт каза:

— Мразя, когато тя ми се сърди.

Джул отвори очи и погледна към Хънт:

— Не прави номера на приятелите си и съпругите им няма да ти се сърдят.

— Колко пъти искаш да ти се извиня? — Никакъв отговор. — Дев, нуждая се от помощта ти.

— За какво? За да намериш Паризи ли? Ти бълнуваш, Уайът.

Хънт внезапно си спомни думите на Харди и каза:

— Чуй ме, аз също мога да ти помогна.

Джул се засмя кратко и отсечено.

— Разбира се, че можеш, освен това си добре мотивиран, нали? Щом намериш Паризи, ще ми я предадеш, така ли? Напротив, ще я скриеш от мен. Или по-скоро тя сама ще се скрие.

— Няма да стане така, давам ти дума. Ако тя може да бъде открита, аз ще ти бъда от помощ — повтори той.

Джул въздъхна и изправи облегалката на креслото си до седнало положение. Все още изглеждаше изтощен, но се долавяше и слаб интерес.

— Защо ще правиш подобно нещо, Уайът? А и преди това трябва да повярвам, че наистина ще го правиш.

— Дадох дума, Дев.

Най-накрая Джул кимна.

— Добре. Засега това стига.

Хънт въздъхна с облекчение.

— Знаеш с какво си изкарвам хляба през половината от времето си — намирам хора. В момента мои хора разговарят с всичките й познати, с всички, до които успеем да се доберем — лични и служебни познати, роднини. Ако е мъртва, няма какво да се прави, вероятно някой ден ще намерим тялото. Обаче ти гарантирам, че когато я видях за последен път, тя изобщо не възнамеряваше да се крие във връзка с това убийство. Някой я е отвлякъл и в момента залагам на това, че не са я убили веднага. Това е мотивът ми. Да си чувал някой да е искал откуп? Да си чувал кредитната й карта да е била използвана? Изобщо има ли някакви признаци, че тя бяга?

— Това е поверителна информация.

— Добре, ще се споразумеем ли, или не? Обещавам ти тутакси да ти предоставям всичко, до което се добера. Но искам да знам с какво разполагаш за Паризи, до най-малката подробност. В случай че пропускам нещо. Някъде, където да я търся.

— И какво може да е то?

— Ако знаех, нямаше да те питам, нали? Но ако ми дадеш тези сведения, мога напълно да те отърва от Паризи и да можеш изцяло да насочиш вниманието си към друг заподозрян. Към госпожа Палмър или към когото и да било. Но има и друго нещо, което мога да ти дам и което нямаш, макар според мен ужасно да се нуждаеш от него.

— Кое е то?

— Партньор.

Джул присви очи и стисна устни.

— Имам си партньор.

— Да, познавам го. Помага ли ти?

— Той е ченге.

— Да, така е.

— Няма да направя нищо зад гърба му.

— Разбира се, че няма. Направи го пред очите му, да видим дали ще забележи. А междувременно двамата с теб ще правим каквото правехте вие с Шейн — ще се опитаме да разплетем случая.

Джул сведе поглед към подутата си ръка и няколко пъти сви и отпусна дланта си. Накрая се предаде с въздишка:

— Не. Няма искане за откуп. Никакви кредитни карти. Никакви обаждания по мобилния. Нищичко. И защо според теб не можем да разберем нищо за семейството на Стейси Розали? — попита той.

— Изпратил съм Уес да говори с Феърчайлд и с Томбо, за да види дали няма да разбере какво може да е правила Андреа в понеделник вечерта, което би могло само по себе си да я елиминира от твоето уравнение. Междувременно Ейми Ву е при Карла... — поде Хънт.

— Секретарката на Паризи? Днес говорихме с нея — каза Джул.

— Даде ли ви нещо?

— Почти същото разписание, с което ти вече разполагаш. Почти нищо друго.

— Добре, но като стана дума за разписания, поръчах на Мики Дейд да открие къде живеят семейство Маниън, за да се добера до

Каръл, съпругата.

— Не си прави труда, двамата с Шию вече разговаряхме с нея днес. Живее в Сийклиф. Невероятна гледка. Влязохме без всякакви проблеми, все едно сме си у дома.

— Как успяхте?

— Не се говори много за това, но всичките ѝ охранители са полицаи от отдел „Убийства“ на Сан Франциско, които правят това в извънработно време.

— Дори Шию?

— Той е един от най-добрите хора на семейство Маниън, Уайът. Вероятно аз съм единственото ченге в отдела, с което тя не разговаря на малко име. Шию ѝ се обади на личната линия и получихме достъп.

— Разбирам. — Обсъждаха случая вече десетина минути и напрежението в стаята вече се бе стопило. Хънт се бе облегал в креслото си и бе скръстил крака. — Ето защо трябва да си сътрудничим по случая. И какво знаеше госпожа Маниън?

— В основни линии нищо. Изобщо не се била видяла с Паризи, защото тя не дошла. Това е задънена улица.

— Каза ли ви за какво са възнамерявали да разговарят?

Джул зарея поглед към тавана.

— Тя е голяма клечка в някакъв комитет — на приятелите на градската библиотека или нещо подобно. Сигурен съм, че Шию си го е записал. Както и да е, по-късно през лятото възнамерявали да организират мероприятие за набиране на средства и искали Паризи да бъде местната знаменитост на церемонията, затова госпожата искала да види дали тя ще се съгласи. Сигурно са харесали работата ѝ в телевизията, ново лице и така нататък.

Хънт въздъхна и най-сетне поклати глава:

— Значи тя излиза от къщи, качва се на колата си и изчезва, така ли?

— Да. С това разполагаме.

— Имаш ли разпечатка на телефонните ѝ обаждания?

— Работя по въпроса, Уайът. Заподозряна е едва от днес. Би трябвало да имаме нещо до утре, най-много до понеделник.

Според Хънт това не бе достатъчно скоро, обаче нямаше думата.

— Говори ли и с кабинета на Палмър?

Хапчетата и умората вече сериозно отнемаха силите на Джул. Нужни му бяха няколко секунди, за да реагира.

— Да. Той най-вероятно наистина е възнамерявал да удари профсъюза, макар че според Гари Пиърсъл било само блъф.

— И къде е мястото на Андреа във всичко?

— Точно това се опитвам да проумея цял ден. Пресъхнал кладенец.

— Ами ако тя е знаела или пък е открила кой е поръчал убийството на Палмър? Отива при този... как се казваше шефът на профсъюза?

— Джим Пайн.

— Да. Отива при Пайн, а може би не направо при Пайн. Може би дори при някой от колегите си във фирмата на Пиърсъл, за да сподели подозренията си. Кани се да разтръби историята и някой решава, че трябва да я спре...

— Доста е изсмукано от пръстите, Уайът — прекъсна го Джул. — Обаче нека аз те попитам за нещо — ами връзката между профсъюза и Джанет Палмър?

— Каква е тя?

— В момента не съществува освен в съзнанието на Шию. Питам те за твоето мнение по въпроса. Тя разбира, че съпругът ѝ има любовна връзка и решава да поръча да го убият. Чувала е всякакви истории за наемниците на профсъюза, знае къде се намират и как да се добере до тях.

— Не искам да обидя партньора ти, Дев, но твърдо не — поклати глава Хънт.

— Просто „не“?

Кимване.

— Замисли се. Дори и да направи само първата крачка, ще се изложи на опасността от вечно изнудване. Ако профсъюзът иска да елиминира съдията по някаква причина, просто ще го направи. Няма нужда съпругата му да ги моли. Дори не биха ѝ повярвали, ако го направи. Това е просто глупаво.

— Партньорът ми не смята, че е глупаво. Той е убеден, че най-вероятно е станало точно така. Опитвам се да опровергая тази хипотеза, обаче главата ужасно ме боли.

Джул покри лицето си с ръце и притисна челото си.

— Смятам, че имаш право по отношение на едно, Дев. Според мен Андреа някак е свързана с това. Но тя е третата жертва, а не заподозряна.

— Е, това е твоята теория — с мъка се изправи Джул от креслото си. — Но и в двата случая, хайде да я намерим.

Фаръл се свърза с Феърчайлд по мобилния му телефон и двамата се срещнаха в „Терифик Тенис“, големите открити кортове близо до центъра „Москоун“. Спенсър доиграваше един сет с човек, който в неподготвените очи на Уес изглеждаше като професионалист — обличаше се и играеше като такъв. Фаръл застана зад плексигласовата преграда в коридора по протежение на кортовете, привлече погледа на продуцента и след пет минути сетът — или урокът — приключи. Плувал в пот в белия си екип и преметнал кърпа през раменете си, Феърчайлд спря на бара, за да си вземе бутилка вода, след което седна срещу Фаръл на малката висока до кръста масичка.

— Виждаш ли този тип? Анди Бресън? — започна той без всякакво предисловие. — Забрави за губернатора. Той е главното действащо лице. Шест-нула, шест-нула. По-правилно е да кажа нула-шест, нула-шест.

— Каква е разликата? — попита Фаръл.

— Зависи кой изпълнява сервиса.

— Но вие и двамата изпълнявахте сервиси.

— Да, това се променя. Май не играеш тенис. — Феърчайлд попи челото си и отпи голяма глътка. — И така, Андреа. Допускам, че все още я няма.

Фаръл внимателно го изгледа. Онзи изобщо не се преструваше.

— Трябва да призная, че не ми изглеждаш много притеснен за нея.

— Защото наистина не съм притеснен за нея. Малко съм й ядосан, може би, тъй като провали снощното предаване, но да съм притеснен? Не.

— Защо?

— Защото ми прави напук. Нали чу, че онази нощ двамата малко се спречкахме?

— Чух, че е било нещо повече.

— Тя просто ми удари шамар, това е — поклати глава Феърчайлд. — Беше пияна и реши, че съм я използвал, когато стана

ясно, че не мога да направя много, за да ѝ помогна да стане водеща в Ню Йорк. А сега се опитва да ми покаже, че може да провали и мен, и работата ми.

— За това ли става дума?

— Поне според мен. Освен другото ще привлече към себе си и вниманието на пресата. Може дори да стигне до националната телевизия, ако се крие достатъчно дълго. Така вече няма да има нужда от мен. И така нататък. Тя е разглезена и видиотена, ето такава е.

— Значи не си я виждал, откакто ти е зашлевила шамара?

— Не.

— Говорил ли си с нея?

— Тя няма да иска да разговаря с мен. Мисля, че отиде да поплаче на рамото на Уайът Хънт.

— Той я е отвел у дома, ако това имаш предвид. Сега се опитва да я намери. Тревожи се. Честно казано, всички се тревожим.

Феърчайлд понечи да положи мократа си ръка върху ръката на Фаръл, но след това се възпря.

— Уес, недей да скърбиш напразно. Допускам, че тя вече сигурно се е обадила на майка си, може би дори във фирмата, за да ги увери, че е добре. А междувременно виж на какво внимание се радва. — Избърса ръката си и разтърси глава в кърпата. — Повярвай ми, просто се откъсва за няколко дни.

— Значи двамата не сте били заедно в понеделник вечерта?

— В понеделник ли? Секунда. Кой ден сме днес?

— Четвъртък.

— Скарахме се във вторник. Точно така. Значи питаш за понеделник. Не. Имахме среща, обаче тя отиде да поработи малко, а след това ми се обади оттам и отмени уговорката.

— Каза ли ти защо?

— Не знам — сви рамене той. — Сигурно е възникнало нещо.

Фаръл познаваше Ричард Томбо от времето, когато той тъкмо бе започнал работа като помощник областен прокурор. Двамата се бяха изправяли един срещу друг на арената на общинския съд сигурно повече от десетина пъти. Откакто по-младият мъж напусна по собствено желание, те редовно се срещаха около Съдебната палата, в

ресторанта на Лу Гърка. Живееха в една и съща правна вселена и посещаваха един и същ ресторант. Томбо работеше в една старинна, красиво реставрирана сграда с месингов парапет зад Трансамериканската пирамида. В момента беше в кабинета си, с разхлабена вратовръзка и окачено на закачалка до бюрото сако. Листовете пред него бяха изпъстрени с бележки. Три празни кафени чашки притискаха попивателната пред него. Отпред беше разтворена папка с жалби.

— Как така защо съм още тук? — каза Томбо с обработения си професионален глас. — Уесли, човече, по това време си изкарвам парите.

— Смятах, че ти плащат щедро, за да стоиш пред камерата в Съдебната палата.

— Доста щедро. Но това ще свърши след седмица, може би две. А ако изоставя клиентите си — посочи той документите пред себе си, — няма да имам постоянен доход. Затова все още не съм престанал да работя. Все още работя по шейсет, седемдесет часа.

Фаръл си спомни за времето, когато самият той тъкмо започваше работа за една от големите адвокатски кантори. Беше очарован, че му плащаха огромни суми, ако работеше през цялото време. А под „цялото време“ те разбираха всяка минута от деня, включително и през почивните дни и празниците. Да имаш две хиляди и двеста платени часа годишно означаваше да се бързаш по дванайсет часа на ден, минимум. Сега, като погледна към относително младия, все още бликащ от енергия и харизматичен Томбо, той се запита докога ще издържи на това темпо. Докога ще му се иска да го прави. Докога ще го понася семейството му.

— Ако отнемам от работното ти време, не бих искал да те бавя — каза той.

— Не се тревожи — успокой го Томбо. — Щом става дума за Андреа, каквото мога... — Вдигна едната чаша, видя, че е празна, върна я на мястото ѝ и въздъхна. — Доколкото разбирам, още няма новини.

Фаръл поклати глава:

— Честно да ти кажа, Рич, донякъде е освежаващо човек да види загрижеността ти. Току-що разговарях с Феърчайлд и той смята, че всичко е заради него.

— Спенсър си е такъв. Той е от телевизията. Вярва, че всичко се върти около него.

— А ти не смяташ така?

— Не, ни най-малко. Тя не би пропуснала насрочено за излъчване предаване, Уес. Просто не е такава.

— И аз винаги така съм смятал. Всъщност всички ние — Уайът, Ейми и аз. Хънт се опитва да намери начин да издейства малко съдействие от полицията, макар че според ченгетата тя бяга.

— От какво?

— От тях. От ченгетата. — Пауза. — Явно подозират, че може да е убила съдията и приятелката му.

— Не. Наистина ли?

— Наистина. Затова ще ни е от полза, ако ти например можеш да си спомниш нещо за понеделник вечерта, понеже си бил с нея докъм пет за следобедното предаване, нали така? Само ми кажи, че после сте ходили на вечеря и здравата сте се разлудували.

Томбо се замисли за момент, отново пресегна към чашата си, този път я взе и се изправи.

— Не — каза той и си наля още една чаша кафе над плота, — това го направихме във вторник, нали? Ти, аз, всички ние в ресторанта на Сам. Караницата й със Спенсър?

— Да, обаче аз говоря за понеделник.

Томбо се протегна царствено, след това се настани по-удобно до плота.

— Добре. — Той затвори очи, вдигна чашата към лицето си и сръбна шумно. — Не — каза той най-накрая. — Вечеря с клиент. Помня, защото Спенсър първоначално имаше други планове за тях двамата.

— И той така ми каза. Помниш ли кой е бил клиентът?

— Никога не съм знаел, така че няма как да помня. Съмнявам се изобщо да го е споменала. Уес, нали не е нужно да те засветвам за стария номер с вечерята с клиент?

— Ти с такова впечатление ли остана в понеделник?

— Не мога да кажа, че беше чак впечатление. Тя просто поднесе извинението достатъчно рано, така че може просто да се е опитвала да го изпревари. Приближаваше развръзката с Ню Йорк. Може да е усетила какво я чака и да не е искала още да го обсъжда със Спенсър.

— Знаеш ли за някой, който би искал да й стори зло? Някой, от когото да се е страхувала? — попита Фаръл.

— Андреа да се страхува? Не. И не мога да си представя някой да иска да й стори зло.

Само че той за миг смръщи чело и Фаръл тутакси попита:

— Какво?

Томбо отново се поколеба и си пое дълбоко въздух.

— Просто нещо, което Спенсър спомена тази сутрин — че тя може да е попаднала на някаква голяма история, на нещо наистина важно.

— За какво?

— За мръсни сделки — допускам, че дори за мокри поръчки — управлявани от затворите. Само че, както казах и на Спенсър, това не би могло да се случи поради един милион причини.

— Но Андреа е смятала, че е възможно? Или че всъщност се случва?

— Мога само да кажа, че никога не е споменавала за такова нещо пред мен, Уес.

Ву беше заедно с Джейсън Брант и с крайно разстроената Карла Шапиро в апартамента на секретарката на Гроув стрийт в Мейсъник, когато Фаръл й се обади от кантората на Томбо, за да й съобщи за евентуалната среща на Андреа с клиент в понеделник вечерта. Седяха край кухненската маса в апартамента на четвъртия етаж в старата сграда. Подът бе застлан с линолеум на бели и черни квадрати, а плотовете бяха от бели плочки. Прозорчето над мивката гледаше към една открита шахта, а отвъд пет-шест метра празно пространство — към кухнята на друг апартамент с огледално разположение. Миенето на съдовете явно не бе сред приоритетите нито на Карла, нито на съквартирантката й, която тази нощ нямаше да спи у дома.

Ву затвори мобилния си телефон.

— Това беше един от другите хора, с които работим, Карла. Каза ми, че вероятно Андреа е имала среща с клиент и в понеделник вечерта. Нещо да си спомняш?

Силите на горката млада жена бяха изцедени от тревога и от липсата на достатъчно сън. Беше свалила спретнатите си работни

дрехи и сега бе облечена с един доста поразмъкнат анцуг, който правеше дребното ѝ тяло още по-крехко. Зачервените ѝ очи сякаш умолително казваха, че просто не е в състояние да отговаря на повече въпроси, но тя се стегна и направи поредното усилие.

— Боже, понеделник! — каза. — Вече дори не си спомням понеделника.

Тъй като Андреа често ѝ се обаждаше извън обичайното работно време, Карла си бе създала навика да държи в органайзера си нейния актуален график. Вече бяха прегледали ангажиментите на Андреа през последните няколко седмици, но сега тя съвестно отново извика на екранчето понеделник, стигна до вечерта и въздъхна:

— Тук нямам нищо записано.

— Може би тогава бихме могли да поговорим за вторник. — Брант работеше с малолетни престъпници, затова можеше да извади изпълнен с разбиране и дори със симпатия тон, когато му се наложеше. — Да започнем с последния път, когато видя Андреа, какво ще кажеш? Това е било във вторник, нали?

— Да. Беше, да видим, към десет и половина или единайсет. Тъкмо всички бяхме чули новината за съдия Палмър и аз отидох в кабинета ѝ, за да проверя дали е добре. — Карла погледна и двамата. — Не беше. Седеше като замаяна.

— Плачеше ли? — попита Ву.

— Не. По-скоро беше в шок. Каза, че го е видяла предния ден.

— Ето, в понеделник — каза Брант.

Карла кимна.

— Добре, добре, сега си спомням. Онзи понеделник тя беше в съда със съдията.

— Това една от почти обичайните им месечни консултации ли беше? — попита Ву.

— Да, обикновено се срещаха в понеделник.

Брант продължи по темата:

— Спомняш ли си дали тя се върна след обяда?

Карла затвори очи за момент в опит да си припомни. Когато заговори, в гласа ѝ се долавяше облекчение:

— Така. Върна се. Имаше среща с господин Пиърсъл в неговия кабинет, както винаги след среща със съдията. Срещата продължи доста повече от обикновеното.

— Знаеш ли защо? — попита Ву.

— Така мисля. Явно миналата седмица в Пеликан Бей са имали проблем, който наистина ядосал много съдията. Но тя ми спомена за това съвсем бегло и каза, че трябва да го обсъди с господин Пиърсъл. Докато приключат, беше станало почти три и петнайсет, а лимузината идва да я вземе в три и половина. — Внезапно Карла се сепна и зарея поглед. — О!

— Какво? — наведе се напред Ву.

— Може би не е важно, но сега си спомням. Бетси Собо.

— Коя е тя? — попита Брант.

— Друга сътрудничка. Работи на горния етаж.

— Какво за нея? — попита Ву.

— Обади се два пъти, докато Андреа беше на среща с господин Пиърсъл. Андреа я помолила да слезе долу, за да разговарят за нещо. Затова тя си освободила половин час и малко се ядоса, че Андреа не излиза от срещата с господин Пиърсъл.

— Знаеш ли за какво е искала Андреа да разговаря с нея? — попита Брант.

— Двете бяха ли приятелки или нещо такова? — попита Ву.

Карла поклати глава:

— Не и на двата въпроса. Знаете ли, при нас работят стотици адвокати. Не всеки познава всекиго. Аз май дори не съм я виждала. Тя не е в групата, която работи с профсъюза, и е на друг етаж. Дори не знаех, че Андреа я познава, но явно е така.

— И тя е поискала среща, за да разговаря с нея? — притисна я Ву.

— Кога го направи — след срещата си със съдията ли? — подсили въпроса Брант.

— Не съм сигурна за това. Може да е било по всяко време, наистина. Само че срещата беше за този следобед.

— Обаче двете не са успели да се видят този ден, така ли? — попита Брант.

— Не. Знам го със сигурност. Андреа нямаше време.

— Значи може би са се свързали по-късно вечерта — върна се цветът на страните на Ву. Ако Андреа се бе виждала с тази Собо за колкото и ще време да е в понеделник вечерта, вече нямаше да бъде

заподозряна в убийството на съдия Палмър. — Можеш ли да се свържеш с нея? — попита тя.

— Сега ли? — Карла вдигна поглед към часовника на стената: десет без двацет. — Сигурна съм, че ще успея някак.

Карла явно и преди бе издирвала сътрудници. Позвъни на нощния телефон на фирмата, влезе в указателя и се свърза със Собо, която като млад сътрудник винаги беше на повикване, нямаше право да не отговаря.

Ву вкара набра номера на пейджъра ѝ и след това тримата изчакаха напрегнато около три минути. После клетъчният телефон на Ву иззвъня.

— Обажда се Бетси Собо — каза гласът. — С какво мога да ви помогна?

— Здравейте, Бетси. На телефона е Ейми Ву. Не ме познавате и съжалявам, че ви безпокоя по това време. Адвокат съм във „Фрийман и Фаръл“ и в момента се намирам в апартамента на Карла Шапиро, секретарката на Андреа Паризи.

Ако Собо е била сърдита на Паризи в понеделник, в момента нямаше и следа от това в гласа ѝ.

— О, боже. Намериха ли я?

— Не, още не. Точно върху това работя. Имали сте среща с Андреа в понеделник следобед, вярно ли е?

— Да. Обещах, че ще ѝ отделя половин час, но тя... беше заета и не успя.

— Искам да ви попитам отложихте ли срещата или нещо такова? Например случайно да сте се уговорили за понеделник вечерта?

— Не.

В студената и влажна кухня раменете на Ву отчаяно се отпуснаха.

— Значи не сте я виждали в понеделник вечерта?

— Не. Защо да я виждам?

— Това е другото, за което исках да ви попитам. Защо е искала да се срещнете?

— И това не знам конкретно. Тя просто ме попита дали мога да ѝ отделя малко време да ме потормози и аз се съгласих, в крайна сметка тя е знаменитост.

— Каза ли за какво иска да ви потормози?

— Пак не конкретно. Бързаше за среща с господин Пиърсъл.

— Значи ви се обади след срещата си със съдия Палмър?

— Не знам за това. — Сетне внезапно ѝ проблесна. — Чакайте един момент. Имате предвид онзи съдия Палмър? Когато застреляха? Да не искате да кажете, че Андреа е била в съда с него в понеделник?

— Да.

— О, боже! — прозвуча отчаяно гласът. — Значи искате да кажете, че тя най-вероятно също е мъртва, така ли?

— Не знаем. Надяваме се да не е така. Опитваме се да я намерим. — Ву се поколеба. — Допускам, че тя не се е свързвала с вас след понеделник, така ли е?

— Да. Искам да кажа, не е. Не съм я чувала.

— И нямате никаква представа за какво е искала да говорите?

— Е, имам известна представа, разбира се. Реших, че става дума за някакви семейни обезщетения от профсъюза. Върху това работеше.

— Но Карла ни каза, че вие не сте били в екипа, свързан с профсъюза.

— Да, така е. Ние сме бедните осиновени деца на фирмата. Обаче въпреки това аз съм нещо като детето чудо на кантората по въпросите на семейното право.

— На семейното право ли?

— Нали знаете — разводи, анулиране на бракове, осиновяване, попечителство, ограничителни заповеди — все такива приятни неща.

Хънт провери обаяданията си, докато шофираше на връщане от дома на Джул, и получи съобщението от телефонния си секретар в кантората. „Уайът Хънт, обаяда се Гари Пиърсъл. Бих искал да поговорим веднага щом успеете да се свържете с мен. Няма значение по кое време. Става дума за Андреа Паризи и може да се окаже много важно.“ Беше оставил три телефонни номера и Хънт отби, за да си запише.

Свърза се с него още на първия номер и отново се включи в движението. Пиърсъл беше все още в кабинета си и му каза да отиде там възможно най-бързо. Каза му да паркира на някое от местата на партньорите под сградата. Били маркирани.

Хънт погледна часовника си. Беше почти десет и половина.

— Не искате ли да ми кажете по телефона? — попита той.

— На мобилен ли сте? — попита Пиърсъл.

— Да, в колата си.

— Не, не мисля — гласеше отговорът след кратка пауза.

Хънт затвори заинтригуван. Пиърсъл беше добър и опитен адвокат, който се бореше с някои от едрите риби. Ако и него го беше подгонила параноята, това само по себе си беше показателно. Но ако Хънт отидеше на срещата с Пиърсъл сега и научеше нещо, което щеше да изисква намесата му, нямаше да успее да спази първоначалния си план. А той беше да поговори с Мери Махоуни, свидетелката, идентифицирала Стейси Розали, по време на нощната ѝ смяна в „МоМо“. След минута той отново позвъни на Тамара и изпрати нея и Крейг да се заемат с тази работа.

Усещането му за спешност растеше с всеки изминал час. Ако Андреа вече беше мъртва, времето нямаше значение. Може би това бе неговият начин да се бори с окончателното приемане на този факт, но каквото и да бе, той изобщо не беше склонен да се бори с усещането. Щеше да открие възможно най-много и възможно най-бързо от всеки възможен източник. Това бе единственото нещо — ако изобщо бе останала някаква надежда — което може би, може би щеше да

промени нещата. Нещо повече, това бе единственото, което той можеше да стори.

Асансьорът от гаража в сградата на Пиърсъл автоматично спираше на приземния етаж, така че Хънт слезе там и притича до мястото на охраната в просторното и отвсякъде остъклено фоайе. Пиърсъл вече се бе обадил долу и ги бе предупредил да го очакват, затова Хънт се разписа и пазачът се обади и оповести пристигането му. Хънт отново притича към един от четирите асансьора — за етажи 11–22 — и почти си позволи искрица надежда. Явно Пиърсъл разполагаше с нещо. Ако се страхуваше от него, това означава, че то беше важно и може би затова би помогнало на Хънт.

Вратите на асансьора се отвориха към приемна, предназначена да впечатлява. Мъглата не бе успяла да се промъкне толкова навътре в сушата и градът блещукаше от всички страни през остъклените от пода до тавана стени. Един масивен и лъскав висок до кръста бар от полирано червено дърво, вероятно девет метра дълъг, блестеше дори под слабите светлини, които бяха пуснати в този късен час. Няколко дървета се извисяваха от огромни урни и хвърляха сложни сенки по червеното дърво и върху дебелия килим от стена до стена.

Понеже беше напрегнат, Хънт едва не подскочи, когато Пиърсъл слезе от обикновената маса, върху която беше седнал в полумрака.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо. Оценявам го. И нека изясня нещо: ти работиш за тази фирма по някои въпроси, свързани с АСКЗ, и това, което ще ти кажа, споделям с теб в качеството ти на мой детектив, затова то е защитено от тайната между адвокат и клиент.

Мъжът излъчваше напрежение. Хънт винаги досега го бе виждал с безупречен костюм. Сега не носеше нито сако, нито вратовръзка, ризата му беше разкопчана на врата, а ръкавите му бяха навити.

— Искаш ли да седнеш? — Пиърсъл се приближи към едно от канапетата и отпусна там дългото си слабо тяло. Започна, без да изчака Хънт да се настани: — Не знам как да представя нещата в благоприятна светлина, но вече доста пъти си работил за нас и знаеш как стоят нещата понякога. — Той си пое въздух и след това издиша на тънка струйка. — Този следобед се наложи да излъжа полицията.

— За какво? За Андреа?

— Не, не пряко. — Адвокатът се поколеба: — За основния ни клиент, който, както ти е известно, е профсъюзът на надзирателите.

Казах на инспекторите, които разследват убийството на съдия Палмър, че съюзът няма силова група. Но те, разбира се, имат.

— Ченгетата и бездруго подозират нещо подобно, господине. Нищо няма да се промени от онова, което сте им казали.

— Не, обаче нали разбираш в какво положение се намирам? Аз представям тези хора. Не мога просто да насъскам ченгетата към тях. Точно затова ни плащат — при това доста добре, както знаеш — за да не допускаме това да се случи. Огледай се наоколо, всичко това е от парите на АСКЗ, всичко.

Мълчание. Нямаше нужда Хънт да се оглежда и да се убеждава в нещо, което вече знаеше.

— Смятате, че са направили нещо на Андреа ли? — попита той.

Още едно продължително мълчание. Когато Пиърсъл въздъхна този път, Хънт като че ли долови трепет в гърдите му.

— Чувал ли си някога за Портър Андертън?

— Не.

Пиърсъл изцъка отчаяно.

— Май никой не е чувал. Портър Андертън беше областният прокурор в окръг Кингс, който миналата година се кандидатира за преизбиране. Само че допусна грешката да разследва твърдения за злоупотреби, извършени от надзиратели в Коркоран, а след това придвижи случаите към съда. Двайсет и шестима надзиратели.

— Двайсет и шестима? И всичките надзиратели? Какво са направили?

Слаба усмивка.

— Искаш да кажеш, какво се твърди, че са направили. Това са нашите момчета. Ние ги защитаваме. Явно тези конкретно са имали труден ден с подопечните си, защото докато затворниците слизали от автобуса в двора на затвора, надзирателите имали нужда да изпуснат малко парата и започнали да бият затворниците, които явно все още били във вериги.

— Симпатична история — коментира Хънт.

— Да.

— Просто от любопитство, колко случая като този получавате годишно?

— Фирмата ли? Срещу всички работещи в затворите? Около хиляда.

Хънт подсвирна и попита:

— Всяка година?

— Да. Разбира се, повечето от тях не стигат по-далеч от разследване. По очевидни причини — додаде Пиърсъл, — например заради свидетели затворници, които в крайна сметка не могат да си спомнят какво точно са видели.

— Та какво за този Андертън?

— Ами Портър доста се разбесня. Реши, че има огромен проблем с цялата изправителна система в Коркоран, която попадеше под неговата юрисдикция, и че той е човекът, който ще сложи край на това. Свърза се и с Джордж Палмър.

— И нещо лошо се е случило на Портър. — Не беше въпрос.

Пиърсъл кимна.

— Страхотно съвпадение, нали? Инцидент по време на лов. Стрелецът така и не бил намерен. Сецаш се за какво говоря.

— Представям си. Ами обвиненията му?

— Е, ние сме техни адвокати. Свършихме си работата. Случаите просто се разпаднаха.

— Ами цял автобус жертви? Никой от останалите надзиратели ли не е видял случилото се?

Пиърсъл сви рамене:

— Надзирателите не. Ако попиташ един надзирател в затвор дали някога е виждал свой колега да прекрачва границата на бруталността, всеки път ще получаваш отрицателен отговор. Такова нещо никога не се случва. И трябва да кажа в тяхна защита, че ако работата ти е да вкараш в килията една сто и петдесет килограмова горила, която не иска да влезе там, може би от време на време трябва да проявяваш известно въображение. Но затворниците? В крайна сметка те всички решиха, че е в техен интерес просто да оставят нещата да се разминат.

— Всички ли?

Вместо отговор Пиърсъл успя да издокара само една тънка и напрегната усмивка.

— Значи смятате — каза Хънт, — че Палмър и може би Андреа...

— Не знам. Не знам. Честно казано, почти не съм в състояние дори да мисля за това. — Главата на Пиърсъл увисна като че ли на

една-единствена нишка от врата му. — Работил съм и съм изградил кариерата си във връзка с тези хора през последните петнайсет години. Семейството ми е ходило на почивка със семейството на Джим Пайн. Не мога да повярвам, че е наредил да бъде извършено това, което подозирам, че вероятно е наредил.

— Но защо сега?

— Тъкмо там е въпросът. Защото точно сега внезапно става уместно. Не знам дали следиш въпроса, но системата на затворите преживя няколко лоши седмици. Обвиниха осмина души от Авенал за кървави боеве...

— Какво е това?

— Схватки. Гладияторски двубои до смърт.

Докато Хънт се опитваше да помести тази степен на организирана жестокост в светогледа си, Пиърсъл продължи:

— Отгоре на всичко във Фолсъм имаме четири смъртни случая на затворници.

— За една седмица? Как се е случило?

Поредната тънка усмивка.

— Едното е лошо падане. Второто е усложнение след изваден зъб — не се шегувам. И два случая на пневмония, които не били диагностицирани навреме, което не е много чудно, като се има предвид, че главният лекар там вече няма разрешително да практикува в болници. Обаче знаеш ли какво — добави той с горчив смях, — поне няма стрелба, така че не са го направили надзирателите.

— Често ли се случват подобни неща? Смятах, че затворниците застрелват други затворници предимно по филмите?

— Зависи къде лежиш. Тук, в Калифорния, се случва веднъж на всеки два месеца. В останалата част от страната може би веднъж годишно и то ако наистина си се опитал да убиеш някого. Във всеки случай положението е достатъчно сериозно и Палмър вече бе назначил следовател и специален надзорник, който да приведе в изпълнение план за справяне с конституционните въпроси във връзка с обвиненията в тези престъпления. Искаш ли да чуеш още?

— Мисля, че схванах картинката.

— Обаче ти трябва последното парченце, което се намести миналия уикенд. Палмър разпореди счетоводна ревизия...

— Значи сериозно се е заел със случая, така ли?

— О, да. Той е човекът — по-точно беше — няма никакво съмнение. Както и да е, преди известно време той надушил, че през затворите се перат пари, затова разпореди счетоводна ревизия на затворническите сметки в Пеликан Бей.

— Не знам какви са тези затворнически сметки.

— Поставени под попечителство сметки на затворниците. Всички затворници имат такива сметки, на които близките и роднините им могат да им внасят пари, за да си купуват разни неща — храна, тоалетни принадлежности. Това е съвсем законно в снабдителския отдел. Под масата обаче затворниците получават цигари, дрога, алкохол, жени, момчета, каквото успеят да докопат.

— В затворите?

— Да.

— В Пеликан Бей? В най-строгия затвор в страната?

— Точно там.

— В присъствието на надзирателите?

— Да. Вероятно точно те уреждат половината сделки и вземат процент.

Хънт трябваше да понамали напрежението.

— Нали не си измисляте цялата тази гадост?

Въпросът му отново предизвика появата на тъничката усмивка.

— И какво откри ревизията? Половината от хората в сектора със строг режим, най-противното място в сградата, повярвай ми, та в сметките на половината от тези типове имало повече от двайсет хиляди долара. Двама имали повече от четирийсет.

— Хиляди?

— Хиляди.

— Много сникърси можеш да си купиш с толкова пари — отбеляза Хънт. — И откъде имат толкова пари?

— Това ще ти хареса. От ЕМЕ.

— Май ще трябва да взема да си записвам. Коя е Ема?

— Не, не. ЕМЕ. Мексиканската мафия. Лоши, лоши, лоши типове, най-лошите. Имат свои хора из целия щат, но най-много на юг — говоря за дилъри по ъглите на улиците — плащат огромни суми на горилите от ЕМЕ да ги закрилят в общия им бизнес. Става дума за поредната форма на рекет, но явно от това се печелят големи пари, с които после се купуват още наркотици или се подпомагат семействата

на затворниците. Не знам, може би дори изпращат децата си в колеж. Важното е, че става дума за много пари, които се показват на бял свят вече чисти. Изпрани в затвора.

— Исусе!

— Да, е, вече сигурно сглобяваш картинката. Ревизията беше последната капка и съдия Палмър най-сетне изгуби търпение. Подготви спешна заповед за поставяне под федерален контрол на цялата система на държавните затвори, което означаваше профсъюзът да излезе от уравнението. Оставаше му да реши още някои правни проблеми, но е напълно възможно такава заповед вече да е била подписана.

— Само че го убиха.

— Точно така. — Явно Пиърсъл донякъде се бе успокоил, след като бе разказал цялата история, но сега действителното положение, в което се намираше, отново силно го потисна. Той се наведе напред на дивана, подпрял лакти на коленете си, и с огънати под тежестта рамене. — От много време днес седя в кабинета си. — Шепнеше, вероятно се боеше, че дори тук горе може да го чуят. — Откакто научих, че Андреа е изчезнала. Просто не знам какво да правя, знам само, че не мога да се обърна към полицията. — Вдигна поглед в пространството между тях. — Ще бъда съвсем честен с теб. Уплашен съм до смърт.

Според Хънт това беше съвсем оправдана реакция. На негово място и той щеше да бъде уплашен. Може би и сега трябваше да бъде, макар да не беше. Чувстваше се далеч от цялата тази работа със затворите. Макар че, ако Андреа е била замесена, не би трябвало да е така. Беше затънал до гуша.

— Допускам, че Пайн е знаел за заповедта на съдията — каза той.

Пиърсъл кимна.

— Обадохме му се от моя кабинет веднага щом Андреа ми каза за нея. Беше рано следобед в понеделник. А сега погледни това. — Бръкна в джоба на ризата си и извади малка изрезка от вестник. — Вчерашният „Кроникъл“.

Хънт взе изрезката. Наложил се да стане и да се премести под една от лампите, за да я прочете.

Трийсет и пет годишен бивш затворник, който неотдавна нарушил гаранцията си, избягал вчера от Сан Куентин, където изчаквал да бъде преместен в държавния затвор Вейкавил, след като следобед излязъл от килията си, явно с разрешение да изпуши една цигара.

Макар че на мястото веднага са пуснати кучета, те не са успели да уловят дирята на Артър Мауъри, поради което Изправителният отдел разшири търсенето и в съседните окръзи.

Мауъри е арестуван за пръв път през юли 1998 г. за обир и за незаконно притежание на оръжие и оттогава два пъти е освобождаван под гаранция. И двата пъти е бил арестуван отново поради нарушаване на условията за пускане под гаранция.

Хънт вдигна поглед от вестника.

— Вчерашният „Кроникъл“. Значи бягството е станало в понеделник следобед.

Пиърсъл вдигна и отново отпусна глава.

— Да, и аз забелязах.

Хънт отново се върна на мястото си и каза:

— Какво искате да направя? Да не би да смятате, че този тип Мауъри...

Пиърсъл вдигна ръка, за да го спре.

— Не знам. Това си повтарям във връзка с цялата тази ситуация. Не знам за нещо освен онова, което току-що прочете. Но знам, че повечето работа, която свърши за нас, получи чрез Андреа. Секретарката ѝ ми каза, че от кантората ти няколко пъти са се обаждали да питат за нея. — Пое си дълбоко въздух и най-сетне погледна Хънт в очите. — Виж, Уайът, не мога да участвам пряко в нищо, което може да доведе до проблеми с профсъюза. Искам много добре да проумееш това. Но някой трябва да знае за всичко това, ако то ще навреди на Андреа. Някой трябва да се поразрови. Ти ми се стори най-логичният избор.

— Добре, ще се съглася. Но как тълкувате това? — попита Хънт.

— Не смятам, че... Знам, че Джим Пайн плащаше заплата на Мауъри в продължение на няколко месеца преди няколко годни, след като го освободиха под гаранция първия път.

— За какво му е плащал заплата?

Очевидно тази изповед беше много мъчителна за Пиърсъл. Той изтри потта от челото си.

— За сигурност. Втория път влезе в затвора, защото се престара. Тогава чух името му за пръв път. Не можах да повярвам, че Пайн го е наел на редовна работа и двамата поспорихме по този въпрос. Чуваш ли какво ти казвам?

— Така ми се струва.

— Само че него отново го освободиха под гаранция.

— По време на предизборната кампания, когато са възникнали проблемите — каза Хънт.

— Точно така. И оттогава все е на свобода, до миналата събота, когато пак е нарушил условията — проверих, когато прочетох статията. За протокола, според мен бягството му е истинско.

— Какво е станало според вас?

— Смятам, че надзорникът му е възложил да убие Палмър, а той е решил, че тази работа е твърде опасна за него. Убийството на федерален съдия не е като вандалски акт в нечий предизборен щаб. Мауъри е отказал и те отново са го прибрали на топло за неподчинение.

— Ами бягството?

— Или е надушил, че намеренията им са сериозни, или пък са го чакали трудни дни, затова е променил мнението си или е избягал по собствена воля.

— Значи наистина стават такива неща? Това ли разследваше Андреа?

— Може би. Спомена ми за тази възможност в понеделник. Само че не знаеше за Мауъри. Поне не по име.

— Споменахте ли за подозренията й пред Пайн?

Пиърсъл нещастно опъна лицето си с ръце:

— Може би достатъчно, за да се досети.

Крейг Чиърко и Тамара Дейд изглеждаха точно такива, каквито бяха — двойка млади влюбени. Познаваха се — и двамата работеха за Хънт — от почти две години, но бяха гаджета едва от шест месеца. За пръв път Уайът им възлагаше да работят по една и съща задача и двамата се чувстваха донякъде като на любовна среща, особено тук, в „МоМо“, където никой от двамата не можеше да си позволи да идва в ежедневието си. Но ето ги тук сега, по работа, много след като посетителите за вечеря са се прибрали по домовете си.

Което изобщо не означава, че мястото беше празно и скучно — тъкмо напротив, срещите и поздравите бяха доста оживени.

А това означаваше, че Мери Махоуни няма да може да им обърне внимание известно време. След като разговаря с Хънт и получи инструкциите му, Тамара се бе обадила, за да се увери, че тази вечер Мери ще бъде на работа. След това двамата се понагласиха и се запътиха към центъра на града.

Сега стояха близо до входа, за да не изпуснат Мери, в случай че тя бе забравила за обещаната среща, Тамара пиеше „Космополитън“, а Чиърко — джин с тоник. Тази нощ беше пълно със знаменитости — забелязаха Роби Уилямс и Шон Пен на отделни партита в задната част на заведението. Кметицата Кейти Уест седеше начело на голяма маса до предните прозорци. Тъкмо се опитваха да разпознаят хората на нейната маса, когато покрай тях на път за тоалетната мина добре сложен чернокож мъж. Чиърко ѝ го посочи с думите:

— Джери Райс.

— Това не е Джери.

— Номер осемдесет от плът и кръв. На бас?

Тя протегна ръката си с дланта нагоре, но спря и каза:

— Пет долара.

Той вдигна ръка и лекичко удари нейната:

— Така да бъде.

Отново се заеха с питиетата си и се усмихнаха, когато Мери Махоуни се появи от тълпата и се запъти към тях.

— Не знам дали тук ще се освободи до няколко часа, затова помолих Мартин, управителят, да си взема почивка, защото става дума за Стейси. Той е готин, но нали няма да отнеме много време?

Нямаше друг свободен стол, затова Чиърко се изправи и предложи своя, като в същото време я попита дали е видяла Джери

Райс да минава покрай тях.

— О, да, той е. Кисне тук непрекъснато.

Чиърко удостои приятелката си с лукава усмивка, а сервитьорката каза:

— Още не мога да повярвам, че го продадохме. Толкова е тъпо.

— Не знам — каза Чиърко. — Все пак ми се струва, че е по-добре, дето „Джайънтс“ продава всички тези типове, които са на края на кариерата си, вместо просто да ги разкара.

— Да, обаче Джери. Все едно да продадат Монтана.

— Този никога не бих го продала — заяви Тамара. — А пък Джери бих оставила да играе, докато иска, а след това бих го направила тренъор и бих го задържала завинаги.

— А после ще кръстиш и парка на негово име — каза Чиърко, който се забавляваше, отдаде се на момента и остави ледът да се разтопи от само себе си.

— Харесва ми — кимна Махоуни. — Райс Парк? Райс Фийлд? Страхотно. Ще му кажа, когато се върне.

— Само дето той вече не играе за нас — напомни им Чиърко.

Махоуни направи тъжна гримаса.

— О, да, вярно. — Почти без всякаква пауза тя смени темата. — Значи вие сте частни детективи, не сте от полицията?

— Точно така, работим за „Клуба на Хънт“ — потвърди Тамара. Носеше визитната си картичка, на която пишеше името ѝ, и я подаде на момичето. — В момента търсим Андреа Паризи.

Махоуни не умееше да прикрива чувствата си. Сега ги погледна въпросително:

— Онази от телевизията ли? Гледала съм я, но не... Наистина ли е изчезнала?

— Защо не ти се вярва? — попита Чиърко.

Сервитьорката сви рамене.

— Няма особено причина. Тя пропусна само едно предаване, нали? А го излъчват само по един канал. Реших, че е нещо свързано с рейтингите.

— Не, наистина е изчезнала — каза Тамара. — От вчера следобед.

— И има нещо общо със Стейси?

Тамара не бързаше:

— Не знаем. Точно това се опитваме да открием.

— Изглежда, че Стейси е имала в портфейла си визитна картичка на Андреа — каза Чиърко.

— Това ли е? Това ли е връзката? — Момичето пресегна към престилката си, извади от джобчето дебело тесте визитни картички и го постави върху масата. — Това е само от тази вечер. А така е ежедневно. — Взе картичката на Тамара и я сложи най-отгоре на купчето. — Сега и ти си вътре. — После се обърна към Чиърко: — Ако и ти имаш, и ти ще се озовеш тук. Надявам се да не разполагате само с това.

Тамара, спокойна и елегантна, отпи от питието си.

— Не съвсем.

Чиърко се наведе напред, поставил лакти върху високата масичка.

— Опитваме се да разберем дали е имало някаква връзка между тях тримата. Дали Стейси е познавала Андреа, например?

— Никога не ми е казвала нищо по този въпрос. — Махоуни се чувстваше на твърда почва. — А би го направила. Сигурна съм. Тя беше фен на телевизия „Трайъл“.

— Значи вие двете сте били доста близки? — попита Чиърко.

Изведнъж влажните очи направо щяха да прелеят и момичето попи влагата под тях.

— Сигурна съм, че тя ме имаше за най-добрата си приятелка.

— Но тя не беше твоята най-добра приятелка — допусна Чиърко.

— Защо го казваш? — обърна се Мери към него.

— Просто заради нещо в начина, по който го каза.

Зачакаха. Тя въздъхна, после въздъхна отново, след това сви рамене.

— Държах се мило с нея, когато постъпи тук, а може би това не е било нормално за живота ѝ преди. Поне с такова впечатление останах. Не знам дали е имала много добри приятели преди това. Израсла е по приемни семейства, знаехте ли го?

— Наистина ли? — възкликна Тамара. — Аз също. Значи не си я познавала, преди да започне работа тук?

— Не, но тя ми го каза.

— В града ли е отраснала?

— Живяла е тук поне през последните години. За преди това не знам.

— Защото — продължи Тамара — още не се е появил никой от семейството ѝ. Полицията досега не е успяла да разбере нищо за миналото и за произхода ѝ.

— Нищо? — намръщи се сервитьорката.

— Нищичко.

— Не може така. Знам, че тя има... имаше по-малък брат. Държеше негова снимка в стаята си.

— Ти някога виждала ли си го?

— Не.

Тамара продължи разпита, а Чиърко се изправи, скръсти ръце и я остави да действа.

— Значи това би трябвало да е неин брат от приемното семейство?

— Не знам, казваше само, че ѝ е брат.

— Споменавала ли е някакво име?

Махоуни погледна към бара. Почивката ѝ вече бе продължила достатъчно, а тази работа с братя нямаше да помогне на Стейси или за намирането на Андреа.

— Всъщност никога не сме разговаряли за това. Просто видях снимката, попитах кой е той и тя каза: „А, това е брат ми“. Не сме го обсъждали. Брат ѝ и толкова.

— Това едва ли е била първата ѝ работа като сервитьорка — намеси се Чиърко и поведе нещата в друга посока, вероятно за да опита отново да спечели Мери.

— Не, струва ми се, че е работила в някакво тайландско заведение на Оушън. Учеше в Сити Колидж и живееше в онази част на града, преди да се сдобие с жилище тук.

— Къде е това тук? — попита Тамара.

Махоуни посочи зад тях през прозореца.

— Ей там. В онези блокове от отсрещната страна на улицата. Съдията ѝ го купи.

— Почти приключихме, Мери — увери я Чиърко. — Моля те, опитай да си спомниш дали някога Стейси е споменавала пред теб Андреа Паризи в какъвто и да е контекст.

Изкуствено уплътнените устни се свиха за няколко секунди в съсредоточена гримаса.

— Съжалявам, но наистина не помня нищо подобно.

— Добре, последен въпрос — каза Тамара. — Спомняш ли си нещо за Стейси, което според теб може да ни помогне? Някаква причина някой да иска да я убие?

— Просто не мога да повярвам, че някой е искал да я убие. Според мен причината е само съдията, а тя просто случайно се е озовала там.

— Знаеш ли дали някога преди е ходила в дома му? — додаде Чиърко.

— Не, почти сигурна съм. Щеше да ми каже.

— Тогава защо? — попита Тамара колкото Махоуни, толкова и самата себе си.

— Не знам — съкрушено се усмихна Махоуни. — Защо изобщо се случват такива неща?

Хънт и Пиърсъл мълчаливо поеха към главното фоайе, след това се насочиха по пътеката към асансьора за подземните етажи, влязоха в кабината и Хънт натисна копчето с цифрата „4“, където смяташе, че е паркирал. Все още без да продумва, Пиърсъл се пресегна край него и натисна „5“.

Когато вратата се отвори Хънт излезе навън и бързо се огледа в двете посоки. Единствената кола на това ниво беше една черна миата. Не забеляза собствения си характерен автомобил, затова се върна обратно в асансьора. На петия етаж слязоха и двамата. По това време колите им бяха единствените на това ниво на паркинга. Пиърсъл отново бе облякъл сакото си и носеше голямо куфарче. Отвори с дистанционното багажника на своя лексус, пусна куфарчето вътре и заобиколи към шофьорската врата. Там се спря, замисли се дали да каже нещо, но вместо това просто кимна на Хънт, отвори вратата и влезе.

Хънт седна на седалката в колата си и се опита да вземе решение какво да прави оттук нататък. Смътно забеляза как отстрани колата на Пиърсъл излиза на заден от мястото си и след това потегля. И той трябваше да запали.

Макар че цялата информация, която му даде Пиърсъл може би имаше връзка с убийството на съдия Палмър, Хънт просто не можеше да проумее как тя би му помогнала да намери Андреа. Извади вестникарската изрезка от джоба на ризата си и я препрочете за четвърти или за пети път, чудейки се какво би могла да означава.

Ако изобщо значеше нещо.

Ако, както явно смяташе Пиърсъл, този избягал затворник Мауъри имаше нещо общо с убийството на съдия Палмър и ако Мауъри бе взел на мушка и Андреа, в такъв случай Хънт почти не се съмняваше, че тя вече е мъртва.

Само че това бяха много „ако“.

И нито едно от тях не бе свързано с реалността, в която Хънт бе предпочел да вярва и според която действаше — че по някакъв начин

тя все още е жива. Само че с всеки изминал час все по-трудно успяваше да поддържа тази илюзия. Знаеше, че трябва да се обади на Джул още утре сутринта и да му предаде онова, което бе научил от Пиърсъл, но то като че ли не можеше да му помогне да постигне главната си цел. Която дори сега започваше да му се струва повече като нереалистична надежда, отколкото като реалистична вероятност.

Но докато не я откриеха, докато все още можеше да е жива, той нямаше да се откаже да я търси.

Вече минаваше единайсет. Седеше сам на паркинга дълбоко в търбуха на сградата и внезапно като електрически ток го прониза усещането, че нещо го гризе. Запаля двигателя, даде на заден, излезе от мястото със свистене на гуми, стигна до края на редицата и зави към знака „изход“.

Спря на входа на четвъртия етаж, приближи се до асансьора и паркира в съседство с онова, което бе мярнал за кратко, но на което не бе обърнал сериозно внимание, когато вратите на асансьора се бяха отворили и той се бе показал, за да потърси колата си. Черната миата бе единствената кола в редицата, един от вероятно петстотинте подобни автомобили в града. Хънт слезе от своя мини купър, приближи се до миатата и надникна през прозореца на шофьора. Нямаше нищо, по което би могъл да познае кой е собственикът — нито чанта, нито дреха, нищичко. Само черни кожени седалки. Заобиколи към задницата на колата и погледна регистрационния номер, като в същото време се опитваше да си спомни дали изобщо е поглеждал към номерата на Андреа, докато колата ѝ бе на алеята пред дома ѝ. Само че не можеше да си спомни абсолютно нищо, дори и животът му да зависеше от това.

Обаче адреналинът му вече се бе вдигнал и макар да бе ирационално, той знаеше. Това беше нейната кола.

Сценарият проблесна в съзнанието му — кадри от ням филм, който никога не беше гледал. В крайна сметка тя бе дошла в кантората във вторник, а не бе отишла право в дома на семейство Маниън. Затова нападателят ѝ най-вероятно не я бе убил на място — със сигурност не с изстрел, не и в средата на седмицата на вероятно претъпкания паркинг. Обаче я беше отвел някъде, където тя все още можеше да е жива.

Трябваше отново да се качи в асансьора, да слезе обратно във фойето и да излезе отвън, преди мобилният му телефон да влезе в обхват. Застана на тъмния и празен тротоар и се заслуша в звъненето от другата страна на линията.

— Хайде, хайде, хайде! Вдигни! Кони! Знам, извинявай, съжалявам, но е важно. Трябва да говоря с Дев.

Джул не беше най-щастливият човек на света, когато разбра, че в този безбожно късен час трябва да пусне за проверка регистрационния номер на колата, за да видят чия е, но когато отново се обади на Хънт, след като се бе свързал с някой от нощната смяна в централното полицейско управление, за да разпорежи проверката, вече беше съвсем буден. Колата наистина беше на Андреа.

Докато чакаше да пристигне първата полицейска кола, Хънт провери какво са направили другите от екипа му.

Фаръл умникът се беше покрил — телефоните му бяха изключени, затова Хънт му остави съобщение с покана да се срещнат сутринта на Сътър стрийт точно в осем.

Ейми и Джейсън бяха все още будни и гледаха телевизия, но бяха ударили на камък при Карла Шапиро. Ейми спомена за вдъхналата им лъжливи надежди среща с Бетси Собо, вероятно по въпроси, свързани със семейното право, която Андреа бе уговорила, но след това бе отложила в понеделник следобед. Брант и Ву му казаха също, че вече всички местни канали отразяват историята за изчезването на Андреа, при това му придават първостепенно значение — в момента гледали късните новини на Канал 4 и това била водещата новина. Ейми се обадила и на майката на Андреа, с която вече се били свързали от няколко медии. Била ужасно разтревожена и нямала никаква представа къде е дъщеря ѝ или какво може да се е случило с нея.

Тамара и Чиърко също не можеха да му дадат много за евентуална връзка между Стейси Розали и Андреа Паризи. Според Хънт фактът, че Стейси бе живяла в приемно семейство, обясняваше защо полицията не бе успяла да издири най-близките ѝ роднини. Възможното съществуване на брат ѝ също би могло да бъде полезно сведение, което да изтъргува с Джул, обаче нито един от тези свързани с Розали факти не го доближаваха до Андреа.

Хънт си спомни, че все още не се е свързал с Мики Дейд, който в момента не отговаряше на мобилния си телефон. Не му се бе и обаждал, което не го изненадваше, понеже Мики обикновено бе най-ненадеждният член на екипа му. Вероятно не бе успял днес да се добере до дома на семейство Маниън преди мръкнало.

Хънт му остави съобщение, в което го питаше дали все още е на смяна и може ли да провери един тайландски ресторант на Оушън авеню, където вероятно преди е работила сервитьорка на име Стейси Розали. Знаеше, че ако тази следа изобщо се окаже гореща, Джул ще намери начин да изпрати някой официален служител да се заеме с нея, така че работата на Мики щеше да бъде малко излишна.

Само че Хънт не можа да се сети какво друго да възложи на таксиметровия шофьор, преди най-сетне да пристигне първата патрулна кола. Всъщност беше събудил Джул съвсем неотдавна — най-много преди двайсетина минути. Посрещна полицейската кола на входа на гаража и я поведе надолу. Полицаяте го накараха да премести собствената си кола, докато ограждаха миатата с жълта лента. Смятаха, че колата вероятно е местопрестъпление, което сигурно си беше така.

Джул пристигна — без Шию и без никакви коментари — осем или десет минути след това. На път беше специален екип следователи, който да огледа колата, преди да я откарат в центъра на града. Джул беше сигурен, че ако има нещо в колата или по нея, те ще го намерят. По това време на нощта не им трябваха хора, които да удържат тълпата, затова Джул освободи униформените полицаи. След като те си заминаха, той се отпусна върху капака на семейната им кола, с която беше дошъл, и попита:

— Е, какво мислиш за всичко това?

Хънт му поднесе измисления си сценарий.

— Значи смяташ, че някой я е отвлякъл оттук?

— Така предполагам. Имат видеокамери, които снимат асансьорите и показват картината във фойето, така че можем да се уверим, щом успеем да се доберем до тях. Само че няма начин изобщо да се е качвала в кабинета си. Все някой щеше да я види.

— Ами ако просто е паркирала, а след това е излязла навън обратно през гаража? И после е изчезнала.

— Да, има и такава слаба вероятност — призна Хънт. — Но защо да го прави?

— Може след като е излязла от дома си, да е научила нещо или да е разговаряла с някого и да е решила да изчезне.

— Значи иска да изчезне, обаче тутакси зарязва най-добрия начин да се измъкне от града? А освен това не е теглила пари от банкомат и не е използвала кредитните си карти. — Хънт поклати глава. — Има само два начина да е изчезнала, Дев. Или някой я е отвлякъл, или просто я е взел и я е откарал.

— Не казвам, че съм съгласен с теб, но все стигаме до въпроса защо. Ако някой е искал да я убие, вече я е убил. Ако е отвличане, защо не искат откуп? Ти твърдиш, че някой просто я е отвлякъл, но защо... Защото са искали да я погледат ли? Признай, че най-логичното нещо е тя да е избягала или да се е самоубила. И ако можеш да ми изтъкнеш по-добра причина да го направи, освен това, че е убила Палмър и Стейси, много бих искал да я чуя.

Хънт се поколеба, но вече бе въвлякъл Джул достатъчно дълбоко в цялата тази работа. Трябваше да му каже за Пиърсъл и за АСКЗ. Да върви по дяволите поверителността между клиент и адвокат. Само че преди да успее да започне, пристигна специалният екип и ги прекъсна. Хънт поднови разказа си, а докато приключи, следователите вече бяха проверили колата отвън за отпечатьци и я бяха изтеглили на буксир в гаража, за да огледат по-подробно вътрешността, да проверят за кръв и за барутен прах.

Джул крачеше напред-назад — явно фактите за надзирателите в затворите му бяха направили впечатление.

— Значи искаш да кажеш, че в понеделник Палмър вече е бил изготвил тази заповед за поставяне под федерален контрол на цялата система на затворите? Говорих със секретарката му и тя изобщо не ми спомена за такова нещо.

— Ти попита ли я?

— Попитах я дали знае за някой, който би имал причина да убие съдията.

— Може би не е гледала на заповедта в тази светлина. Може би е смятала, че това е поредната хартийка сред хилядите други, които е печатала до този момент. Чисто и просто съдебна процедура.

— А ти как научи за това?

— По-важно е дали е истина. Сигурен съм, че ще провериш, но искам да ти спестя време — истина е.

— И Джим Пайн е надушил за това и е изпратил някого, някой освободен под гаранция, за да бъде сигурен, че заповедта няма да бъде подписана? Това ли е теорията ти?

Хънт кимна.

— Ами момичето? Стейси? Значи просто е било лош късмет, че се е случила там точно в този момент? Това не ми се нрави особено.

— На мен също. Но мога да се сетя поне за десет обяснения.

— Обаче бас ловя, че всички те са някаква вариация на темата лош късмет или съвпадение. — Недоволен, Джул разсеяно разтриваше източника на болка в рамото си. — Но да оставим това за момент и да се върнем на Паризи. Да кажем, че след убийството на съдията тя е имала чувството, че Пайн най-вероятно стои зад всичко това. И какво? Да не искаш да кажеш, че е отишла при него и го е попитала? Само ако е била пълна глупачка, а доколкото знам, не е така.

— А какво ще кажеш да е споменала за това пред Пиърсъл само колкото да пусне идеята, а той да е позволил до ушите на Пайн да стигне достатъчно?

— Направи това преди, когато ти казах, че преувеличаваш. И все още го правиш.

— Не смятам, че е преувеличено да виждаш някаква връзка между профсъюза и Паризи, Дев. Тя е работила за тях. Съдията ги е погнал. Моментът е съвсем подходящ. И всичко се намества идеално.

— Стейси Розали не се намесва.

— Лош късмет, пак ти казвам. Или — знам, че не ти харесва — съвпадение.

— Не, имам по-добро предположение. Какво ще кажеш за това? — попита Джул и вдигна показалец. — Първо, Стейси има картичката на Паризи. — Посочи към миатата и вдигна още един пръст: — Второ, кола, която изглежда точно като тази тук, е била на улицата пред дома на съдията по времето, когато е бил застрелян. Трето, независимо какво смяташ, убийството на съдията и на Стейси изобщо не е извършено професионално. Имаме един пропуск и нито едно попадение в главата. Не е професионалист. Четвърто, както сам признаваш, Паризи може би е ревнива жена, поне донякъде склонна към насилие — плесницата? — и има колекция от пистолети. Освен това, може би точно този ден се е убедила, противно на онова, което си е мислела през предишните шест месеца, че няма да може да се

премести на осем хиляди километра от мъжа, когото все още обича и с когото е принудена да се среща непрекъснато по работа. И накрая, в същия този ден, понеделник, тя отива на обяд, среща съдията, и се досеща, че малката сладурана, която му сервира, е момичето, което той чука вместо нея! Не мислиш ли, че това може малко да я разстрои? — Джул отново бе започнал да крачи и се бе поразгорещил. — По дяволите, Уайът, колкото повече мисля за това, толкова по-вероятно ми се струва тя да е извършила убийствата. И след това просто да е изчезнала.

Хънт се бе облегнал на колата на Джул и мълчеше. Трябваше да признае, че словото беше впечатляващо. Всички теории и цялата тревога на Пиърсъл по повод на профсъюза и цялата последователност от събития, принудили съдията да започне да подготвя заповедта, не притежаваха непосредствеността и разпалеността на речта на Джул. Единствената причина Хънт да не иска да я приеме беше, че не искаше или не можеше да го понесе, не беше сигурен кое от двете.

— Знаеш ли какво щях да направя аз след това? — застана пред него Джул. — Щях да се опитам да се стегна, да продължа да работя и да водя нормален живот. Обаче още първата нощ толкова се напивам, че припадам. А на следващия ден съм толкова разсеян и объркан, че тръгвам на среща, но се озовавам на паркинга в службата си, без изобщо да се замисля накъде съм тръгнал или какво възнамерявам да правя. Тогава осъзнавам, че положението е безнадеждно. Че няма да се справя. Че ще ме пипнат, ще ме арестуват, ще ме осъдят и ще прекарам по-голямата, ако не и цялата останала част от живота си в затвора — знам това много по-добре от всеки друг, който не е бил вътре, защото работя за хората, които пазят затворниците.

— Смяташ, че тя се е самоубила.

Отривисто кимване.

— Смятам, че е излязла оттук на собствените си крака, отишла е на моста Голдън Гейт вече по мръкнало и се е хвърлила оттам. Това се е случило, Уайът, или нещо много подобно, и аз наистина ти съчувствам, ако е станало така. А сега дали ще проверя охранителните камери в сградата утре сутринта? Дали ще разговарям с господин Пайн и после ще поговоря пак с Джанет Палмър, а може би дори ще проявя интерес как така господин Мауъри е успял да се измъкне от строго охраняван затвор и какво може да е направил или да прави в момента в

часовете на безценната си свобода? Можеш да си сигурен, че ще го направя. Всяко едно от тези неща. Но докато не намеря и най-малкото истинско доказателство, което свързва някой в профсъюза или където и да е другаде с тези убийства, ще се придържам към онова, което ми се струва най-смислено и ще изключа съвпаденията и лошия късмет. А това нещо е Андреа Паризи. Адски се надявам да намеря някакви доказателства в подкрепа на която и да е от двете теории. Не ме интересува коя. Просто искам доказателство. — Накрая Джул се опита да се усмихне. — А дотогава смятам да се прибера у дома и да се опитам да открадна малко сън тази нощ, докато все още имам време. Защо и ти не опиташ същото?

— Ще си помисля — отговори Хънт.

Казаха си лека нощ, всеки се качи в колата си и подкара през паркинга към рампата. Горее Хънт присветна с фарове и натисна кратко клаксона, след това излезе от купъра си и притича до прозореца на Джул.

— Нека те попитам едно последно нещо.

— Добре, защо не? И бездруго ще го направиш.

— Знам, че си си издействал заповед да провериш телефона на Паризи и че ще го направиш утре или в понеделник. Но знам, че имаш и човек в Ес Ви Си и в „Сингюлар“, и във всеки мобилен оператор в света, на когото можеш да се обадиш още сега. Виждал съм те да го правиш. Ще отнеме само пет минути.

— Майтапиш се. — Раменете на Джул се надигнаха в беззвучен смях и той погледна часовника си. — Един и половина през нощта е. — Обаче молбата не бе съвсем неоснователна, затова той неохотно въздъхна, дръпна ръчната и извади телефона си. — Какво искаш да разбереш?

Хънт имаше номерата на мобилния и на домашния телефон на Андреа и искаше да провери входящите и изходящите обаждания и от двата телефона от вторник на обяд нататък. Само това. Оказа се, че Джул толкова често прави такива проверки, че знае номера наизуст. Когато се свърза, каза на Антоан, че нужният документ — заповедта за проверка на телефонните разговори — е подписан от съдията и вече е изпратен, но били на голям зор във връзка с едно убийство. Въпросът бил на живот и смърт и информацията им трябвала веднага.

Отне малко повече от пет минути, както бе допуснал Хънт. Андреа Паризи не бе звънила и не бе получавала никакви обаждания на мобилния си телефон от обяд във вторник. Беше регистрирано едно обаждане в дома ѝ в същия ден в 2:48. Обаждането бе направено от платен телефон във фоайето на хотел „Сейнт Франсис“, на около шест преки от мястото, където се намираха в момента, и бе продължило четирийсет и две секунди.

Когато затвори, Джул не изглеждаше особено впечатлен от новата информация.

— Може да е бил всеки, Уайът. По дяволите, само четирийсет и две секунди, може да е било грешка.

Хънт бе почти съгласен с него. Може да е бил всеки. Само дете Хънт не смяташе, че е бил просто който и да е. Той предпочиташе да смята, че обаждането е от човека, който в крайна сметка се бе срещнал с Андреа на паркинга на фирмата, след като ѝ бе казал да се видят в кантората ѝ. Нещо повече, според Хънт много по-важно бе това, че съществуването на такъв разговор до голяма степен опровергаваше мнението на Джул за последните часове на Андреа.

Тя не е била толкова обърквана и разстроена, че без да се замисля повече или по-малко автоматично е отишла с колата до работата си и след това е осъзнала колко безсмислен е станал животът ѝ. Не, тя е провела кратък делови разговор, който е променил непосредствените ѝ планове. Беше дреболия, наистина, но това означаваше, че Джул не е прав за всяко нещо.

Логично или не, Джул може би изобщо не беше прав. А това на свой ред означаваше, логично или не, че може би е прав Хънт.

След армията, после в Службата за закрила на детето и после като частен детектив Хънт бе стигнал до заключението, че във всяко нещо има някаква шега. Колкото гротескно, потискащо, ужасяващо или просто ужасно, глупаво, продажно или подкупно да беше дадено положение, ако имаше нещо, в което се съдържаше искрица хумор — мамка му, извади го на преден план! Все някой ще се засмее. Мъртви бебета, жестоко отношение към животни, СПИН и всякакви разновидности на предавани по полов път болести, лекарски грешки, полови разстройства, убийства и самоубийства, изневери, случайни физически увреждания, отрязани крайници — във всичко имаше по нещо смешно.

И ето че тази сутрин Уес Фаръл изрови днешното бижу за този стар и комичен стълб на обществото, федералния съдия. Всички просто се бяха събрали и седяха в кабинета му на горния етаж, преди долу официално да започне работния ден, и Фаръл попита просто ей така дали някой знае каква е разликата между федерален съдия и Ку-Клукс-Клан. Пред празните и изтощени погледи на всички той най-сетне обяви:

— Никой ли не знае? Добре. ККК носят бели наметки и плашат до смърт чернокожите.

В стаята имаше петима души — Хънт, Тамара, Чиърко, Ейми Ву и Джейсън Брант — но всички просто се усмигнаха. Моментът не беше особено весел, понеже Андреа все още бе в неизвестност според Хънт, а Джул пък смяташе, че тя е най-вероятната заподозряна за убийството на Палмър и на Розали. Както и че след това най-вероятно се е самоубила.

Само че това не възпря Брант да даде напевно своя принос:

— Значи този психиатър се появява на Райските порти адски ядосан, защото е млад и в отлично здраве и точно затова не би трябвало да пукне толкова скоро. Просто не е честно. Свети Петър му се извинява, обаче не му изтъква никаква сериозна причина — трябвало да го приберат по-рано, отколкото възнамерявали отначало. А

психиатърът казва: „Искаш да кажеш, че си прекратил прекрасния ми живот на земята без всякаква причина? Но защо го направи? Просто защото можеш?“. А свети Петър се оглежда на двете страни, навежда се към него и прошепва: „Господ е виновен. Мисли се за федерален съдия“.

Хънт беше съвсем буден, въпреки че бе спал само пет часа. Отдаде дължимото на момента, но то не беше много, след това огледа стаята, където се намираха партньорите му, и каза:

— Може би няма да е зле да поговорим какво сме свършили всички снощи и да видим докъде ще стигнем.

Но когато започнаха да си припомнят всеки своите разговори, стана ясно, че предишното бърборене напосоки отговаря в много по-голяма степен на дълбоката промяна във всеобщото настроение. Вече беше петък сутринта, а Андреа я нямаше от сряда следобед — ден и половина. Четирийсет и два часа. Всички бяха прочели статията на първа страница на „Кроникъл“ тази сутрин. Сега целият свят търсеше Андреа, фотогеничната телевизионна знаменитост.

А тримата адвокати ги очакваше и бремето на ежедневната им юридическа работа. Тамара и Чиърко явно все още бяха готови да получат инструкции и да хукнат да ги изпълняват — каквото и да им заръчаше Хънт — само че Мери Махоуни не им бе помогнала да се приближат нито крачка повече до Андреа Паризи. Най-сетне Тамара бе човекът, който го произнесе на глас:

— Вече започвам да вярвам, че тя е мъртва, Уайът.

От всички страни закимаха мрачно.

— Може би на този етап няма значение — предположи Брант, — но като че ли най-доброто, което можем да направим, е отново да опитаме да се свържем със службата за изчезнали лица. Да им разкажем всичко, което знаем, и да видим те докъде ще успеят да стигнат.

— Те няма да успеят да я намерят, щом Джул не може — каза Хънт. — Той я превърна в главната заподозряна за тези убийства. Впрегнал е много хора да работят за издирването ѝ, повярвайте ми.

Фаръл, който седеше почти на ръба на дивана с наведена глава, сега я вдигна.

— Това телефонно обаждане до дома ѝ — каза той. — Доколкото знаем, това е последният път, когато някой е говорил с нея, така ли?

Хънт потвърди.

— Значи знаеш със сигурност — открил си го снощи? — че не е използвала мобилния си телефон от сряда?

— Точно така.

Фаръл изпусна тежка въздишка:

— В такъв случай ми се струва, че независимо дали тя бяга, или е мъртва, няма следа, по която да тръгнем. Никой от нас не е открил нищо, което да ни поведе нанякъде, нали?

Отново мълчаливо и мрачно съгласие.

Което Хънт все още не бе готов да приеме.

— Добре, самият аз съм доста обезкуражен. Но нека да поговорим малко за идеята на Джул, че Андреа или бяга, или се е самоубила. Някой друг освен мен забелязва ли трагичната грешка в аргументите му?

— Той допуска, че Андреа е извършила двойно убийство — обади се Ву.

Хънт се обърна към нея с грейнало лице.

— Точно така. Знаем, че ти, Уес, Тамара и Крейг не познавахте Андреа достатъчно добре, но Ейми и Джейсън я познаваха, а аз самият я опознавах все по-добре. Точно затова няма начин да приема, че тя е способна да убие когото и да било.

— Нито пък аз — каза Брант. — Двамата с Ейми я познаваме още от юридическия факултет и съм съгласен с теб. Просто не мога да си го представя.

— Добре — каза Хънт. — Тогава можем да елиминираме факта, че тя е напуснала паркинга по своя воля. Всъщност е станало така: тя се е срещнала с някого, вероятно с човека, който ѝ се е обадил от хотел „Сейнт Франсис“ и или я е убедил да тръгне с него, или направо я е отвлякъл.

— Човек, когото е познавала — отбеляза Брант.

— Най-вероятно. Така, ето с какво разполагаме — обобщи Хънт. — И все още вярвам, че сме по-напред от полицията.

— Да, обаче, Уайът? — Брант явно бе получил някакъв сигнал от групата, която го бе направила свой говорител. Той прочисти гърлото си и каза: — Както и да се е случило, нея я няма вече две нощи. Опитвам се да си представя някакъв сценарий, където това се вписва, дори и точно както го описахме, и според който тя все още е жива.

Никак не ми се иска да го признавам, обаче просто не мога да намеря такъв.

Хънт огледа своя екип, взря се във всеки чифт очи в стаята. В очите на Ву видя сълзи. Крейг и Тамара се държаха за ръце. Той не забеляза искрица надежда и осъзна, че всички тези умни хора бяха стигнали до едно неизбежно заключение.

Тамара, Хънт и Крейг се сбoguваха с Ву, Брант и Фаръл в сградата „Фрийман“. Изминаха няколко пресечки до седалището на клуба на Хънт предимно в мълчание и изкачиха стълбите. Вътре Тамара се настани зад бюрото си, Хънт застана до предния прозорец и се загледа към Грант авеню, а Чиърко се зае да прави кафе.

Тамара натисна високоговорителя на телефона и така узнаха, че имат седем съобщения.

— Седем? Нов рекорд — възкликна Чиърко. — Много подходящ момент.

Уайът намусен се извърна от прозореца и се приближи до телефона със скръстени ръце.

Бийп. Вчера, 6:18 следобед. „Уайът, Бил Фрейзиър е.“ Това беше лекарят, който искаше да проучи новото гадже на майка си. „Обаждам се просто да проверя дали има някакъв напредък. Спомена, че може би ще разполагаш с нещо до утре, а нещата между двете влюбени птички се нажежават твърде бързо. Не искам мама да направи нещо глупаво, например да му пристане, преди да имам възможност да я спра. Извинявай, че те притискам, но ако разполагаш с нещо, бих искал да го узная, преди да е станало късно. Благодаря.“

Бийп. Вчера, 7:04 вечерта. „Здрасти, Уайът, там ли си? Вдигни, ако можеш. Къде си, човече? Мобилният ти изключен ли е? Обажда се Питър Бакнър.“ Това беше адвокатът, който ръководеше снемането на показанията в кантората на Макклеланд в сряда. „Добре. Имаме проблем с Джереми Хартър. Не се появи да даде показания днес следобед и не отговаря...“

Хънт се пресегна и натисна копчето, за да спре звука. Обърна се към Чиърко.

— Разнесе ли вчера всички призовки?

— Четири.

— А така! — поклати глава Хънт. — Кога ще се гледа делото?

— Във вторник.

— Мамка му.

Хънт отново натисна копчето, изслуша съобщението на Питър Бакнър докрай, а след това се разнесе чуруликащото гласче на жена, която се представи като Мелани и обяви, че Хънт е попаднал в предварителната селекция за получаването на платинен...

Тамара натисна копчето за превъртане.

— Никога не съм си падала по такива обаждания — обяви тя.

Бийп. 9:19 вечерта. „Господин Хънт, казвам се Ефраим Голдман и съм главен съдружник в «Манхайм Шелби». Препоръча ви Джеф Чилкът от...“

Хънт пропусна остатъка от това съобщение.

— По-късно — поясни той.

Всички заедно изслушаха следващите три съобщения, като Тамара си водеше бележки. Всяко съобщение беше свързано с нова или настояща тяхна служебна задача, но нито едно не бе свързано с Андреа Паризи. Хънт се настани на стола до вратата и се опита да се съсредоточи. Знаеше, че трябва да се погрижи за бизнеса си, само че внезапно това задължение не му се стори неотложно. Започваше да си дава сметка, че бизнесът му се разраства толкова бързо, че скоро ще се наложи да наеме още хора, каквито за щастие имаше в изобилие — ченгета, търсеци допълнителна работа, и дори полицейски инспектори, които нямаха нищо против да припечелят по нещо отгоре. Но в момента нямаше време дори да проведе интервюта, камо ли да наеме някого.

— Знаеш ли къде е Мики днес? — попита той Тамара.

— Мисля, че е с таксито. Само че не мога да се свържа с него по мобилния. Опитах тази сутрин.

— Знам. Аз пък опитах снощи. Смяташ ли, че има начин да го убедим да не го изключва, за да можем да се свързваме с него?

— Съмнявам се — усмихна се Тамара.

— Е, ако се обади, кажи му да ми звънне. И знаеш ли какво, наистина е така. Трудно е да си намериш добри помощници.

— За щастие ти имаш нас — обади се Чиърко.

Хънт кимна:

— Да, за щастие. Обаче само вие двамата не сте достатъчни.

— Какво искаш да направим? — попита Тамара.

С план, който беше всичко друго, но не и сигурен, Хънт приближаваше сградата на Пиърсъл, от която си бе тръгнал осем часа преди това. Знаеше само, че Андреа Паризи е най-важната му задача в момента, бизнесът да върви по дяволите. Каза на Тамара и на Крейг, че трябва по някакъв начин да се оправят с обажданията и да отклонят новите. Да проявят инициатива. Да измислят страхотни извинения. Да намерят начин да се оправят с кашата. Нали затова им плащаше такива заплати. Ако изгубят някой клиент, няма значение. Той щял да поеме отговорността. Освен това им нареди да бъдат готови до десет секунди да зарежат каквото и да било, ако му потрябват във връзка с Андреа.

Служителите му може би наистина вярваха, че тя е мъртва — всъщност Хънт забеляза съжалението им, задето самият той не е способен да приеме тази истина — само че не възнамеряваше да допуска, че нея я няма, докато не бъде принуден да го направи. Щеше да му е много по-трудно, отколкото би било, ако всички останали също вярваха.

За разлика от предишната вечер днес Монтгомъри беше претъпкана. Обичайните доставчици и натовареното улично движение се точеха покрай няколко полицейски автомобили и микробусите на няколко местни и на една-две национални телевизии. Тълпа зяпачи се стичаше и оттичаше край телевизионните екипи.

Хънт донякъде се изненада — още нямаше девет — но забеляза Спенсър Феърчайлд и Ричард Томбо край микробуса на телевизия „Трайъл“ да пият кафе от стиропорени чашки, затова си проправи път през тълпата към тях. Томбо го видя и му махна да влезе в периметъра, ограден от техните камери, прожектори и кабели.

— Защо е всичко това? — попита Хънт. — Нещо ново за Андреа?

— Не се е появила, ако това питаш — отвърна Томбо. — Но изведнъж тя се оказа в центъра на събитията. Научи ли, че са открили колата ѝ в гаража тук?

— Аз я открих, Рич.

— Сериозно?

— Не ми е до шегги. Намерих колата снощи.

Спенсър Феърчайлд не пропусна възможността:

— Искаш ли да те покажем по телевизията, Уайът?

На Хънт може и да не му бе до шеги, но все още бе способен да се смее, което и направи:

— Колкото искам да ми правят кореново лечение на зъбите. Но какво е толкова важно във връзка с колата, та всички сте накацали като мухи на мед? Да не би от лабораторията да са открили нещо?

— Не сме чули за подобно нещо — отговори Феърчайлд. — А камерите са тук във връзка с нов обрат на делото на Донолан. Различна гледна точка за кадрите от тази в Съдебната палата. Разчупваме монотонността.

Хънт изви глава и се загледа в оживената дейност.

— Я ми помогни, Спенсър. Какво общо има Донолан с Андреа на този етап?

Феърчайлд явно се зачуди дали Хънт не го занася.

— Андреа е Донолан. Красивата коментаторка изчезва по средата на процеса? Дори по сценарий не би могло да се нагласи толкова добре. А сега поради внезапното ѝ изчезване, случаят със съдия Палмър също се примеси с този на Донолан. Дори в този конкретен момент, Уайът, това е водещата новина в страната. Длъжен съм да го призная на Андреа — дори да не е планирала всичко това...

— За какво говориш? — Хънт с изненада долови гняв в гласа си. — Тя не е... никой не е планирал нищо.

— Знам, че това е твоята версия — с нескрито снизхождение отговори Феърчайлд. — Фаръл ми каза същото снощи. Но според мен е интересно, че ти си едновременно последният човек, видял Андреа в сряда, и човекът, който е намерил колата ѝ. Какво те накара да избереш точно това място в целия град, за да я потърсиш? Питам се дали не е станало така, защото си карал след нея, а после си я отвел в укритието, където се спотайва в момента.

— Ей, по-спокойно, Спенс — побърза да се намеси Томбо.

Само че продуцентът не престана:

— Стига, Рич. Андреа не за пръв път се хваща с някого, за да даде тласък на кариерата си. Първо аз, а сега може би Уайът... Двамата правят всички на глупаци и сигурно го намират за много забавно. — Той се извърна. — Какво ще кажеш за това, Хънт? Така ли е? Или не е? Някакъв коментар?

— Да, ето ти един коментар — отвърна Хънт. — Ти си жалък.

Всяка фибра от тялото му копнееше да се нахвърли върху Феърчайлд и да го повали на земята, но той съумя да се обърне и да се тръгне.

Феърчайлд направи няколко крачки подире му.

— Като я видиш, ѝ кажи, че вече е стигнала твърде далеч. Няма връщане назад! Никога повече няма да работи в телевизията!

Почти заслепен от гняв, Хънт мина през вратите на фоайето и го прекоси към асансьорите. След няколко секунди вратите на асансьора щяха да се отворят на четиринаisetия етаж, а той все още нямаше съвсем ясна съзнателна представа какво точно го бе довело тук. Беше нещо повече от необходимостта да избяга от налудничавите обвинения на Феърчайлд — беше тръгнал насам още преди да види камерите навън. Бореше се с логиката на онова, което смяташе, че знае за Андреа, и онова, което би могъл да приеме, което чувстваше. Защото ако тя беше мъртва, както всички вече се бояха, Хънт въпреки това усещаше, че носи някаква неясна отговорност.

Разбира се, не за смъртта ѝ, а за последните часове от живота ѝ, когато доброволно се бе нагърбил с ролята на неин закрилник. И любовник. За пръв път го прободеше чувство за вина, когато си даде сметка, че може би неволно се бе възползвал от уязвимостта ѝ, от крехката ѝ психика. Тогава не бе погледнал на нещата от тази гледна точка. Обаче не искаше да се заблуждава — в крайна сметка това можеше да се окаже истинското положение. От тази мисъл стомахът му се сви.

А след като той си бе тръгнал от дома ѝ, някой я бе отвлъкъл и ужасно ѝ бе навредил.

Не вярваше, както твърдеше Джул, че Андреа е убила Палмър и Розали и след това е посегнала на собствения си живот.

Не вярваше, както смяташе Феърчайлд, че тя е планирала собственото си изчезване, за да спечели популярност и да се превърне в знаменитост.

Хънт вярваше, че знае какво се е случило със сигурност, която бе направо смайваща. И тази сигурност — която за пръв път бе разцъфнала сега, когато всички освен него бяха изоставили надеждата

Андреа да е жива — пренареждаше вътрешния му пейзаж в нещо, от което той смяташе, че отдавна се е отказал, а сега разпознаваше едновременно като познато и ужасно плашещо.

Гневът, който буквално го бе заслепил долу, не се дължеше на бръщолевенето на тъпоумници като Спенсър Феърчайлд. Само че тези ирационални глупости бяха отприщили накъде дълбоко в него последната преграда пред дълбокия и упорит гняв, който през последните четири-пет години смяташе, че е успял да овладее.

Гняв, който управляваше живота му чрез усещането, че е изоставен, още от времето, когато бе живял в поредица от приемни семейства, докато най-накрая не се установи при семейство Хънт. Гняв, който бе управлявал работата му във вътрешния отдел на армията в Ирак, след това го бе съпровождал по време на работата му с децата и накрая се бе превърнал в гняв към света изобщо, задето е бил изоставен, когато Софи и тяхното неродено дете му бяха отнети. Гняв, насочен към най-различни неща — към бюрокрацията, към подкупността, към некомпетентността и явната непочтеност на хора като Уилсън Мейхю. Гняв, който за малко да го съсипе със силата и интензивността си. Ден след ден, нощ след нощ, неукротим и страховит гняв. Защото светът като че ли обещаваше толкова много неща. А тези обещания толкова често се оказваха лъжа.

А после, след като бе започнал собствен бизнес и известно време бе работил като частен детектив, гневът му постепенно започна да се уталожва. Сега работата му беше просто работа, а не обсебващо призвание. Уайът Хънт четеше, спортуваше, свиреше музиката си, удовлетворяваше изискванията на клиентите си. Вече нямаше да подхранва гнева си със своя всепоглъщащ стремеж да бъде безукорен, да постъпва винаги правилно, да бъде грижовен, да обича. Неизбежните провали — а той вече вярваше, че да се провалиш поне отчасти почти винаги е предрешено — му се бяха отразили твърде тежко. Вече не искаше да живее така и беше доволен. Да стои донякъде настрани, може би, да не се замесва прекалено надълбоко. Но да бъде доволен и спокоен.

А ето че сега внезапно някой бе дръпнал шалтера и това вътрешно спокойствие и задоволство бе изчезнало. Точно затова се бе почувствал толкова объркан в кабинета на Фаръл, толкова разсеян по време на идването си насам, толкова неспособен да извика в сърцето

си скръб при мисълта за евентуалната смърт на Андреа. Всъщност не беше истински тъжен, объркан или без посока. С някаква ужасяваща радост той си даде сметка, че в момента изпитва чиста ярост — яростен копнеж за справедливост, който почти го бе унищожил преди, но освен това бе придал на живота му пълнота, моменти на истинска радост и смисъл.

Ако някой бе убил Андреа Паризи, ако бе променил тъканта на живота му толкова съществено, той щеше да му въздаде справедливост — който и да бе. Нищо друго нямаше значение. Щеше да се възползва от цялата помощ, до която успееше да се добере, но нямаше да се откаже, дори ако се наложи да го направи сам.

Вратата на асансьора се отвори и той се запъти към първото бюро отляво, където млада жена престана да трака по клавиатурата и вдигна поглед към него.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя.

— Бих искал да разговарям с Карла Шапиро — каза той.

— Не, няма никакви доказателства — каза Джул.

Намираще се в кабинета на Лание и бе седнал неудобно приведен напред заради превръзката през врата си. Шию както винаги стоеше на крачка от затворената врата в напрегнато внимание. Стаята беше малка и в нея имаше огромно писалище. Имаше три прозореца — два бяха на стената зад Джул и един на стената зад Шию. Нито един от тях не бе отворен към сутрешното слънце в истинския свят. Точно зад прозореца на Шию, сякаш на милион километри оттук, Джул виждаше четирима от колегите си инспектори от отдела да се майтапят с нещо и да се смеят.

Когато погледът му се върна в стаята, Лание не се смееше:

— Няма доказателства? — повтори и попита той едновременно.

Джул погледна към Шию — никаква помощ.

— Може би ако доведем госпожа Левин, съседката на семейство Палмър, да погледне колата на Паризи, тя би я разпознала.

Лание изсумтя, облегна се назад в стола си и го наклони назад, докато не се облегна на стената зад гърба си.

— Може би би я разпознала, значи!

Джул сви рамене:

— Разполагаме само с връзки между фактите, Марсел. С шест или седем такива връзки, които взети заедно са доста убедителни, ако питаш мен и Шию, което ти направи.

— Нямаме други заподозрени, сър — отбеляза Шию.

— Един съвет от мен, синко — каза Лание. — Това е нещо, което не бива да споменаваш на глас пред човек, който ти пише служебната характеристика. — След това се обърна към Джул. — Но Паризи?

Джул отново сви рамене.

— Не си го измислям, Марсел. Според мен тя го е извършила, опитала се е да блъфира и да се измъкне, издържала е ден-два, докато вината, съжалението или каквото и там изпитваш в такива случаи са я накарали да се самоубие.

— Аз не изпитвам нищо.

— Аз също не изпитвам нищо. Нямам чувства. Усецам обаче рамото си.

— Не иска да пие ибупрофен — вметна Шию.

— Вземах десет дни. Не само не проработи, но ме заболя и стомахът.

— Ще ви кажа от какво мен ме боли стомахът — намеси се Лание. — Заболява ме, когато си помисля, че трябва да изляза пред озверелите журналисти и да им съобщя, че случаят с федералния съдия Джордж Палмър — нали ясно казах федерален съдия? — четвъртият убит федерален съдия в цялата история на Съединените щати...

— Наистина ли е така? Само четвъртия? — зачуди се Шию.

Лание си позволи един бърз заговорнически поглед към Джул, който казваше „Знам, че мразиш този тип“.

— Така е. Значи трябва да кажа на онези хиени, че сме разрешили случая само за три дни. Убиецът е Андреа Паризи. Обаче ще трябва да приемат казаното от мен на честна дума, понеже не разполагаме с никакви доказателства. Как смяташ, Дев? Дали ще се хванат?

Джул се намуси. Лание имаше право, а Джул бе направо смазан след последните две безсънни ноци.

— Какво искаш да направим, Марсел? Мога да отида до къщата на Паризи, да намеря в мивката някакъв косъм или нещо подобно, да го подхвърля в къщата на съдията...

— Не можем да... — подхвана Шию.

Джул махна с ръка и направи гримаса при усилието:

— Майтапя се, Шию. Престани.

— Шегата настрана — каза Лание, — но вече си имаме проблеми и никой не трябва да се отпуска, особено ти, Дев. Каквото и доказателство да намерим, трябва да е абсолютно непоклатимо.

Очите на Джул потъмняха и той метна обвинителен поглед към партньора си.

— Какво означава това, по дяволите?

Лание се отблъсна от стената, плъзна стола на колелца напред към бюрото и сложи ръце върху попивателната.

— Това означава, че някои влиятелни хора не са напълно убедени, че си бил основателно оправдан във връзка с онзи случай.

Престрелката с участието на полицаи, която бе коствала на Джул три месеца временно отстраняване от длъжност, започваше да се отразява на служебната му характеристика.

— Как да го кажа? Майната им!

Шию се произпъна още малко и стисна челюсти. Дори Лание сякаш се начумери. Ругатните бяха допустими между партньори, но заместник-началникът на инспекторите Ейб Глицки не ги допускаше в различните поделения под негово командване.

Имунизиран срещу подобна чувствителност, Джул не престана:

— Наистина го мисля, Марсел. Кои са те? Не, знам кои са. Може би трябва да...

— А може би не трябва, Дев. Може би не трябва да правиш нищо, ясно? И двамата знаем кои са и че грешат, и че ти си достоен да бъдеш обявен за полицай на годината. Ако искаш да знаеш моето мнение, надявам се да ти дадат наградата. И наистина имаш шансове да я получиш, стига да не казваш „майната му“ твърде често, когато Глицки е наблизо. Само че искам да стане ясно, че кметът и началникът на полицията се вслушват в мнението на тези хора. А това не само е най-големият случай в света, като не броим Донолан, разбира се, но успяхме да убедим ФБР да стоят настрана от него, защото не е политически. Така че случаят е само ваш, момчета, работете. Обаче моля ви се, не ми се явявайте без никакви доказателства. Ако го е направила Паризи, покажете ми нещо, което го

доказва. Или поне намерете нещо, което елиминира всяка друга възможност.

— Искаш да докажем, че обратното не е вярно? — попита Джул.
— Това може да се окаже хлъзгава територия.

— Не ми се прави на умник, Джул. Знаеш какво искам. Искам нещо повече. Ако е свързано с Паризи, добре. Но ако не греша, ние още дори не сме открили най-близките роднини на една от жертвите. Един критично настроен наблюдател би могъл да разтълкува това като липса на ентусиазъм в разследването. Ясно ли се изразих? — Той премести погледа си към Шию. — Наистина ли нямаш други заподозрени?

— На този етап не знам кои биха могли да бъдат, сър.

— Не знаеш. Но при всички тези неразбории с профсъюза на надзирателите? Няма ли никой, срещу когото съдията е издавал присъда? Може би момичето е имало и друго гадже? Нали правилно помня, че съпругата на съдията има сестра? Какво е правила тя в понеделник вечерта? Не знам почти нищо за този случай, обаче се сещам за поне пет въпроса, които все още не сте си задали.

— Задал съм си ги, Марсел — обади се Джул. — Задал съм си всеки проклет въпрос, който ти ни зададе току-що, а и още толкова, които ти не спомена. Освен това искам да те осведомя, че веднага отидохме в кабинета на съдията и прекарахме няколко часа в разговори със служителите му, от които научихме, че той е водил много дела, свързани с хора, които имат основание да му бъдат бесни. Не е само профсъюзът на надзирателите. И повярвай ми, те отекват в съзнанието ми всяка секунда. Освен това, може и да греша, но според мен добрата полицейска работа изисква да се проследи най-ясната следа.

Джул замълча, за да си поеме дъх.

Шию се намеси:

— А това, с цялото ми уважение, сър, изглежда е Паризи.

Лание вдигна ръка:

— Това го чух. Схванах посланието ви. Но обикновено ние обичаме онези малки връзки в така наречената верига от доказателства, които може да...

Джул бе чул достатъчно. Вече бе на крака и прекъсна шефа си:

— След като искаш да поразклатим още някои дървета, Марсел, ще го направим. Само че и там няма повече доказателства, отколкото в

случая с Парижи. Като че ли всъщност просто се опитваме да си спасим задниците.

Лание изригна безпомощността си върху тях:

— Има и по-лоши възможности — каза той. Направи знак към затворената врата на кабинета си с думите: — Дръжте ме в течение. Вратата ми винаги е отворена за вас.

Твърде големите кокалени рамки на очилата на Бетси Собо не заблудиха Хънт. С грозноватите очила, с чорлавата руса коса, със съвсем лекия грим и без никакво червило, младата сътрудничка в семейния отдел на кантората на Пиърсъл очевидно се опитваше да мине в професионалния си живот като невзрачна и дори като книжен пълх. Днес тя дори бе облечена с дрехи, които напомняха униформата на католическо училище — карирана пола, бяла блуза, черен чорапогашник и строги черни обувки. Добър опит, но според Хънт Собо можеше да се облече със зебло и да посипе косата си с пепел, и пак щеше да привлича пълни с възхищение погледи.

Тя се изправи, за да го посрещне и да се ръкува с него, след това отново седна зад бюрото си. Хънт седна срещу нея на сгъваемия стол — само за такъв бе останало място и кабинета ѝ, след като бе успяла някак да напъха библиотечката и картотеката си. Зад нея имаше прозорец, дълъг около метър и двайсет, с хубава гледка към центъра на града на изток. Хънт я помоли за позволение да запише разговора им и тя се съгласи.

— Снощи разговарях с един човек по този въпрос — каза тя. — С някаква жена. Адвокатка.

— Ейми Ву?

— Да, мисля, че така се представи. Май не ѝ помогнах много. Казах ѝ, че не знам за какво е искала да разговаря с мен Андреа.

— Но тя лично ви се обади, за да уреди срещата, така ли? Току-що разговарях със секретарката ѝ и разбрах, че не е звъняла тя.

— Да, Андреа ми се обади лично.

— За да ви помоли да ѝ отделите около половин час от времето си?

— Точно така. Само толкова. Аз се съгласих.

Хънт се приведе напред и каза:

— Според Карла Андреа ви се е обадила непосредствено след срещата си със съдия Палмър на обяд, нали? Затова си помислих, че може да е споменала пред вас нещо, за което все още не знаем.

— Не се сещам какво би могло да е това. Не би ли споменала за това, каквото и да е то, пред Гари — господин Пиърсъл — по време на срещата им?

— Възможно е — съгласи се Хънт, — но според мен не го е направила. Мисля, че е искала да разговаря с вас за нещо различно. Снощи говорих с господин Пиърсъл и явно основната тема, която са обсъждали двамата с Андреа, е била заповедта, която съдията е заплашвал, че ще подпише. Двамата с Андреа изобщо не са разговаряли за отпусканите от профсъюза помощи.

— Но аз изобщо не съм сигурна, че тя е искала да разговаря с мен за това. Просто така допуснах.

— Тя каза ли нещо конкретно, което да ви накара да допуснете подобно нещо?

— Не си спомням какво би могло да е. — Собо си пое дълбоко въздух, постави лактите си върху бюрото и облегна глава на пръстите на лявата си ръка. Затвори очи за момент, след това отново ги отвори. — Така. Каза, че Майк Юбанкс — той е партньорът, който оглавява нашия отдел — й казал да се обърне към мен. А ако я е насочил Майк, значи трябва да става дума за обезщетения.

— Много добре — каза Хънт.

— След това тя каза: „Човекът, когото срещнах на обяд...“. Но после замълча и обясни, че не разполага с много време, но били замесени големи играчи и тя не искала да се захваща, без да е напълно сигурна по отношение на правната страна на въпроса.

Хънт дълго остана неподвижен.

— И тази правна страна би трябвало да е свързана със семейното право, така ли? Спомена човек, когото е срещнала на обяд. Това ли бяха точните й думи?

— Така ми се струва. Почти съм сигурна. Да.

— Възможно ли е да го е видяла за пръв път, а не просто да са имали среща за обяд?

— Възможно е, да.

— Значи не става дума за съдията. — Това не беше въпрос. — Нека ви попитам, при цялата работа, която фирмата върши за профсъюза, друг път налагало ли ви се е да работите по проблеми, свързани с обезщетения?

— Аз лично ли? Не, в повечето случаи не. Аз обикновено работя върху борба за попечителство, върху ограничителни заповеди и други подобни. Има ужасно много разводи в семействата на тези нещастни надзиратели. Направо няма да повярвате.

— За какво е ставало дума тогава според вас? Какво е искала Андреа?

Собо се замисли за момент.

— Струва ми се, че щяхме да опитаме да вкараме бракоразводното обслужване в пакета услуги за членовете на профсъюза. Може би хонорарите на адвокатите или на брачните консултанти, за да не излизат парите от джобовете на тези момчета и на техните семейства. Мотивът щеше да бъде, че стресът на работното им място е основната причина за разпадането на браковете им. — Тя сви рамене. — Няколко пъти сме използвали успешно този аргумент — стресът на работното място е направо убийствен. Имам предвид почти буквално.

— Не се съмнявам — съгласи се Хънт. — А кои са били големите играчи, за които Андреа е споменала?

— Допускам, че някои застрахователни компании. Но е възможно да е ставало дума за някой от влиятелните политици, може би дори за губернатора, ако предстои въпросът да бъде поставен пред законодателната власт.

— Струва ли ви се смислено Андреа да е искала да се срещне с вас по този повод?

— Разбира се. Точно с това се занимаваме. Определено.

Съдия Оскар Томасино беше дежурният съдия, който издаваше заповедите за обиск днес, а с него щеше да бъде много по-лесно, отколкото с Марсел Лание. На Джул му бяха нужни само четирийсет и пет секунди, за да обясни на Негова Чест какво ще търсят двамата с Шию в дома на Паризи и защо обискът е наложителен, а съдията подписа заповедта още преди Шию да попълни клетвената декларация.

Двайсет минути по-късно двамата се намираха в къщата на Бейстрийт, пред колекцията от пистолети. Шкафът не беше заключен и Шию започна да вади оръжията едно по едно, да ги мирише и след това да ги поставя на масата отстрани. Всички пистолети бяха в

изправност, с непокътнати ударници. Повечето като че ли бяха почистени относително неотдавна, въпреки че се съхраняваха в затворен шкаф и това би могло да ги защити от прах в продължение на месеци и дори на години. Оръжията обаче миришеха на масло. Бяха общо девет. Седем бяха револвери от типа на използваните в Дивия Запад. Обаче когато Джул разгледа дулата на двата малки пистолета с голям калибър, веднага разбра, че те не са чистени, откакто с тях бе стреляно за последен път. И двата бяха дваисет и втори калибър. Накара Шию да прибере в пликчета малките пистолети, за да ги отнесат в лабораторията и да ги сравнят с гилзите, намерени в кабинета на съдия Палмър.

Почти сигурен, че е открил търсеното доказателство, Джул си позволи известна показност:

— Нали се радваме, че дойдохме тук, а, Шию? Изкушавам се да отнеса тези дребосъчета в лабораторията веднага и още до обяд да цъфна в кабинета на Марсел с резултатите.

— Може да не съвпадат с гилзите.

— Е, ще видим. Но трябва да ти кажа, че се чувствам късметлия.

Джул отново затвори шкафа, върна се бавно обратно в кухнята, след това прекоси дневната и се запъти към коридора, който водеше към спалните и към една баня, в която Джул влезе и запали осветлението.

— Какво търсим тук?

Джул се приближи към коша с дрехите за пране и отговори:

— Спомняш ли си онези записи, които онзи ден не искаше да гледаш? Предаването на телевизия „Трайъл“ от понеделник? — Порови в коша и извади оттам една лилава блуза, която се разпознаваше от пръв поглед. — Да ти изглежда позната? Според мен тя не се е преоблякла, след като са заснели предаването. Най-напред се е върнала на работа, нали така? След това според мен е отишла с колата си право в дома на съдията и го е застреляла, все още облечена с тази блуза. Така че да я дадем за изследване за барутен прах и кръв. На бас, че костюмът, с който е била облечена, все още виси в дрешника ѝ. А ако имаме късмет, там ще бъдат и обувките.

Джим Пайн работеше в Западен Сакраменто.

Харесваше му да е близо до сградите на административната власт, за да може да притиска лобистите и законодателите и да направлява действията на политическите комитети, които го обслужват. Контролирайки годишен приход в размер на повече от двайсет милиона долара, той бе най-големият дарител в политическия живот в Калифорния — много по-голям от втория и третия в списъка, съответно Калифорнийската асоциация на учителите и „Филип Морис“. На всички избори АСКЗ бе основната организация, даваща подкрепата си на двайсет до четирийсет законотворци в щата и на десетина кандидати за местни постове, да не говорим за губернатора, за заместник-губернатора, за министъра на вътрешните работи и за главния прокурор независимо от партийната им принадлежност. Пайн бе обединил политическите усилия на профсъюза на надзирателите в затворите с три от силните калифорнийски индиански племена и бе учредил Независим комитет на местните жители и на посланиците на мира, още една свръхсилна политическа организация, чийто офиси се намираха в Западен Сакраменто.

През годините под ръководството и насоките на Пайн АСКЗ и нейните поддръжници бяха лобирали за все по-строги закони и за повече и по-големи затвори, където да бъдат настанени затворниците, които нарушават тези закони. В хода на този процес Калифорният изправителен отдел, КИО, се разрасна от тринайсет на трийсет и един затвора и разполагаше с работен бюджет от почти пет милиарда долара. И макар двайсет и петте хиляди надзиратели в затворите в момента да получаваха годишна заплата в размер на петдесет и четири хиляди долара, съвсем не беше рядкост отделни надзиратели да печелят повече от сто хиляди долара и дори повече от часове извънреден труд и от обезщетения за болнични.

В момента обаче Пайн не се намираше в Западен Сакраменто, а в кабинета на главния партньор на адвокатите си, в „Пиърсъл“ в Сан Франциско. След убийството на съдия Палмър в понеделник той бе сметнал за нужно да бъде близо до разследването, в случай че някой от органите на властта има нужда да се свърже с него или да го разпита. Съзнаваше, че понякога бе имало открита враждебност между съдията и профсъюза, затова бе дошъл да изясни нещата. През последните няколко дни бе дал десетки интервюта на различни специално подбрани представители на медиите, които имаха едно и също

послание: в професионалния си живот Джордж Палмър и Джим Пайн може и да са били противници от време на време, но личните им отношения бяха прекрасни. Двамата присъстваха на едни и същи благотворителни мероприятия за набиране на средства и подкрепяха много еднакви политически кандидати. А днес Пайн щеше да присъства на погребението на Палмър видимо опечален.

Най-вече за да се убеди, че копелето наистина е мъртво.

Гари Пиърсъл също беше облечен в черно. В крайна сметка бе откраднал само няколко часа неспокоен сън и сега седеше на кожата диван срещу клиента си и пиеше третата си чаша еспreso.

След няколко минути щяха да потеглят заедно към катедралата „Сейнт Мери“. Пайн беше на шейсет и три години и облечен в деловия си костюм, изглеждаше както винаги с десет години по-млад. Беше висок метър и осемдесет и тежеше около сто и десет килограма, имаше здрав вид въпреки двайсетината килограма наднормено тегло, късо подстригана коса и румени бузи, каквито имат момчетата от хора или пияниците.

Но въпреки привидно бодрата си и енергична личност, Пайн не беше щастлив. На влизане репортерите долу буквално го нападнаха — всички се струпваха на улицата и дори във фойето заради новото развитие на нещата във връзка с Андреа Паризи. Отново бяха плъзнали слухове — че изчезването ѝ е свързано с убийството на съдия Палмър и по някакъв загадъчен начин дори с профсъюза.

Откъде тръгваха тези слухове — ето това искаше да разбере Пайн. Как можеше да ги прекрати?

— Какво си мислят те, Гари? Че изпращам убийци на хората? Първо Джордж, а след това Андреа? Боже! Харесвах стария кучи син. А Андреа направо обожавах, наистина. — Той насочи погледа си насреща. — Изглеждаш ужасно, Гари. Добре ли си?

— Просто цялата тази история доста ме изтощи.

— Послушай съвета ми, не позволявай на онези долу да го забележат. Наплискай си лицето с вода. Покажеш ли някаква слабост, жив ще те изядат.

— Не се тревожи за мен.

— Но се тревожа. — Пайн не откъсна поглед от адвоката си. — Тревожа се и за Андреа. Имаш ли някаква представа какво може да ѝ се е случило?

— Никаква.

— Сигурен ли си? Някакви предположения? Мнения?

Пиърсъл се постара да изглежда спокоен. Какво търсеше Пайн тук? Опитваше се да разбере какво знае той? Проверяваше лоялността му?

— Според мен тя се е самоубила, Джим. Искаше да води националните предавания на телевизия „Трайъл“, а когато не се получи...

— Значи не смяташ, че нещо ни застрашава?

— Нас ли?

— Мен, теб, профсъюза.

— Не — отговори Пиърсъл. — От къде на къде? Какво да ни застрашава?

Пайн се облегна видимо успокоен, макар че очите му се бяха превърнали на топлийки с почти котешка напрегнатост.

— Имам хора на улицата, които чуват разни неща, Гари.

В този момент Пиърсъл реши да накара да проверят външното фоайе за подслушвателни устройства, както правеше редовно в собствения си кабинет. Ако Пайн беше научил онова, което бе споделил с Хънт предишната вечер...

— Тази сутрин го бяха пуснали по интернет, на страницата на телевизия „Трайъл“. Откъде изкопават този боклук? Работата е там, че до довечера новината ще е плъзнала навсякъде. Разбираш ли за какво говоря?

Пиърсъл се прокашля и се опита да преглътне малко от кафето си.

— Опитах се да стоя настрана от всичко това, Джим. Просто тези безотговорни журналисти се надпреварват помежду си. Тръгне ли по Мрежата, няма как да узнаеш кой е авторът на съответната глупост.

— Да, обаче оттам новината плъзва по медиите. Опитвам се да кажа, че трябва да се отнасяме към тази история като достойна за презрението ни.

— Към коя история по-точно?

— Че Андреа е знаела нещо и се е наложило да ѝ затворим устата. Това е гласът на истерията, а ние не искаме да го подхранваме. Не трябва да обсъждаме този въпрос на никакво ниво.

— Аз и не възнамерявам да го правя, Джим. Историята наистина е достойна за презрение.

— Тя някога казвала ли ти е нещо подобно?

— Не, дори не е намеквала. Тя беше напълно предана на фирмата, Джим.

— И ти ли си напълно предан на фирмата?

Пиърсъл остави чашата с кафето си и каза с възможно най-спокоен тон:

— Аз съм предан на фирмата вече петнайсет години, Джим. Обидно ми е, че изобщо ми задаваш подобен въпрос.

Пайн го изгледа продължително.

— Добре. Исках да съм сигурен, че мислим еднакво по въпроса.

Карла се обади на Пиърсъл веднага щом Хънт се появи без предизвестие пред бюрото ѝ. Харесваше Уайът и шефът ѝ бе наредил да му съдейства по всички възможни начини. Освен това тя знаеше, че той е на страната на Андреа, а това бе и страната на фирмата. Те я смятаха за жертва на отвличане и Пиърсъл бе дал на Хънт зелена улица да проучва каквото пожелае. Каквото пожелае.

На връщане след разговора си с Бетси Собо той се поколеба, чудейки се какво да предприеме оттук нататък, и след това каза на Карла, че би искал да надникне в кабинета на Паризи. Можело да има нещо сред документите ѝ, сред бележките ѝ, на касетите от телефонния ѝ секретар, изобщо някъде, което да му подсказе какво ѝ се е случило.

Само че Карла смяташе, че е малко прекалено да даде на Хънт достъп до най-личните подробности в кабинета на Андреа. Затова тя отново се обади на господин Пиърсъл, за да получи разрешението му конкретно за това, но ѝ казаха, че в момента той е в кабинета си заедно с господин Пайн и категорично е забранил да го безпокоят. Затова тя проточи работата, като първо се престори, че не успява да намери ключа, след това отиде до тоалетната, докато накрая, понеже все още не можеше да получи достъп до Пиърсъл, който се бе затворил с Пайн, вече не ѝ остана избор.

- Дев. Уайът е.
- Казвай. Къде си?
- Пак съм в кантората на Пиърсъл. В кабинета на Паризи.
- Майтапиш ли се? В момента съм на път за там, обаче с Шию попаднахме в задръстване. Защо става така според теб, че аз съм ченгето по случая, а ти вече си вътре?
- Може би се дължи на личното ми обаяние.
- Едва ли. Не пипай нищо.
- Твърде късно. Трябва да видиш това.
- Нали Паризи не беше заподозряна?
- Така е, не е.
- Странно, защото ние сме почти сигурни в обратното след онова, което току-що намерихме в дома ѝ.
- Браво на вас, обаче на ваше място не бих го разгласявал, докато не видите онова, което е пред мен сега.
- На вече опорочено местопрестъпление.
- Какво означава това?
- Означава, че ти си вътре. С каквото и да разполагаш, не става за доказателство. Кой може да каже, че не си го подхвърлил?
- Аз мога. А дори и да го бях подхвърлил, пак щеше да искаш да го видиш.

Хънт бе в стаята — всъщност по-скоро в миниатюрната кабинка — от почти петнайсет минути, бе затворил вратата зад гърба си, а сега тук, пред бюрото на Карла, застана мъж, който се представи като Девин Джул, инспектор от отдел „Убийства“, беше придружаван от охраната на кантората и търсеше Уайът Хънт.

Карла Шапиро имаше чувството, че сърцето ѝ всеки момент ще спре. Не биваше да става така. В крайна сметка сама бе взела решението да допусне Уайът в личното пространство на Андреа, а сега полицията бе тук, за да я разобличи. Опита се да си поеме въздух и накрая успя да наниже думите една след друга:

- Нашият детектив е в кабинета на госпожица Паризи.
- Изречението на инспектора не ѝ помогна особено да се успокои.
- Знаем. Къде се намира кабинетът?

Карла вече се бе изправила, макар че не си спомняше кога го е направила. Пристъпи няколко крачки, стисна топката на вратата и отвори вратата. Инспекторът беше точно зад гърба ѝ.

Седнал в стола на Андреа зад бюрото ѝ, Хънт затвори долното чекмедже отляво и вдигна поглед.

— Къде е Шию?

— На път за лабораторията. Ще решим този проблем веднъж завинаги. Какво трябва да видя?

Хънт вече бе приготвил кафеникавата папка и му я подаде. Инспекторът я сложи върху бюрото и я отвори. Вътре имаше висока около сантиметър купчинка от вестникарски изрезки с различна големина, както и няколко распечатки, явно от различни интернет страници. Карла се осмели да направи още една крачка в стаята, за да види заглавията. Най-горното гласеше: „Областен прокурор загива по време на лов“.

Инспекторът разгърна следващата страница, а Хънт каза:

— Обърни внимание, че папката няма надпис. Намираше се под обичайните папки в дъното на ето тази картотека. Първият е Портър Андертън, който е бил прокурор по делото срещу някакви надзиратели от затвора в Авенал. След това са всичките седем истории за вандалщините в офисите на предизборни кандидати из целия щат. Общо има шестнайсет истории. Четири смъртни случая — нещастният случай по време на лов на Андертън, две професионални убийства и едно самоубийство. Всяка от жертвите е свързана по някакъв начин с един или друг затвор. Един прокурор, двама, които са вдигали шум по един или друг повод, един лекар. — Хънт се пресегна и потупа изрезките. — Ако все още не вярваш в съвпаденията, значи тя е била надушила нещо.

— Събирала е материали.

Хънт кимна. Очите му бяха толкова студени, че от тях сякаш лъхаше мраз.

— Може би не е било във връзка юридически случай, Дев. Може да е било журналистическо разследване. Може би дори вече го е била приключила. И е казала не на когото трябва.

Мики Дейд най-сетне се свърза с Хънт, докато той все още беше в кантората на Пиърсъл и беше паркирал на втора редица отвън, когато двамата с Джул излязоха от сградата. През по-голямата част от пътя до апартамента на Стейси Розали Джул разговаря по мобилния си телефон с Шию, който все още беше в лабораторията. Били затрупани с работа и тестовете сигурно щели да го задържат там за остатъка от следобед. Не, още не били направили дори балистичните експертизи. Обещали, че най-напред ще проведат това изследване. Да, Шию щял да му се обади веднага щом станат ясни първите резултати.

След като още минута-две слуша с каменно мълчание, Джул рязко каза:

— Шию, чуй ме. Тези резултати ни трябват веднага! Упражни малко власт, да му се не види! Ние сме от отдел „Убийства“, за бога! На върха на пирамидата сме. Сритай нечий задник. Заплаши ги с уволнение. Направи каквото трябва. — Рязко затвори капачето на телефона си. — Идиот.

Мики Дейд и Джул не се познаваха и сега младият таксиметров шофьор метна тревожен поглед първо към шефа си, след това към задната седалка, където Джул кипеше от гняв. Хънт се обърна назад от мястото на предната седалка до Мики и каза:

— Плашиш шофьора ми.

— Това е другото нещо — каза Джул. — Как така ти разполагаш с шофьор на такси, който ни разкарва с изключен апарат из града, а аз съм инспектор от отдел „Убийства“, обаче съм принуден да моля някой да ме вози?

— Сигурно е свързано с кармата — отговори Хънт.

Отново получиха ключа от относително сговорчивия господин Франкс и се запътиха към асансьора. Джул обясняваше, че се налага да се отбият тук, защото критиката от страна на Лание, че още не са намерили най-близкия роднина на жертвата, не беше съвсем

неоснователна. Вече би трябвало да са го направили, дори и само в името на правдоподобността. Затова той трябваше да дойде тук и да вземе по-голямата и поставена в рамка, но въпреки това неясна снимка на момчето и след това да накара някой от вестниците да я пусне с надписа „Познавате ли този човек?“. Бяха увеличили другата снимка, която бяха открили в портфейла на Стейси Розали, и я бяха върнали в участъка, но тя се бе оказала непотребна. Хлапето би трябвало да е някакъв роднина на Стейси, нали и Хънт смятал така?

Хънт знаеше:

— Той й е брат.

— Откъде знаеш?

— От Мери Махоуни. Сервитьорката в „МоМо“.

— Знам коя е, Уайът. Нали аз ти я дадох.

Хънт не смяташе да спори. Не се сърдеше на Джул заради раздражителността му. През последния час Джул бе преминал от онова, което смяташе за евентуално разрешаване на случая, до напълно нова и все по-вероятна теория. Особено ако балистичните експертизи на пистолетите не покажеха съответствие, което щеше да го върне на изходна позиция. Не помагаше особено и фактът, че новата теория бе онази, която Хънт го бе притискал да разгледа още отдавна, а Джул категорично бе отхвърлил.

Хънт реши да се държи помирително.

— Точно така, Мери идентифицира Стейси, нали така? Както и да е, тя е казала на Тамара, че момчето й е брат.

— Споменала ли е името му?

— Не.

— Мамка му.

— Аха.

Качиха се на четвъртия етаж, прекосиха коридора до апартамент А и Джул отвори вратата. Пердетата все още бяха дръпнати, както ги бяха оставили Джул и Шию предната вечер, и в стаята бе относително светло. Джул се запъти право към масичката до дивана, взе поставената в рамка снимка на момчето и сякаш на забавен каданс се взира в нея известно време, като все повече и повече се начумерваше.

— Какво? — приближи се към него Хънт.

— Това ли е брат й?

— Според Махоуни.

— На колко години е според теб?

Хънт погледна.

— Съдейки по тази снимка ли? Късмет. Ти си по децата. На шест?

— Да, струва ми се. А тя е била на двайсет и две?

— Е, и?

— И е била осиновена?

— Така твърди Тамара.

— Добре, искам да кажа, че ако е била на около четиринайсет, докато все още е живяла с майка си, когато тя е родила това момче...

— Не е нужно да са от една майка, Дев. Стейси е осиновена, майката може да е имала свой роден син, когото Стейси да смята за свой истински брат. Често се случва. Освен това тази снимка може да е правена преди шест, десет и дори петнайсет години. Може да са на възрастта на Мики и на Тамара.

Лицето на Джул малко се поотпусна. Той развъртя раненото си рамо, въздъхна тежко, изненадващо се обърна и седна на дивана.

— Губя му края, Уайът, кълна се в бога. Честна дума, просто му губя края.

— За какво говориш?

Полицаят вдигна здравата си ръка и натисна горната част на носа си.

— Тази проклета престрелка. Отрепката, която застрелях миналата година.

— Какво за него? Не си имал избор, Дев. Освен това си спасил живота на много хора.

— Да, обаче внезапно аз се набивам на очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали знаеш как един от маковете в полето стърчи по-високо от другите и точно него късаш. Освен от инцидента... всяко мое действие се подлага на съмнение. Тази сутрин Лание отново повдигна въпроса и каза, че ако не бях аз полицаят, който разследва случая Палмър, щяло да му бъде много по-лесно. На него и на всички. Какво да направя? Знам, че ме гледат под лупа, нали? Непрекъснато си мисля за това. Как оценяват действията ми — можеш ли да си представиш?

— Не се тревожи за това, просто си върши работата.

— Лесно ти е да го кажеш. Тази сутрин се опитах да убедя Лание, че всъщност съм обмислял възможността да има и други заподозрени, и наистина е така, но нито един не се връзваше освен Паризи. Като че ли не мога да накарам мозъка си да работи като преди.

— Проследил си една следа, докато си стигнал до задънена улица, това е, Дев. Това е работата ти.

— Не, става дума за нещо повече. Като тази снимка. — Джул преправи гласа си. — Ама наистина ли? Може да не е правена в близкото минало. Може всъщност да е правена преди цели десет години. — Погледна към Хънт и каза отново с нормалния си глас: — Исусе Христе, къде ми е умът!

— Умът ти си е наред, Дев.

— Приятно ми е да го чуя, но ти не си в главата ми, Уайът. Сега самият аз гадая. Тази работа се върши с инстинкт, а аз вече почти не вярвам на своя. А това, разбира се, ме кара да се преструвам на много по-уверен във всичко, дори и когато не съм или не трябва да бъда. Това ме изяжда.

Хънт се приближи и застана до прозореца за секунда, след това се върна и седна до приятеля си:

— Ако това ще ти помогне — каза той, — аз лично смятам, че си същото магаре, какъвто винаги си бил. А единственият начин да убедиш другите хора, че си добро ченге, е наистина да бъдеш такова. Не позволявай да те притискат да браниш нещо, което може да се окаже погрешно. Разследването продължава. Все още нищо не знаеш и нищо не казвай, докато не знаеш със сигурност. Така съзнанието ти няма да е затлачено с всички тези глупости за самоувереността. Просто прави каквото правиш.

— Той напада и мен, Уайът. Вече уби Шейн и сега се е върнал за мен. Нямам нито капка самоувереност.

— Вярвам ти. Точно както ти вярва и всяко ченге в града. Включително Лание.

— Все още продължавам да се будя няколко пъти седмично. Виждам как двойното дуло се снижава. Дори Кони продължава да ме навива да отида на психиатър.

— Няма да умреш, ако го направиш.

— Може би наистина трябва.

— Няма да навреди.

След кратко мълчание Джул погледна часовника си и обяви:
— Погребението.

Караха по Втора улица, този път Джул седеше на предната седалка, на път за кръстовището на Пета и на Мишън, където се намираше редакцията на „Кроникъл“. Хънт се обади от задната седалка:

— Хей, Мик, добре ли си?

— Супер съм, защо?

— Защото съм се возил при теб поне четиристотин пъти и нито веднъж не си карал някъде близо до позволената скорост.

— Аз никога не карам с превишена скорост — заяви младежът.
— Не разбирам за какво говориш.

— Инспектор Джул не се занимава с уличното движение — поясни Хънт. — Той се занимава с убийства.

Само че Мики знаеше, че Хънт е способен на лъжа като тази — за да се опита да го накара да натисне педала до сто — че Джул може да му напише фиш, а Хънт адски да се забавлява с цялата работа. Затова се обърна към Джул, който седеше до него:

— Вярно ли е? Наистина ли не пишете фишове? Смятах, че всички ченгета вършат тези работи.

— Майтапиш ли се? — попита го Джул. — От пътната се занимават с уличното движение. Аз се занимавам с убийства. Ако искаш да знаеш истината, и мен ме спират за превишена скорост, за преминаване на червено или за някое друго проклето нарушение поне веднъж на месец или на два месеца.

— Глобяват ли ви?

— Не, разбира се. Показвам им значката и те или се оттеглят, или ги застрелвам. Но на теория, ако не съм със сирена и с пуснатата лампа, трябва да спазвам ограниченията на скоростта, защото в противен случай могат да ме глобят. Точно като теб или като който и да е друг гражданин.

— Страхотно — възкликна Мики. — Истина ли е?

— Честна скаутска.

— Гот. — И Мики вдигна почти деветдесет още преди следващото кръстовище.

Когато Мики спря таксито пред сградата на „Кроникъл“, Джул отвори вратата си и попита:

— Имаш ли нещо против да изчакаш още пет-десет минути?

— Не се тревожи.

Джул влезе в сградата, а Мики погледна през рамо назад.

— Как ти се струват снимките? Страхотна къща имат тези Маниън.

— А, да, извинявай. Трябваше да ти се обадя и да отменя задачата. Ще ти платя за отделеното време, но се оказа, че Джул вече е ходил и е разговарял с нея. Бях зает и не намерих време да ти позвъня.

— Няма нищо. И бездруго снимах къщата, ще ти изпратя снимките по интернет в кантората и вкъщи. Просто си провери пощата.

— Добре.

— Някой ден, като стана известен готвач, шефе, и аз ще имам такава къща.

— Надявам се да имаш, Мики. Надявам се.

— Мамицата му! Мамицата му!

Джул стоеше в края на бетонната площадка пред катедралата „Сейнт Мери“ и ядосано затвори мобилния си телефон.

— Пак ли Шию? — кротко попита Хънт.

— Знаеш ли колко време отнема една балистична експертиза? В лоши дни, може би около час. А знаеш ли откога Шию ги чака да започнат? — Джул погледна часовника си. — Вече два часа и половина.

— И ти си мислиш, че е трябвало да отидеш с него, да упражниш малко власт, както му каза, но вероятно е по-добре, че не си го направил. Тъй като Андреа никога не е стреляла с който и да е от двата пистолета, експертизата няма да покаже онова, на което се надяваш, а тогава наистина ще побеснееш. Освен това, ако беше отишъл там, нямаше да дойдеш в кабинета на Андреа и какво щеше да стане тогава? Все още щеше да я смяташ заподозряна. А сега си тук и имаш

реалния шанс да видиш, ако не и да разговаряш с някой, който може би ще се окаже свързан със случая, който се опитваш да разрешиш.

През последните няколко дни Хънт вече започна да очаква появата на телевизионни екипи, където и да отидеше. Ето че и тук със сигурност бяха представени трите местни канали и няколко кабеларки, макар че явно по някаква необяснима причина от телевизия „Трайъл“ бяха решили, че не е нужно да предават погребението на Палмър директно и на живо.

Капризното слънце освети тълпата от стичащи се опечалени. Джул най-напред застана отстрани, за да има видимост към цялото пространство, но след това смушка Хънт, който закопча палтото си, за да се предпази от постоянния вятър, и двамата поеха между редиците от камери. Хънт прецени, че вече има между две и три хиляди човека. Сред пристигащите разпозна много представители от елита и от управлението на града, които вероятно чакаха самите те да бъдат интервюирани — животът като една голяма фотосесия. Спряха и послушаха как кметицата Кейти Уест възхвалява добродетелите на съдия Палмър пред блондинката от Канал 4. Шефът на полицията Франк Батист предвождаше фаланга от висши полицейски служители, издокарани в официалните си униформи и застанали до вратата на катедралата. Жена, която Джул знаеше, че също е федерален съдия, разказваше някакъв анекдот на добре сложения тип от Канал 7.

Разбира се, продължаваха да се стичат и много, много цивилни. Джул посочи съпругата на съдията, Джанет, и нейната сестра Ванеса, която биеше на очи дори облечена в черно. Секретарката на Палмър и неговия писар.

Вниманието на Джул за момент привлече една възрастна двойка. Познаваше ги. На езика му беше да се сети... щракна с пръсти и каза:

— Каръл Маниън и съпругът ѝ, струва ми се.

Хънт забеляза Дизмъс Харди — облечен в черен костюм на тънко райе, нямаше нищо общо с човека, който онзи ден бе стоял зад бара. Вървеше заедно с много красива червенокоса жена и с двамата си партньори, Уес Фаръл и Джина Роук.

Хънт забеляза Гари Пиърсъл до един от бусовете малко по-нататък — стоеше с ръце в джобовете, жив труп. Хънт даде на Джул безмълвен знак да внимава, когато се приближиха до него, и леко докосна ръката на адвоката.

— Добро утро, господин Пиърсъл.

— Господин Хънт. Инспектор... Джул, ако не греша? — Пиърсъл протегна ръка и мъжете се ръкуваха. — Много тъжен ден. Напредват ли с разследването?

— Не достатъчно. — Джул кимна с глава към интервюто, което се провеждаше пред тях, и попита: — Кой е този?

— Джим Пайн — обясни Пиърсъл. — Мой клиент. Двамата със съдията се познаваха.

Хънт метна на Пиърсъл кос поглед, за да провери дали случайно не се шегува. Но не, това беше днешното упражнение. Хънт си даде сметка, че Пиърсъл няма да го разпитва за онова, което са намерили в кабинета на Андреа.

— Той ръководи профсъюза на надзирателите в затворите, нали така? — попита Хънт, за да осведоми Джул.

Очите на Пиърсъл се стрелнаха между двамата.

— Да, така е.

— За какво говори?

— Явно някакви безотговорни хора са се опитали да намерят връзка между смъртта на съдията и някои действия, които той неотдавна възнамеряваше да предприеме във връзка с делата на профсъюза. Господин Пайн заклемява тази спекулация като нелепа, каквато тя несъмнено е.

— Наистина ли? — попита Джул. — И вашата позиция ли е такава? Защото трябва да ви кажа, че самият аз чух нещо подобно и то не ми се струва никак невероятно. Особено предвид положението с Андреа Паризи.

— Е, инспекторе, ако разследването ви води в тази посока, нищо чудно, че не напредвате особено. А сега моля да ме извините, господин Пайн като че ли приключва и трябва да влизаме вътре.

Пиърсъл метна последен поглед към Хънт и го заобиколи, за да отиде при клиента си.

— Остави го — прошепна Хънт и дръпна Джул. — Прави го заради Пайн. На публично място трябва да си дава вид на добрия адвокат. Снощи ми каза, че е уплашен до смърт.

— От Пайн?

— Върви, не спирай. Да, от Пайн.

В главата на Джул светна лампичка и той се закова на място.

— Срещал си се с него снощи. Така си намерил колата на Парижи. Бил си там заради друго.

— Бях там заради това, което намерих тази сутрин, Дев. Просто тогава не го знаех, защото още не го бях намерил.

— Е, май ще трябва да си поговоря с господин Пайн.

— А дали той ще иска да си поговори с теб?

— Аз съм ченге, Уайът. Той просто няма избор.

— Ще се заобиколи с адвокати. Вече се е заобиколил. Само ще си изгубиш времето. Знаеш го не по-зле от мен.

— Имаш ли по-добра идея?

— Знаеш ли, май имам.

Решиха да проверят избягалия затворник. Предимството на Сан Куентин беше, че е разположен на морския бряг и имаше гледка към пристанищата. Джул каза на Хънт, че един предприемач би могъл да натрупа тук цяло състояние, ако построи комплекс от малки къщички и модерен магазин, а също и кей с крайморски ресторант. Основната постройка на мястото в момента — огромна сграда с промишлен вид, разположена в квадрат около вътрешен двор — разбира се, трябваше да изчезне, а освен това трябваше да се измисли начин да се прочисти лошата карма, натрупана за десетилетията, през които затворът бе подслонявал, пазил, хранил и езекутирал обитателите си. Но след като това станеше веднъж:

— Ще му дадат някое готино име и юпитата ще се редят на опашка, за да отседат тук. Например „К край С“, схващаш ли? Използваш само буквите.

— Схващам. Сбъркал си призиванието си, Дев. Сериозно ти говоря.

Шофираше Хънт. Бяха се отклонили от главния път преди около километър и половина и се бяха присъединили към изненадваща, макар и къса колона от автомобили, които спираха пред кабинката на пазачите на входа на затвора. На около триста метра по-нататък, близо до няколкото административни постройки, видяха истинския вход на затвора с двойна ограда от бодлива тел. Кабинка на охраната, двойна ограда, бодлива тел.

— Как се бяга от такова място?

— Хубав въпрос. Точно това сме дошли да разберем.

Джул се бе обадил в кабинета на началника на път за насам, за да уреди посещението им — в качеството си на инспектор от отдел „Убийства“, работещ по случай, особено по толкова важен случай, той на теория имаше достъп почти навсякъде, където си поискаше — и двамата се забавиха само минутка при охраната, колкото да покажат документите си за самоличност и да се подпишат.

Вече беше рано следобед в петък и половината от паркинга от лявата им страна беше пълен с автомобили на други посетители, които бяха пристигнали заедно с тях — съпруги, приятелки, деца, адвокати. Само че насочиха Хънт надясно, към административната сграда, и той паркира на мястото за посетители отпред. Когато излязоха от колата, усетиха студения и бръснещ вятър, който духаше откъм залива.

Началникът Гюс Харън излъчваше строга бюрократична компетентност, подходяща за човек, управляващ бизнес от над 120 милиона долара годишно. В Сан Куентин имаше повече от пет хиляди затворници, почти два пъти повече от вместимостта, за която бе построен. Тук работеха около петнайсет хиляди надзиратели и друг персонал. Харън беше облечен със сив делови костюм, бяла риза и тъмносива вратовръзка. Имаше едро тяло без никакви признаци на затлъстяване. Очилата му без рамки сякаш подсилваха и бездруго внушителния му вид, но въпреки всичко това той излезе иззад бюрото си и се ръкува с тях доста вежливо, след което се настани на дивана под един от прозорците и даде знак на Джул и на Хънт да заемат столовете срещу него.

— Правилно ли съм ви разбрал, инспекторе? — поде той. — Работите по случая с убийството на съдия Палмър?

— Точно така. А господин Хънт е частен детектив, който провежда разследване за един от клиентите си — адвокатката фирма „Пиърсъл-Мортън“ — което има някои допирни точки с моето разследване. — Той замълча. — Андреа Паризи работи за Пиърсъл.

Харън се облегна, кръстоса крака и видът му показва, че връзката му се е изяснила интуитивно.

— И по някакъв начин и двете разследвания са свързани със Сан Куентин?

Джул леко се размърда:

— Не знаем това със сигурност, господине. Бихме искали да разберем възможно най-много за един затворник, който е избягал оттук миналия понеделник.

Цялата любезност се изпари от лицето на директора.

— Артър Мауъри. Това е първото ни бягство от шест години насам. Наистина трябва да се свържете с екипа от Изправителния отдел, който разследва случая. Мога да ви уверя, че ще се проведе задълбочено разследване и ще се изготви доклад за случилото се.

— Според вестниците той излязъл навън да пуши и просто си тръгнал. — Джул стъпваше на пръсти. — Чудехме се дали не бихте могли да ни дадете повече подробности.

Харън свали крака си, който бе праметнал върху другия, и се наведе напред:

— Вижте, наистина не искам да говоря за това. Едно бягство е най-лошото нещо, което може да се случи на директора на затвор, а сега искате да ви помогна и да влоша нещата още повече, като свържа това бягство с убийството на федерален съдия.

— Не знаем дали има връзка — отбеляза Джул. — Ако можете да елиминирате тази вероятност, ще ви бъдем признателни.

Дълга пауза, докато Харън осмисли думите му.

— Добре — каза той накрая. — Но как така Мауъри е дори теоретично свързан с убийството на Палмър?

— Попаднаха ни статии за вероятността профсъюзът да използва освободени под гаранция за някои задачи навън.

— Какви задачи?

— Побои. Заплахи. Вандализъм.

— Мауъри е бил в затвора, защото е нарушил условията на гаранцията си — добави Хънт. — По време на първото си освобождаване той на практика е бил редовен служител на профсъюза.

Очите на Харън се превърнаха в тесни цепки.

— И какво от това?

— Инспектор Джул и аз си казахме, че може би си струва да ви попитаме дали не сте чували нещо от сорта, че Мауъри е бил върнат обратно тук, защото не е успял да изпълни дадените му заповеди.

— Какви заповеди?

— Ами например да убие Палмър — сви рамене Хънт.

Лицето на Харън стана като изваяно от камък.

— Глупости. — Той рязко се изправи, отиде до вратата на кабинета си, отвори я и надникна навън. След това я затвори, върна се при Джул и Хънт и седна. Когато заговори, гласът му беше почти шепот: — Това не може да се случи. А дори и да е станало така според вашата теория, Мауъри нямаше да бъде докладван като изчезнал.

— Само че той е избягал — продължи Хънт. — Наистина е изчезнал.

Джул подкара по-меко:

— Просто искаме да научим още някои подробности за бягството. Може би е имало неочаквана смяна на надзирателите. Момчетата, които би трябвало да го защитават, не са се свързали навреме с новите надзиратели и...

— Всички затворници трябва да бъдат в килиите си, когато те се заключват, инспекторе. Без изключение. Ако някой не е там, веднага се докладва. Както и в този конкретен случай. — Той изгледа сурово Джул и поклати отрицателно глава: — Чуйте ме, затворниците не излизат оттук, за да изпълняват поръчки. Те не са наемна работна сила, господа. Те са психопати. Те не спазват уговорки, не следват никакви правила. Ако избягат, просто ги няма, докато не ги намерим. Никога не се връщат по собствена воля.

Хънт знаеше, че това е очевиден и правилният отговор. Освен другото беше изцяло в интерес на директора. Но всички в стаята знаеха какво е останало неизречено — че във всеки затвор има процъфтяващ черен пазар на цигари, алкохол и наркотици; че са известни сексуални контакти не само между затворниците, но и между затворниците и надзирателите; че „браковете“ от удобство, за закрила и дори по любов създават връзки, които са толкова силни, колкото връзките в света навън; че надзирателите могат да пребиват затворници до смърт, без никой да им потърси отговорност; че омерта — кодексът на мълчанието — е желязно правило сред надзирателите във всеки затвор в щата.

Каквито и престъпления да са извършвани и подбуждани от малцина корумпирани надзиратели — пране на пари, проституция, сделки с наркотици, убийства — опасностите и скуката от ежедневната работа и степента на взаимозависимост между тези хора гарантираше, че никой надзирател няма да свидетелства срещу някой от своите. Да, наистина, лошият надзирател си беше лош надзирател, но преди

всичко той беше твой брат. Човек не порти собствения си брат. Такава беше културата тук. Хънт, Джул и Харън знаеха, че бягството на Артър Мауъри може да е било организирано и осъществено.

— Въпреки това в момента нямаме друг избор, освен да смятаме, че господин Мауъри представлява интерес за разследването — каза Хънт.

— Правете каквото искате — каза Харън, — но нека ви попитам: в статиите, които сте чели, отправени ли са някакви обвинения към Сан Куентин?

— Не, господине. Ставаше дума за Коркоран, Авенал, Пеликан Бей, Фолсъм и много други, но не и за Сан Куентин.

— Бих искал да вярвам, че нищо от онова, което допускате, не се е случило в поверената ми институция.

— Не, господине.

— Разбира се, ние вече сме провели предварително проучване. — Той се приближи до бюрото си и взе оттам една папка. Изпъна рамене. Прокара длан по темето си. — Не мога да ви разкрия цялата информация, но какви подробности търсите?

— Вие ни кажете — обади се Джул.

Харън се настани на стола си и отвори папката пред себе си. Намести очилата си, но преди да сведе поглед, вдигна очи и ги зарея без посока.

— Двете нарушения на гаранцията са интересни в този контекст, нали? — След това отново насочи вниманието си към папката, разлисти няколко страници и подаде една компютърна разпечатка над бюрото си. Джул и Хънт вече бяха станали и се приближиха към бюрото на директора.

— Три документирани нападения — обяви Харън. — Активен член на „Арийски братя“... „Смята се, че е бил изпълнител на наказания. Свързан е с едно намушкване с нож с фатален изход в затвора. Никой не е искал да свидетелства, затова не са повдигани обвинения. В сметката му има пет хиляди долара. Вероятно подкупи, изнудване или и двете.“

— Значи има пари — отбеляза Хънт, — а това означава, че има и връзки навън.

Джул отново насочи вниманието си към листа:

— Явно е бил чист за около... осем години.

— Или е това, или надзорникът му е имал интерес да не го тормози — отбеляза Хънт.

Джул погледна към директора.

— Имате ли името на адвоката на Мауъри?

Харън прегледа няколко страници и откри визитна картичка, забодена за един от тях.

— От седем месеца адвокат му е Джарет Е. Уилкинс. Третият поред. — Подаде им картичката.

Джул я взе, погледна я и я подаде на Хънт.

— Сакраменто — каза той.

— Това означава ли нещо? — попита Харън.

— Как така престъпник от Сан Франциско се свързва с адвокат от Сакраменто? — попита Хънт. Извади мобилния си телефон и тласкан от интуицията си, набра номера от визитката. — Господин Уилкинс, моля. Да, разбира се, Джим Пайн. Да, знам, боря се с една настинка. — Хънт затвори телефона си и върна картичката на Джул. — Адвокатът на Мауъри познава Пайн.

Харън зяпна. Най-сетне реши да действа.

— Ако това сведение ви помага, инспекторе, бих искал да остане поверително, само между нас — каза той.

— Ако това сведение ни отведе донякъде, господин директоре, целият свят ще научи. Кой е надзорникът на Мауъри, който го е вкарал вътре два пъти?

За да отговори, Харън намери страницата, която му трябваше, и тихо изруга:

— Кучи син. — Свали очилата си и потърка очи. — Фил Ламот.

— Това име явно ви говори нещо — отбеляза Джул.

Директорът кимна.

— Познато ми е. Той започна кариерата си тук в началото на деветдесетте. Като надзирател.

Тъкмо се върнаха до колата, когато телефонът на Джул иззвъня, той го свали от колана си още при първото позвъняване и погледна от кой номер е обаждането:

— Казвай, Шию. Ощастливи ме.

Само че разговорът нямаше този ефект. След като слуша по-малко от минута, клатейки глава през цялото време, Джул каза:

— Тъкмо тръгвам от Сан Куентин с Уайът Хънт. Не, не от затвора, Шию, от закусвалнята за бургери „Сан Куентин“. Не я ли знаеш? Ами близо е до „Къщата на скалите“. Правят страхотни пържени картопки. Както и да е, може би имаме нова следа. Той ще ме откара обратно до управлението. Ще ти разкажа, когато дойда.

— Нека да позная — балистичните тестове не дават съвпадение — каза Хънт, след като Джул затвори телефона си.

— Мразя го този тип.

През остатъка от пътуването обратно до града Джул проведе още няколко телефонни разговора, за да се увери, че нито Андреа, нито Артър Мауъри са се появили отнякъде. Нито един от двамата не беше.

След още един продължителен разговор, по време на който Джул зададе още няколко въпроса, но всъщност през повечето време просто мълчеше и слушаше, той затвори.

— Беше Джеф Елиът от „Градът говори“. Онази популярна рубрика в „Кроникъл“, която често се занимава със закона и с хората, които го прилагат.

— Познавам го добре. Какво знаеше той?

— На практика всичко. Аз само го попитах — ти ме чу — дали знае какво трябва да стане, за да може отново да приберат някой на топло за нарушаване на правилата на гаранцията. Предаваш ли се? Нужно е само надзорникът му да съобщи, че има нарушение, точка. Че е пушил марихуана. Че се е срещал не с когото трябва. Не се иска никаква заповед, никакво доказателство. Провежда ли се съдебно

изслушване? Нещо, свързано със съдия, със съдебни заседатели или с адвокат?

— Допускам, че не.

— Точно така. Значи нарушилият гаранцията се връща обратно в затвора и какво става?

— Посрещат го с голям купон.

— Точно така. С балони и с всичко останало. Но след това, след около трийсет и пет дни, се провежда изслушване пред комисия за нарушителите на гаранцията, съставена изцяло от служители в системата на затворите, и познай в какъв процент от случаите те потвърждават, че има нарушение?

— Около сто и десет?

— Близко си. Около деветдесет и девет и половина. Така нещастникът получава до година за нарушаване на гаранцията. Която може да бъде продължена до три години, дори и първоначално да е имал едногодишна присъда. Можеш ли да обжалваш? Разбира се. Процедурата отнема осем месеца и успява в нула цяло и пет процента от случаите. Един на двеста.

— Да не би Елиът да се кани да пише книга по този въпрос? — попита Хънт.

— Просто уцелих един от добрите му дни. Направо ми наду главата. Нали ти казах, че знае всичко? Искаш ли още факти?

— Трябва ли на всяка цена да са свързани с профсъюза? Бих искал да узная дълбочината на езерото Тахо.

— Твърде дълбоко е, за да се гмуркаш до дъното. Това ти стига. Ето го обаче и последният истински въпрос. Колко от затворниците в Калифорния са на топло за нарушаване на условията на гаранцията? Говоря за проценти.

— Деветнайсет?

— Петдесет.

— Значи половината.

— Точно така.

— Тоест повече от деветнайсет процента?

— Много повече, Уайът. Много повече.

Джул трябваше да изчака Шию, но Хънт разполагаше със собствен транспорт и дневен ред и не възнамеряваше вече никого да чака, не и когато усещаше, че се доближават до истината. Той най-накрая остави Джул пред Съдебната палата на Брайтънт, зави зад ъгъла, пое нагоре по Мишън и имитирайки по най-добрия възможен начин техниката на шофиране на Мики Дейд, зави наляво. Надзорникът за отделения 1–3 се намираше шест пресечки по-надолу, а ако Фил Ламот не беше в тази служба, номер четири също не беше далеч. Вече бе средата на следобеда, между два и половина и три, почти седемдесет и два часа, откакто бе оставил Андреа в дома ѝ. Тъй като бе работил в системата на градската бюрокрация през по-голямата част от живота си, Хънт знаеше, че има повече от разумен шанс надзорниците, точно както предишните му колеги от Службата за закрила на детето, да са по кабинетите си в петък следобед и да се занимават с документацията преди уикенда.

Отблизо Хънт прецени, че Ламот е приблизително на неговата възраст, макар че докато прекосяваше офиса, той му се стори по-скоро към петдесетте, а вероятно и по-възрастен. Русата му коса бе въздългичка по полицейските стандарти. Пак отблизо Хънт забеляза, че някога Ламот е имал тежко акне и сега се опитваше да прикрива белезите, в повечето случаи безуспешно, с къса, но рошава брада и с тънки мустачки. Всъщност той седеше прегърбен над огромна допотопна пишеща машина, поставена от едната страна на отрупаното му и разхвърляно бюро, чаткаше по клавишите и попълваше някакъв формуляр.

— Полицай Ламот?

Пръстите му спряха да се движат. Главата се извърна. Хънт веднага позна изражението от времето, когато работеше за СЗД — боже, дано не става дума за допълнителна работа само няколко часа преди уикенда!

— Да. С какво мога да ви помогна?

Не се обърна с лице към посетителя си, не му протегна ръка.

Хънт се представи и показа документите си. Обяснението за неговото участие в разследването, което Джул бе дал на директора Харън, беше подходящо, за да го легитимира, затова той го използва отново.

— Работя за адвокатската фирма „Пиърсъл-Мортън“ в града. Опитват се да открият своя адвокатка, която е изчезнала.

— Андреа Паризи — каза Ламот. Историята все още беше голямата новина.

— Точно така.

— Какво общо има това с мен?

— Нищо. Но тя може да има нещо общо с Артър Мауъри.

Това привлече вниманието му. Той остави пишещата машина и се завъртя.

— Какво имате предвид?

Хънт разбра, че за да представи смислено сценария, който разглеждаха, трябва да даде на Ламот същото задълбочено обяснение, което беше дал на Харън. Обаче никак не му се искаше да направи това по редица причини, не на последно място, защото всяка теория за конспирация, включваща АСКЗ и неговите членове, повече или по-малко наемкваше за тайното участие ако не лично на Ламот, то поне на някой на подобен пост.

Затова Хънт предпочете да представи нещата простичко, без да споменава за убийствата.

— Имам предвид, че в момента полицията се интересува от него във връзка с нейното изчезване.

— Артър? Той познавал ли я е?

— Надявах се да науча от вас. Доколкото разбрах вие сте го върнали в затвора два пъти заради нарушения, когато е бил пуснат под гаранция.

— Да, аз бях. И двата пъти.

— Какво беше направил?

— Обичайното. Беше се надрусал. Той е наркоман, но вие сигурно знаете това. Какво общо има той със... Споменахте, че според вас е отвлякъл Паризи, така ли?

— Вероятно полицията смята така. Научих го от тях.

— Значи вече си споделят с частни детективи?

— Опитвам се да я намеря. Те се опитват да намерят него. Сътрудничим си.

— Казаха ли каква е причината? Някакви доказателства?

— На мен не казаха и доколкото ми е известно, няма доказателства.

Ламот подръпна единия край на мустаците си, след това другия. Стисна долната си устна.

— Тогава на какво се основава интересът им? Има ли искане за откуп? Той обадил ли се е отнякъде?

Хънт се престори, че не е осведомен. Имаше свои въпроси, които трябваше да зададе.

— Забелязах, че между двата му ареста са минали осем години.

— Ожени се и за известно време влезе в правия път. Премести се в Ел Дорадо Хилс, някъде там, и известно време живя като примерен гражданин, докато преди няколко години жена му не го напусна.

— Не ви ли се струва малко странно? За човек с неговото досие? Особено предвид проявите на насилие. Човек би очаквал оплакване за домашно насилие, нали? Нещо от този сорт.

— Може и да не е така. Хората се поправят. — Ламот сви рамене. — Случва се. Откажеш ли дрогата, нямаш проблеми. Но все пак имате право, Артър наистина е склонен към насилие.

— В досието му е отбелязан опит за убийство с огнестрелно оръжие. Последния път, когато сте го арестували — в събота, нали? — пак е бил въоръжен. Разбрах, че в затвора се е набъркал в някакви неприятности. Наистина ли вярвате, че е бил чист осем години?

— Да, вярвам. Повече или по-малко.

— Срещали ли сте се с него през това време?

— Няколко пъти. Както ви казах, той се премести близо до Сакраменто, така че се регистрираше там.

— И нито веднъж не е нарушил условията на гаранцията?

— Явно не.

— Докато не се върна тук и вие не го тикнахте пак на топло.

— Да.

— След осем години?

— Накъде биете?

Хънт смяташе, че е съвсем ясно накъде бие — Мауъри е имал някаква закрила в Сакраменто, а когато е престанал да сътрудничи, са го хвърлили на вълците тук — но не искаше да се държи враждебно с Ламот, защото той щеше да откаже да разговаря с него.

— Просто ми се струва любопитно — каза той. След това промени посоката: — Той с какво се занимаваше? Какво работеше?

— Беше механик. Предимно на частни самолети.

— Това е малко необичайно, нали?

— Не знам. Той има разрешително за пилот и познава самолетите много добре. Всъщност е доста умен тип, когато не е друсан. Обаче когато го посетих в събота, го заварих друсан и просто нямах избор. Трябваше да го тикна на топло.

— Значи има разрешително за пилот? — попита Хънт и вече си представяше как Мауъри изхвърля Андреа от самолета на километри оттук над океана.

— Вече му е отнето. И разбира се, няма самолет. Макар че това е под въпрос.

— Кое?

Внезапно на жълтеникавото лице се изписа подозрение:

— Ченгетата не ви ли го казаха? Би трябвало да знаят.

— Аз търся нея — повтори Хънт. — Те търсят него.

Явно това бе достатъчно.

— Един малък самолет „Чесна“ е бил откраднат от летището Смит Ранч в понеделник през нощта. Все още не са го открили.

— Летището Смит Ранч ли? Не го знам.

— Частно летище. За малки самолети. Доста е занемарено и няма никаква охрана. Близо е до Сан Рафаел и като летец Артър със сигурност е знаел за него. Честно казано, тъкмо самолетът е следата, чрез която от управата на затвора се опитват да го заловят.

— Къде се намира летището Смит Ранч?

— Не знам точно — може би на около шест километра от Сан Куентин. — Внезапно друга мисъл връхлетя Ламот с почти видима сила. — Може би не си спомням съвсем точно, но Паризи не е изчезнала от понеделник, нали? Нали не е чак оттогава?

— Не. От сряда следобед.

— Хм. Не искам да кажа, че Артър със сигурност е запалил самолета и го е откраднал, но ако го е направил, а би могъл, дотогава със сигурност е щял да изчезне.

Малко по-надолу по улицата от кабинета на надзорника Хънт седеше в колата си и се опитваше да измисли какво е пропуснал. Разбира се, както бе казал Ламот, все още бе възможно Мауъри изобщо да не е откраднал самолета. Или, съдейки по всичко, което знаеше

Хънт, тъй като Мауъри беше самолетен техник, той може да се е измъкнал със самолета от летище Смит Ранч, да е прелетял под всички радари до някое от малките частни летища близо до града и да е предизвикал всевъзможни бъркотии в Сан Франциско. Но изведнъж онова, което само допреди час му се струваше съвсем очевидно, се превърна в неприемливо и дори в невъзможно.

Реакциите на Ламот на въпросите на Хънт и по-точно липсата на такива реакции също бе показателна. Споменаването на един от поверените му затворници, освободени под гаранция, не бе предизвикало нито следа от отбранителност, както несъмнено би станало, ако Ламот бе замесен в заговор за измъкването на Мауъри от затвора Сан Куентин, за да може той да убие федерален съдия. Ламот като че ли бе точно това, което бе — служител в гражданските служби, които не предявяваха високи изисквания към неговото време и към личния му живот. На Хънт му беше трудно да си представи, че безличният Ламот изобщо е някакъв играч във висшата драма и в секретността, свързани с политическата ръка на профсъюза. За този конкретен надзорник Артър Мауъри явно бе поредното от стотиците жалки нисши същества, които той прокарваше през системата отново и отново. Мауъри може би е имал контролор сред надзорниците в района на Сакраменто, който го е напътствал в предизвикваните от профсъюза бъркотии, но Хънт не си представяше Ламот в тази роля.

Джул му беше казал, че половината от затворниците в Калифорния са там заради нарушаване на условията на гаранциите си, но Хънт си спомняше и още нещо — бе чувал, че около седемдесет процента от всички, пуснати под гаранция, отново влизат зад решетките, а това бе два пъти повече от средния брой за страната. Надзорниците като Ламот не участваха в организирането на бягства на затворници от затворите, сигурно бе. Нямаше причина да го правят. Цялото усилие на бюрокрацията на АСКЗ бе насочено към това да държи затворниците вътре, да увеличава броя им, за да има повече затвори и повече надзиратели.

Само че всичко това разтвори огромна празнина у Хънт. Имаше някаква симетрия и дори елегантност в идеята, че профсъюзът е разрешението на загадката с изчезването на Андреа. Двамата с Палмър бяха замесени с тази организация на много нива. Последната издадена от съдията заповед бе огромна и непосредствена заплаха за самото

оцеляване на профсъюза. Тайното проучване на Андреа на явните престъпления на организацията, подпомагащи политическите ѝ цели, може да са били разкрити и то да е предизвикало вземането на мерки срещу нея. Но всичко, взето заедно, зависеше от убеждението, че профсъюзът е намесен не само в системен тормоз, но и в действителни и предумишлени поръчкови убийства.

А ако случаят беше такъв, Джим Пайн разполагаше с фондове от милиони долари, което беше точно така. Тогава защо му е да използва дори освободени под гаранция, на които може да има доверие, след като може просто да плати на професионалисти отвън да свършат същата работа по-ефикасно и с по-малко потенциални рискове? Но ако не друго, Джул бе категоричен по един въпрос по време на цялото разследване: убийствата на Палмър и на Розали не бяха извършени от професионалист.

Точно това ги накара изобщо да разгледат възможността те да бъдат извършени от освободени под гаранция затворници. А сега явно и тази теория бе фатално погрешна.

Какво оставаше тогава?

Хънт извади мобилния си телефон. Беше го държал изключен през целия ден и знаеше, че ако проклетото нещо звънне точно сега, докато го държи, няма да вдигне, освен ако не е някой от хората му. Слава богу, че съществуваше разпознаване на позвъняванията. Беше пропуснал пет обаждания през деня, но когато прегледа списъка, установи, че са все негови клиенти. Вероятно до един отчаяни от него, в най-лошия случай направо бесни.

Е, нищо не можеше да направи по въпроса. Не сега. Не и докато всичко не свърши.

Трябваше да свиква с това.

Хънт затвори телефона, отново го изключи, отпусна стиснатите си челюсти, включи купъра си на скорост и потегли по улицата. Върху предното му стъкло се кондензираха пера от носена от вятъра мъгла и го принудиха да включи чистачките на постоянен режим на работа. Продължи на юг и най-накрая спря на половин пресечка преди Мишън стрийт, където намери място за паркиране. Пет минути по-късно хапваше най-голямото и най-хубавото бурито в града.

Мислите му непрекъснато се връщаха на неохотата на Джул да приеме съвпадението с присъствието на Розали в дома на Палмър в

момента, когато там е отишъл някой и го е убил. Стейси винаги бе присъствала в картинката по някакъв начин, създавайки слаба връзка между Палмър и Андреа, но до този момент АСКЗ винаги бе имал много по-голямо значение. А сега, след като всички други възможности или бяха отречени, или бяха отхвърлени — не беше съпругата, вероятно не беше Артър Мауъри, нито пък нает от профсъюза професионалист — Хънт все още не можеше да повярва в по-ранната идея на Джул, че Андреа е извършила двойното убийство, а след това или е избягала, или се е самоубила. Във всеки случай бяха изследвали дрехите ѝ и оръжията от дома ѝ и не бяха открили нищо, което да я уличава.

Хънт изгаряше от нетърпение да бъде в движение, но нямаше къде да отиде, затова просто отпиваше от колата и почти не докосваше буритото.

Преобръщаше всичко в мислите си, разглеждаше го от всички страни.

Имаше три жертви. Да започнем оттук.

Ако Хънт играеше играта на Джул и изключеше съвпаденията, тези жертви би трябвало да са свързани по някакъв начин и най-вероятно бяха убити от един и същи човек.

Седеше вътре на червената пластмасова маса. Беше твърде късно за обяд и твърде рано за вечеря, затова имаше само още един клиент, жена на около шейсет или седемдесет години, която ядеше купа с албондинга няколко маси по-нататък. Докато я наблюдаваше, мислите на Хънт ненадейно се насочиха към Каръл Маниън, която си спомни, че бе видял на погребението на Палмър сутринта. Внезапно му хрумна, че връзката ѝ със случая, в най-добрия случай съвсем косвена, винаги бе съществувала заради уговорената ѝ среща с Андреа Паризи. Паризи бе нейната връзка, не Палмър. Но явно Каръл бе познавала и Палмър.

Опитвайки се да си представи някакви отношения между Маниън и Стейси Розали, за да допълни триото, той стигна до задънена улица, само дето се подигра на самия себе си, задето се захваща за такива тънички сламки. Само че упражнението явно не бе напълно безплодно, защото го накара да поразсъждава дори върху най-второстепенните танцьори в това фанданго.

Феърчайлд? Бивш любовник на Паризи, само че не бе известно да е свързан по някакъв начин с Палмър и с Розали.

Томбо? Не. Нищо.

Освен това двамата взаимно си създаваха алиби за понеделник вечерта.

Пиърсъл?

Хънт престана да дъвче и постави напитката си върху масата. Пиърсъл познаваше и Палмър, и Паризи. Несъмнено бе обядвал в „МоМо“ поне веднъж. А може би дори бе редовен клиент там. Беше възможно да е срещал Стейси Розали, което го правеше единственият човек, свързан и с трите жертви. Освен това Андреа го бе осведомила за непосредствената опасност, надвиснала над профсъюза заради заповедта на Палмър, както и с тревогата си заради явно престъпните деяния на АСКЗ. Освен това хотел „Сейнт Франсис“ бе съвсем близо пеша от кантората му на Монтгомъри стрийт. Възможно ли бе той да се е обадил в дома на Паризи оттам във вторник следобед и да я е помолил да се отбие в кантората?...

Където е станало какво? Където е накарал хората на Пайн да я причакат, докато паркира в подземния гараж, и след това да я отведат някъде?

Хънт затвори очи с надеждата мислите му да престанат да препускат за момент, да се овладее. Точно това правеха двамата с Джул вече два дни — градяха теории и сценарии за вероятностите просто ей така, от нищото. Знаеше, че може през следващия час да провери къде е бил Пиърсъл в понеделник вечерта, дали е напуснал кабинета си във вторник между два и три и половина следобед. А дори и ако Пиърсъл не е наел хора за отвличането, дори и ако го е направил лично, дори и да не можеше да се каже къде е бил по това време, Хънт пак нямаше да е отбелязал никакъв напредък, защото нямаше да има никакви доказателства, нищичко.

Само че предизвикателната мисъл се появи отново. Неоспорим факт беше, че Пиърсъл е единственият човек с доказана връзка както с Палмър, така и с Паризи, а много вероятно и с Розали. Тъй като не разполагаше с други алтернативи, Хънт се запита дали и тази си струва да бъде проверена? Какво имаше да губи?

Допи колата си, уви остатъка от буритото и се изправи. Възрастната жена му се усмихна, той се потупа по корема и отвърна на усмивката ѝ, след това мина зад нея и изхвърли отпадъците в кошчето до вратата.

Обикновено този квартал бе последното място в града, където се спускаше мъглата, и Хънт знаеше, че навсякъде другаде ще бъде ужасно. Измина тичешком краткото разстояние обратно до колата си и в относително топлото ѝ купе извади телефона си и се обади в кантората си.

Когато Хънт се прибра у дома, не му бе останало нищо.

По негово нареждане Тамара се бе обадила във фирмата на Пиърсъл, бе разговаряла с личната секретарка на Гари Пиърсъл и бе научила, че шефът ѝ е председателствал събрание на акционерите в понеделник вечерта, което е продължило чак до единайсет часа. Целия следобед във вторник Пиърсъл бе прекарал в заседателната зала на фирмата си с Пайн, с други представители на профсъюза и с адвокати.

Тамара го осведоми, че Крейг по-рано е разнесъл и последните две призовки, след това е отишъл на Оушън авеню и е открил заведението, където Стейси Розали е работила преди „МоМо“. Казваше се „Роял Тай“, бе работила там две години. Това бе първата ѝ работа след завършването на гимназия в Пасадина, Южна Калифорния.

Джул заби последния пирон в ковчегата. Хънт му се обади веднага след като си тръгна от кабинета на Ламот, за да му спести разкарването за среща с надзорника и да му предложи промененото си вече мнение за вероятността Артър Мауъри да е играл каквато и да е роля в убийствата на Палмър и на Розали или в отвличането на Андреа. Тъкмо бе спрял пред склада си и бе затворил вратата зад гърба си, когато Джул му се обади и му съобщи, че е прекарал дълъг и безплоден ден и че се прибира у дома за уикенда, но че сигурно Хънт би искал да узнае, че току-що били научили, че самолетът „Чесна“, изчезнал от летище Смит Ранч, е бил засечен разбит в един планински терен на около две хиляди метра височина в планините Техачапи, близо до Бейкърсфийлд. Пилотът все още не бил разпознат със сигурност, но самолетът със сигурност е този. Най-вероятно ставало дума за Артър Мауъри, който явно се опитвал да се добере до Мексико.

— Пак се връщам на предположението си, че тя най-вероятно се е самоубила — каза Джул. — Нищо друго не остава. Искаш ли да се отбиеш и да вечеряш у дома? Може дори преди това да ме гледаш как тренирам младежите. Ще се обадя на Кони. Не е нужно да ядем пица.

Хънт обаче тъкмо се бе нахранил, освен това не бе в настроение за компания и със сигурност не искаше да спори с Джул, който можеше да си мисли каквото си пожелае. Що се отнася до Хънт обаче, той бе сигурен, че Андреа не се е самоубила, защото тя не бе убила Палмър и Стейси Розали. Той приемаше това за непоклатим факт, за неопровержима истина.

Хънт седна пред компютъра, за да прегледа пощата си. Имаше софтуер, който блокираше спама, но въпреки това повечето му съобщения бяха от организации, за които никога не беше чувал. Имаше и няколко посещения на интернет страницата му от хора, които се интересуваха от услугите му, както и писма от адвокатски фирми, с които вече бе работил. Препрати всички запитвания до Тамара в кантората си, в случай че тя все още не ги е получила — това бе неговата своеобразна поддържаща система.

В имейла си от вчера Мики му изпращаше адреса на дома на семейство Маниън, но освен това младият му сътрудник бе стигнал още по-далеч и бе изровил и частния нерегистриран в указателя телефонен номер на семейството, който вече не беше нужен на Хънт. Хънт любопитно разгледа снимките, които Мики бе прикачил към съобщението си, и не се изненада от факта, че къщата е голяма и изискана. Изградена от теракота, тя спокойно би могла да бъде замък в италиански стил на брега на Амалфи. Сигурно имаше двайсетина стаи, но най-удивителната ѝ архитектурна забележителност бе покритата с пълзяща растителност квадратна кула. Мики имаше скъп апарат и око на фотограф, затова бе заснел къщата от три или четири различни гледни точки — вероятно планираше да я използва като модел и да си построи точно такава, когато стане прочут готвач.

Последната снимка, направена с телеобектив, на която се виждаше как госпожа Маниън и синът ѝ вървят по алеята към чакащата ги лимузина, подхрани все още измъчващата Хънт тревога. Трудно си живеят богатите, каза си той. И тогава си спомни за смъртта на по-големия ѝ син, починал при инцидент с водни ски, и веднага съжали за реакцията си. Държеше се дребнаво.

Това нямаше да го отведе до никъде. Нищо не водеше до никъде. Някой бе убил Паризи почти пред очите му и бе успял да се измъкне. Тракайки по клавиатурата толкова силно, че едва не я счупи, Хънт излезе от Мрежата.

Няколко минути по-късно, след като бе сменил работните си дрехи с анцуг и със спортни обувки, той излезе в склада и застана на линията за свободни удари. Възнамеряваше да стреля оттам, докато не направи десет последователни попадения или докато не се изтощи напълно — което се случеше най-напред. Дриблира един-два пъти, спря, след това отново дриблира, съсредоточи се върху целта си и се прицели.

Обаче вместо да стреля, метна топката с всички сили в задната част на таблото. Тя се удари в горната част на подсиленото стъкло. Звукът отекна силно и дълбоко, кух изстрел, удар с чук по празен варел от нафта. После се пречупи в стените около Хънт.

Хвана отскочилата топка.

После я стисна отново с всички сили. Застина съвсем неподвижно. Отново хвърли. Същата траектория, същата сила. Същата звукова експлозия, която постепенно се превърна в тишина.

Яхна вълната и времето между експлозиите стана по-кратко. Първо интервал от двацет секунди, след това веднъж на десет секунди, след това на всеки пет, после на две. Хвърляше толкова силно, че сумтеше от усилието. Накрая, след неизвестно колко минути, Хънт хвърли и хвана топката за последен път. Дишаше учестено, мускулите на челюстта му бяха стегнати.

Тялото му се успокои. Дишането му се нормализира.

Дриблира още веднъж, прицели се и изпрати топката във висока дъга. Тя профуча през мрежата и той я остави да се търкулне извън игрището към ъгъла.

Беше 4:22 според големия часовник на стената над вратата към жилището му. Отново седна пред компютъра си, включи го и напрегнато изчака да се зареди. Когато екранът светна, Хънт влезе в пощенската си кутия и седя пред екрана много дълго време, опитвайки се да открие смисъл в онова, което му показваха очите, и устоявайки на импулса този път да гради теории, преди да осмисли фактите.

Донякъде удовлетворен, той остави компютъра включен, изправи се и като в транс отиде в дневната си. В спалнята се приближи до дрешника, където беше закачил сакото си. Извади от джоба портативния касетофон и превъртя записа до разговора си с Бетси Собо от сутринта, после си го пусна от началото.

След като го прослуша два пъти, той се върна до леглото и постоя там секунда-две. Накрая седна, пресегна се към телефона и набра един от номерата, които знаеше наизуст.

Ву сигурно работеше на бюрото си, защото вдигна още след първото позвъняване.

— Ейми.

Хънт заяви без всякакво встъпление:

— По кое време Каръл Маниън се е обадила в кабинета на Андреа, за да попита дали тя ще отиде на срещата, или не? След като я е пропуснала.

— Моля те, повтори, Уайът.

— Карла каза, че е получила съобщение, оставено от Каръл Маниън на телефонния секретар на следващата сутрин. Нали така?

— Да, така ми се струва.

— Добре. Това означава, че тя се е обадила, след като Карла си е тръгнала от работа, нали?

— Освен ако Андреа не е имала пряка линия и Каръл Маниън не е позвънила на нея. Накъде биеш, Уайът? Тамара ми каза, че си ходил в Сан Куентин...

— Не. Това се оказа задънена улица. Сега се опитвам да избегна друга такава. Карла сигурно все още ще е на работа, нали?

— Вероятно.

— В такъв случай трябва да затварям.

Той затвори, но в съзнанието му отекваше съвсем разумното възражение на Ву: „Освен ако Андреа не е имала пряка линия и Каръл Маниън не е позвънила на нея“. Хънт, както и Джул по-рано през деня, започваше да се чуди дали все още е способен на рационални мисли. Ако Андреа е имала пряка линия и Каръл Маниън е оставила съобщението си на нея да кажем между три и пет часа в сряда, това би сложило край и на тази съвсем далечна посока на разследване.

Само че не му оставаше избор. Наблюдаваше сякаш отвисоко горе как пръстите му набират номера на кантората на „Пиърсъл-Мортън“.

След това вече говореше с Карла.

— Не — каза тя и сърцето му отново се сви отчаяно. — Госпожа Маниън имаше номера на Андреа и съобщението беше на нейния телефонен секретар, не на моя.

— Знаеш ли как се е сдобила с личния номер на Андреа?

— Не знам. Това не беше личен номер, просто пряката ѝ линия в кантората. Може да го има по милиони начини. Беше на визитната ѝ картичка. Или пък може да са се срещнали някъде и Андреа да ѝ го е дала. Всичко е възможно.

— Значи няма как да разбереш по кое време се е обадила?

— Разбира се, че има. Съобщението все още е на секретаря. Не съм изтривала нищо тази седмица, а на записа се съобщава часът и датата.

Хънт се постара нетърпението да не проличи в гласа му:

— Може ли да те помоля да изтичаш и да провериш това, Карла?

Нямаше я цяла вечност. Хънт, който оставяше отпечатъците си по цялата слушалка, просто не издържаше повече и пусна микрофона, за да може да крачи.

И най-сетне:

— Уайът?

— Тук съм. — Той се върна до леглото и отново взе слушалката.

— В седем и седемнайсет в сряда, първи юни, само че ние вече знаем датата, нали?

Хънт чу онова, което се бе надявал да чуе.

— В седем и седемнайсет?

— Точно така. Прослушах го два пъти, за да съм сигурна.

— А за колко часа бе уговорена срещата им?

— За три и половина. Споменава го в съобщението.

— Какво друго казва? Имаш ли нещо против да ми се обадиш от кабинета на Андреа и да ми го пуснеш?

— Сега ли?

— Веднага. Ще ти дам номера си.

След минута Карла му се обади и Хънт се заслуша в гласа на Каръл Маниън от телефонния секретар на Андреа. „Ало, госпожице Паризи? Обажда се Каръл Маниън. Питам се дали не сте забравили за срещата ни в три и половина този следобед, или вероятно съм отбеляза погрешно датата в календара си? Бихте ли ми се обадили, за да ми кажете? Може би бихме могли да я насрочим за друг път? Благодаря ви“.

— Това е. Струва ми се съвсем нормално обаждане — каза Карла.

— Права си, така е. — Хънт не мислеше как звучи обаждането. Той мислеше за времето, по което е било направено. — Чуй ме, Карла. Имаш ли нещо против известно време да не споменавам за разговора ни на никого? На абсолютно никого.

— Не, разбира се. Щом искате...

— Искам. Моля те. Има ли начин да ме свържеш с Майк Юбанкс? Мисля, че е един от партньорите. В отдела на Бетси Собо.

— Да, така е. Изчакай за секунда.

— Ще изчакам. И, Карла...

— Да?

— Да си остане между нас. Нито дума, нали?

— На никой друг. Така, свързвам те, изчакай.

Майк Юбанкс не беше в кабинета си.

В петък господин Юбанкс си тръгваше от работа рано. Не, секретарката му не можела да даде на господин Хънт номера на мобилния му телефон, но можела да се опита да се свърже с него и да го помоли той да позвъни на господин Хънт, ако става дума за нещо важно. Е, щом е толкова спешно, щяла да се постарее да се свърже с господин Юбанкс веднага или поне да му остави съобщение, но Карла вече беше предупредила Хънт, че Юбанкс е прословуто неоткриваем през почивните дни.

Хънт взе телефона си, отново седна пред компютъра и извика на екрана изпратената му от Мики снимка на Каръл Маниън и на сина ѝ Тод, които вървяха към лимузината, паркирана пред къщата им. Внезапно си спомни, че неотдавна си бе купил лупа, която нито веднъж не бе използвал. Намери я на дъното на чекмеджето. Извади я и я насочи към снимката, към аномалията, която отдавна бе забелязал и която го бе поразила.

Тази сутрин бе видял на живо Каръл Маниън — вървеше редом до съпруга си пред катедралата „Сейнт Мери“ на път за погребението на съдия Палмър. При тази съвсем кратка среща Хънт бе имал време да си състави впечатление за едно-единствено нещо и то беше възрастта. Не ставаше дума за преклонна старост, но и съвсем не можеше да се говори за младост. А сега ясната снимка, направена с

телеобектив, която гледаше в момента, потвърждаваше, че тази жена е поне на шейсет години.

Той премести лупата към момчето и се запита дали по някакъв начин ще може да намери връзката със Стейси Розали, която винаги бе липсвала, когато бе разсъждавал за връзката на Каръл Маниън с двете жертви. Вгледа се в лицето на момчето, почти в полупрофил от този ъгъл, и с намусено изражение. Главната особеност на неясния портрет, който Стейси бе поставила в рамка в апартамента си, бе сияйната усмивка на момчето, така че приликата, ако изобщо имаше такава, оставаше доста смътна. Колкото и да се взираше и да проучваше, Хънт не можеше да каже дали това е същото момче или дори дали изобщо има някаква прилика между Тод Маниън и брата на Стейси.

Само че въпросът, който бе привлякъл вниманието на Хънт, изобщо не беше самоличността на момчето, а възрастта на майката. Дори ако Хънт не уцелваше възрастта на Каръл Маниън с десет години и тя беше, да кажем, на петдесет и няколко (в което той се съмняваше), беше твърде малко вероятно да е родила дете преди десет години.

Което означаваше, че Тод е осиновен.

В това Хънт не просто имаше опит, а беше специалист, затова знаеше, че ако случаят е такъв, той определено е необикновен. Беше относително нормално бездетна двойка да си осинови дете, а след това да има и свои деца. Такъв беше случаят и със семейството на Хънт — майка му, уж бездетна преди осиновяването му, бе родила четирите му братя и сестри през следващите осем години.

Само че той знаеше, че двойки с едно или с две свои деца в много редки случаи проявяват желание да добавят към компанията осиновено братче или сестриче. Особено ако възрастовата разлика е по-голяма от десет години. Не че никога не се случваше. Но когато станеше, обстоятелствата просто плачеха за проверка.

Да не говорим за факта, че на този етап всичко не съвсем обичайно, което можеше да има и най-далечната връзка с Андреа, бе в състояние да привлече вниманието на Хънт и той да не се откаже, докато не му намери обяснение.

Седеше неподвижно пред екрана на компютъра си, но вече просто не го виждаше. След всичките му усилия до този момент, след всички разсъждения той все още разполагаше само с един факт, който

можеше да го отведе някъде: Каръл Маниън се бе обадила в кабинета на Андреа в седем и седемнайсет.

Защо ще звъни по това време? Защо не в три и четирийсет и пет или в четири, докато все още очаква Андреа всеки момент да пристигне в дома ѝ? Може би да провери дали не се нуждае от напътствия как да стигне до къщата или дали не я задържа някаква друга работа? Или дори дали не е попаднала в задръстване? Само че тогава обаждането щеше да е на мобилния телефон на Андреа. Нали така? Дали не би трябвало да е имала и този номер?

Звънът на телефона го извади от унеса му.

— Уайът Хънт.

— Господин Хънт, обажда се Майк Юбанкс. От кантората ми съобщиха, че е важно. С какво мога да ви бъда полезен?

— Работя по нареждане на Гари Пиърсъл върху изчезването на Андреа Паризи. — Това не беше съвсем вярно, но Хънт не даваше и пет пари. Така щеше да спечели сътрудничеството на Юбанкс.

Така и стана.

— В такъв случай съм изцяло на ваше разположение.

— Разглеждаме възможността проблемът, който Андреа е възнамерявала да обсъжда с Бетси Собо да има някакво значение, но двете така и не са се срещнали. Разговарях с Бетси тази сутрин и тя нямаше ясна представа за какво Андреа е искала да разговаря с нея. Знаеше най-общо. Но освен това ми каза, че Андреа се е обадила най-напред на вас и че вие сте я насочили към Бетси.

— Точно така. Искаше да говори по някакви въпроси, свързани с попечителство, а това е специалност на Бетси, затова казах на Андреа, че трябва да се свърже с нея.

— С попечителство ли? Тя каза ли ви нещо по-конкретно?

Юбанкс не отговори няколко секунди.

— Каза, че има евентуален клиент с проблеми, свързани с попечителство, които може да се окажат доста сложни, затова ѝ казах, че Бетси е най-добрата в екипа ни.

— Евентуален клиент, така ли ви каза?

— Да, съвсем сигурен съм.

— Значи не може да става дума за профсъюза?

— Те да са клиентът ли? Не, не останах с това впечатление. И преди съм работил с нея по някои проблеми, свързани с профсъюза,

общии договори, обезщетения, но това беше нещо различно. Освен това... — замълча той.

— Какво?

Смутен смях.

— Е, това беше една шега между мен и Андреа. Когато ми се обаждаше по свързани с профсъюза въпроси, тя винаги започваше с думите: „Пали двигателите, Майк“.

— Пали двигателите?

— Значи, че ни чакаше адски много работа за доста пари. Този път обаче, след като секретарката ми съобщи, че Андреа е на линията, аз вдигнах и казах: „Вече форсирам“, а тя отговори: „Не и този път, боя се“. Значи не е ставало дума за профсъюза. Това ли ви интересуваше?

— Не съм сигурен, обаче не вреди.

— Добре. — И после: — Господин Хънт?

Юбанкс се поколеба:

— Смятате ли, че има шанс тя все още да е жива?

— Все още никой не е намерил тялото ѝ. — Хънт изрече следващите думи, преди да успее да се замисли. — А докато не стане така, аз предпочитам да продължа да се надявам.

— Радвам се да го чуя, особено след като всички останали в проклетия свят вече я изпратиха в гроба. Надявам се да съм ви помогнал.

Щеше да проведе няколко телефонни разговора веднага, но вече приближаваше пет часа и бе възможно по телевизията да излъчат нещо, което той искаше да види преди това.

Хънт си беше купил телевизор, за да може да гледа спорт и само от време на време по някой взет под наем филм. От години не бе настройвал каналите на определени програми. Негови познати понякога говореха за „Приатели“, за „Семейство Сопрано“ или пък за някоя от онези реалити глупости. Той просто не го разбираше — може би бе навик, който така и не бе успял да си създаде. Дори да бе имал достатъчно свободно време, което се случваше много рядко, винаги би предпочел да прави нещо активно, което да ангажира и тялото, и ума му.

Сега обаче настрои телевизора на новините. Въпреки явната безвкусица той даде много точки на първия канал, който се появи и на който видя снимка на усмихнатата и фотогенична Андреа Паризи в единия ъгъл на екрана с надпис „Бдение за Андреа“ и с дигитален часовник отдолу, който непрекъснато отмерваше часовете, минутите и секундите, откакто тя бе изчезнала: 50:06:47.

Брояха ги от телефонното обаждане до дома ѝ в три часа в сряда следобед.

Смени станцията и за малко улови сериозните думи на водещия: „... който отказва да се представи, потвърди преди няколко минути, че вече се разглежда вероятността Андреа Паризи да се е самоубила и, цитирам, не е невъзможно да е заподозряна, край на цитата, за извършеното миналия понеделник убийство на федералния съдия Джордж Палмър и на смятаната за негова любовница Стейси Розали. Полицията на Сан Франциско нито потвърждава, нито отхвърля това твърдение, но...“.

Стига толкова.

Хънт включи на телевизия „Трайъл“. Рич Томбо отразяваше процеса на Донолан пред Съдебната палата, точно зад ъгъла. Сякаш бе минала цяла вечност от сутринта пред кантората на Пиърсъл, когато Спенсър Феърчайлд бе обвинил Хънт в съучастие с Андреа за предизвикването на тази огромна медийна шумотевица. Когато Томбо приключи с анализа на действията на обвинението на днешното заседание на съда, той смая дори циничния Хънт, като започна да представя новата жена, която щеше да заеме мястото на покойната Андреа Паризи и ще коментира стратегията на защитата...

Хънт дори не погледна да види коя е жената.

Следващата станция, която намери, вече обсъждаше неуспеха на властите да намерят най-близкия родственик на Розали. Бяха получили копие от неясната снимка на брата на Стейси и сега момчето се усмихваше на Хънт, докато гласът на водещата подканваше всеки, който го познава, да позвъни в полицията или на номера, изписан в долната част на екрана.

Само че внезапно Хънт престана да вижда лицето на момчето.

Виждаше само цвета и формата на онова, което беше пред погледа му. То също не беше на фокус отзад на фона, но видиш ли го веднъж, не можеш да го сбъркаш. След секунда-две той се върна пред

компютъра си и извика на екрана снимките на замъка на семейство Маниън, направени от Мики. Кулата от теракота, пълзящите растения. Провери и останалите кадри на къщата от различни ъгли, дори намери мястото, където би трябвало да е стоял Тод Маниън, когато е била заснета снимката от апартамента на Стейси.

Върна се на направената от Мики снимка на Каръл Маниън и на сина ѝ на път за лимузината. Имаше още нещо в крайчеца на тази снимка.

Отново разгледа останалите снимки. Едната беше точно на възвишението отпред, втората беше на кулата вдясно, на тройния гараж и на широката алея отляво на портала на входа. Хънт спря на тази снимка и се наведе към екрана, макар че виждаше съвсем ясно — на алеята, блеснала под яркото слънце вчера, се мъдреше един кабриолет беемве Z4.

Хънт знаеше, че Джул е на тренировка с младежкия отбор, затова позвъни на мобилния му телефон, където остави съобщение на гласовата поща: „Дев, снимката на брата на Стейси Розали е правена пред дома на Каръл Маниън на Сийклиф. Не знам точно какво означава това, но според мен е адски провокативно. Сигурно ще искаш да провериш дали няма данни за телефонни разговори между Палмър и Маниън — между кабинетите, домовете им, каквото и да е. Във всеки случай, обади ми се веднага щом чуеш съобщението ми. Давайте «Хорнетс»!“.

След това си помисли дали да не се обади в дома на семейство Маниън и за малко не вдигна телефона, но се спря навреме. И какво щеше да каже? В крайна сметка това беше изключително богато и известно семейство, което бе крайно чувствително към личния си живот. Бяха наели журналист на пълен работен ден, чиято работа беше да не допуска името им да се появява във вестниците освен ако няма предварително одобрение за деловите или за светските страници. Не можеше да им се обади просто ей така в петък вечерта, да им каже, че е частен детектив и да започне да им задава въпроси за сина им, за връзката им — ако такава изобщо съществуваше — с един убит федерален съдия, с неговата любовница и с една изчезнала адвокатка. Вероятно в качеството си на инспектор от отдел „Убийства“ Джул би могъл да проведе подобен разговор, но дори и той щеше да страда от непрестанно съпътстващото ги затруднение в целия този случай: липсата на каквито и да било веществени доказателства. На какво щеше да основе въпросите си?

А и с какво точно разполагаше Хънт? С напълно основателно телефонно обаждане за една вече насрочена среща от страна на богатата дама до евентуалната ѝ адвокатка. Със снимка на едно момче, заснета вероятно пред дома на Каръл Маниън. С черен кабриолет.

Търсачката.

Преди шест часа Хънт бе с впечатлението, че разполага с повече неща за Артър Мауъри, Джим Пайн и дори за Гари Пиърсъл, и бе

похабил много време в преследване на тези химери без никакъв успех. Имаше нужда от нещо истинско, от нещо осезаемо и сигурно, което поне можеше да даде на Джул ключ към началото на подобен разпит.

Тъй като вече беше седнал пред компютъра, той влезе в „Гугъл“ и отново прерови огромния списък, който му се отвори с ключовата дума *Маниън*, като опита различни комбинации, за да стесни търсенето. Когато съчета федерален съдия Джордж Палмър, Уорд и Каръл Маниън, той установи, че семействата сигурно са се познавали поне от светските събирания, тъй като бяха присъствали на много благотворителни мероприятия в града. Опита Стейси Розали и Маниън, след това само с Тод Маниън, но и в двата случая не получи нищо, макар че само за Тод имаше сигурно около хиляда страници, обаче само в четири от тях се споменаваха единият му родител или и двамата. Четирите независими един от друг случая явно бяха надписи под различни негови снимки без родителите му, които се бяха появявали на една или друга светска страница.

След петнайсет минути и без нови насоки или следи Хънт се отказа от компютърното търсене. Все нещо трябваше да има сред цялата тази информация за семейство Маниън, само че ако не добиеше по-точна представа какво търси, а той нямаше такава, намирането щеше да му отнеме цяла вечност. Точно както Мики бе снимал къщата от различни ъгли, така и той трябваше да погледне на нещата от различна гледна точка.

Преди да излезе от дома си, Хънт отново се преоблече, този път замени анцуга с памучни панталони, ежедневни обувки и дебел черен пуловер.

Половин дузина коли бяха запълнили малката кръгла алея и мястото до тротоара непосредствено пред дома на съдия Палмър на Клей стрийт. Той паркира през седем-осем къщи, излезе от купъра си и тръгна по потъналата в мъгла алея, все още несигурен какво точно ще прави. Ако не нещо друго, поне сега имаше цел, някаква най-обща насока, която искаше да обследва.

Ако семейство Маниън бяха познавали съдия Палмър от съвместните им благотворителни прояви достатъчно добре, за да смятат, че трябва да присъстват на погребението му, тогава съпругата

на съдията би могла да бъде източник на информация, на факти и може би дори на доказателства. Както Хънт се бе надявал и бе заключил, че може да се случи, след гробището в дома на съдията се бяха събрали хора. Това беше за него възможност, не по-лоша от която и да е друга.

Хънт заобиколи градината отвъд ниската стена, метна одобрителен поглед на тихо бълбукащия фонтан, изкачи стълбите и натисна звънеца. Вътре очевидно не течеше веселба, но съдейки по шума, хората поне се опитваха да прекарват приятно.

Вратата отвори жена на възрастта на Хънт, която го удостои с предпазлива полуусмивка, сякаш го разпозна след отдавнашна тяхна среща.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Питам се дали може да разменя няколко думи с Джанет Палмър.

Всяка следа от усмивка тутакси изчезна.

— Репортер ли сте?

— Не. — Хънт се пресегна и извади документите си. — Аз съм частен детектив...

— Съжалявам, но моментът наистина не е подходящ, както сигурно знаете — каза жената. — Тази сутрин беше погребението на баща ми и в момента майка ми наистина не е в състояние да разговаря с никого. Затова ако искате да се обадите и да си уговорите среща... — Тя се отдръпна и понечи да затвори вратата.

Хънт се пресегна, без да се замисля, протегна ръка и стъпи на прага.

Жената сведе поглед надолу и към ръката му, която подпираше задната част на вратата.

— Ще затворя вратата. Моля ви да се отдръпнете.

— Моля ви. — Хънт не помръдна от мястото си. — Уверявам ви, че не съм дошъл, за да създавам неприятности, но става дума за нещо много спешно, буквално може би за въпрос на живот и смърт.

Тя поклати глава:

— Не разбирате ли? Вече създадохте неприятности. Това в момента е неприятност.

Някъде зад нея се разнесе плътен мъжки глас:

— Всичко наред ли е, Кейти?

Тя се обърна по посока на гласа и отвори вратата още няколко сантиметра.

— Този господин твърди, че е частен детектив и иска да разговаря с мама.

— За какво?

— Не знам. Казах му, че моментът не е подходящ, но той не иска да си тръгне. Подпира вратата. Твърди, че може би въпросът е на живот и смърт.

— Така ли? Я да видим. — Внезапно някой отвори вратата отвътре. Хънт се оказа лице в лице с начумерен футболен нападател в тъмен костюм и кехлибарено питие в ръка.

— Махни си крака от вратата, приятел. Веднага. А след това имаш десет секунди да ми кажеш какво е толкова важно.

— Опитвам се да издиря Андреа Паризи.

— Полицията също.

— Но по различни причини.

— Така ли? Е, последното, което чух е, че според тях тя е убила баща ми. Предпочитам техните причини.

— Те грешат, не го е направила тя. Възможно е самата тя да е била убита.

— От кого?

— От същия човек, който е убил баща ви. — Хънт снижи глас, но говореше все така напрегнато: — Имам следа по този случай. Трябва да тръгна по нея. Искате ли да намерите убиеца на баща си, или не?

Хънт видя, че е улучил в целта. Мъжагата отстъпи назад, все едно са го ударили. Пое си въздух, след това изпусна дълбока и разтърсваща въздишка. Остави питието си до вратата, каза на сестра си, че няма да се бави, след това излезе на верандата и притвори вратата зад гърба си.

— Аз съм Дейв Палмър. Какво знаете?

— Опитвам се да събера малко информация за семейство Маниън. Те бяха на погребението на баща ви сутринта. Смятам, че баща ви или майка ви ги познават.

— Семейство Маниън? — Хънт си даде сметка, че името звучеше на младежа изключително далечно. — Да не би да говорите за онези Маниън, които имат винарска изба?

— Точно така. — Ако Хънт искаше Дейв да продължи да го слуша, трябваше да говори бързо. Поразду малко истината за онова, което знаеше: — В апартамента на Стейси Розали имаше снимка на осемгодишния син на семейство Маниън. Тод. Тази вечер показаха снимката по телевизията, а утре ще бъде публикувана по вестниците. Стейси каза на приятелката си, че това е брат ѝ.

Явно темата за Стейси Розали не бе сред любимите тук, но последва неочаквано развитие, което надви опасенията му.

— Излъгала е.

— Да, допускам, че е възможно да е така. Но защо да го прави?

— Не знам. Може освен курва да е била и лъжкиня. Може да е искала хората, дори баща ми, да смятат, че произхожда от заможно семейство? Че има връзки с влиятелни хора? Не знам.

— Не се е опитвала да впечатли моята свидетелка. Поне не по този начин.

Само че Дейв все още се противеше на цялата идея.

— Значи ако е била сестра на Тод, тя също е била от семейство Маниън, така ли? Съмнявам се.

— Честно казано, и аз не съм сигурен точно какво е естествено на връзката. Може той да е бил неин доведен брат, или полубрат. Точно затова имам нужда да говоря с някого, който ги е познавал от известно време. Семейство Маниън, имам предвид. Те бяха ли приятели на родителите ти?

— Както ви казах, познаваха се. Не знам доколко близки са били.

— Ще ми е от полза да разбера това.

Младежът продължаваше да се бори с тази мисъл.

— Мама няма да иска да говори за Стейси Розали. Гарантирам ви. Няма да иска изобщо да говори за това.

— Ако е възможно, няма да я намесвам. Всъщност ме интересува Тод.

— Защо са го показвали по телевизията?

— Полицията се опитва да издири най-близкия роднина на Стейси.

— Значи вече всичко се е разчуло или скоро ще се разчуе. Имам предвид за семейство Маниън.

— Може и да не стане така — каза Хънт. — Снимката не е много ясна. И освен това е отпреди няколко годни.

Дейв измъкна още едно извинение, за да му откаже, а гневът му кипеше под повърхността, готов всеки момент да избухне:

— Значи твърдите, че е възможно снимката дори да не е на Тод?

— Не. Сигурен съм, че е негова.

— Значи ченгетата ще го идентифицират най-късно до утре, нали?

— Възможно е.

— А след това могат да разговарят със семейство Маниън, да научат каквото им е нужно и да не намесват мама.

— Да, биха могли да го направят. Ако идентификацията е достатъчно сигурна. Но дотогава, ако семейство Маниън имат какво да крият, вече ще бъдат предупредени. Могат просто да отрекат, че на снимката е Тод. А ако им трябва по-добра история, ще разполагат с повече време да я измислят. Вече дори може да са я измислили.

— Но вие говорите за известното семейство Маниън. Какво биха имали да крият?

— Ако изобщо има някаква връзка между тях и Стейси Розали, тя трябва да бъде част от разследването на смъртта на баща ви. Не го ли разбирате? А в момента не е така. Те изобщо не са част от разследването. Засега разполагаме само с уговорената среща на Каръл Маниън с Андреа Паризи...

— Чакайте малко! Какво?

Хънт си даде сметка, че в бързината е пропуснал една важна връзка. Сега намести нещата:

— Ако има такава връзка — каквато и да е — между тях и Стейси, те съзнателно са я крили досега. Не смятате ли, че би трябвало да разбират колко важно е това? Не го ли намирате за твърде убедително? — Хънт знаеше, че е така, че е използвал всичките си козове. Просто не знаеше дали това ще е достатъчно. — Моля ви, това е изключително важно. Изобщо няма да замесвам Стейси. Ще отнема на майка ви само пет минути.

Пазителят на портите се бореше със себе си. Още не беше тъмно, но по улицата отпред бавно мина кола със запалени фарове. Фонтанът пръскаше в езерцето. В къщата, зад затворената врата над монотонния шум от разговорите се разнесе женски смях.

— Може би. Ще я попитам — каза синът на съдията.

Не възнамеряваха да оставят Хънт насаме с Джанет Палмър.

От едната ѝ страна на дивана седеше сестра ѝ Ванеса, а от другата — дъщеря ѝ Кейти, която му бе отворила вратата. Останалите двайсетина роднини и явно група близки приятели се бяха събрали тук, в кухнята и около къртовете за хранене, но първият въпрос на Хънт към госпожа Палмър стана причина околният шум да се превърне в мрачно мълчание, сякаш някой бе дръпнал шалтера.

— Каръл Маниън? Разбира се — каза Джанет, — познаваме Каръл и Уорд от поне петнайсет години. Те бяха на погребението сутринта.

— Да, знам. — Хънт се бе доближил и бе седнал на отоманката до масичката за кафе. — И аз бях там, госпожо Палмър, но не забелязах да са довели сина си.

— Имате предвид Тод. Да, не беше с тях. Сигурно е бил на училище. Погребенията и без това не са подходящо място за деца.

— Той сега е на около осем години, нали?

Тя замълча и се замисли за кратко.

— Да, струва ми се.

— Значи е осиновен?

Въпросът ни най-малко не я смути.

— Да. Не би могло да е другояче, нали? Мисля, че Каръл е година или две по-възрастна от мен, а аз съм на шейсет и две.

— Госпожо Палмър, когато семейство Маниън осиновиха Тод, когато за пръв път го доведоха в дома си, спомняте ли си някой да е отбелязвал този странен факт? Имам предвид това, че Каръл е била на петдесет и пет или на петдесет и шест и че вече е имала шестнайсетгодишен син. Камерън, ако не греша?

— Да. Камерън.

— Защо, за бога, ѝ е притрябвало още едно малко дете? Тя е взела Тод още като новороден, нали?

— О, да, почти.

Хънт се приведе напред очаквателно.

— Госпожо Палмър, тогава не се ли запитахте — а може би дори сте знаели — дали Тод не е всъщност дете на Камерън?

Джанет Палмър стисна устни, след това отпусна уста и най-сетне кимна:

— Предното лято Камерън замина на подготвителен лагер за състезатели по водни ски. Маниън доведоха Тод в дома си в края на април следващата година. Не искам да бъда нетактична, но беше малко трудно човек да не си направи подобен извод. Макар че, разбира се, никой никога не им е казвал нещо директно по този въпрос, не и на Уорд и на Каръл. А и те никога не са се отнасяли към Тод различно и не са го споменавали по друг начин освен като свой син.

Не беше далеч от игрището на младежката лига на Президио, затова се отби там, но узна, че ранната вечерна тренировка е свършила преди час. Джул и семейството му не се виждаха наоколо, вероятно вечеряха някъде след тренировката в един от петте хиляди ресторанта в града. Но Хънт се опита най-напред да позвъни в дома на Джул — никога не се знае, може пък след мача да са се прибрали у дома за пръв път в историята.

Обаче не, пържолата беше сигурна.

След това отново се опита да позвъни на мобилния телефон на Джул, но пак се свърза с гласовата поща. Остави по-конкретно съобщение от предишното: „Тод Маниън не е брат на Стейси. Той е неин син. Трябва незабавно да разговаряш със семейство Маниън, Дев. И си носи белезниците. Обади ми се“.

Хънт беше толкова превъзбуден, че не му се искаше да отиде с колата си пред къщата на Джул и да чака приятелят му и семейството му да се върнат от вечеря. Нито пък му се искаше да започне да проверява вероятните ресторанти един по един.

Вече разполагаше с достатъчно поне да даде на Джул необходимите инструменти да започне смислен разговор с Каръл Маниън. Само че това все още съвсем не бе доказателство за престъпление, още по-малко пък беше доказателството, което щеше да му трябва, за да може прокуратурата да повдигне обвинение. А ако Каръл Маниън бе по някакъв начин замесена в изчезването на Андреа и с евентуалната ѝ смърт, тогава Хънт искаше тя да се изправи пред правосъдието, каквото и да струваше това.

Обаче дори ако Тод беше осиновен и дори ако Камерън беше родният му баща, а Стейси — родната му майка, какво от това? Ако нямаше данни за телефонен разговор или за някакъв друг контакт между основните действащи лица — Каръл Маниън, Палмър, Андреа и Стейси — тогава семейство Маниън можеха да отрекат, че са имали нещо общо със Стейси след пристигането ѝ в Сан Франциско и

завинаги да натирят Джул в задънена улица. Можеха да го направят с камарата топ адвокати, които можеха да си позволят да наемат.

Най-малкото, за да отбележи някакъв напредък, Джул щеше да се нуждае от доказателство, че Стейси наистина е майката на Тод. Камерън беше починал предишното лято на двайсет и четири години. Стейси е била на двайсет и две. Тогава са били съответно на шестнайсет и на четиринайсет. Възможно е да са се срещнали на ски лагер. Хънт можеше да се доближи най-много до този момент чрез живота на Стейси в Пасадина, преди четири години.

Но и това беше нещо.

В бизнеса с търсене на хора Хънт бе научил, че най-често започваш с най-лесното и очевидно решение. Все още на паркинга на игрището на Младежката лига в Президио, той набра номера на справки в градчето Роуз Баул и без дори да смее да се надява поиска номера на Розали, първо име неизвестно. Все пак не беше Смит. Операторът му съобщи: „Намерен е само един номер“, и той натисна копчето със звездата, за да му продиктуват номера, който си записа в бележника, докато слушаше как телефонът звъни на около шест хиляди километра на юг.

— Ало? — обади се културен женски глас.

— Ало? Дали разговарям с госпожа или с госпожица Розали?

— Да, на телефона е госпожа Розали, но ако става дума за продажби, часът за вечеря в петък вечер наистина не е най-...

— Не става дума за продажби, уверявам ви! Казвам се Уайът Хънт и съм частен детектив, който работи в Сан Франциско. Опитвам се да издиря роднини на Стейси Розали. Наистина е спешно.

— На Стейси Розали ли? — Жената замълча, а когато отново заговори, гласът ѝ бе станал суров: — Това някаква жестока шега ли е? Ще затворя.

— Не, моля ви!

Твърде късно. Тя беше затворила. Хънт веднага натисна бутона за пренабиране, даваше заето, затвори, после опита отново, но резултатът беше същият. След няколко минути той се успокои, запали колата си, погледна на таблото колко е часът — осем без няколко минути. Слънцето потъваше в мъглата. Небето над главата му тъмнееше. Може би трябваше да отиде в „Роял Тай“ и да провери дали Стейси не е оставила никакви адреси за контакт и пътем да мине през

къщата на Джул и да провери дали не се е прибрал. Или пък може би в крайна сметка си струваше да се отбие у семейство Маниън?

На тръгване от Президио отново натисна бутона за пренабиране. Този път се зарадва, защото телефонът иззвъня. Бързо отби встрани, угаси двигателя и зачака.

Когато се обади мъжки глас, Хънт каза:

— Това обаждане не е никаква жестока шега, моля ви, не затваряйте.

Отново се представи, остави телефонния си номер и каза на мъжа, че може той да му се обади, ако така предпочита. Повтори, че става дума за нещо много спешно.

Мъжът го изслуша, след това каза:

— Знаем коя е Стейси Розали. Тя е момичето, убито заедно със съдията във вашия град.

— Точно така — потвърди Хънт. — Казах на жената, която ми се обади преди малко, че се опитваме да издирим нейните роднини. Не исках да я разстройвам.

— Когато имаш същата фамилия като някой, който е убит, хората все ти го натякват. Може би затова съпругата ми е малко напрегната. Помислила е, че сте някакъв откачен. Не познаваме никаква Стейси Розали лично.

На теория това би трябвало да сложи край на разговора, само че нещо в отговора на мъжа порази Хънт.

— Не искам да ви досаждам, господине, но сигурен ли сте?

— Разбира се, че съм сигурен. Що за въпрос е това?

— Тя би била на двайсет и две години.

Този път колебанието траеше по-дълго.

— Така прочетохме и ние.

Сега беше ред на Хънт да направи пауза — макар и само за миг. Не искаше да изгуби връзка с мъжа.

— Казахте, че не познавате Стейси Розали лично. Но името като че ли ви говори нещо.

— Не съвсем. Поне не конкретно. — Мъжът каза нещо встрани от слушалката. Хънт чу: — Не, всичко е наред, справям се. Човекът ми се струва свестен. — След това отново на него: — Просто нашата фамилия е Розали. И имаме дъщеря, Кейтлин, която тъкмо навърши двайсет и три.

Хънт нямаше представа накъде бие господин Розали с всичко това, но възнамеряваше да го накара да продължи да говори.

— И?

— Най-добрата ѝ приятелка в училище се казваше Стейси. Стейси Кайли. На практика живя у дома през последната година на Кейтлин в гимназията. Шегувахме се, че трябва наистина да я направим член на семейството. — Гласът стана леко дрезгав. — Затова когато научихме, че жената, която е била застреляна заедно със съдията, се е казвала Стейси Розали...

— Обадохте ли се в полицията?

— Не. Разбира се, разговаряхме за това, но Стейси Кайли не е Стейси Розали. В крайна сметка решихме, че сигурно става дума за съвпадение.

Само дето според Хънт Джул имаше право. В случаите с убийства нямаше съвпадения. Разбира се, семейство Розали не искаха да се набъркват в неприятности, свързани с убийството на федерален съдия.

— Ако ме изтърпите още само минутка, господине, имате ли някаква представа къде се намира Стейси Кайли сега? Чували ли сте я напоследък?

— Не, от няколко години не съм. Кейтлин замина на изток да учи в колеж. В Мидълбъри. Тя винаги си е била малко суховата и беше страхотна ученичка, а Стейси беше по-... Е, тя водеше различен живот. Беше красива и популярна, каквито са момичетата в гимназията, нали знаете. Както и да е, когато Кейтлин завърши гимназия, престанахме да виждаме Стейси.

— А родителите ѝ? Те в Пасадина ли живеят?

— Да, струва ми се, обаче ние не ги познавахме. Струва ми се, че техният дом не беше... не приличаше много на нашия. Те като че ли не се интересуваха особено колко често Стейси преспива у дома или до колко късно остава. Не бяха олицетворение на добри приемни родители.

Хънт усети как го пронизва тръпка, от която ръцете му настръхват.

— Значи ми казвате, че Стейси е живяла в приемно семейство?

— Точно така. Знаем всичко това на втора ръка от Кейтлин, но положението очевидно не беше особено добро. Мисля, че точно затова

тя прекарваше толкова време тук. — Той замълча за един кратък миг. — Да не мислите, че младата жена там...

— ... е вашата Стейси Кайли ли? Нямам представа. Това ще зависи от факта дали Стейси до такава степен не е харесвала приемните си родители, че се е отказала от тяхното име и е взела вашето.

— Това ми се струва доста крайно. Но просто не знам. Никога не съм чувал някой да прави подобно нещо. Тя може и да го е направила. — Мъжът прочисти гърлото си и попита: — А в такъв случай тя е мъртва, нали?

Както каза бащата на Кейтлин Розали, тя беше доста суховата. В късния пролетен следобед в петък тя беше в апартамента си в Бостън сама и четеше.

— Родителите ми ли ви дадоха този номер? Наистина ли?

— Можеш да се обадиш и да ги попиташ, Кейтлин. Ще ти звънна след три минути.

— Ако нямате нищо против, ще го направя. И ако реша да говоря с вас, ще ви позвъня. — И съвсем като майка си тя затвори.

След две или три дълги минути Кейтлин се обади и звучеше така, сякаш някой от родителите ѝ освен че бе потвърдил думите на Хънт, ѝ бе съобщил и лошата новина. Гласът ѝ трепереше и звучеше приглушено.

— Казаха ми, че искате да узнаете нещо повече за Стейси. Не мога да повярвам, че някой я е убил. Кой би направил подобно нещо?

— Точно това се опитвам да открия, Кейтлин. Баща ти ми каза, че семейство Кайли са били... Е, може би ти ще ми кажеш какво знаеш.

— Работата е там, че аз не ги познавах много добре. Само от онова, което ми каза Стейси.

— И какво ти каза тя?

— Не ги харесваше много, обаче това не я притесняваше особено. Беше свикнала, струва ми се. Всъщност не беше истински дом.

Хънт имаше собствена добре оформена представа за обстановката в домовете на приемните семейства, но всяко бе

различно и той трябваше да научи какъв е бил опитът на Стейси.

— Какво го правеше различен?

— Почти всичко. Освен че първо, те я бяха осиновили.

Това беше необичайно и Хънт го знаеше. По правило престоят в приемните семейства беше краткосрочен и след това децата биваха връщани или при истинските си родители, или отиваха при осиновители. В много редки случаи приемните семейства осиновяваха поверените на грижите им деца.

— Мисля, че тя е била едно от първите деца, които те са взели в дома си, когато е била на три или на четири години.

— Знаеш ли защо изобщо е била поверена на грижите на приемни семейства?

— Мисля — знам, че звучи мелодраматично, но смятам, че е вярно — че са я изоставили веднага след раждането. След това са я разнасяли из най-различни места още докато е била бебе. Явно е била много неспокойна, имала е силни колики и много е плачела. Всъщност тя точно така се наричаше — Трудно и скъпо дете. Кое не беше така, след като човек я опознае веднъж. Както и да е, продължило така, докато не я настанили при семейство Кайли и те не я задържали.

— Имало ли е и други деца в къщата?

— Да, това беше другото нещо. Когато двете със Стейси се сближихме, приемната грижа се бе превърнала по-скоро в бизнес за родителите ѝ. И двамата бяха безработни, а нали знаете, че им се плаща на ден и на дете. Така че една или друга агенция им водеше деца, те ги задържаха за ден или за няколко седмици, може би дори за месец...

— Да, знам как става — каза Хънт.

— Да, но онова, което измъчваше Стейси, беше промяната. С всички тези деца, които непрекъснато идваха и си отиваха, тя вече не се чувстваше обичана или дори желана като дъщеря. Създавала им само проблеми и в крайна сметка не си струвала усилието. Не им носела никакви пари. Всъщност ставала причина за разходи.

— И как така им е създавала толкова неприятности?

— Това не знам. Не искаше да говори за това. Просто казваше, че е трудно и скъпо дете. Според мен нещо се бе случило, преди да се преместят в Пасадина. Станало е нещо, което е променило целия характер на отношенията им и те вече бяха престанали да ѝ обръщат

внимание. Като че ли просто бяха вдигнали ръце, защото тя им създава твърде много неприятности.

— Кога стана това?

— Според мен в края на първата ѝ година в гимназията.

— А къде са живели преди това?

— Във Феърфийлд, струва ми се. Това е в Северна Калифорния.

— Знам. Обаждам се от Сан Франциско. — Той замълча за секунда и каза: — Кейтлин, знаете ли дали онова, което се е случило, всъщност не е фактът, че тя е забременяла?

Момичето се поколеба.

— Веднъж тя заговори, че някой ден ще се оженим и ще имаме деца. Нали знаете, както си говорят приятелките в гимназията. И се разплака. Ама истински. Когато най-сетне се успокои, аз я попитах какво има, а тя отговори, че вече не ѝ се говори за бебето. Никога, никога. Темата за бебетата била твърде болезнена за нея.

— И защо?

— Защото самата тя родила. И ѝ отнели бебето.

Хънт все още седеше в колата си, паркирана близо до Президио встрани от платното. Трябваше да направи още една спирка по този мрачен път, ако искаше да е напълно сигурен, а трябваше да го постигне. Утеши се с мисълта, че всъщност прави услуга и на Джул — щеше да намери най-близките роднини на Стейси Розали. Семейство Кайли също бяха записани в Пасадина и две минути, след като затвори след разговора си с Кейтлин Розали, той говореше на фона на ужасна какофония — телевизия, музика, пищящи деца — с Кити Кайли.

— Съжалявам. Ще повторите ли кой се обажда?

Хънт ѝ каза и изчака, докато тя му обясни, че трябва да се премести на по-тихо място. Той слушаше как тя се движи из къщата — „Намали това!“, „Джейсън, остави това!“, „Никаква храна повече! Сериозно ти говоря!“, „Мамка му, мамка му, мамка му!“ — и получи доста ясна представа за обстановката, от която Стейси бе избягала и към която повече не се бе обърнала да погледне. Затръшна се някаква врата и жената отново се обади:

— Така — каза тя най-сетне. — Там не можех да се чуя какво казвам. Господин Хънт, нали така казахте? Казахте, че сте частен

детектив и се обаждате по повод на Стейси.

— Така ми се струва. Макар че допускам, че тя е променила фамилията си.

— Пак ли се е забъркала в нещо? Това момиче е създадено да създава проблеми. Но не знам с какво мога да ви помогна. Нямаме ни вест, ни кост от нея вече няколко години, след като по някакво чудо успя да завърши гимназия. Не че човек не очаква подобно нещо, разбира се, ако като нас от толкова време се занимава с такива деца. Искам да кажа, те имат свой живот и не съществува такова нещо като благодарност към хората, които са те отгледали. Бог знае, че сме видели достатъчно. Ако има нужда от пари, най-добре ѝ кажете, че се е обърнала не към когото трябва. Но все пак, добре, какво е направила този път?

— Преди да стигнем до това, госпожо — и до болката, която Хънт би предпочел да не ѝ причинява, — се чудя дали имате нещо против да ми разкажете за бебето ѝ.

Колебанието ѝ издаде лъжата.

— Тя не е имала бебе. За кого работите?

— На този етап работя за Стейси, госпожо.

— Тогава защо не ви е казала за бебето, за което иска да говорим?

— Не казахте ли, че никога не е имала бебе?

Мълчание.

— Родила е момче преди осем години, нали? Бащата е Камерън Маниън.

— Не трябва да говоря за това.

— Семейство Маниън ли ви платиха, за да не говорите?

Тя не отговори.

— Госпожо Кайли?

— Никога не е имала бебе. Вече ви казах.

— Струва ми се, току-що ми казахте, че е имала.

— Не искам да слушам повече за това. — Само че тя не затвори. Хънт почака. Накрая тя каза с различен тъничък глас: — О, боже, какво се е случило?

— Не е хубаво, госпожо. Мисля, че е по-добре да седнете.

Хънт ѝ съобщи новината по възможно най-деликатния начин. Представяше си я като избухлива, склонна към самосъжаление, невежа

и себична жена, но въпреки това изпита състрадание към нея, доловил празнотата в гласа ѝ, когато тя въздъхна:

— Ох!

Щом той приключи, по линията настана тишина.

Когато госпожа Кайли най-сетне заговори, гласът ѝ беше почти шепот:

— Тя мислеше, че синът ѝ е толкова страхотен, така съвършен. А те твърдяха, че стоят много по-нависоко от нас. И че моето момиче е боклук. Че всички ние сме боклуци. Смятаха, че Стейси е забременяла нарочно, за да се закачи за тях и за парите им.

— И какво направиха?

— Първо отричаха, че Камерън е бащата. Казваха, че всички знаели, че Стейси е уличница и че спи с всяко момче в лагера.

— Тя е била на лагера за водни ски на Камерън?

Горчив смях:

— Шегувате ли се? Не можехме да си позволим подобно нещо. Тя беше спасителка в Бериеса, това е. Такава беше работата ѝ през лятото. Може би не трябваше да я пускаме да отива там сама, но се предполагаше, че това е отличен лагер за богати деца, а ние ѝ имахме доверие. Не смятахме, че... Е, няма значение какво сме смятали.

— И после какво?

— Е, трябва да му го призная на момчето, защото то потвърди всичко. Не искаше и да чуе, че Стейси е била с някой друг. Бебето било негово, било детето на любовта им, а той щял да се прояви като мъж и да се грижи за него, а също и да се ожени за нея. Обичал я. Шестнайсетгодишен. Глупак.

— Значи вие...

— Чакайте. Ние не сме направили нищо. Поне нищо лошо. След като това беше скъпоценният им син, значи бебето беше неин внук...

— Имате предвид Каръл Маниън?

— Нали за нея говорим? Богатата кучка Каръл Маниън. Синът ѝ не можел да се ожени за някаква бяла никаквица. И тя нямало да допусне нейният внук да бъде отгледан в каравана. О, ами скандалът! Не забравяйте за скандала. Те изобщо не дойдоха да се срещнат с нас, да поговорят с нас. Просто изпратиха лекарите и адвокатите си. За да сключат сделката.

— С кого? Със Стейси ли?

Тя отново възвърна обичайния си тон — раздразнителен и плачлив:

— Стейси нямаше право на избор. Та тя беше само на четиринайсет години! Понеже не можеше да подпише документите, ние ги подписахме вместо нея. Решението беше наше и беше най-доброто за детето, за всички. Не сме направили нищо лошо.

— Колко ви платиха? — попита Хънт. — За да се откажете от детето на дъщеря си и да им го отстъпите, за да го отгледат като свое собствено. И след това да преместите своята четиринайсетгодишна Стейси — несъмнено без никакво предизвестие и вероятно с измама, равняваща се на отвличане — в друга отдалечена част на щата.

— Не беше заради парите — каза тя.

Само че той знаеше — разбира се, че е било заради парите.

Независимо дали водеше разследване, горчивият опит бе научил Джул, че човек не бива да носи мобилния си телефон на мачовете на децата си, ако не иска да го безпокоят. А тази вечер той всъщност бе в качеството си на мениджър на „Хорнетс“ и поради това правилото бе още по-строго. Ето защо наистина никой не можеше да се свърже с него — пейджърът и мобилният му телефон бяха в жабката на колата.

После, след победата на отбора и пицата със семейството съвестта го загриза и той откара всички в къщата на Малиноф в Сейнт Франсис Уд, за да посетят Дъг. Треньорът все още беше на легло, а кракът му бе гипсиран до бедрото. Всички се подписаха върху гипса — Джул написа: „Плъзгай се, за бога, плъзгай се“, а Кони добави „Но не по тревата, където шпайковете не държат“. Посмяха се. След това Кони и Джул пийнаха по няколко бири и се помотаха в спалнята заедно с болния и със съпругата му Лиз, докато не свърши мачът на „Джайънтс“ по телевизията, по време на който шестте деца седяха като омагьосани пред някакво анимационно филмче в детската стая.

Вече минаваше десет, децата бяха в леглата си у дома, а Джул свали превръзката си, постави я до леглото и развъртя леко рамото си.

— Някакъв напредък? — попита Кони, която влезе от коридора.

— Поне не е напълно схванато. Мисля да престана да нося тази превръзка. Освен това с другата си ръка вече мога да вземам малки предмети. Възстановява се бавно, но всеки път, когато ме заболи, си спомням за горкия Дъг, прикован на легло за няколко седмици заради фрактурата, и дори да ме обвиниш в жестокост, това ме кара да се чувствам по-добре.

— Наистина си жесток.

— Така е, обаче по приятелски и състрадателен начин. Стори ли ми се, или Дъг наистина бе изненадан от победата ни тази вечер под мое ръководство?

— Изненадан ли? Целият му свят се обърна с главата надолу. Видя ли изражението му, когато му каза, че си оставил децата сами да

определят в какъв ред да батират? И че всички са били на позиции, на които никога дотогава не са играли? Помислих си, че ще получи удар.

— Сигурно съм забавил развитието на отбора с няколко години.

— Несъмнено. — Кони се доближи до него и опря пръст в гърдите му. — Виждам, че поглеждате към телефона си, инспекторе, и затова ви предупреждавам — не го включвайте. Дори не го вземайте. Ще се оттегля в будоара си за малко и ще се върна в естествената си прелест, така че се пригответе. Ще ви е нужна цялата енергия, която имате, предупреждавам ви.

Кони дишаше дълбоко до него около час по-късно, когато той стана от леглото, взе телефона и халата си и отиде в дневната. Прослуша съобщенията си и най-сетне се обади на Хънт.

— Буден ли си?

— Абсолютно — отговори той. — Къде си? Получи ли съобщенията ми?

— Вкъщи. Тъкмо ги чух. Явно си бил доста зает.

Хънт накратко му разказа всичко отново, а Джул си записваше имената, приблизителните дати и телефонните номера.

— Значи всичко е заради това дете? — попита Джул, когато приятелят му приключи.

— Точно така. Каръл Маниън отглежда Тод като свой собствен син още от раждането му, като малкото братче на Камерън, а всъщност той е негов син. Струва ми се, че осиновяването дори не е било законно. Просто са платили на родителите на Стейси, за да я извадят от картинката веднага след раждането.

— Признали ли са това?

— Почти, Дев. Само че Стейси не е могла да го приеме. Когато е навършила осемнайсет, след гимназията, тя се е преместила да живее тук, след известно време е намерила Тод и го е снимала отдалеч — снимката, която вече всички видяха. Не знам точно какво се е случило след това. Може би е видяла какъв хубав живот води момчето, много по-хубав от това, което тя би могла да му предложи. Освен това Стейси все още не е била пълнолетна. Сигурно се е страхувала от семейство Маниън. Само че поне вече е била близо до сина си. А Тод си е имал майка, която го обича и която той смята за своята истинска майка.

Добави към това факта, че Тод изобщо не познава Стейси и никога не я е познавал. Освен това той всъщност живее с истинския си баща. Може би Стейси просто се е примирила.

— До смъртта на Камерън.

— Точно така. Мисля, че точно това се е случило. Камерън, истинският баща на Тод, е починал. След това нещата вече не са били същите. Стейси не е смятала, че е нормално Тод да бъде отглеждан само от баба си. Освен това животът на Стейси вече — говорим за миналото лято — се е променил твърде съществено. Тя е не само с четири години по-възрастна и вече пълнолетна, но има хубава работа и живее в доста приятен апартамент. Освен това е близка с Палмър, който не само разполага с огромна власт, но се оказва, че познава семейство Маниън. Стейси вече разполага с нужните инструменти за действие и дори с добри юридически връзки. Може да се бори да си върне детето.

Джул следваше нишката на мисълта му:

— Затова съдията я свързва с Паризи.

— Според мен още не — каза Хънт. — Да, той наистина дава на Стейси визитната картичка на Андреа, но преди да се намесят адвокатите и нещата наистина да загрубят, Палмър се изявява като главен преговарящ, при това с авторитет, нали? Той може да се обади на Каръл Маниън и всички заедно да разговарят и да решат проблема цивилизовано. Освен това така ще стане още по-голям герой в очите на Стейси.

— И той я кани в дома си в понеделник вечерта?

— Така ми се струва. Започва се с мило обаждане от страна на Палмър до Каръл Маниън — разговор между стари приятели. Отбий се у дома, можем да обсъдим положението, да постигнем някакво приемливо споразумение. Съдията споменава, че проявява изключително внимание към личния живот на Каръл и че до този момент нито той, нито Стейси са споменавали за това пред някого. Стейси иска просто малко време със сина си, иска да го посещава редовно.

— Но...

— Точно така. Но Каръл не желае никакво приемливо споразумение, не иска и да чуе за посещения. През изминалата година вече е изгубила Камерън. Няма начин да позволи тази никаквица от

караваните да има нещо общо с Тод, който вече е единственият ѝ син, и с живота, който му е осигурила. Затова в понеделник вечерта тя отива в дома на съдията въоръжена. Готова е проблемът да умре незабавно заедно със съдията и със Стейси.

— Но къде се вписва Паризи?

— Мислих върху това и успях да го измисля. Слушай. Знаем, че Каръл не е влязла вътре, стреляйки. Съдията е бил на бюрото си, нали? А Стейси е стояла до него. Значи са разговаряли поне минута-две, а може би и по-дълго. Предполагам, че Палмър е казал на Каръл, че или той, или Стейси вече са говорили с Андреа и че тя ще уточни подробностите около посещенията, документите и така нататък. Затова Каръл се обажда на Андреа или още същата вечер, или на следващия ден, за да си уговори срещата в сряда.

— Ох!

— Какво?

— Дотук добре, обаче защо ѝ е да чака до сряда?

— Може би Андреа не е била свободна преди това.

— Но ако бяхме успели да идентифицираме Розали преди сряда, Паризи е щяла да се досети за връзката и да се обърне към полицията.

— Може би, но най-вероятно не. Не смятам, че е задължително тя да спомене нещо пред някого. Тя е адвокат. Възможно е Маниън да ѝ се е обадила, да ѝ е обещала договор, който да урежда отношенията им като адвокат и клиент, след това да ѝ е признала цялата история за понеделник вечерта и Андреа да не е можела да обели и дума. Не би го направила. Андреа може да е уговорила срещата с нея, предполагайки, че ще трябва да поеме защитата ѝ. — След минутка мълчание Хънт каза: — Дев?

— Да, слушам те.

— Харесва ми.

— На мен също.

— Обаче все още нямаме доказателства.

— Така е.

— И няма следа от Андреа.

— Ей, Уайът — внимателно каза Джул, — може и никога да не я намерим. Нали го разбираш?

— Знам. И не разчитам на това. Между другото, семейство Маниън не са си у дома.

— Тази вечер ли мина оттам?

— Да.

— Защо?

— Ами надявах се да си поговоря с тях.

Джул си пое въздух.

— Мисля, че вече навлизаш в територията на полицията, Уайът. Може да се окаже, че ти толкова си ни доближил до целта, че вече да е време аз да започна да върша работата си. Нали не искаш да размътваш тези води?

— Ами добре.

— Къде си сега?

Хънт не отговори веднага.

— Паркирал съм пред къщата им.

— Уайът!

— Спокойно, Дев. Не се тревожи. Няма да върша глупости.

— Вече вършиш глупост. Ако Каръл е убила Андреа, това е работа на полицията.

— Разбира се. Какво друго може да е?

— Може би ти се иска да се справиш с това сам. Може би е някакво предчувствие, че ще успееш да намериш Андреа.

— Не.

— Какво тогава? Андреа е мъртва, Уайът. Съжалявам, но така стоят нещата. Бих предпочел изобщо да не говориш със семейство Маниън, дори да имаш такава възможност. Сериозно говоря.

— Както ти казах, не са си у дома.

— Ти също, а би трябвало да си там.

— Скоро ще се прибера.

— Кога точно?

— Когато приключа тук.

Когато затвори след разговора си с Джул, Хънт се обади на Мики Дейд и се опита да събуди интереса му към едно пътуване до Напа, където да открие винарските изби на семейство Маниън и да провери дали собствениците не са в къщата си край лозята. Мики прояви слаб интерес конкретно към това пътуване. Вече бе изгубил пари от таксито си, когато бе обикалял насам-натам заради Хънт предишната вечер и

днес сутринта. А и петък вечер беше най-силна за такситата, а той трябваше да спечели колкото може повече, ако иска да се запише в курса по готварство следващата седмица. Освен това Мики осведоми Хънт, че е бил в този район много пъти и че знае къде се намират винарските изби на семейство Маниън. Каза, че мястото изобщо не е тайно, след като са си направили труда да построят и да заредят зала за дегустации за посетителите.

— Ако не можеш да ги намериш, Уайът — каза той, — сериозно ще се замисля да си сменя професията. Чувам, че много се търсят водопроводчици.

Веднага след пристигането си Хънт бе отишъл до огромната къща на семейство Маниън, бе натиснал звънеца и бе слушал как той отеква и заглъхва някъде в невидимата вътрешност на сградата. След това бе постоял известно време в колата си, скован от несигурност. Нямаше представа къде са семейство Маниън и дали изобщо ще се върнат тук. Освен това не бе сто процента сигурен какво възнамерява да направи, ако те се появят и той има възможност да говори с тях.

Само че Хънт бе дошъл тук, тласкан от инстинкта си, и сега този инстинкт отново се бе разбудил. Излезе от колата си и постоя за момент, загледан в мъглата към тъмната фасада на дома на семейство Маниън. Пресече улицата и тръгна по алеята към входната врата, но едва изминал една трета от пътя, чу шума от пристигаща кола зад гърба си и от отварянето и затварянето на врати. Обърна се и примижа срещу внезапно блесналото в очите му фенерче. Към него се приближаваха двама мъже.

— Стой на място! Полицията на Сан Франциско! Вдигни ръце над главата си!

Хънт сметна, че е или Джул, или негови приятели, които той бе придумал да му скроят номер, затова вместо да се подчини, той разпери ръце и понечи да направи крачка към тях.

— Какво...

— Казах ръцете горе!

— Прекалявате!

Мъжете бързо се спуснаха към него и единият го удари силно, грубо го изви назад и го прикова неподвижен още преди Хънт да успее да реагира.

— Исусе! Ей! Какво по...

И двамата се нахвърлиха върху него, истински професионалисти, които знаеха как бързо да повалят един човек и които явно го бяха правили много пъти преди това. Единият от тях изви ръцете на Хънт зад гърба му, докато го събориха върху мократа трева. Другият, натиснал с коляно бъбреците му, стискаше с една ръка врата му, а с другата го опипа, намери втъкнатия в колана му пистолет и го извади от кобура.

— Така, така — чу Хънт. Вдигна поглед и се озова срещу леко обърканото изражение на Шию. Ръцете на Хънт бяха извити толкова силно назад, че едва не излязоха от ставите си, а когато белезниците щракнаха първо около едната, а после и около другата му китка, Шию го пристегна още по-силно.

Коляното му продължи да притиска гръбнака на Хънт, а ръката стискаше врата му. Все още съпротивлявайки се, Хънт успя да изрече няколко думи:

— Шию, аз съм, Уайът Хънт. Престани. Правиш грешка!

— Ти направи грешка, когато не вдигна ръце — каза другият глас.

Ръмжейки срещу натиска на врата си, Хънт гневно изплю думите:

— Имам разрешително за оръжието. Провери в портфейла ми, в десния заден джоб.

— Знаем кой си — каза Шию. — Само се успокой и ще оправим нещата.

Само че натискът върху гърба и врата му не отслабваше. Нечия ръка извади портфейла от джоба му, лъчът на фенерчето затанцува по окосената морава. В продължение на няколко секунди в мрака се чуваше само учестено дишане, но никой не проговори.

Накрая Шию попита:

— Какво търсиш тук, Хънт?

Коляното се вдигна от гърба му, а ръката — от врата му. Нападателят му бързо се изправи и отстъпи назад. Фенерчето освети лицето на Хънт.

Той се завъртя на една страна и примижа срещу светлината.

— Няма ли да свалите белезниците?

— Не още — каза гласът. — Зададох ти въпрос. Какво търсиш тук?

Хънт им даде отговор, който очакваше да им хареса:
— Помагам на Девин.

Не мина, както го беше планирал Хънт.

Каквато и да беше причината, най-вече защото Джул бе решил да поспи малко, преди да се залови за работа рано в събота сутринта, той не вдигна телефона, когато Шию му се обади, за да му съобщи новината.

Шию и Ал Поджио, другото ченге, участвало в нападението, бяха от групата от десетина инспектори от отдел „Убийства“, които в свободното си време работеха за семейство Маниън. В един град, където полицаите увеличаваха приходите си, като биваха наемани за какво ли не — от спортни мероприятия до делови форуми, от модни ревюта до тържествени откривания — най-добрата работа беше тази на частен охранител. Затова тя бе запазена за елита като инспекторите от „Убийства“ и още малцина избрани по-старши инспектори. Плащаха им по петдесет долара на час, задълженията им бяха смехотворно нищожни и обикновено се изразяваха в няколкочасово гледане на мониторите по време на смяна — затворена верига, кабели и мрежа.

Когато Джул не вдигна телефона си, нито Шию, нито Поджио изгаряха от желание да свалят белезниците на Хънт. За тях щеше да е от полза от време на време да показват, че са реагирали на действителна заплаха за сигурността на клиента си, а ако тази заплаха бе още по-голяма поради опасността от скритото оръжие, толкова по-добре. Семейство Маниън плащаха доста пари, за да осигурят безопасността на дома си и ако нищо не застрашаваше сериозно тази сигурност, те можеха да се изкушат да намалят бдителността — и следователно броя на охранителите.

Шию и Поджио в никакъв случай нямаше да допуснат този инцидент да приключи без някакъв официален доклад. Пистолетът на Хънт, „Зиг Зауер“ Р232, не беше оръжието, вписано в разрешителното му, а това им беше предостатъчно. Обадиха се за полицейска кола, която да прибере заподозрения им и да го откара в местното полицейско управление за разпит.

Разбира се, Шию бе напълно осведомен за отношенията между Хънт и Джул, но през целия ден — всъщност през последните няколко дни — бе доста напрегнат и раздразнен от не съвсем деликатните подигравки на Джул. Беше му наредил да упражни властта си в лабораторията. Пошегува се за закусвалнята „Сан Куентин“. Не беше смешно. Е, Шию щеше да види колко смешно ще се стори това на Девин — Уайът Хънт, тикнат зад решетките за една нощ. За навлизане в частна собственост. И за притежание на нерегистрирано оръжие.

Шию затвори телефона си и се приближи към Поджио и Хънт.

— Когато търсим нещо, правим следното — казваше Поджио, — вадим си подписана от съдия заповед за обиск по основателна причина. Сигурно си чувал нещо подобно? Така че няма ли да ни кажеш какво правеше?

— Работя по случая на Палмър и Розали и исках да задам на семейство Маниън няколко въпроса — отговори Хънт. — Бях наблизил и си казах, че мога да проверя дали са си у дома. — Обърна се към Шию: — Знаеш, че работя по случая. Кажи му.

Шию поклати глава:

— Да, знам, че работиш с Дев, но не знам какво си търсил тук и понеже Дев не вдига телефона си, май тази вечер просто нямаш късмет. Така и така стана на дума, какво всъщност търсиш тук?

— Исках да поговоря със семейство Маниън.

Поджио се изхили:

— Това добре. Само че, както забелязваш, те не са си вкъщи. Значи просто си минаваше и се канеше да позвъниш на вратата им? По това време?

Хънт сви рамене:

— Исках да видя дали не свети някъде, да погледна в гаражите.

— Странно — каза Шию, — защото преди около час те видяхме на камерите пак да звъниш на звънеца. А още преди това беше паркирал отпред на улицата. Да не би да си си помислил, че може да са се прибрали, докато си стоял отпред, а ти да не си ги забелязал?

Хънт не можа да измисли отговор, с който да не затъне повече.

След една-две минути пристигна полицейската кола. Когато най-сетне му свалиха белезниците, двамата мъже го хванаха за ръцете, натъпкаха го на задната седалка, затвориха вратата и я заключиха. Шию дръпна шофьора настрани:

— Можеш да го запишеш като 12025 — неразрешено притежание на оръжие, но не го изпращай в централното управление, защото ще се измъкне под гаранция. Дръж го в участъка, докато ни заместят от следващата смяна след час, а ние ще дойдем да си поговорим с него.

Мики Дейд сериозно си падаше по кулинарията. Ако когато Хънт му се обади малко по-рано вечерта с молба да отиде до винарския район, Мики се бе сетил, че това е седмицата, през която се провежда търгът на вината в Напа или, както го наричаха тази година, Търгът в долината Напа — Свещения Граал на американските топ събития — той не би го пропуснал за нищо на света.

На този ден всички известни местни ресторанти щяха да имат специални менюта за дегустация, някои на цени, които могат да си позволят и най-обикновените хора. На паркингите щеше да има грилове, световноизвестни готвачи щяха да пекат агнешко, пъдпъдъци и аспержи, омари, наденички и патладжани, във въздуха щеше да мирише на билки, горчица и на дим от лозови клонки.

Мики спечели своите триста и четиринайсет долара, плюс петдесет и един от бакшиши по време на редовната си смяна, която приключи в два сутринта. Остави таксито си в диспечерската, взе личното си камаро и след това, изнервен от мъглата и без всякакво желание за сън, насочи колата на север по шосе 101, мина по моста Голдън Гейт, покрай салона „Джей Ви“ в Мил Вали и след това покрай дома на Ванеса Уейвърли в Новато. Зави на изток по шосе 37 и със средна скорост от около сто и трийсет километра в час стигна до отбивката за Напа и Сонома на шосе 121, след това се спусна с висока скорост по наклона на Карнерос и излезе на магистрала 29 за малко повече от дващест минути. Общо четирийсет и осем минути, нов личен рекорд.

След като се озова в долината под ясното и хладно нощно небе, на разклона на Оуквил той пое към Силвера — до Трейл — другата пътна артерия, свързваща севера и юга в долината — и зави на север. След няколко минути пое наляво по алеята, водеща към винарската изба Маниън, която се виждаше съвсем ясно дори на лунна светлина. Пред него самото шато се извисяваше върху един малък нос. От двете му страни лозята описваха извити линии по хълмистия пейзаж. Леко вдясно и напред носът се спускаше към още лозя, но над тях той

различни очертанията на четири наскоро издълбани пещери във варовиковите скали — вратите, които винарската изба на Маниън използваше като свое лого.

Портата на имението беше затворена и преграждаше алеята за автомобили, затова Мики даде на заден и продължи на север към Силверадо Трейл и нагоре чак до Сейнт Хелена и до пътя към планината Хауъл, където знаеше няколко добри укрития. Паркира тук встрани от една отбивка под ниския балдахин на дъбовите клони. В багажника си носеше спален чувал за спешни случаи като този и пет минути, след като спря колата, вече спеше дълбоко на меката земя до колата си.

В шест без петнайсет Джул взе вестника от предната си веранда, занесе го до кухненската маса и го сложи до кафето си. Рамото отново го бе стегнало през нощта, но той бе решил да остави превръзката си у дома и нямаше да отстъпи. След като административните му премеждия бяха приключили и се бе върнал на работа, Кони му беше подарила един уред, който според него се наричаше *cafe filtre* — макар че френският му не беше много добър — което правеше кафе, като напълниш цилиндъра с много ситно смляно кафе и гореща вода и след това го притиснеш с една цедка. Употребата на уреда му причиняваше болка след глупавата игра, която бе играл с Малиноф, но тази сутрин, в новия дух на изцелението си, докато притискаше цедката през черната течност, той си даде сметка, че дори счупените кости на ръката, с която хващаше топката, вече наистина заздравяват.

Кафето беше много по-гъсто, отколкото обикновено успяваше да си приготви у дома, и той бе започнал да харесва горчивината му въпреки двете лъжички захар, които слагаше. Отпи, наслади се на вкуса и разгърна вестника, търсейки снимката на брата на Стейси. Дали пък наистина не беше снимката на Тод Маниън, с когото Джул бегло се запозна, когато в началото на седмицата за пръв път разпита Каръл Маниън?

Докато беше на Президио, на игрището на Младежката лига, а след това снощи, докато гледаше мача на „Джайънт“ у Малиноф, той бе пропуснал множеството показвания на снимката по телевизията, и

сега искаше да я разгледа отново предвид на сведенията, които му беше дал Хънт.

Лесно намери снимката, разположена на видно място в горната част на пета страница, но докато я гледаше, той малко се разочарова и установи, че трудно свързва лицето пред себе си с това на момчето, с което се бе ръкувал преди няколко дни. Първо, размитостта на оригиналната снимка бе още по-голяма поради черно-белия отпечатък. Освен това Тод Маниън, с когото се бе видял само за няколко секунди, беше несъмнено по-голям от момчето на снимката — разбира се, нито той, нито Шию бяха обърнали внимание на наличието на някаква прилика, когато за пръв път бяха видели снимката в апартамента на Стейси Розали.

Наистина снимката в днешния вестник беше черно-бяла, затова дори така нареченият отличителен фон — кулата от теракота на къщата на семейство Маниън — не успя да го убеди напълно. Сега, докато разглеждаше лицето пред себе си, Джул осъзна, че почти не вярва тя да доведе до разпознаването на Тод Маниън от човек, който го познава в момента.

Въпреки това, изхождайки от тази възможност, Хънт явно бе тръгнал по нова нишка на разследването. Той бе изровил нов достоверен сценарий за смъртта на Розали и на Палмър и може би дори за изчезналата и смятана за мъртва Андреа Паризи. Точно както отначало Джул и Шию бяха постъпили с Джанет Палмър и както двамата с Хънт, работейки съвместно вчера, бяха направили с Артър Мауъри, Джим Пайн и АСКЗ.

Джул остави чашата с кафето си върху масата и зарея поглед в празното пространство. Не подценяваше значението, което този случай можеше да окаже върху кариерата му, за добро или за лошо. Ако се провалеше заради един неправилен арест, лош арест или липсата на арест — все възможни, макар и свършено различни провали — можеше да се сбoguва с шанса да стане полицай на годината. А без това той смяташе, че никога няма да го наградят като герой и че репутацията му безвъзвратно ще пострада. От друга страна, успехът му в този случай щеше да докаже, че доверието на Лание у него не е било безпочвено, че връщането му на активна служба като инспектор от отдел „Убийства“ е било основателно.

Искаше това толкова силно, че направо го боляха зъбите. Но посоката, която бе предложил Хънт за собственото му спасение, като че ли щеше да доведе до ново разследване на едно от най-богатите, политически влиятелни и филантропски настроени семейства в Сан Франциско. И защо? Защото преди осем години те бяха осиновили дете, вероятно собствения си внук. Лание не искаше да чува за никакви заподозрени, особено в този случай и особено от устата на Джул, без доказателства, подкрепящи обвинението. Джул се ядоса при спомена за разговора, когато обсъждаха вероятността Андреа Паризи да е убила съдията и приятелката му, а след това да се е самоубила — сценарий, който все още бе правдоподобен предвид на фактите.

Предишната вечер, едновременно въодушевен и изтощен от фактите, които му представи Хънт, той установи, че тази нова теория е доста лъскава. Спорни постъпки на хора на високо, прикрития, заговори, класова борба. Всичко му се бе сторило толкова секси, толкова на място.

Но сега, когато светлината на утрото бе разкрила плътното сиво одеяло, покрило града, докато е спял, Джул метна последен поглед към снимката на сина или брата на Стейси. Или пък изобщо не й беше никакъв роднина? Представата й за дете, което може би беше изгубила, но може и да не беше.

Джул осъзна, че двамата с Шию ще трябва да повторят всички телефонни обаждания, които бе направил Хънт предишната вечер. А дори и всички съвестно да повтореха разказите си — което съвсем не беше сигурно — той трябваше да уреди пристигането на госпожа Кайли, която да разпознае Стейси като своя дъщеря.

Едва тогава можеше да започне да гради обвинението срещу Каръл Маниън, ако все още бе склонен да го направи. Ако тя вече бе станала осиновителка на детето и негов законен настойник, не би имала нужда да защитава тези права. Но ако просто бе откупила детето от родителите на Стейси и беше фалшифицирала или подправила документите, или пък ако изобщо нямаше никакви документи, тогава Стейси би имала пълното право да поиска детето си. Каръл Маниън щеше чисто и просто да го е отвлякла. Джул не можеше да си представи друг сценарий, който с по-голяма вероятност да провокира една властна и влиятелна жена да направи нещо прибързано, да не кажем направо смъртоносно.

Възможно ли бе нещата да са толкова прости, толкова елементарни, толкова свързани с класовата принадлежност и алчността?

Да, реши той. Възможно бе.

Но в положение като това всеки ход трябваше да бъде по книга. И най-малката процедурна грешка щеше да обезсмисли всичките му усилия. Адвокатите щяха да запретнат ръкави да намерят начини да отхвърлят доказателствата, да опровергават обвиненията, да клеветят извършилите арестите полицаи.

Трябваше да действа бавно. Искаше му се да извърши бърз и правилен арест във връзка с този случай повече, отколкото бе склонен да признае пред себе си. Това желание почти на всяка крачка бе замъглявало ясната му преценка. През по-голямата част от седмицата се бе лутал между различни теории, всяка от които му се бе струвала приложима, докато не станеше време да ѝ намери доказателства.

И ето докъде беше стигнал — да стане в шест сутринта в събота. Вече бе погълнал нужната му доза кофеин и не можеше да се върне в леглото. Сръбна си още кафе и разсеяно разлисти страниците на вестника. За малко спря на спортните страници, погледна лишената от изненади прогноза за времето — мъгла сутрин и вечер, следобед с разкъсана облачност, лек вятър, около петнайсет градуса в града — но след това безцелното му скитане рязко спря на първата страница на неделната притурка.

Изведнъж разбра защо семейство Маниън не са си били у дома предишната вечер, когато Хънт ги е чакал пред дома им. Били са на търга в долината Напа. Всъщност статията ги описваше като едни от най-сериозните участници в търга, точно както и предишните няколко години. Имаше и хубава, наскоро направена снимка на двамата, но за жалост без Тод.

Джул си свари още една чашка кафе. Тихо се промъкна в спалнята, за да си вземе телефона, след това се върна до прозореца в дневната и се загледа в сивотата навън. Във вестника пишеше, че в Напа днес се очаква хубаво време — не, прекрасно време за търг. Слънчево и топло. Калифорния беше щатът на микроклимата и макар че Напа се намираше само на стотина километра от Сан Франциско, времето там беше съвършено различно и почти винаги — по-хубаво.

Джул провери получените през нощта съобщения и нямаше как да не се развесели от среднощното обаждане на Шию. Значи въпреки съвета му Хънт бе останал на Сийклиф и бе изтърпял последиците. Джул си помисли, че приятелят му щеше да е адски ядосан, ако наистина са го задържали през нощта, но Джул вече не можеше да направи нищо за него. Ако Хънт все още беше в ареста, е, това не беше проблем на Джул. Може би щяха да си поговорят, след като той се наспеше след тежката си нощ. Във всеки случай инцидентът сигурно щеше да му коства пълен с укори месец и Джул се изкушаваше дали да не му се обади още сега, ако вече си е у дома, и да го подхване веднага.

Но преди да последва този свой импулс, той реши все пак да се обади в информационния отдел дали противно на очакванията му служителите от нощната смяна там не бяха получили някакви обаждания по повод на снимката от дома на Стейси.

Учудващо бодър и свеж женски глас го поздрави с нещо, което би прозвучало на Джул като неподправено въодушевление, ако не го смяташе за невъзможно:

— От полунощ насам получихме седем обаждания, сър. И едно след излизането на сутрешния вестник. Четирима от обадилите се разпознават един и същи човек — някой си Тод Маниън.

Джул не усети как прошепна:

— Мили боже! — После с нормалния си глас каза: — Имате ли имената и адресите на тези свидетели?

— Разбира се.

— Дали случайно някой от тях не е Каръл или Уорд Маниън?

— Момент. Не. Кой са те, родителите ли? Известните местни Маниън?

— Възможно е.

— Защо самите те не са се обадили?

— Същият въпрос ми хрумна и на мен. Може би просто не са видели снимката. — Което според Джул бе възможно, ако цялата предишна вечер са били на празника в Напа. Интересно дали ще се обадят днес, след като видят вестника. Или когато го види техен познат и им каже.

А щеше да е още по-интересно, ако не се обадят.

Затвори, прогони вече всяко колебание дали да се обади толкова рано, веднага набра служебния номер на Шию и заслуша гласа на

партньора си от телефонния секретар. Трябваше да се досети, че все още ще спи: Шию бе тормозил приятеля му Уайът и бе изкарвал допълнително като охрана на семейство Маниън до късно след полунощ. Остави съобщение. Бори се с решението двайсетина секунди, след това се обади на домашния телефон на Шию, но и там се наложи да остави съобщение. После му изпрати съобщение на пейджъра да му се обади на мобилния телефон.

Събуди Кони, докато се обличаше.

— Здравей — тихичко каза той.

— Здравей. Не е ли събота?

— Да. Извинявай, че те събудих. Искам да те попитам нещо.

Тя се размърда, надигна се и се облегна на възглавниците.

— На работа ли ще ходиш?

— Точно това исках да те попитам. — Доближи се до нея и седна на ръба на леглото. — Като че ли последната теория на Уайът за Палмър и Паризи току-що е получила известно потвърждение. Имаме четири обаждания от хора, които са разпознали брата или детето на Розали. Помниш ли снимката? Обикновено отивам да поговоря с някои от обадилите се, за да видя доколко са сигурни и надеждни. След това получавам заповед за обиск, ако успея да разкажа на съдията убедителна история.

— Обикновено ти се удава.

Той прие комплимента със свиване на рамене и положи ръка върху бедрото ѝ.

— Обаче ето какво — снощи ставаше дума просто за Уайът, който имаше идея. Днес, ако тези свидетели са законни, има шанс случаят да се разплете бързо.

— И ти трябва да ръководиш всичко?

Още едно кимване.

— Най-малкото трябва да видя дали мога да накарам заподозряната си отново да разговаря с мен, преди да се ограда с адвокати.

— Пак ли е жена?

— О, да. Със сигурност е жена — кимна той. — Каръл Маниън.

Кони едва не се разсмя:

— Не! Стига!

— Не се шегувам. — Той погали крака ѝ с ръка. — Опитвам се да се накарам да не бързам, да се погрижа всичко да става по правилата. Ако се издъня тук...

— И как ще стане това? Да си се дънил досега?

— Не, обаче няма и с какво толкова да се похваля.

— Но сега би могло да има?

— Така ми се струва.

— Тогава къде е проблемът. Върви да я спипаш.

— Просто така?

— Това ти е работата, Дев. Ти играеш по правилата, нали? Не си служиш с измама. Обаче успяваш да си свършиш работата. Винаги успяваш.

— Засега. Имам късмет.

— Не е просто късмет. Ти си добър. Старателен. Следваш правилата. Само че не е задължително да ги следваш бавно. Стилът ти никога не е бил такъв. Ако се беше забавил миналата година, сега щеше да си мъртъв, вместо да си герой. — Само че тя забеляза нещо в изражението му. — Ей, я ме погледни. Само да си посмял да позволиш на тези дребнави и грозни хора да те тормозят, чуваш ли? Знаеш какво си направил, знаеш какво е трябвало да направиш. Не си се поколебал. Постъпил си смело и умно и си спасил живота на много хора.

— Но затрих един.

— Не. Шейн няма нищо общо с теб. Той е бил мъртъв още преди да си действал ти. Вече сме говорили за това, скъпи.

— Знам. — Настъпи мълчание. — Все пак става дума за семейство Маниън. Ако наистина е тя и ако нещата пак добият политически отгънък, а мен ме притиснат...

— Ако, ако... ние не си служим с тази дума, забрави ли? Ако тя е убила човек, арестувай я.

— Може би е убила трима души.

— И ти трябва мнението ми дали да отидеш в участъка?

— Май току-що го получих.

Тя се усмихна, наведе се напред и го целуна:

— Тичай — каза тя.

Мики спа добре и необезпокояван през нощта, събуди се малко по-късно, отколкото беше допускарал, когато се разсейваше и последното късче мъгла. Метна спалния си чувал в багажника и отново прекоси половината долина до Сейнт Хелена, където няколко ресторантчета в селски стил вече бяха отворили за закуска. След като се поизми в тоалетната, той седна сам на една от шестте маси, всяка една снабдена със съвършена орхидея и с колосана покривка. Поръча си кафе „Пийт Френч Роуст“, омлет с лук, приготвен с пресни яйца от фермата „Кели“, с пюре от картофи „Юкон Голд“, домашно приготвен чили кетчуп и френско хлебче. Сервитьорката Джулия беше на около двайсет и осем години и още щом я зърна, Мики се опита да си припомни кога може да е чувал, че Джулия Робъртс е започнала да работи като сервитьорка, но моментът му се изплъзна.

Освен това тя беше много мила.

След като му доля кафе за трети път, на четвъртия път той отказа, облегна се доволно назад и поиска сметката.

— Сигурен ли сте? Нищо друго?

— Е, има още нещо, ако не сте против.

— Разбира се, каквото кажете.

— Може би ще ми кажете защо живея в града.

— О, на мен много ми харесва там.

— И на мен, обаче тук ми харесва повече.

— Така е. — Тя като че ли се понесе в някакво ефирно място, без изобщо да се интересува и да забелязва, че времето минава. Изведнъж, но без да бърза, Джулия огледа елегантната обстановка около себе си. — Наистина няма друго място като това.

— Особено днес.

Лицето ѝ се озари от палава усмивка.

— Не ми казвайте, че ще ходите на търга.

— Добре, няма да ви кажа това.

— Но ще ходите?

— Всъщност, за жалост, не.

— Е, наистина е жалко, но ако ходехте, щях да ви намразя за момент.

— А сега не се налага. Цял ден ли работите тук?

— Това някаква заучена покана ли е?

— Може и да е. Може и да не е. Ако е така, щеше ли да ви обиди?

— Не.

— Добре тогава, да кажем, че е покана.

— Много мило, но си имам приятел. — Усмивката ѝ докосна сърцето му, когато тя му каза, че ей сега ще се върне със сметката. Мики наблюдаваше с болезнен копнеж как тя обслужва другите маси, мила и пъргава навсякъде, каквато беше и с него. Може би бе робот, модел на степфордска съпруга. Но, по дяволите...

Когато се върна при него, тя се наведе напред и му довери като на стар приятел:

— Не гледайте — прошепна развълнувано тя, — но виждате ли възрастните хора и момчето на предната маса? Те отиват на търга.

— Кои са те?

— Семейство Маниън. Адски големи играчи. Чували ли сте за избите „Маниън“?

Мики им метна бърз поглед.

— И закусват навън съвсем като обикновените хора?

— Всъщност те често идват тук.

— Смятате ли, че ще заведат и хлапето на търга?

— Може би не. Дори да го заведат, едва ли ще му позволят да наддава.

Обаче семейство Маниън бяха платили сметката си и вече ставаха. Мики, който се бореше с шока си при вида на сметката от двайсет и осем долара за закуска, реши, че ще си върне част от парите, като свърши малко допълнителна работа за Хънт. Остави на Джулия две банкноти от по двайсет долара под чинията си — дано ѝ останеше и хубав спомен за него. Поне не беше стиснат.

Излезе на улицата, която сега, вече малко след девет часа, започваше да се оживява, обаче навън нямаше и следа от семейство Маниън.

Което според него бе невъзможно. Бяха излезли от ресторанта едва трийсет-четирийсет секунди, преди той да ги последва, и ги бе видял да се запътват надясно. Според него не можеше да са стигнали дори до най-близкия ъгъл. Сигурно бяха влезли в някой от съседните магазини, затова той тръгна и започна да наднича през витрините.

След четири врати го спря старомодната табела на една бръснарница, а след това го накара да влезе вътре.

— Просто си казах, че сигурно ще искаш да узнаеш. — Мики отново беше в колата си в Сейнт Хелена, току-що подстриган.

— Наистина искам да знам — отговори Хънт. Не бе успял да се измъкне от килията чак до три и половина сутринта. Шию и Поджио му стъжниха живота просто защото искаха да се позабавляват. Те защитаваха спокойствието на добрите граждани на Сан Франциско, като провериха разрешителното на Хънт да носи оръжие, увериха се, че лицензът му да работи като частен детектив е валиден, а след това великодушно го осведомиха, че ще го освободят, но го предупреждават да не носи друго оръжие освен онова, за което има разрешително. Той имаше усещането, че Шию наистина очаква да получи благодарностите му.

Сега поне разбра защо Джул толкова го мразеше.

Докато вземе колата си и се прибере у дома, вече бе станало пет часа. Беше спал облечен около четири часа, преди Мики да го събуди.

— Нали каза, че няма да ходиш там?

— Да, обаче промених намеренията си. — Мики се разпростря в поетично описание на евентуалните наслади, които можеше да му предложи този ден, описа дори и какво бе ял на закуска, а то си струвало чудовищната цена дори и ако сервитьорката му не била Джулия Робъртс.

— Покани ли я на среща?

— Не. Има си приятел.

— А чувам, че има и близнаци.

— Какво? Моята сервитьорка ли?

— Не. Истинската Джулия, глупчо. Ще ми кажеш ли за семейство Маниън?

— Ами най-напред момчето не искаше да го подстригват и аз не го виня. Само че майката беше твърдо решила. Между другото, тя наистина ли му е майка? Джулия смяташе, че му е баба, и трябва да призная, че и на мен ми прилича по-скоро на такава.

— Е, може да се окаже и бабата, обаче му е и майка.

— Щом казваш.

— Така е. Сложно е. Та за подстригването, което Тод не е искал. Какво стана?

— Обръснаха го гола глава. Той беше вбесен. И аз щях да бъда на негово място. Само че тя не отстъпваше и това е. Така щели да направят.

— Трябвало е да промени външността му. Още днес.

— Защо?

— За да не прилича на снимката, която ти видя вчера с мен и с Джул. На момчето.

— Това той ли беше?

— Той беше. Те къде са сега?

— Не знам. Сигурно са се върнали у дома или са отишли на търга.

Гласът на Хънт издаваше разочарованието му:

— Не си ли все още с тях?

— Щях доста да бия на очи, не смяташ ли? Така и така бях влязъл, просто се подстригах. Съвсем леко, благодаря.

— Мик.

— Искаш пак да ги намеря. — Това не беше въпрос.

— Ако можеш.

— Ти ще дойдеш ли?

— А ти как смяташ?

Съдейки по описанието на Хънт, Джул смяташе, че ще има повече късмет с Кейтлин Розали, отколкото с останалите главни действащи лица. Освен това тя живееше в Бостън, където в момента не беше толкова рано сутринта. Боговете бяха благосклонни с него, защото Кейтлин си беше у дома и явно изпълнена с охота да говори.

Телефонният разговор, който бе провела предишната вечер, наистина я бе разстроил и оттогава почти не бе мигнала. Да, нямало проблем, Джул можел да ѝ изпрати снимка от аутопсията.

— Нали не е твърде плашеща?

Някога двете със Стейси наистина били много близки и сега изпитвала нужда от завършек на историята, ако наистина жертвата е била приятелката ѝ. На ъгъла имало копирен център, можела да отиде там и да се обади на Джул, за да му каже номера, а той я увери, че ще чака обаждането ѝ.

Само че преди това партньорът на Джул се свърза с него с новината, че няма да дойде на работа тази сутрин. Може би Джул не знаел, обаче събота за неговата секта била като шабат за евреите, затова Шию трябвало да отиде на служба, а после да се яви на смяна в дома на семейство Маниън. Обаче нали Джул щял да поддържа връзка с него и да го информира? Става ли? Много благодаря. Сигурно щял да успее да се присъедини към него в ранния следобед, ако става дума за нещо наистина спешно, но не му се искало да се стига дотам, докато Джул не разполагал с нещо наистина сигурно и, това бяха точните думи на Шию, „Основано на действителни улики, Дев“.

Джул затвори, изруга „Задник“ и се загледа в мъглата над магистралата от бюрото си в празния отдел „Убийства“.

През следващите двайсет минути той проучва папката с експертизите, работи върху клетвената декларация, която щеше да прикачи към заповедта за обиск на двете къщи на семейство Маниън и на автомобилите им, която се надяваше да получи. На всички тези места той щеше да търси конкретно оръжието на убийството или дрехи, които да са изцапани с кръв или по които да има барутен прах.

В колите се надяваше да намери косъм или дори кръвна проба, която да съвпадне с тази на Андреа Паризи.

Доказателствата нямаше да бъдат толкова недвусмислени, защото отпечатъците от пръсти се запазват за дълго време, а вероятно госпожа Маниън бе посещавала дома на съдия Палмър и по други поводи, но ако успееше да се сдобие с нейни отпечатъци, на Джул му се искаше да намери такива, които да показват, че госпожа Маниън е била в кабинета на съдия Палмър. От килима в кабинета на съдията бяха взели няколко различни косъма и макар че ДНК и другите сложни тестове на тези улики щяха да станат бавно, ако се окажеха положителни, със сигурност щяха да помогнат.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката. Най-сетне беше Кейтлин с номера на факса в копирния център. Той си го записа, благодари ѝ и я помоли да остане на линията, ако ѝ е възможно. След това взе най-ясната снимка от аутопсията на Стейси от папката с документите и я пхна във факс машината на отдела. Докато се върна на бюрото си, Кейтлин вече плачеше. Жертвата бе разпозната.

Джул все още работеше върху клетвената декларация за заповедите за обиск, когато вдигна очи и се усмихна.

— Виж кого ни е довял вятърът. Не ме обвинявай за нищо за снощи. Казах ти да се прибиращ у дома.

Хънт не беше в настроение за усмивки.

— Ти ли ги изпрати?

— Стига, Уайът. Сам си го направи. Нали те предупредих. Поне откри ли нещо, след като си навлече толкова неприятности.

— Да. Открих, че работиш със социопати.

— Това са официалните изисквания за тази работа. Приеми го.

Хънт не беше дошъл да се кара с Джул, затова остави темата и посочи към папката:

— Те са в Напа.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Пишеше го във вестника. Освен това сигурно ще се зарадваш да узнаеш, че разполагаме с четири доста категорични разпознавания на снимката от дома на Стейси. Той е Тод Маниън.

— Освен това тази сутрин са му подстригали косата. Нула номер.

— Интересно. Малко късно, както се оказва, но интересно. — Джул навиря глава. — Но чакай малко. Ти откъде знаеш?

— Мики е там.

Джул се облегна, разтри рамото си, което явно силно го болеше. Когато заговори, тонът му беше официален.

— Трябва да излезеш от това, Уайът. Говоря ти сериозно. Съвсем да се оттеглиш. Дръж и хората си настрана.

— Чакай малко. Чакай да измисля подходящ отговор. — Отне му само секунда. — Не, не мисля така.

— Ако попречиш на разследването на този етап...

— Ей! — насочи пръст Хънт към лицето на Джул. — Аз съм единствената причина разследването ти изобщо да стигне дотук. Не ми пробутвай подобни глупости.

— Не са глупости, Уайът. Нещата вече не са в ръцете ти. Сигурно би искал да узнаеш, че Кейтлин Розали идентифицира Стейси преди около половин час.

— Аз знаех това преди дванайсет часа.

Джул поклати глава:

— Не си го знаел. Смятал си, че е така. Аз го доказах.

— И това ти отне половин ден. А мен ме спря да продължа нататък.

— Защото такава е процедурата, приятелю. Надлежната процедура. Разбираш ли за какво ти говоря? Понякога е нужно време, за да може нещата да отидат по местата си.

— Понякога не разполагаш с лукса на времето. Какво ще кажеш за това?

— Сега моментът не е такъв.

— Напротив, Дев, точно такъв е.

Джул се сепна от думите на Джул. Разпалеността изчезна от гласа му:

— Ти все още смяташ, че ще успееш да намериш Паризи, нали?

— Да го кажем така: аз търся Андреа, ти търсиш един убиец. Можем да се престорим, че няма конфликт на интереси.

— Може би, обаче танцуваме твърде близо един до друг и е твърде вероятно да започнем да се настъпваме. Не искам да ми се пречкаш, Уайът. Опитвам се съвсем скоро да извърша арест по

правилата и цялата процедура — пак тази дума — е като добре поставен балет. Длъжен си да направиш нещата както трябва, защото иначе никой няма да ти ръкопляска.

— Ще ми се да вярвам, че разбирам това, Дев. Само че твоят арест наистина не е мой проблем.

— Извини ме, обаче е мой проблем, нали така? — Само Джул не можеше да отрече целия принос на Хънт към разследването до този момент. В основни линии той бе разплел случая, за който сега Джул се опитваше да намери доказателства. А без полезен принос от страна на партньора си Джул бе склонен да приема всяка предложена му помощ, стига тя да не компрометира собствената му цел. Облегна се на стола си и погледна към приятеля си. — Тогава за какво си тук?

— Искях да ти кажа за Напа и за подстригването, да се уверя, че ще натиснеш педала. Предполагам, че следваш нужната процедура, нали? Изискваш заповеди за обиск и каквото там трябва. Пращаш екип в къщата на семейство Маниън, който да се поогледа наоколо.

— Надявам се да стане нещо такова, да. А какво ще правиш ти междуременно?

— Междуременно смятам да отида до Напа.

— И какво ще правиш там?

— Ще поразклатя дървото и ще видя какво ще изпадне.

Джул оброни глава за момент, след това отново я вдигна и заговори с разумен тон:

— Ако те помоля да не разговаряш с Каръл Маниън, би ли могъл да се въздържиш? Ако се опиташ да говориш с нея и тя се ограда с адвокати, преди да успея да се добера до нея, което ще направя съвсем скоро, ще накарам да те изтезават и след това да те убия. Говоря ти сериозно.

— Не възнамерявах да говоря с нея, Дев. Дори да ми каже истината, което тя няма да направи, не може да ми каже нищо, което вече не знам.

— Освен може би, че е отвлякла Паризи.

— Това няма да изскочи по време на обикновен разговор, Дев. След всичко тя няма да издаде нищо доброволно.

— Тогава как ще излезе наяве?

— Работя по въпроса. Като намеря решение, ще ти кажа.

Доста преди да стане обяд, Джул вече бе приключил с писмената работа и стоеше пред съдия Оскар Томасино, който бе дежурен, както през цялата седмица, и явно не беше никак доволен, че го торМОЗЯТ в дома му в събота сутринта. Облечен в ежедневни дрехи, съдията седеше зад бюрото в кабинета си, а романът, който четеше, бе захлупен с кориците нагоре върху попивателната.

— Опреснете паметта ми, инспектор — каза той, — но нали съвсем неотдавна вие и партньорът ви дойдохте при мен с молба за много сходна заповед за обиск?

— Да, Ваша Чест. Преди няколко дни.

— Но не беше във връзка със същия случай, нали?

— Не, за същия случай беше.

Благото лице на Томасино се смръщи под изтънялата му бяла коса. Той свали очилата си в стил Бен Франклин и разсеяно започна да ги бърше с кърпичка, която извади от чекмеджето на бюрото си.

— И какъв беше резултатът от първия обиск, ако позволите да попитам?

— В къщата на жената намерихме няколко пистолета двайсет и втори калибър, Ваша Чест, и проведохме балистични експертизи. Освен това взехме и дрехи, които проверихме за барутен прах.

— И какви бяха резултатите от изследванията.

— Отрицателни.

— Разбирам. — Томасино погледна през очилата си, духна в стъклата, след това продължи да бърше лещите. — Допускам, че този път ще търсите положителни проби върху същите вещи — пистолет, дрехи и така нататък — ако подпиша тази заповед?

— Да, Ваша Чест.

Томасино сложи очилата си и метна на Джул една трудна топка:

— Къде е партньорът ви днес, инспекторе?

— На църква. На религиозна служба. Той е мормон.

— А! — Информацията накара съдията да замълчи. — Но вие работите заедно по случая до този момент, нали така? Вие и инспектор...

— Шию.

— Да, Шию. — Той се приведе малко напред, поставил лакти върху коленете си. — Опитвам се да разбера, инспекторе — това е

само въпрос, затова, моля ви, не се обиждайте — дали явяването ви тук пред мен, без партньора ви, може да означава някаква липса на единомислие между вас и Шию по отношение на това дали молбата ви за заповед за обиск е подкрепена с достатъчно солидни доказателства.

— Не, Ваша Чест. Не вярвам, че има липса на единомислие. Инспектор Шию има много дълбоки религиозни вярвания и...

Томасино вдигна ръка:

— Мнозина от нас имат, инспекторе, мнозина. Но въпреки това съм почти уверен, че ако работят върху изключително важен случай като убийството на федерален съдия, повечето инспектори от отдел „Убийства“ биха счели за задължително да съкратят присъствието си на литургията и дори съвсем да я пропуснат, ако в съботната сутрин са се появили много важни доказателства. Не смятате ли, че това по принцип е правилото?

— Така е, Ваша Чест.

— Нека стигнем дори още по-далеч, ако не възразявате. Смятате ли, че вашият партньор, инспектор Шию, доброволно би пропуснал възможността да има по-активна роля в нещо, което несъмнено ще бъде най-важният, най-значимият арест в цялата му кариера, ако той наистина смята, че сте на път да постигнете пробив в случая?

— Обикновено да, Ваша Чест, би искал, сигурен съм. Само че в този случай...

— Продължавайте.

— Ами инспектор Шию работи като охрана на семейство Маниън. Доколкото ми е известно, той е техен служител от няколко години. Винаги съм смятал, че не е възможно човек толкова бързо да се издигне в управлението, както стана с него, и да започне работа в отдел „Убийства“ благодарение на, нека си го кажем, политическо влияние.

— Приятели на семейство Маниън?

— Просто теория — каза Джул.

— Не много хубава.

— Не е хубава, Ваша Чест, но нали си говорим откровенно.

— Значи смятате, че той би сметнал тази заповед за нещо като конфликт на интереси?

— Не бих стигнал толкова далеч. Нека кажем, че той би се почувствал неудобно, ако трябва да обяснява на семейство Маниън

участието си в издаването ѝ.

— И поради това съдите, че той би предпочел да се дистанцира от една стъпка, която намира за неуместна и която според него би могла да предизвика гнева на властни и влиятелни хора, без да гарантира успех на разследването. Инспекторе, хората от вашата професия биха могли да сметнат това за ключ към разгадаване на загадката.

Джул замълча.

Томасино поклати глава, въздъхна и изражението му стана мрачно.

— Инспекторе, тъй като си говорим откровено и неофициално, нека ви попитам още нещо, само между нас. Смятате ли, че освен съвсем естественото значение на този случай, в тази сграда, в този град има хора, които гледат на него като на изпитание лично за вас?

Намекът във въпроса разлюля Джул, но той запази самообладание.

— Да, Ваша Чест, така смятам. Но се опитвам да не допускам това да влияе върху работата ми. — Той продължи въпреки скептичното изражение на Томасино: — През последните няколко часа, Ваша Чест, научих извън всяко съмнение, че Каръл Маниън е осиновила сина на Стейси Розали, жената, убита заедно със съдия Палмър. През последните осем години госпожа Маниън е положила огромни усилия да запази този факт в тайна. До такава степен, че когато разговарях с нея във връзка с разследването миналата седмица, тя изобщо не го спомена.

— Вие попитахте ли я за това?

— Не, Ваша Чест, но...

— Но смятате, че тя сама би трябвало да ви даде тази информация, така ли?

— Не мога да си представя защо не го направи, Ваша Чест. Просто е немислимо. Дори и само да бе казала: „Това е невероятно съвпадение, но смятам, че трябва да знаете за него“. Не може да не си е давала сметка.

Томасино се замисли, допрял пръсти до устните си. Погледна към бележките, които си бе нахвърлял, докато Джул му бе очертавал един доста сложен сценарий.

— Може да съм схванал погрешно някои подробности, инспекторе, затова ви моля да ме поправите. Доколкото разбирам от разказа ви, госпожа Маниън е осиновила детето от жена на име Стейси Кайли, нали така? Ако е така, защо името Стейси Розали би я накарало да спомене за детето пред вас? Ако вие изобщо сте разполагали с това име, когато сте разговаряли с нея във вторник следобед.

Лицето на Джул посърна. Усети как кръвта се оттича от главата му. Не че основният факт кои са истинските родители на Тод беше под съмнение — поне той не смяташе така — но не бе необходимо Каръл Маниън да е знаела за Стейси във вторник, когато те двамата с Шию я бяха разпитвали за уговорената ѝ среща с Паризи.

Единственият начин Каръл да знае за истинската връзка между Стейси и сина ѝ всъщност бе, ако бе влязла в конфликт с нея и я бе убила. Само че това бе все едно да слагаш коня пред каруцата. Ако тя не бе направила това, тогава всичките ѝ следващи действия — фактът, че не бе споменала за Тод пред него и пред Шию, подстригването на косата на Тод, защото в крайна сметка идваше лятото — са били безукорни.

Освен това Джул внезапно си даде сметка, че дори те двамата с Шию не бяха успели да идентифицират Стейси нито като Розали, нито като Кайли до късно през нощта във вторник, когато се бяха срещнали с Мери Махоуни в моргата. Тогава какво означаваше фактът, че четирима души бяха разпознали Тод от снимката?

Съдията все още го гледаше над допрените връхчета на пръстите си.

— Добре ли сте, инспекторе? Не ми изглеждате много добре.

— Не, добре съм, Ваша Чест. Вземам обезболяващи лекарства. За момент ми се зави свят.

Томасино явно не беше сигурен, че точно това е причината, но остави нещата така и продължи нататък:

— Затова инспекторе, мога да обобщя, че се отнасям доста неохотно към идеята да подпиша заповед за обиск, когато ми се струва, че става дума за чисто налучкване, свързано с едно от най-известните семейства в града. Особено предвид на факта, че това ще бъде втората почти идентична заповед за двама различни заподозрени, която съм подписал в рамките на два дни. Нали разбирате, че това би озадачило доста хора? И че двамата с вас можем да се изложим на обвинения в

превишаване на правата? В нарушаване на неприкосновеността на личния живот? Във вашия случай — дори в провеждане на отчаяно отмъщение, целящо да отклони вниманието от едно стигнало до задънена улица разследване.

— Да, Ваша Чест, но това не е...

— От само себе си се разбира, инспекторе. Не е нужно да ми обяснявате. — Съдията отново се раздвижи, намести очилата си, сведе поглед към листовите, които Джул бе поставил пред него, и ги разгледа. — Ако ми позволите, ще предложа да няма никакви вероятни мотиви или свързани с личния живот проблеми. Тук сте отбелязали, че разполагате с неразпознати отпечатащи, косми и влакна от тъкани, взети от местопрестъплението. Ако можете да свържете някои от тях с госпожа Маниън, тогава добре, поне ще имате основателна причина да искате да обискирате дома ѝ и да я попитате как тези неща са попаднали там. Ако доказателствата станат достатъчни, за да се говори за евентуален мотив за извършване на престъпление, ще разгледам нова молба от ваша страна за заповед за обиск в дома ѝ. А дотогава — вдигна поглед съдията — може би ще е по-добре да се приберете у дома и да поспите, за да преодолеете ефекта от лекарството. Събота е, инспекторе. Никой няма да ви се разсърди, ако си вземете почивен ден.

Само че Джул бе потресен и не възнамеряваше да си почива този ден. Имаше и други пътища под шапката на надлежната процедура, по които можеше да поеме напълно безнаказано, и сега се видя принуден да тръгне точно по тях. Съдия Томасино може би имаше право, че тази заповед за обиск в дома на Каръл Маниън бе малко прибързана. Но като инспектор от отдел „Убийства“ Джул имаше правото да разпитва хора, когато сметне това за уместно, стига да успее да ги убеди да разговарят с него.

Може би миналия вторник госпожа Маниън не бе знаела, че Стейси Розали е Стейси Кайли, но оставаше фактът, че би било поучително и дори от решаващо значение каква ще е реакцията ѝ, когато той се изправи пред нея с тази основна истина. Джул притежаваше интуиция към свидетелите — имаше милион признаци, че лъжат, а той можеше да разпознае повечето от тях. Тогава щеше да знае, поне за себе си. Можеше да поведе разследването оттам и после

бавно и внимателно да изгради стабилен случай, дори и да му отнеме месеци, въз основа на който прокурорът да може да повдигне обвинения и да спечели делото срещу армия от високо платени адвокати.

Ако Каръл Маниън при цялото си влияние и богатство бе дръзнала да убие федерален съдия, Джул щеше да я разобличи. Но за да го направи — а в момента възнамеряваше да ѝ зададе съвсем ясни въпроси! — най-напред трябваше да разговаря с нея.

В широкия и облян в слънце коридор на горния етаж на своето имение в долината Напа Каръл Маниън почука на вратата на стаята на сина си Тод.

— Тод?

Никакъв отговор.

Почука отново.

— Тод, моля те. Майка ти иска да поговори с теб.

— Аз не искам да говоря с нея. Сърдя й се.

— Моля те, недей. Не обичам, когато ми се сърдиш. Косата ти отново ще порасне, ще видиш.

— А дотогава ще изглеждам като глупак.

— Нищо подобно. Изглеждаш точно какъвто си — красив младеж. Би ли отворил вратата, моля?

— Не искам.

— Но аз наистина трябва да поговоря с теб.

— За какво?

— Тод, нека не говорим през вратата, моля те. Наистина те моля.

— И аз те молах, преди онзи да ме подстриже нула номер. Моля те, моля те, моля те. — Думите бяха подчертани с удари по вратата. — Не беше честно.

— Знам и съжалявам. Просто двамата с баща ти решихме, че идеята не е лоша.

— Защо? — отривисто попита момчето. — Косата ми не пречеше на никого. — Обаче въпреки това езичето щракна и вратата се отключи, макар че Тод не я отвори.

Каръл леко натисна.

Тод бе отишъл до прозореца с изглед към лозята, където беше струпал одеяла от леглото си и сега се бе сгушил под тях. Тя се приближи и седна така, че да усеща очертанията на малкото телце, притиснато към себе си. Постави ръка върху крака му и го погали.

— Благодаря ти, че ме пусна. Ти си много добро момче.

— Само че нищо не печеля от това.

Каръл Маниън въздъхна и продължи да гали крака на момчето.

— Не ти ли е малко топло там?

Одеялата се раздвижиха, когато той поклати отрицателно глава.

— За какво искаше да говорим?

Сега беше моментът. Тя отново въздъхна.

— Във вестника тази сутрин има снимка на едно момче, което прилича на теб. Всъщност може дори да е твоя снимка, която някой ти е направил от много далече преди няколко години.

Главата, с разплакани очи, но вече любопитна, се показа.

— Защо някой би направил подобно нещо?

— Не знам със сигурност, но във вестника пише, че са намерили снимката в стаята на някой, който е бил убит миналата седмица.

— Убит ли? Искаш да кажеш наистина убит? Не като по телевизията?

— Не. Наистина е бил убит.

— Страхотно — възкликна Тод.

— Никак не е страхотно, Тод. Всъщност е доста ужасно. Но както и да е, помислих си, че ако някой разпознае момчето от снимката, което много прилича на теб, може би ще успеят да издирят роднините на убитата жена. Ако наистина имаш някаква връзка с нея. Разбираш ли?

— Но аз нямам.

— Не, ти нямаш. Само че двамата с баща ти не знаем кой и защо е направил тази снимка. Или дори дали тя има нещо общо с теб. Просто искаме да си в безопасност.

— Затова ли ме подстригахте? Защо не ми казахте предварително?

— Защото не искахме да те плашим.

— Нямаше да се уплаша.

— Не. Вероятно нямаше. Но родителите ти се плашат от мисълта, че някой, който е бил убит, те е снимал и е запазил снимката. Сега убиецът може би иска да види как изглеждаш. Затова решихме, че ще е разумно малко да променим външния ти вид, поне за известно време. Нали разбираш? Наистина ми се иска да разбереш.

— Мисля, че разбирам.

— Добре, защото е възможно да дойдат някои хора и да задават въпроси. Може би дори полицаи. А аз не искам да се тревожиш.

— Защо да се тревожа?

— Не би трябвало. Точно това казвам и аз. Просто ще казваме на всички, че ти не си момчето от снимката. То може и да прилича малко на теб, но не смятаме, че си ти.

— На снимката, така ли?

— Точно така. По този начин няма да се забъркваме в нищо. Няма да се замесваме, защото не се налага. Това няма нищо общо с нас. Искам да го разбереш.

— Ами ако съм аз? Може ли да видя снимката? Сигурен съм, че ще позная.

— И аз съм сигурна, обаче снимката не е най-важното нещо, Тод. Най-важното е да те защитим. Най-важното е винаги да бъдеш в безопасност, каквото и да се случи.

— Знам това, мамо.

— Защото ти си единственият ми син и аз никога няма да допусна да ти се случи нещо. Никога. Ясно? А сега защо не излезеш изпод тези одеяла и не прегърнеш силно старата си майка?

Уорд Маниън имаше лице на забогатял каубой, което сега, когато погледна към жена си на предната седалка, беше със сериозно изражение.

— Не съм съгласен, че това изобщо е добра идея. Ще ми се да не беше говорила с момчето, без преди това да се посъветваш с мен.

Макар че на сцената нямаше да е Джей Лено и че търгът всъщност нямаше да започне официално преди шест часа, двамата бяха поканени на предварителен оглед на някои от реколтите, които щяха да се предлагат, затова в момента пътуваха с беемвето си със свален гюрюк по Силверадо Трейл.

Той погледна към съпругата си, която смяташе за все още много красива жена, макар и по нетрадиционен начин заради волевата ѝ челюст и хлътналите ѝ и раздалечени сиви очи. Два пъти си беше правила лифтинг, за да махне бръчките около очите, но скулите ѝ не се нуждаеха от допълнителна намеса и никога нямаше да се нуждаят.

— Не, това не е вярно, Уорд. Не и от тяхна гледна точка и ти прекрасно го знаеш. Как мога да им кажа, че прилича на Тод и да не спомена, че името на рождената му майка е Стейси.

— Но не е Стейси Розали.

Каръл пренебрегна тази му забележка:

— Значи го е сменила. Или пък може би тази никаквица се е омъжила. Дори два или три пъти.

Уорд стисна устни. За Каръл момичето, което беше родило детето на сина им, сега тяхно собствено дете, винаги беше и щеше да си остане „никаквица“. Това го притесняваше, но едва ли щеше да може да направи нещо, за да го промени сега.

— А и какво, ако е тя? — попита тя. — Стейси. Рождената майка на Тод.

Той се обърна към нея.

— Е? И двамата сме съгласни, че може и да е тя. Но какво от това?

— Ами това, че ще се замесим в случая, Уорд. Ти, аз и Тод. Знаеш, че не сме убивали никого, обаче те ще раздухат цялата история, ще разследват осиновяването на Тод, всичко. Сигурна съм, че си спомняш колко ужасни бяха родителите на Стейси. Не искам да им давам извинение да се върнат в живота ни.

Тази мисъл явно леко го поразвесели и той поклати глава заради абсурдността ѝ.

— Не е смешно, Уорд. Нали ти казах, че Джордж Палмър ми се обади у дома последния ден...

— За да ни покани на някакво парти, нали?

— Да, обаче те ще си направят извода...

— Кой са тези те?

— Полицията. Те ще обърнат внимание само на това, че се е обадил. Ако видят в това някаква връзка между нас и никаквицата?

— Ами ако ли? Ами ако ли? Така и така говорим за това, ако използваш думата никаквица, няма да изглеждаш незаинтересована. В крайна сметка жената е жертва на убийство. Заслужава малко съчувствие.

— Добре. Но проблемът остава, защото се чух с Джордж, а след това се обадих и на онази жена Паризи. Твърде много съвпадения, твърде много допирни точки с хора, които са замесени в цялата работа.

— Сега като го спомена... — все още усмихнат каза Уорд. — Ако знаех как стоят нещата, бих...

— Дори не се шегувай с подобно нещо!

— Спокойно, момиче, и дума да не става.

Отне й секунда да се овладее.

— Много по-добре е да стоим настрана от всичко това. Ако кажем, че момчето на снимката не прилича на Тод на онази възраст, това ще сложи точка.

— Каръл. — Спокойствието му бе не по-малко от нейното. — В крайна сметка ти не си някакъв дебнешц убиец. Смятам, че и двамата стоим много над тези неща, нали? Просто те е хванала параноята, а това е много нетипично за теб.

Тя поклати глава:

— Надявам се, че разбираш колко много им се иска да ни притиснат. Ние сме богати и затова сме лоши. Виж какво правим днес.

— И какво точно правим?

— Търгът.

— Даваме шестцифрена сума за благотворителност? Не виждам нищо лошо в това.

— Плащаме престъпни цени за вино, Уорд. Парадираме с нещо, което другите нямат. Плащаме седем хиляди и петстотин долара само за да си купим билети за наддаването. Явно не разбираш как пари като нашите влияят на някои хора, как подхранваме завистта им.

— Не, разбирам го, естествено. Най-сериозното престъпление, което може да извърши човек в някои кръгове, е да успее. Само че хора с таква мислене винаги е имало, така че не бива да ни тревожат. Те стоят много по-ниско от нас. Дори заслужават презрението ни.

— Докато не надушат, че сме направили нещо нередно, заради което могат да ни спипат. Погледни Марта Стюарт, в затвора е заради шепа фъстъци. Майкъл Милкън. Всички онези изпълнителни директори.

— Но ние сме направили нищо като тях, Каръл. Според мен, ако признаем, че снимката може и да е на Тод и че Стейси би могла да бъде рождената му майка, просто ще пресечем разследването още в самото начало. Твърде вероятно е някой от познатите ни или пък някой от учителите на Тод вече да е говорил с полицията. Ако не се обадим, ще излезе, че крием нещо. А ние не искаме да изглежда така, все едно крием нещо, Каръл. Не искаме да крием нищо. — Той я потупа по крака. — Мисля, че трябва да повдигнем въпроса пред някой от охраната ни в града — в крайна сметка те са полицаи. При това при

първа възможност. Да им кажем каквото знаем. Да отговорим на въпросите им, ако имат такива, и да ги помолим да бъдат дискретни както винаги. Да приемем това нежелано стечение на обстоятелствата.

Каръл се извърна от него, след това се загледа напред. Челюстите ѝ бяха здраво стиснати, погледът ѝ бе станал суров. Пригответи се да сложи слънчевите си очила и погледна към Уорд, все едно се канеше да каже нещо, след това се отказа и потъна в замислено мълчание.

Тълпата любители на виното се размесваше, хората хапваха и пийваха в прекрасния следобед в елегантната обстановка на курорта Медоуд. Моравата на игрището за крокет се бе превърнала в море от тела. Ароматен пушек бе образувал облак сред дъбовете и боровете. Известни готвачи се трудеха усърдно над огромни скари, докато също толкова известни винопроизводители разсипваха като жертвен дар най-добрите си вина в кристалните чаши „Райдел“ на колегите си и на останалите гости тук — спортни знаменитости, филмови звезди, промишлени магнати и други известни личности от цял свят, свързани не само от любовта си към всички гроздови продукти, но и от огромното си богатство.

Младият мъж и жената, които си бърбеха със семейство Маниън, бяха добре облечени, очарователни и явно се чувстваха съвсем на мястото си на изисканото събитие в Напа. След като се запознаха на една от винените маси под огромната тента, която засенчваше една част от игрището в Медоуд, Уорд Маниън бе взел джентълмена под крилото си и двамата се бяха задълбочили в разговор за удивителната популярност в Калифорния, която си бяха спечелили характерните за долината на Рона сортове грозде — сира, мурведър, каринян — и за значението на този факт за местната промишленост, която се интересуваше от каберне, шардоне, пино ноар и мерло.

— Честно казано, ако преди десет години ме бяха помолили да назова новия най-популярен сорт, изобщо не бих насочил вниманието си към Рона — казваше младият мъж на име Джейсън. — Щях да заложа на санджовезе.

Уорд разцъфна в доволна усмивка.

— Не споделяйте това с много хора — каза той. — Самият аз тогава сключих подобен облог. — Уорд винаги обичаше да говори за

вино, особено в такава обстановка. — Сега разполагам с почти седем акра санджовезе, което да смесвам с кабернето си.

— Калифорнийско плюс тосканско — отбеляза Джейсън. — Не е зле.

— Не е особено оригинално — каза Уорд, — но е за предпочитане пред това да изкореня най-добрите си лози, които най-сетне дават плод, и да направя поредната погрешна догадка.

Мъжете явно щяха да разговарят по този увлекателен начин още известно време, но Каръл Маниън дори сега, след втората си чаша шардоне, като че ли трудно успяваше да остане ангажирана в разговора, усмихваше се разсеяно и явно умът ѝ беше другаде, в някакъв неин собствен свят.

До Каръл, с недокоснатата чаша шампанско в ръка младата жена на Джейсън се приближи още една крачка и каза с поверителен шепот:

— Толкова е хубаво, че сме тук. За пръв път идваме и трябва да призная, че донякъде се чувстваме като натрапници. Всъщност, честно казано, изобщо не би трябвало да сме тук, но сме донякъде близки с Томас и той уреди да дойдем.

В този контекст от само себе си се разбираше, че Томас трябва да е Томас Келър от „Френч Лондри“, най-прочутият готвач в долината, ако не и в целия цивилизован свят, каквото бе мнението на мнозина.

— Ако си имал късмета да ти предложат покани за такъв великолепен ден, според мен задължително трябва да отидеш, *n'est-ce pas?*

— *Oui. Sans doute.* — Каръл успя да извика на устните си усмивка, която макар и уморена, бе доста искрена. — Извинете ме, малко съм разсеяна. Как казахте, че е името ви?

— Ейми.

В играта влизаха добрите обноси, както се бе надявала Ейми и както бе допускал Хънт. И двамата знаеха, че Каръл Маниън посвещаваше много време на благотворителни мероприятия и вечери за набиране на средства. Светският разговор ѝ се удаваше съвсем естествено като дишането и сега баналността му очевидно ѝ предлагаше възможност да си отдъхне от онова, което според тях би трябвало да бъде основната ѝ тревога.

— Е, Ейми — каза тя, — много се радвам да се запознаем, още повече, след като няма да ни конкурирате на залаганията.

Ейми оцени репликата и се засмя:

— Не бива да се тревожите за това. Ние сме най-обикновени работещи хора.

— Свързани ли сте с винопроизводството? Съпругът ви ми се струва доста осведомен.

— Джейсън ли? Всъщност ще се женим едва през септември. Той разбира не само от вино, а по принцип от всичко. Това е нещо като проклятие.

— Разбирам какво имате предвид. Моят Уорд донякъде е същият. Веднъж да види нещо, да чуе за него или да го прочете в някоя книга, то завинаги се запечатва в паметта му.

— Това ми напомня за Джейсън. Само че ние не сме истински свързани с винарския бизнес, просто обичаме да прием вино. — Ву се размърда и дръпна събеседницата си настрана от двамата мъже. — Всъщност и двамата сме адвокати.

Устата на Каръл Маниън леко потръпна, толкова бързо, че Ву не би забелязала, ако не наблюдаваше внимателно. След секунда обаче заучената усмивка се върна, но през това време по-възрастната жена като че ли бе изгубила от инерцията си и помежду им се възцари кратко мълчание, докато Маниън най-накрая не попита:

— Моля?

Ейми не виждаше защо да не я удари още веднъж:

— Казах, че и двамата сме адвокати. — Просто си бърбеха. — Толкова се радваме, че работим в Сан Франциско. Джейсън работи за прокурора, а аз от пет години съм служител в наистина хубава фирма. Работата ми харесва, макар че понякога всички говорят за нас ужасни неща. Нали знаете, всички тези анекдоти за адвокатите. Обаче според мен повечето от колегите ми са много по-приятни, отколкото хората смятат по принцип. Всъщност — тя се престори, че тъкмо се сеца за това, — странно е, че двамата с Джейсън попадаме тук тъкмо на вас сред толкова много посетители, защото ми се струва, че имаме обща позната. — Лицето на Ву помръкна, при това съвсем непресторено. — По-скоро имахме допреди тази седмица. Андреа Паризи.

Повърхността на течността във винената чаша на Каръл Маниън потрепери, сякаш и земята под краката им леко потръпна.

— Андреа... А, да, телевизионната водеща.

— Тя е една от вашите адвокатки. Ако не греша, разбира се. Нали е така?

— Не, не. Всъщност ние никога не сме се срещали. Аз просто... Случилото се е такава трагедия. Все още не е намерена, нали?

— Не, но според мен вече никой не се надява особено на нещо такова. И това е най-лошото. Тя беше такъв прекрасен човек. Бяхме много добри приятелки. — Ейми донякъде с изненада установи, че от очите ѝ бликват истински сълзи. — О, извинете, не искам да помрачавам такъв прекрасен ден. Но вие и тя... Аз наистина бях останала с впечатлението, че и вие я познавате много добре. След като е идвала в дома ви...

— Не! Никога не е идвала.

— Да, допусках, че е така. Говорих с нея веднага след като ѝ се обадохте от „Сейнт Франсис“ и ѝ предложихте да се видите в кантората ѝ. Тя се притесни, че вероятно сте променили мнението си.

— За какво?

— За това да ви представлява.

— Но тя не ме представляваше. Тя беше... — Каръл рязко спря, когато я споходи друга мисъл. — Казахте, че тя ви се е обадила, така ли?

— Да. Веднага след разговора си с вас. Двете трябваше да вечеряме същата вечер в „Авеню“, но решихме да го направим някъде в центъра, защото и двете работим там. Боже, наистина ли беше едва миналата сряда? Струва ми се, че оттогава е минала цяла вечност. — Ву каза, сякаш едва сега си даваше сметка за това: — Но след като никога не сте се срещали с нея, значи тя е пропуснала и срещата си с вас.

Очите на Каръл Маниън станаха потайни. Те бързо обходиха шатрата надлъж и нашир, след това се върнаха на Ву.

— Да. Искам да кажа, не, никога не съм се срещала с нея. — Направи пауза и изломоти: — Наложих се да отменя срещата в последния момент.

— Жалко — отбеляза Ву. — Сигурна съм, че щяхте много да я харесате. Тя беше страхотна... страхотна личност.

— Да, ами... — Каръл Маниън направи няколко несигурни стъпки към съпруга си. — Сигурна съм, че щях. А сега ако ме

извините, смятам, че вече е време да започнем да разглеждаме вината, които се предлагат на търга. Уорд.

Брант и Ву се скриха зад тентата и наблюдаваха как двамата съпрузи се отдалечават — Каръл се бе облегнала тежко на ръката на Уорд.

— Симпатичен човек е този Уорд.

— Тя не е. Тя е убийца.

— Така ли мислиш?

— Залагам живота си, Джейсън. Имах чувството, че ще припадне, когато споменах за Андреа. Не отрече за обаждането от „Сейнт Франсис“, а това е много сериозно. Стори ми се, че наистина ще повърне. Сигурна съм, че я разтърсих.

— Такава беше целта.

— Не, целта беше да я разстроим достатъчно, за да си тръгне порано.

— Но не прекалено рано. Девин трябва да има време да дойде тук.

Ву погледна часовника си.

— Имаше вече два часа. Ще успее.

— Дано — каза Брант. — Я гледай.

Съпрузите Маниън спряха на път за масите за правене на залозите и в момента едната длан на Каръл Маниън бе притисната към гърдите на съпруга ѝ, а другата — отляво към собствените ѝ гърди. Позата ѝ бе умолителна. С недвусмислено изражение на гняв и безсилие Уорд за миг вдигна очи към покрива на тентата. Взе чашата с вино на съпругата си и с пресилено спокойствие я постави редом до своята на най-близката маса. След това двамата се запътиха към най-близкия изход.

— Получи се — каза Брант.

Ву кимна с мрачно задоволство:

— Така изглежда.

Тамара и Крейг вдигнаха чашите си над нивото на очите и внимателно се вгледаха в едносантиметровата ивица червена течност.

— За какво гледаме? — прошепна Крейг.

— Не съм сигурна — отвърна Тамара. — За червения цвят?

— Това го виждам.

Сипваха трима души — двама мъже и една жена — в залата за дегустации на избите на семейство Маниън. Всички бяха млади, компетентни и ентусиазирани. Мъжът, който им беше сипал виното, беше на двайсет и нещо, бъдещ идол на матинетата на име Уорън. Той изчакваше търпеливо реакциите на десетината души на бара пред себе си, преди да продължи с рецитацията си.

— Сигурен съм, че най-напред забелязвате удивителната бистрота, дълбокия рубинен цвят с лек кехлибарен и дори ръждив оттенък в края. Това е съвсем естествено при стари реколти като тази, особено при санджовезе. Същото се наблюдава често при старото кианти, което, сигурен съм знаете, се прави от същия сорт грозде. Като разклатите течността, ще уловите отблясъците на по-тъмно рубинено, което е характерно за този сорт в по-млада възраст. А след това, когато виното се уталожил на дъното на чашата, забележете тези невероятно красиви крачета...

Крейг отстъпи крачка назад от бара и хвърли поглед надолу.

— Прав е за краката ти — прошепна той, — обаче как ги видя от мястото си?

Тамара го сръга с лакът в ребрата, отпи малка глътка, изплю я в поднесената ѝ купа и след това остави чашата си. Уорън бърбореше нещо за летливост, за алкохолно съдържание и консистенция, какво трябва да търсят, какви вкусови усещания трябва да регистрират, когато виното преминава през устните им и започне истинската дегустация.

Тамара се наведе към Крейг и на свой ред зашепна:

— Не се сърди, обаче аз лично предпочитам маргарита.

— Чух те. — Крейг дори не си направи труда да опита това конкретно вино. Вече бе опитал от три други бутилки и обучението не бе оказало съществено влияние върху първоначално отрицателната му реакция. Двамата с Тамара не си падаха много по виното. Или беше това, или просто не разбираха. На кого му пукаше дали цветът е рубинен или по-скоро е на гранат? Каква разлика имаше? Цветът да не би да беше част от вкуса? На него всички вина му се струваха почти еднакви, въпреки дрънканиците за основния плодов вкус с привкус на танин, на касис (каквото и да беше) и на френско грозде, може би с леки оттенъци на шоколад, тютюн и кожа за седла.

Тютюн? Кожа за седла? Като нещо различно от кожа за бейзболни ръкавици ли? Уорън наистина ли смяташе, че хората искат да им мирише на коне и на пури, докато пият?

Крейг не искаше. Тамара също. Ако ще пият, по-добре да им налят нещо студено и силно. Ако Крейг се нуждаеше от цитрусов привкус, щеше да смуче парче лимон, много благодаря.

Само че тази сутрин бяха получили спешно обаждане от Уайът Хънт и бяха дошли тук заради може би последната му възможност, заради изключително важната му и вероятно опасна работа, а също и със заповед да не привличат вниманието към себе си, затова и двамата се престориха, че изпитват същия интерес, какъвто виждаха у останалите хора, които дегустираха вино около тях.

Уорън продължаваше:

— А сега моля всички да оставите чашите си тук, защото следващата част на обиколката ни включва малко изкачване до новите ни пещери, но ще се убедите, че си струва. Много сме въодушевени във връзка с новите си изби, в които можем да държим на склад почти петнайсет хиляди бъчви, изработени наполовина от стар и от нов дъб, и където варовиковите скали поддържат постоянна температура и влажност, които са... — и така нататък, и така нататък, — ... така че моля всички да ме последвате.

Той поведе групата към изхода от едната страна на залата за дегустации по една стръмна пътека, водеща до павиран път, който завиваше по ръба на носа и се губеше от поглед.

Собственият им път продължаваше още малко нагоре по склона и ги отведе, както им бяха обещава, в новите пещери, които Крейг се видя принуден да признае, че бяха наистина впечатляващи. Те се

простираха на стотици метри навътре в твърдите бели скали и представляваха сложен лабиринт, прорязан в сърцевината на варовиковото възвишение.

Освен това работата по тях явно продължаваше. На еднакво разстояние недовършени крила се губеха в мрака. Четирите основни артерии — по една навътре от всяка врата — свършваха в просторна, двойно по-широка и слабо осветена камера, която през следващите няколко години щеше да се превърне в голям музей на виното и щеше да се казва „Изящното изкуство на гроздето“, а семейство Маниън се надяваше да превърне в забележителност в долината сама по себе си. Тук имаше и частен ресторант и дори сцена за театрални и музикални представления — водачът им ги увери, че акустиката е безукорна.

Уорън и четиринайсет от шестнайсетимата посетители тази сутрин се събраха около макета в средата на помещението, който показваше как ще изглежда мястото, когато работата тук приключи.

Двама от посетителите се изгубиха в мрака.

— Изби „Маниън“. С какво мога да ви помогна?

— Здравейте. Обажда се Анди от бакалницата в Оуквил. Кухнята ли е?

— Не, съжалявам. Свързали сте се с дегустационната, а ние сме претрупани от работа.

— Добре, съжалявам, че ви обезпокоих. Бихте ли ме свързали с кухнята, моля?

— Не мога да го направя. Това е служебен телефон. Нямаме връзка с къщата.

— Страхотно. А бихте ли ми дали номера там?

— Много съжалявам, но нямам право да го правя.

— Боже. С кого разговарям?

— С Наташа.

— Виж, Наташа, имам проблем. Каръл Маниън се обади в магазина, че след търга шейсетина души ще идват на гости в къщата, и ние вече изпълнихме много скъпата и конкретна поръчка, обаче трябва да се свържа с кухнята, за да разбера дали трябва да приготвим всичко докрай тук, или хората там ще довършат. Обаждам се на този номер, защото Каръл ми го даде.

— Вярвам ти, напоследък е доста разсеяна.

— Че кой не е? Адски натоварена седмица. Както и да е, ако не сме там навреме и ако всичко не е приготвено както трябва, експлозията, която ще последва, ще разтърси прекрасната ни долина и ще я направи необитаема за следващите двеста години и тогава какво ще стане с мен и с теб? Затова моля те, не може ли да направиш изключение и да ми дадеш домашния телефон? Обещавам ти да изгоря листчето и да изям пепелта два пъти веднага щом си свърша работата.

Наташа се засмя:

— И веднъж е достатъчно, Анди. Чакай един момент. Добре, готов ли си?

И тя му продиктува номера.

— Стана много лесно — каза Мики. — Не може да е толкова лесно.

— Понякога е. — На Хънт не му беше до шегги. Разполагаше с телефонния номер на семейство Маниън — това бе всичко, от което се нуждаеше. Вече бе долепил мобилния си телефон до ухото и говореше с Джул.

— Какво е това място? — попита Джул. — Дисниленд? Центърът „Епкот“? Не подозирах, че изобщо се произвеждат толкова коли, колкото има тук в момента. Не съм напреднал и километър през последните петнайсет минути.

— Къде си сега?

— В задръстване.

— Досетих се. Трябва да се измъкнеш оттам. Току-що ми се обадиха Ейми и Джейсън. Каръл Маниън на практика е признала, че тя се е обадила от хотел „Сейнт Франсис“.

— Какво значи „на практика е признала“?

— Че не е отрекла. Ейми специално го подчерта.

— Ако това е истина — каза Джул, — може да се окаже първият ни истински пробив.

— Възможно е — съгласи се Хънт, — обаче трябва да побързаш. Каръл и Уорд са на път за къщи.

— Те сигурно също са на този паркинг.

— Да, обаче идват от другата посока и може би се придвижват много по-бързо. Къде си сега?

— На някаква магистрала. Двайсет и девет.

— Мина ли през град Напа?

— Така ми се струва.

— Добре. Ще успееш. Завий надясно при първа възможност.

— Надясно ли? Дори не знаеш къде се намирам.

— Някъде на север от Напа, не ми пука. Завий надясно при първа възможност и се стреми да се движиш все надясно към възвишенията, които виждаш от десния си преден прозорец. Разбра ли? Следващият голям път, на който ще излезеш, е Силверадо Трейл. Там завий наляво. В момента съм на него и колите се движат и в двете посоки. От лявата си страна ще видиш лозята на Куинтеса — огромни са, няма как да ги пропуснеш. Там намали. Избите на Маниън са следващите от лявата ти страна, но зеленото камаро на Мик е паркирано на няколкостотин метра по-нагоре до пътя отдясно. Там ще ни намериш. Едва ли ще ти отнеме повече от десет-петнайсет минути, а това би трябвало да е достатъчно.

— За какво?

— Да пристигнеш, преди да се приберат у дома.

— Защо това е толкова важно?

— Може и да не е. Но понеже така и така искаше да говориш с нея, хайде развесели ме! Поднасям ти я на тепсия. Може би е доста разстроена и може би е готова да се пречупи.

— Въпреки обещанието ти да не говориш с нея?

— Не съм говорил.

— Само че си я разстроил. Как стана?

— Магия. По-късно ще ти кажа тайната, но засега работата ти е да шофираш, ясно ли е? Знаем, че си ченге и че това не отговаря на разбиранията ти, обаче карай с превишена скорост, ако се наложи.

— Надали ще ми се удаде възможност — отвърна Джул.

Джул подкара по лъкатушещия път, мина покрай отворена за посетители зала за дегустация, паркинга пред нея и продължи нагоре по склона, докато най-сетне не спря и не натисна копчето на портата от ковано желязо, която препречваше частния път. Представи се като

инспектор от отдел „Убийства“ от полицията в Сан Франциско, изчака още около пет минути, докато се появи млад мъж в тъмен костюм, който излезе от оградената част през друга врата в оградата, и се приближи към прозореца на Джул, за да погледне документите му.

— Боя се, че може би сте били път дотук напразно. В момента те не са си у дома.

— Няма нищо. Ще почакам, ако нямате нищо против.

— Може би ще се наложи да чакате дълго. На търга са.

— На какъв търг?

— В долината Напа.

— Съжалявам. Не знам за него.

Младежът не знаеше дали да вярва на Джул, но въпреки съмнението си каза:

— Ами това е голямо местно събитие и обикновено продължава до късно, след него има партита и такива неща.

— Да не би да ми казвате, че няма да ме пуснете да вляза?

Дълга пауза.

— Господине, можете да влезете на алеята, но не мога да ви пусна в къщата без изричните указания на семейство Маниън.

Джул се усмихна и кимна:

— В такъв случай благодаря. Ще рискувам.

Охранителят набра кода на таблото, портата се отвори и Джул премина. Пътят се катереше стръмно около петнайсетина метра, след което се разклоняваше на две, когато ставаше малко по-равен, като едната алея се виеше надясно през лозята, преди да изчезне отстрани на носа. Джул почака на разклона, докато мъжът, който го пусна да влезе, се приближи до колата.

— Искате ли да ви закарам до горе?

— Разбира се. По-далеч е, отколкото изглежда от пътя.

— Наляво или надясно?

— Наляво.

Изкатериха се мълчаливо по склона, завиха надясно пред новите пещери с техните внушителни резбовани дъбови врати, изкачиха и последния наклон и стигнаха на голям и равен, застлан с чакъл паркинг, в центъра на който имаше фонтан и който бе ограден с редица маслинови дръвчета пред пищната фасада на самото имение. Джул мина покрай двете паркирани спортни коли и една стара хонда сивик и

продължи по окръжността, докато не стигна до една сянка, под която спря, и каза на спътника си, че ще чака в колата.

— Наистина ще отнеме доста време.

— Ако ми омръзне да седя вътре, ще се поразходя. Може ли?

— Както искате, господине, но моля ви, не напускайте паркинга пред къщата. — Той заобиколи колата и спря пред прозореца на Джул. — Извинете, но току-що ми хрумна. Нали казахте, че сте от отдел „Убийства“? Лоши новини ли носите? Искам да кажа, за семейството? Имам номер, на който мога да им се обадя, ако става дума за нещо изключително спешно.

— Просто рутинна работа — задоволи се да каже Джул.

След секунда младият мъж сви рамене и се отдалечи.

Известно време Джул поседя в колата със свален прозорец, наслаждавайки се на топлината и на слънцето. От мястото си тук виждаше на километри в двете посоки нагоре и надолу в долината. Зеленината на напъпилите лози на фона на червеникавата почва, назъбените и осеяни с гранит върхари на източния склон, лазурното безоблачно небе, на което кръжеше самотен лешояд. Гледката беше удивителна.

Малко по-наблизо той забеляза, че макар движението по Силверадо Трейл да не бе съвсем спокойно, колите поне се движеха. Ако предположенията на Хънт бяха правилни — а засега беше точно така — Каръл и Уорд нямаше да се бавят.

В крайна сметка му стана твърде топло на седалката, затова отвори вратата, измъкна се навън и отиде до предния край на паркинга, където носът се спускаше стръмно под нозете му. Тук, където предният план бе по-близо, гледката не беше толкова вълшебна. Донякъде с усилие предвид на величието на останалата част от панорамата той си напомни, че в крайна сметка лозята са просто стопанства, в които се отглежда грозде.

И наистина в една малка вдлъбнатина встрани от новите пещери Джул забеляза дразнещото присъствие на един порутен хамбар от червено дърво, заобиколен от огромно количество стари и ръждясали селскостопански сечива, както и от по-нови тежки машини, които явно бяха използвани при неотдавнашните изкопни работи, при нивелирането и укрепването — няколко трактора, различни мотики и търнокопи, големи бургии и свредели, лопати, кирки и гребла. Някои

блестяха на слънцето, но повечето бяха безнадеждно и напълно негодни за употреба. Земята около входовете на пещерите все още бе изровена, лишените от пръст варовикови скали блестяха като животински кости на ярката слънчева светлина.

Само че Джул бе дошъл тук с конкретна цел и за свое огромно удоволствие забеляза, че няма да има повече време да оглежда имението и околния пейзаж. Точно под него един черен кабриолет беемве се изкачи на билото до портата на входа.

Джул отстъпи няколко крачки назад, докато се скри от погледа на пътниците в колата. Докато те се изкачат по носа и стигнат до засенченото от маслиновите дръвчета място, където ги чакаше той, вече бе сложил слънчевите си очила и вървеше към тях с протегнатата напред значка и със застинало безизразно изражение.

Стъпките му скърцаха силно по чакъла на паркинга, докато Джул вървеше право към вратата на Каръл Маниън, и каза, преди да се закове на място:

— Госпожо Маниън? Инспектор Джул от отдел „Убийства“ в Сан Франциско. Сигурно ме помните. Ако можете да ми отделите известно време, бих искал да поговорим още малко.

— Принуден съм да настоявам — каза Уорд. — Както виждате, моментът наистина не е подходящ, инспекторе. Съпругата ми се чувства много зле. Наложил се дори да си тръгнем преждевременно от търга заради това, а ви уверявам, че не бихме го направили, ако положението не беше доста сериозно.

Двамата мъже стояха лице в лице в кръглото и сводесто мраморно фоайе. Фактът, че съпрузите Маниън се бяха съгласили да се стигне дотам и че всъщност бяха поканили Джул да влезе в имението, представляваше огромна стратегическа грешка от тяхна страна — ако го бяха накарали да остане отвън, щеше да му е нужна заповед за обиск, за да влезе без изричното им позволение, но след като го бяха пуснали вътре, щеше да е много по-трудно от психологическа гледна точка да го изритат навън.

Веднага щом влязоха вътре, Каръл Маниън с поведението на човек, пострадал от топлината, се отпусна тежко на едно от креслата покрай стената. Сега бе облегла лакът на ръкохватката и със затворени очи подпираше челото си с палеца и с показалеца на дясната си ръка. Неочакваното присъствие на Джул, който бе изникнал от ослепителната белота на следобеда, бе нанесло втория за този ден удар върху душевното ѝ състояние и я бе разтърсило дълбоко.

Точно това бе намерението на Джул, кулминацията в плана му, и явно работеше.

Той продължи да оказва натиск:

— Господин Маниън, идвам чак от Сан Франциско, за да задам на съпругата ви няколко въпроса, след което ще си тръгна. В момента вода разследване на убийството на федерален съдия и показанията на съпругата ви са от огромно значение. Нямам нищо против, ако имате нужда от няколко минути, за да ѝ донесете чаша вода или за да се поосвежи, но наистина е спешно.

Уорд Маниън сведе поглед към съпругата си, след това погледна към Джул:

— Това е непоносимо. Ще се обадя на адвокатата си.

— Разбира се, това е ваше право — каза Джул. — Но ако няма какво да криете, най-лесно би било просто да отговорите на въпросите ми.

Маниън повиши глас:

— Няма какво да крием ли? Това е нечувано! Веднага напуснете дома ми. Не можете да разговаряте с нас по този начин...

Само че Каръл внезапно се изправи на крака, приближи се към съпруга си отзад и го стисна за ръката:

— Уорд.

— Каръл, седни на мястото си. Аз ще го...

— Не, не, няма нищо. Ще говоря с него. Не ни трябва адвокат. Както знаеш, не сме направили нищо лошо.

— Разбира се, че не сме. Но всичко това е толкова неправилно. Държат се с теб като с най-обикновен престъпник, нахлуват тук така...

— възмутено поклати глава Уорд. После отново се обърна към Джул.

— Това е абсурдно. Какво искате да знаете?

— Какво искате да ме питате? — каза госпожа Маниън.

Джул извади портативния си касетофон, включи го и го остави на поставката за чадъри до входната врата.

— Кога за последен път говорихте с Джордж Палмър?

Тя въздъхна тежко, метна уморен поглед към съпруга си и отново седна в креслото.

— Миналия понеделник следобед. Той ми се обади у дома, за да ме покани на някакво парти.

Разговорът продължи почти половин час. Всичко излезе наяве — отдавнашната връзка между Стейси Кайли и родния ѝ син Камерън, връзката между Стейси Розали и Палмър, снимката, истинската самоличност на сина ѝ Тод. Отговорите ѝ на всеки въпрос бяха преми и недвусмислени. Призна, че е налице невероятно съвпадение. Само че тя наистина не знаела коя е Стейси Розали. Никога преди не била чувала това име, докато не се появило в пресата миналата сряда. Ако името на жертвата било Стейси Кайли, разбира се, тя щяла да уведоми властите. Що се отнася до снимката, естествено забелязала известна прилика между момчето на нея и сина си Тод, но предвид факта, че никога не се била срещала с тази жена Стейси — а и защо ѝ е на

някаква непозната да снима Тод? — тя просто приела това като поредното съвпадение от странната поредица. Държала да отбележи обаче, че другото момче не изглеждало съвсем като Тод.

Накрая Джул завъртя въпроса към Андреа Паризи и Каръл отново заяви, че вече му е разказала за първоначалното си обаждане до Андреа, за поканата тя да присъства на бенефиса, организиран от Фондацията на библиотеката — уговорка, която Паризи така и не спазила. Какъв бил проблемът?

Джул упорито се насочи към явните несъответствия. Защо беше чакала три часа, преди да се обади в кабинета на Паризи след времето на срещата им, на която Паризи така и не се появила? Защо не се е обадила, докато вероятно я е чакала с недоумение и раздражение? Защо Паризи е казала на колегите си в адвокатската кантора, че срещата ще бъде по проблеми, свързани с попечителство? Предвид на това Каръл очаквала ли Джул да повярва, че госпожа Маниън, Стейси, Палмър и Паризи вече не са водели преговори във връзка с детето, към което и двете страни са имали претенции?!

Тя обаче отрече. С все по-голямо спокойствие и с растящо презрение.

Докато траеше сражението помежду им, Джул усети как въздухът се сгъстява и се насища с неприятна миризма. Въпреки собственото му мнение за случилото се и за причините то да я шокира, колкото повече продължаваше разпитът, толкова по-невъзмутима ставаше тя.

Накрая Джул стигна до телефонния разговор.

— Госпожо Маниън, вие сте разговаряли с един от нашите свидетели преди не повече от два часа и не сте отrekli, че сте се обадили на госпожица Паризи в сряда следобед от хотел „Сейнт Франсис“, за да поискате срещата ви да се проведе в кантората ѝ в центъра на града.

Обвинението — придружено със съзнанието, че Джул явно е разговарял с младата жена, с която бе говорила в тентата в Мудоууд — ѝ нанесе нов удар. Фасадата поддаде, напука се и отново се възстанови.

— Това просто не е вярно, инспекторе. Не съм била там.

— Казали сте на нашия свидетел, че сте били.

— Не съм. Тя или греша, или е лъжкия.

Джул тутакси захапа:

— Откъде знаете, че става дума за жена?

— Наистина не знам, инспекторе. Може да е или мъж или жена. Просто избрах едната възможност наслуки. Разполагате ли с други свидетели, които са ме видели в хотел „Сейнт Франсис“?

— Ще намерим.

— Съмнявам се, инспекторе. Много се съмнявам, че ще успеете. Защото не съм била там. Бях си у дома и чаках госпожица Паризи.

Накрая Уорд просто не издържа повече:

— Няма ли да свършваме, сержант? Ако досега не сте получили онова, за което сте дошли тук, не смятате ли, че е малко вероятно изобщо да го получите? Очевидно съпругата ми има някаква непреднамерена връзка с всички тези събития, но да допускате, както вие явно правите, че тя играе и най-малка роля в което и да е от тях, е направо абсурдно.

Част от плана на Хънт бе Джул да даде на Каръл да разбере, че не е успяла да заблуди никого. Че истината се знае. Че хората знаят какво е направила. Той бе успял да го постигне. Само че не можеше да пропусне и най-малката възможност да я принуди да признае.

Джул се приведе, за да бъде на нивото на очите ѝ, положил лакти върху бедрата си и сплел пръсти пред себе си. Заговори съвсем искрено:

— Госпожо Маниън, вие сте интелигентна жена. Смятам разбирате, че е само въпрос на време да ви съсипем. Не сте лош човек. Просто сте се огънали под неочакваната заплаха за бъдещето на сина си и за живота си изобщо и след това сте се опитали да прикриете стореното. Само че вие не сте човек, който ще може да живее с мисълта за това, със съзнанието какво сте извършили, че сте убили невинни хора. Едва ли искате синът ви да живее с промяната, която ще настъпи у вас след всичко. А знаете, че то ще ви промени. Вече ви е променило.

От изражението ѝ за миг му се стори, че за момент е успял да я надвие.

— Всичко може да свърши веднага — каза той. — Можете още тук да сложите край.

Тя като че ли премисляше думите му. Остро си пое въздух, стисна устни и примигна бързо няколко пъти. Накрая наклони глава на

една страна и притисна длан към устата си. Гърбът ѝ се изпъна в креслото.

— Тод е мой син и е невинен. Той ме обича.

Джул разбра, че е изгубил.

— Аз съм му майка — продължи тя. — Никога няма да допусна нещо да му навреди. Ще го браня. Аз съм му майка — повтори тя.

Отчаян и изчерпан, Джул се изправи на крака.

— Всъщност вие не сте дори това — каза той.

Базовият лагер на Хънт се намираше до един страничен път, който започваше на няколкостотин метра на север от алеята пред дома на семейство Маниън и се виеше по западния склон пред имението. Мики знаеше за това място — беше идвал тук няколко пъти с момичета — едно уширение съвпадаше с прорез в топографията и им осигуряваше безпрепятствена гледка и което бе още по-важно, радиовръзка с долината, с носа и до гората от калифорнийски дъбове, които растяха сред канарите на билото отвъд покрива на имението на семейство Маниън.

Намираха се на по-малко от осемстотин метра от къщата по права линия.

Купърът на Хънт и камарото на Мики — и двете светлозелени и забележими на Силверадо Трейл — бяха паркирани отстрани на пътя. Джейсън, който вече се бе върнал от Медоуд, беше паркирал лилавия си круизър нагоре по пътя, така че да не предизвика подозренията на някое случайно появило се ченге от Напа.

Ейми и Джейсън, Хънт и Мики се бяха струпали под една сянка. Джул беше в къщата от отсрещната страна на пътя вече половин час и разговорите в просеката постепенно утихваха, докато накрая съвсем заглъхнаха. Внезапно Мики, който през цялото време не откъсваше поглед от имението, възкликна:

— Получава се.

Хънт вдигна бинокъла си и наблюдава как Джул излиза на входната врата. Езикът на тялото му издаваше какво се е случило, а това се потвърди, когато никой не го придружи навън.

Щом Джул стигна до колата си и отвори вратата, Хънт свали бинокъла, измъкна телефона си и го подаде на Ву:

— Готова ли си?

Тя отдавна бе готова. Макар че задачата ѝ бе съвсем проста и ясна, двамата с Уайът я бяха обсъдили подробно, затова сега Ейми пое телефона без всякакво колебание.

— Сигурен ли си, че не искаш да почакаме, докато не дойде Девин?

— Сигурен съм — отговори Хънт. — Каквото и друго да се е случило между нея и Дев, можеш да бъдеш сигурна, че той е успял да ѝ предаде посланието, затова трябва да я ударим сега, докато е все още слисана, преди да успее да го смели. Сигурен съм, че Дев няма да иска да види тази следваща част. Няма дори да иска да чуе за нея.

— Пичът доста се набърка в това, Уайът — обади се Мики. — Той следва инструкциите ти, ще трябва да го преглътне.

— Да, това му е работата — сви рамене Хънт. — Всичко, което е направил до този момент, го пише в малкия му наръчник за разрешените неща. Както всички знаем, той е длъжен да се съобразява с процедурата, за която аз за щастие не е нужно да се притеснявам.

— Да, но просто искам да отбележа, че двамата с Ейми също сме служители на правораздавателната система. Всъщност, доколкото си спомням, май работя за областен прокурор. — Джейсън, вече доста нервен, не се оплакваше, а просто излагаше един факт. — Така че може би си струва да запомним идеята на Уайът да не говорим за това, когато всичко свърши.

Ейми успокоително положи длан върху ръката му.

— Ясно. Смятам, че всички го разбират, Джейсън. Хайде да действваме. Уайът, кой е номерът?

Хънт ѝ го даде и тя го набра, заобиколена от тримата мъже, които бяха напрегнати всеки по свой си начин. Хънт бе със скръстени ръце, а мускулчетата на челюстите му играеха. Мики пристъпваше от крак на крак. Джейсън, пъхнал ръце в джобовете си, стоеше с пламнало лице, с полупритворени тъмни очи, сякаш спеше, и дъвчеше долната си устна отвътре. Никой не продума.

Ейми се преструваше на спокойна, но очите ѝ скачаха от дърветата към небето, към мъжете около нея, докато чакаше телефонът да звънне, и така издаваха напрегнатостта ѝ. Лек полъх на вятъра я освежи и духна няколко кичура коса към лицето ѝ, които тя почти гневно отметна встрани. Изведнъж, с въздишка на облекчение, тя прошепна:

— Звъни.

След това кимна. Някой бе вдигнал.

— Може ли да разговарям с Каръл Маниън, ако обичате? — със съсредоточено присвити очи попита Ву. — Да, разбирам — каза тя, — но случаят е спешен. Трябва да разговарям с нея лично. — Още една пауза. — Това няма да е възможно. Бихте ли попитали, моля? Наистина става дума за нещо много спешно. Да. — И накрая решителният удар: — Кажете й, че я търси Стейси Розали.

Кокалчетата на Ву бяха побелели, докато стискаше мобилния телефон. Отвори очи, срещна стоманения поглед на Хънт и отново кимна леко. Каръл идваше на телефона.

Когато долетя до нея, гласът ѝ нямаше нищо общо с изискания контраалт, който Ву бе забелязала преди началото на търга. Всичко, което се бе случило на Каръл Маниън през този ден, първо с Ейми, а после явно и с Джул, най-сетне бе успяло да подрони външната ѝ маска на овладяност и изисканост, както беше предположил Хънт. Сега в гласа ѝ се долавяше ужасът, който клокочеше и бучеше в гърлото ѝ:

— Кой се обажда?

Хънт беше казал на Ейми да мине направо на въпроса и да не ѝ дава възможност да затвори. Ву заговори премерено и равно:

— Обажда се Стейси Розали, Каръл. Стейси Кайли, майката на Тод.

— Кой се обажда? Пак ли полицията? Това си е чист тормоз.

— Не е полицията, Каръл. Знаеш, че не е полицията.

— Кой е тогава? Какво искате?

— Искам сина си обратно. Обаче е твърде късно за това, така че ще се задоволя с Андреа Паризи.

— Ще затворя.

— Ще те оставя на спокойствие, ако ми кажеш къде е Андреа.

— Не знам за какво говорите.

— Напротив, Каръл, знаеш. Не ме принуждавай да те заплашвам. Не искам да взимам Тод и да те принуждавам на размяна, но ще го направя, ако се наложи.

Сега Каръл явно се паникьоса от другата страна на линията. Ву я чу да крещи през къщата: „Тод! Тод! Къде си! Ела тук! Трябва да те видя! Веднага!“. Накрая изпищя.

Отзад се чуха и други гласове. Мъжки. Загрижени.

Каръл отново се върна на телефона и в гласа ѝ недвусмислено се процеждаше страх.

— Той е тук. Добре е.

— Знам. Никога не бих наранила собствения си син. Но ще ти го взема.

— Каж ми коя си!

— Казах ти. Къде е Андреа?

— Казах ти, че не знам! Не знам.

— Добре — каза Ву. — Предупредих те. Погледни пред задните си прозорци. Ще се обадя отново точно след пет минути.

В съседната на кухнята трапезария в имението Каръл стоеше с телефона в ръка и дишаше тежко с преbledняло лице. Уорд бе влетял при първите ѝ писъци, последван от Тод, от пазача, който бе пуснал Джул в къщата, и от гувернантката на Тод. Сега и четиримата стояха на прага.

Тя погледна телефона, сякаш учудена, че той все още е в ръката ѝ, остави слушалката и отново се обърна към останалите.

— О, Тод — възкликна тя, вървейки към него с разперени ръце.
— Детенцето ми. Добре ли си? Каж ми, че си добре.

— Добре съм, мамо. Добре съм. Ти добре ли си?

Тя бе коленичила до него и го притискаше силно.

— Добре съм — каза, но гласът ѝ секна. Раменете ѝ се повдигнаха веднъж, след това още веднъж. Опита се да потисне отчаяното си ридание.

— Каръл — застана до нея Уорд. — Какво става, каж ми.

Само че вместо това тя се съвзе, изправи се и се обърна към охраната.

— Днес в къщата идвал ли е някой друг освен инспектор Джул?

— Не, госпожо.

— Сигурен ли си? — рязко го попита тя. — Не гледай към Тод. Искам ти да ми отговориш! Идвал ли е някой?

Смаян от гневното избухване, пазачът направи крачка назад.

— Не, госпожо, сигурен съм. Никой.

— Каръл... — протегна ръка Уорд.

Тя вдигна предупредително пръст към съпруга си и отново се обърна към пазача:

— Когато се върнахме, той беше отпред. Джул. Отдавна ли стоеше там сам?

— Не, госпожо, най-много една-две минути, преди да пристигнете. И аз през цялото време го наблюдавах.

— Какво направи?

— Постоя в колата си около минута, не повече, след това излезе и се приближи към края на алеята.

— И какво направи там?

— Като че ли просто се любуваше на гледката.

— И това е всичко? Не е ходил отзад?

— Не, госпожо, нямаше време за такова нещо. Вие с господин Маниън пристигнахте минута след това. Всъщност почти веднага.

Тя се обърна рязко към гувернантката:

— А ти беше с Тод през целия ден?

— *Si, senora. Toda al dia.*

Тя се обърна към сина си:

— Тод, истина ли е това? През целия ден?

Момчето, вече уплашено от лудостта на майка си, отстъпи встрани от бавачката си.

— Ма-амо.

Уорд се приближи и обгърна с ръка раменете на съпругата си, като отпрати останалите с нетърпеливо махване с ръка, защото искаше да я откъсне от всички. Направи редом с нея няколко крачки към дневната, чиито огромни прозорци гледаха на запад и имаха дълги бели завеси, които сега бяха дръпнати, за да я предпазват от следобедното слънце.

— Кой се обади, че те разстрои толкова? Пак ли става дума за онази работа с полицията? — Той се пресегна към нея, когато тя се отдръпна. — Каръл, моля те...

Тя стигна до мястото, където двете завеси се събираха в средата на прозореца и ги дръпна толкова силно, че едното перде се откачи от кукичките горе. След това отстъпи назад като ужилена, закри устата си с ръце и изстена през пръстите си.

Върху стъклото със сребърна боя и огледално, за да могат да бъдат прочетени отвътре, някой бе изписал със спрей и с главни букви името Т-О-Д.

— Ало. — Гласът на госпожа Маниън този път едва се чуваше по мобилния телефон. Беше в паника, но все още успяваше упорито да се владее.

— Не ме прекъсвайте. Можете да отпратите всички останали — каза Ву, използвайки точно същите думи, за които се бяха разбрали предварително. — Не трябва никой друг да бъде замесен. Сега става въпрос за Андреа, не за вас. Ще ви наблюдаваме.

Ейми бе пребледняла и ръката ѝ трепереше, докато подаваше телефона на Хънт — апаратът бе силно затоплен.

— Божичко! — възкликна тя и въздъхна. — О, боже!

Джейсън обгърна раменете ѝ с ръка:

— Добре ли си?

Тя поклати отрицателно глава и пак издиша дълбоко.

— Мамка му, мамка му, мамка му! Това беше ужасно.

— Беше страхотно — обади се Мики.

— Сигурно ще повърна.

— Ела тук. — Джейсън я накара да седне, седна до нея и обгърна тялото ѝ с ръце.

Хънт коленичи и повдигна брадичката ѝ с пръста си:

— Беше безукорно, Ейми. Справи се прекрасно.

Тя кимна, все още дишайки учестено, а Джейсън погледна към Хънт.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Сега вие двамата, Джейсън и Ейми, изчезвате от тук. Вече направихте предостатъчно. Ако ви спипат да участвате в това, работата ми ще бъде сериозно застрашена, да не кажем, че с кариерата ви може дори да бъде свършено. Твърде много има да губите.

— Като че ли вие нямате! — възрази Джейсън.

Хънт махна с ръка, пренебрегвайки възражението:

— И друг път съм си сменял работата и нищо ми няма. Винаги мога да се захвана с нещо друго. А Девин е голямо момче, което е тук, защото така иска. Всички останали — Мик, Тами и Крейг — са тук, защото им плащам за това. Сигурен съм, че ще получат огромни премии.

— Колко големи? — навири глава Мик.

— Огромни, безпрецедентно големи — отговори Хънт. След това отново се обърна към Ейми и към Джейсън: — Вие обаче сте доброволци и свършихте страхотна работа, затова сега е време да се махнете отгук и да се приберете. Сериозно ви говоря.

— А какво ще правите вие? — попита Ейми.

— Ние, останалите, ще чакаме — отговори Хънт.

Джул и Хънт бяха заедно в базовия лагер три часа след обаждането на Ейми до Каръл. Сега Мики се бе върнал в колата си и отново бе паркирал на мястото, където страничният път пресичаше Силверадо Трейл, откъдето беше готов да последва семейство Маниън, ако всички те, включително Каръл, слязат от планинските си владения с кола и се опитат да се измъкнат.

Джул затвори, след като бе позвънил на съпругата си, за да я предупреди, че ще закъснее, и се приближи към Хънт, който се бе облегал на капака на купъра си, а пред него на стойка се мъдреше бинокълът му.

— Колко време ще продължи това? — попита той.

Хънт погледна часовника си, после към залязващото слънце, към имението и накрая към приятеля си:

— Колкото е нужно — отговори той. — Ако искаш, прибирай се у дома. Ще ти се обадя от мястото, където ще намерим Андреа. Тогава можеш да се включиш и да се прочуеш.

— Все още ли смяташ, че планът ще проработи?

— Не знам.

— Отнема доста време.

— Така и очаквах. Тя трябва да направи избор. Може да признае всичко пред Уорд — или почти всичко, достатъчно, за да си спечели помощта му. Или ще направи това, или ще убеди него и всички в къщата, че може да се справи с всичко сама, че не е изпаднала в нервна криза. Ако изборът ѝ е такъв, тогава ще трябва да се отърве от всички в къщата, да ги изпрати да вечерят някъде навън, да се извини, че има главоболие или нещо подобно. Каквото и да реши, ще отнеме известно време.

— Ако някой напише името на някое от децата ми на прозореца, аз бих повикал ченгетата.

— Знам, обаче тя няма да го направи.

— Ами ако повика дващестина от частните си охранители или дори Шию, за бога! Няма ли да настане страшна бъркотия?

— Ами ако... — Хънт погледна към къщата. Нямаше никакво движение вътре или около нея след обажданията на Ву. — Тя няма да извика никакви полицаи, Дев. Ако възнамеряваше да го направи, вече щяха да бъдат тук. В момента вие сте врагът. Дори Шию. Може и да работи за нея като пазач, но той преди всичко е твой партньор, инспектор от отдел „Убийства“, който разследва две убийства, които тя най-вероятно е извършила. Той няма да се откаже от работата си, за да ѝ помогне да се измъкне от тази каша. Дори и да е на работа днес, а той не е.

— Може да дойде всеки момент.

— Малко е вероятно.

— Смяташ, че Уорд също няма да извика ченгетата, така ли?

Хънт поклати глава:

— Може и да му се иска, обаче тя ще го разубеди. Проблемът е неин и тя е добре мотивирана. Надявам се да сме я убедили, че единственият ѝ изход е да ни предаде Андреа. Само това искаме.

— Не съвсем — възрази Джул. — Аз например искам да ѝ сложа белезниците.

— Пропуснах тази част. Ако ти не беше тук, това не би била целта ми, както повтарям от самото начало.

— И ще я оставиш да се измъкне след убийствата? — попита Джул.

— Аз искам Андреа — сви рамене Хънт и безизразно погледна приятеля си. Край на разговора. Той взе радиостанцията си и натисна копчето: — Добре ли сте, момчета?

Сред пращането до него долетя гласът на Чиърко:

— *Affirmativo, mon capitaine*, но след дръпването на пердетата не се случва нищо друго. Само дете видяхме гърмяща змия. Доста големичка.

— Защо не я хванете и не я пуснете в къщата? Това направо ще ѝ изкара ангелите.

— Няма начин, Уайът — долетя този път гласът на Тамара.

— Това беше шега, Там.

— Вече се смея — отвърна тя.

— Добре. Обадете се, ако се почувствате самотни. — Хънт изключи радиостанцията и се обърна към Джул. — Наистина не е нужно да стоиш тук. Ние ще се справим. Освен това може просто да не се получи.

Сега беше ред на Джул да помълчи, да погледне към имението, да види колко е часът.

— Наистина — повтори Хънт.

— Може би ще поостана още няколко минути. Ще рискувам.

Оставаха три седмици до най-дългия ден в годината, но крайбрежните планини препречваха достъпа на слънцето до ниските части на долината малко след шест часа. Към седем без петнайсет сянката бе пропъзляла нагоре до базовия лагер и Джул си бе сложил якето, което носеше всеки ден в Сан Франциско.

— Започва се — обяви Хънт.

Джул застана до него и присви очи в сянката, докато Хънт се изправи от капака на колата си, грабна радиостанцията, свърза се с хората си и каза на Мики на долния път, че хората излизат от къщата на паркинга отпред. Нареди му да запали колата и да е готов за тръгване.

— За колко души става дума?

— Чакай. — Хънт стисна с ръка единия крак на стойката и се наведе към бинокъла. В багажника на купъра имаше очила за нощно виждане, но все още не бе съвсем сумрачно и той не ги бе извадил. — Някакъв тип в тъмен костюм с детето и с една жена. Не знам дали е Каръл. Можеш ли да я видиш, Крейг? Край.

— Не, къщата ни пречи.

Хънт проследи малкото шествие, което се насочи към един от спортните автомобили.

— Знаем ли колко души има в къщата? Семейство Маниън, детето, охранителят. Някой друг?

— Хлапето има бавачка — каза Крейг. — Видяхме я на горния етаж през прозорците.

— Значи петима. Петима.

— Така ми се струва.

Мъжът с костюма се качи в колата, а момчето и жената се настаниха на задната седалка през по-далечната врата, която Хънт не можеше да види. Във вечерното спокойствие дори от такова голямо разстояние той успя да долови глухото ехо от запалването на двигателя. Колата потегли напред и спря до входната врата, като блокира по-голямата част от нея. Хънт видя как вратата на къщата се отваря и пак се затваря. Усети някакво движение, но само това.

— Мик, те слизат. Не знам дали всички са в колата, но ти най-добре ги последвай и разбери.

— Ясно. Тръгвам. — Три минути по-късно Мик отново се обади: — Прозорците са матови, Уайът. Не виждам вътре.

Хънт потисна желанието си да изругае.

— Добре. Накъде потеглиха?

— На север.

— Значи не се връщат в града?

— Вероятно не. Може би отиват да хапнат в долината.

— Да се надяваме. Добре, остани с тях. Обади се, когато разбереш кои са.

— Разбрано.

Двайсет минути по-късно гласът на Чиърко се разнесе от радиостанцията, макар и съвсем тихо:

— Уайът, чуваш ли ме? Задната врата току-що се отвори.

— С бинокъла за нощно виждане ли си?

— Да.

Небето точно над тях все още беше синьо, но сега сенките на крайбрежните планини бяха погълнали целия пейзаж чак до върховете зад наблюдателния пункт на Хънт. Сумракът щеше да се спусне най-много след десет минути. Хънт вече бе сложил бинокъла си за нощно виждане, само че нямаше никаква полза от него, защото не виждаше задната част на къщата.

Хънт обаче не се нуждаеше от никакви оптически прибори, за да забележи ивицата светлина, която се плъзна по билото зад имението, а след това се завъртя по-нависоко сред дъбовете и канарите, където цял следобед се спотайваха Тамара и Крейг. Хънт не видя и следа от тях в

лъча светлина, което беше добър знак, че никой друг не би могъл да ги забележи.

Поне се надяваше да е така.

— Залегнете — прошепна той.

Лъчът светлина изчезна, но се появи отново след двайсетина секунди от същото място и описа същата траектория.

— Опитват се да ни заслепят — почти нечуто се разнесе гласът на Чиърко.

— Разбрах. Не се показвайте. Успяхте ли да видите кой е?

— По-възрастна жена, струва ми се. Трябва да е Каръл, нали? Върна се вътре.

Хънт се залепи за бинокъла си и си даде сметка, че е допуснал тактическа грешка. Сега, когато Мики бе изчезнал заедно с радиостанцията, той не можеше да напусне своя наблюдателен пост и едновременно с това да държи под наблюдение предния вход. Щеше да има празнина. Изтъкна този факт пред Джул.

— Какво искаш да направим? Да сляза ли долу?

— Проблемът остава — отбеляза Хънт. — По дяволите, ето я. — Каза по радиостанцията: — Тя е на предната врата, Крейг. Можеш ли да я видиш?

— Не веднага. Спускаме се надолу. Заобикаляме откъм вашата страна.

— Разбрах, но побързайте. Държи фенерче и май още нещо в другата си ръка. Може да е пистолет, Крейг, внимавайте.

— Внимаваме.

— Къде отива? — прошепна Джул до Хънт.

Видяха как фенерчето преминава зад фонтана.

— Хайде, Каръл, не се качвай в колата — каза Хънт. — Не се качвай в колата!

— Трябва да се смъкнем там долу. — Увлечен от спешността на ситуацията, Джул отвори предната врата на купъра. — Трябва да тръгваме, Уайът. Веднага! Ще я изпуснем.

Когато лъчът на фенерчето освети мястото пред другия спортен автомобил на паркинга пред имението, Хънт грабна стойката си, метна я на задната седалка и грабна чифт очила за нощно виждане. Хукна към вратата на шофьора, подаде очилата на Джул и се намести зад волана.

— Не ги изпускай — каза той. Запали колата, включи на скорост, направи обратен завой и потегли сред облак прах от чакъл.

Откакто Хънт беше потеглил надолу по склона, на купъра му бяха нужни двайсет и осем секунди, за да стигне до отбивката за винарските изби на Маниън. След като направи десен завой, Хънт угаси фаровете, взе очилата за нощно виждане от Джул и ги намести на очите си. Като се ориентираше през стъклата за нощно виждане, той караше бавно и с надежда се приближаваше до портата, която препречваше алеята към къщата.

Прошепна в радиостанцията си:

— Крейг? Виждате ли я?

— Не. Обаче от дясната ми страна има стар хамбар, където май видях светлина, когато дойдох тук. Сега обаче я няма.

— Къде си?

— Все още съм доста високо. Не исках да ни чуе как си говорим. Намирам се до пътя, дето заобикаля отзад възвишението, в което са издълбани пещерите.

Джул го накара да провери дали все още е над или под хамбара и Крейг отговори, че е над него.

Хънт се извърна на седалката си:

— Къде е този хамбар? — попита той Джул. — Знаеш ли?

— Да. Ако застанеш пред входа на новите пещери, това е малък отвор от дясната им страна. Отпред са пръснати всякакви боклуци.

— Крейг, къде е Там? — попита Хънт отново по радиостанцията.

— Горе е с бинокъла. А ти?

— Двамата с Дев сме пред портата.

— Трябва да се разделите.

— Затова се обаждам. Ще изпратя Дев нагоре по пътеката, на която се намиращ ти. — Хънт я виждаше достатъчно ясно от базовия си лагер. Непавираният път завиваше в основата на носа към задната му част, след това продължаваше нагоре и изчезваше зад имението. — Ти започни бавно да слизаш. Той ще тръгне нагоре. Срещнете се зад хамбара и чакайте там. Ако тя излезе, не позволявайте да ви види, и не я спирайте. Оставете я да прави каквото е намислила.

— Ами ти?

— Аз отивам до пещерите отпред.

— Значи тя е в хамбара?

— Мисля, че това е работната теория. Вече трябва да прекратим разговора.

— Добре — прошепна Крейг. — Изключвам.

Хънт изключи радиостанцията си и я пусна на пода до краката си. Закривайки с длан светлината, той светна и угаси малкото си, но мощно фенерче и го пхна в джоба на якето си. Двамата мъже в колата се пресегнаха към дръжките на вратите си, но Хънт стисна Джул за ръкава и го спря.

— Съвсем тихо, Дев. Отвори внимателно и не затваряй вратата. Трябва да успеем. Ако стане напечено, веднага изчезвай. Никога не си бил тук.

Хънт заобиколи колата си и приклепнал, последва Джул петнайсетина метра, докато не стигна до пътеката от лявата си страна, която водеше към новите пещери над залата за дегустации. Веднага след като павираният път свърши, той усети под краката си хрущенето на чакъла, което усилваше многократно шума от всяка негова стъпка в тихата нощ.

Наложи се да върви съвсем бавно и сега всяка стъпка сякаш му отнемаше цяла вечност. След като преодоля първото възвишение, той се озова на относително открито място пред входа на пещерите. Персоналът бе затворил огромните порти на пещерите за през нощта, но Хънт провери отново всяка от тях и установи, че са солидни и не помръдват. След като мина покрай входа на четвъртата пещера, той прекоси пътя, за да има по-добра видимост към кухнята около хамбара.

Джул имаше право. Мястото отпред бе осеяно с инструменти и различно оборудване. Без очилата си за нощно виждане Хънт изобщо нямаше никакъв шанс да се добере до хамбара, още по-малко да влезе вътре, без да вдигне силен шум. Но дори с тях той пристъпваше сантиметър по сантиметър.

В зловещото зеленикаво сияние Хънт правеше крачка след крачка, като се опитваше с едно око да следи за препятствия отпред, а с

другото да наблюдава хамбара за някаква светлинка от вътрешността му. След всяка крачка той спираше, изчакваше и се заслушваше. Не се чуваше никакъв звук.

Беше голяма двуетажна постройка с три стени, вградена в най-западната стена на носа. Сега, когато стоеше точно пред нея, след като бе успял да се промъкне дотук през ничията земя, видя, че вратата на хамбара е откряната. Ако тя беше отзад и го причакваше...

Не можеше да си позволи да мисли за това.

Все още нямаше представа какво прави тя. И какво общо имаше то с Андреа Паризи. Всичко, което беше направил и научил през последната седмица, сякаш нямаше нищо общо с онова, което тя правеше в момента. Беше толкова далечно.

Той слушаше. Слушаше.

Извади пистолета си.

Мина през пролуката и влезе в хамбара, приведе се и се завъртя. Нещо се раздвижи в периферията на зрителното му поле и той отскочи назад, когато видя огромен и блеснал в зелено плъх да притичва до куп слама и да изчезва от погледа му. Той си пое накъсано дъх и отново се обърна, този път описвайки пълен кръг. На страничната стена имаше шест отделения, а в ъгъла до задната врата се виждаше частично отворена стая за сбруи и седла.

И тогава той я забеляза.

В стената на носа имаше друга врата, вероятно водеща към друга пещера. Разбира се, помисли си Хънт. Как не се беше сетил по-рано? Ако имаше нови пещери, значи съвсем логично бе да се допусне, че има и стари.

Или поне една стара пещера, вече изоставена, непосещавана, заключена.

Той прекоси помещението до вратата, която всъщност не беше заключена като останалите, а беше откряната няколко сантиметра. Отвътре се долавяше лек студен полъх и Хънт дръпна масивната врата — беше дебела поне десетина сантиметра — още малко към себе си.

Пристъпи вътре.

Дори с очилата си за нощно виждане му бе трудно да вижда — очилата не хвърляха светлина сами по себе си, а само усилваха наличната светлина, а в пещерата нямаше много за усилване. Той опря ръка в стената и направи още една колеблива и тиха крачка, след това

още една. След трийсетина стъпки пещерата леко завиваше наляво, а след това рязко извиваше отново надясно. Наложих се да заобиколя няколко стари винени бъчви, които лежаха странично, облепени до стените на пещерата. Хънт продължи да напредва мъчително, докато вече нямаше накъде да върви.

Толкова дълбоко във вътрешността очилата за нощно виждане бяха безполезни. Вече нямаше абсолютно никаква светлина, която да усилват. Хънт свали очилата и запали фенерчето си, удивен от това, че пред него се появи друга врата, която изцяло блокираше достъпа му и явно бе вградена в каменните стени на пещерата. Зад него в огромния отекващ мрак и в дълбините на пещерата се разнесе някакво скърцане. Той едва има време да понечи да се обърне, когато скърцането бе последвано от приглушен и ужасяващ тропот.

Не можеше да бъде друго — вратата на пещерата се затваряше.

Макар да не беше силен, това бе първият звук, който Андреа Паризи чуваше, откакто масивната врата се бе затворила зад гърба ѝ преди един бог знае колко дни. Тя лежеше по гръб на камъните точно зад вратата — всъщност се бе притиснала към вратата. Беше почти парализирана от глад и от жажда и отначало си помисли, че е чула звука насън или в състояние, наподобяващо сън. Онова, което бе останало от разсъдъка ѝ, смяташе, че тя всъщност вече не е там. Нищо от случващото се сякаш не бе реално, а дори и да беше, не можеше да продължава още дълго. Вероятно тя дори вече бе мъртва.

Но със сигурност се беше разнесъл някакъв звук. Достатъчно близо до нея, за да го чуе.

Опита да се обърне на една страна, с лице към вратата и да извика, но мускулите не ѝ се подчиняваха, за да се помръдне, а гърлото ѝ бе толкова пресъхнало, че не можеше да изтръгне от него никакъв звук.

Само че ако бе чула някакъв звук, значи някой бе влязъл. Може би все още можеше да бъде спасена, може би ѝ оставаше още живот.

Трябваше да опита пак.

Опита да се съсредоточи и се постара да поеме въздух в пресъхналите си и празни гърди.

Този път звукът, който издаде самата тя, нямаше никаква форма. Никакви думи. Беше някакво неясно стенание, което почти веднага се разтвори в студения ѝ гроб и я остави изтощена и с пламнало гърло.

Въпреки това тя успя да събере последните останали ѝ сили и отново ги запрати в мрака, който се бе превърнал в нейния свят и в нейния ад.

Ето го отново! Безспорно през вратата отново долетя звук, някой тропаше по нея. И викаше името ѝ!

Андреа.

От дъното на дълбок кладенец някой зовеше името ѝ.

Хънт нямаше време да се предаде на ужаса, който заплашваше да го погълне. В крайна сметка, каза си той, Крейг, Джул и Тамара бяха съвсем наблизо, точно пред имота. Само че те всички чакаха неговите инструкции и едва ли щяха да се намесят, след като изрично им бе наредил да оставят Каръл да действа и да ги отведе при Андреа.

Което тя направи.

Даваше си сметка, че дори Джул щеше да действа неохотно на този етап. Джул не знаеше, че Андреа е заключена зад тази втора врата в пещерата — само Хънт знаеше това — а без да подозира за Андреа, Джул нямаше причина да арестува Каръл Маниън, точно както не бе имал и по-рано през деня. Да не говорим за факта, че Джул напълно бе нарушил всички правила, като бе влязъл незаконно в имота ѝ. На практика той беше нарушител. Ако някой го свържеше с някои от необичайните, да не кажем направо незаконни елементи от плана на Хънт, щяха да му отнемат не само този случай, но и безценната му работа.

Хънт се бе придвижил обратно до вратата на пещерата, която водеше към хамбара, за да се увери, че шумът беше точно това, което му се бе сторило. Да, вратата към външния свят вече беше затворена. Заключена, масивна и неподвижна.

След това обаче той се беше върнал на мястото си и през тази втора врата бе чул измъчения вик на Андреа. Хънт заблъска по затворената врата и се провикна, за да ѝ отговори, но звукът сякаш бе погълнат от собственото си ехо.

След отговора не последва нищо друго.

Отново освети с фенерчето си дървената врата. Слабият звук от вътрешността можеше да означава само, че вратата е изключително дебела. Освен това бе оброчена с дебели греди, които на свой ред бяха вградени в бетонните стени на пещерата.

Хънт се отпусна тежко на пода и отново заудря по вратата, но звукът изобщо не се чуваше. Сякаш самата врата бе направена от твърд камък.

— Андреа! — пак се провикна той. — Чуваш ли ме?

Оглушителна тишина.

— Ще те измъкнем оттук — прошепна Хънт.

Думите сякаш го наелектиризираха. Той се изправи на крака и вдигна ръка над главата си, за да провери дали въздухът се движи. Докато стоеше навън в хамбара на входа на пещерата, той определено бе усетил повея от вътрешността. Това можеше да означава единствено, че в пещерата прониква въздух от вън, от друг проход.

Отново опита вратата към най-вътрешното помещение, където беше заключена Андреа, и отново не успя да я помръдне. Освети я по ръбовете с фенерчето си и си даде сметка, че тя бе почти или напълно херметически затворена. През нея не минаваше никакъв въздух или пък преминаваше съвсем малко — със сигурност не достатъчно, за да предизвика повея. Това не беше лоша новина. Означаваше, че движението на въздуха, което беше доловил при отвора на пещерата, идваше някъде от вътрешността на неговата камера, а не зад вратата.

Хънт тръгна към предната част на пещерата, осветявайки стените и тавана, като се стараеше да покрие всеки сантиметър от повърхността. След като вратата към хамбара бе затворена, в пещерата вече не се долавяше никакъв повея. Опита се да си припомни дали бе почувствал източника на повея, докато се бе промъквал навътре, а предната врата все още бе отворена, но тогава се бе съсредоточил върху онова, което вероятно го очакваше отпред, внимаваше къде стъпва или пък кой може да го причаква в засада.

Източникът на повея изобщо не бе занимавал мислите му.

На мястото, където пещерата правеше остър завой наляво обратно към входа, той забеляза пукнатина високо горе в скалата, където тя започваше да се извира, за да оформи тавана. Пукнатината бе широка не повече от петдесетина сантиметра в най-широката си част и вероятно бе дълга метър и половина от единия си заострен край до

другия, а после се губеше в мрака. Застанал точно под нея, Хънт протегна ръката си нагоре, за да усети дали оттам прониква свеж въздух.

Но не почувства нищо.

От мястото си под пукнатината и дори от отсрещната страна на пещерата той не можеше да види докъде се простира дупката. Възможно бе да води чак навън, възможно бе постепенно да се стеснява напълно, възможно бе да свършва само след метър. Нямаше как да разбере. Отначало не разбираше защо изобщо това би имало някакво значение. Дори и пукнатината да бележеше възможен изход отвън, той прецени, че тя се намира най-малко на метър и двайсет над мястото, докдето той можеше да стигне.

Беше невъзможно.

Продължи да оглежда стените на пещерата, край бъчвите, и отново се върна чак до предната врата. Тя бе прецизно вградена във варовика. Тясната пукнатина на три метра височина бе единствената възможност. Нямаше и следа от друг изход. Той се отпусна на пода, долепил гръб до вратата към хамбара. Изключи фенерчето, остана в пълен мрак и се опита да се съсредоточи.

Сети се за бъчвите.

Отново се върна до средата на пътя, постави фенерчето си на пода, свали една от тежките празни бъчви от дървената полица и я търкулна под пролуката.

Нямаше да е достатъчно.

Стъпи върху бъчвата, но все още не успяваше да стигне долния край на пролуката. Все още не му достигаха трийсетина сантиметра.

Слезе от бъчвата, отново взе фенерчето си и освети пролуката, като се опита да получи по-ясна представа колко е голяма. Все още не можеше да види на повече от метър. Промени посоката на огледа и прокара лъча на фенерчето по долната част на отвора. Назъбен, с остри ръбове и съвсем ясно очертан, отворът като че ли бе естествен дефект в твърдата скала, но Хънт знаеше, че ако се опита да подскочи, за да се хване, а скалата поддадеше под тежестта му или просто се срутеше, в най-добрия случай го очакваше едно лошо падане. Вероятно счупена кост или нещо още по-лошо.

Само че нямаше друг избор.

Използва очилата си за нощно виждане, за да подпре фенерчето си на земята по такъв начин, че лъчът да е насочен към отвора на пролуката. Отново се покатери върху бъчвата, проучи мястото, където трябваше да се хване и се опита да си представи следващите си действия — да се метне към стената, да се повдигне достатъчно, за да промуши раменете си, да си проправи път навътре с лакти и да вдигне крака с надеждата, че ще има достатъчно място, за да се побере. И че пукнатината не свършва в друга скала, някъде дълбоко в сърцевината на каменния нос.

Нямаше да му помогне, ако много разсъждава.

Подскочи.

Пълен мрак.

Хънт трябваше да се сети да си вземе очилата за нощно виждане. Или фенерчето, макар че имаше нужда от него, за да освети отвора на пукнатината. Трябваше да подпре фенерчето с пистолета си, а не с безценните очила, а ето че сега безполезният пистолет висеше в кобура отзад на кръста му.

Не можеше да направи нищо друго, освен да продължи да пълзи напред по корем, сантиметър по сантиметър, да опипва пътя пред себе си за издатини в тясното пространство, което на два пъти вече се бе стеснявало дотолкова, че удряше главата си. Течността, която сега усещаше да се стича по челото и по заслепените му очи, имаше вкус на кръв. Знаеше, че ръцете му също са изподрани и кървят.

Пред него проходът се стесняваше все повече.

Когато започна придвижването си, пред него имаше достатъчно място, за да се придвижва на лакти и да се оттласква с колене, както се бе научил във военните лагери. Сега, след едно почти безкрайно изкачване, той усещаше как стените се затварят и отгоре, и отдолу — към гърдите му, как се притискат към гърба му, а пистолетът му се закача с почти всяко движение. Дори не можеше да се извърти, не беше сигурен, че може да се върне назад, дори и да опиташе. Продължи да се избутва напред с протегнати ръце, дращейки с крака и най-сетне се озова почти заклещен в твърдата скала.

Ако се заклещеше още по-силно, нямаше да може да продължи в която и да е посока. Вече бе пълзял много, много минути и бе изминал

поне шейсет метра. Ако се заклещеше, щеше да умре тук, погребан в планината.

Опъна ръка докрай пред себе си и опипа камъните отпред и отгоре. Раменете му се триеха в скалите от двете му страни при това трето и най-лошо засядане.

Само че ако успееше да се измъкне оттук, проходът като че ли се разширяваше отново от другата страна. От горе на долу, от едната страна до другата.

Окървавените му пръсти стиснаха камъка и се опитаха да го изтеглят нагоре, но скалата се разрони под ръцете му. Търсейки някаква опора отзад, Хънт зарови крака, натисна с рамо напред и успя да се придвижи напред с не повече от два сантиметра. Накрая с нечовешки вик, какъвто не беше чувал, напрегна всичките си сили и се измъкна от теснината.

Някъде пред себе си долови първия полъх на свеж въздух. Запълзя нататък. Пред него мракът беше някак различен. Насочи мислите си към този факт, отново се изтласка и усети как ерозиралата пръст поддава около него. Съзря точица светлина и веднага разбра какво е.

Звезда.

Хънт се търкулна по много стръмен склон, осяян с ниски храсти и с жилави треви. Другото беше някаква хлъзгава шиста от натрошен варовик и засъхнала пръст. На хоризонта се бе издигнал блед полумесец. На неговата светлина на около трийсетина метра по-напред Хънт забеляза един непавиран път, който отиваше към просеката, където по-стръмният склон на носа се събираше с обработените лозя под него. Не се съмняваше, че точно по този път беше тръгнал Джул, след като се бяха разделили, и че той бе възнамерявал да се срещне с Чиърко на няколкостотин метра над хамбара.

Избърса кръвта от лицето си, изтри ръцете си в панталона и в ръкавите на ризата. Започна да се спуска по склона, приведен и използвайки храстите като прикритие, когато му бе възможно, просто за всеки случай. Доколкото знаеше и можеше да предположи, госпожа Маниън бе въоръжена и явно бе достатъчно опитен стратег, за да успее почти да го елиминира от уравнението тази вечер.

От телефонните обаждания на Ейми тя явно си бе направила извода, че си има работа с повече от един противник и че вероятно вече е обезвредила един от тях, ако не и всичките. Не биваше да проявява небрежност в този момент.

Затова той се застави да се движи бавно и много внимателно. Но дори при това положение на всеки пет или шест крачки се подхлъзваше по меката пръст и по скалата, които изграждаха този склон. На два пъти Хънт се подхлъзна и изпод краката му сякаш се откъсна лавина от пръст. Той започна да се придвижва от храст до храст, за да избегне други свлачища, и най-сетне успя да стигне долу до пътя, където зави наляво. Извади пистолета си от кобура, дръпна предпазителя, приведе се и хукна, с надеждата да се придвижва тихо.

Не беше далече — само на няколкостотин метра нагоре по склона — към кръстовището, където трябваше да се срещнат Джул и Чиърко. Хънт застана по средата на пътя, от който се отклоняваше една алея и отвеждаше към хамбара от лявата му страна. Парализиран, Хънт стърчеше тук, където пътищата се разклоняваха, където Чиърко и

Джул нямаше как да не го забележат, притаи дъх и напрегнато слушаше нощните звуци, надмогвайки силното туптене на сърцето си.

Къде бяха хората му? И къде беше Тамара от другата страна на хамбара?

Инстинктивно погледна часовника си, макар че той нищо не му казваше. Даде си сметка, че няма почти никаква представа колко време е минало, откакто се е разделил с Джул — може би около час. Със сигурност не по-малко от четирийсет и пет минути.

Но каквото и да се бе случило, хората му не бяха там, където бе очаквал да се срещнат или където би трябвало да го чакат. Което означаваше, че още нещо се е объркало. Или пък Девин и Крейг се бяха отказали да го чакат и бяха измислили нещо друго. А ако бе станало така, съдейки по тишината, то със сигурност бе приключило.

Той се обърна към хамбара и се загледа в огромния му силует. Премести се на една страна, след това на друга и се опита да надзърне през старите му червеникави греди. Можеше ли наистина да види някои места през тези греди? Въобразяваше ли си, или наистина имаше някаква бледа светлинка в мръсния двор от другата страна?

Сега, без очилата си за нощно виждане и без фенерчето, Хънт трябваше да разчита на луната, но докато се придвижваше към хамбара, сянката на носа погълна пътя и той отново се озова в пълен мрак. Само че по контраста разбра, че не е сбъркал. Някой бе запалил някаква светлина, вероятно близо до вратата от другата страна.

Продължи да се придвижва напред бавно и тихо. Влезе в хамбара, напредваше отделение след отделение, за да даде на очите си възможност да привикнат с пространството. Предната врата не бе затворена докрай и през отвора влизаше слаб лъч жълтеникава светлина.

И тогава, толкова тихо, че отначало не можа да разбере откъде идва, той чу мъжки глас. Изчака, вече търпеливо, защото не искаше да се разкрива, докато не е напълно сигурен какво точно се случва там. Най-сетне заобиколи ниската стена на последното отделение, прекоси откритото пространство в средата на хамбара и се спря в сянката, все още много далеч зад вратата.

Сега се чу женски глас. Остър и властен, макар че думите не се долавяха ясно. Със сигурност не беше Тамара, но Хънт не допускаше,

че Каръл Маниън ще си позволи да говори с този тон на Джул. Тогава кой можеше да бъде?

Тръгна наляво и към вратата. Съвсем тихичко и притиснал пистолета до крака си. Още една стъпка и след това видя Джул, явно все още жив и дори добре, седнал с ръце зад гърба редом до Чиърко на ръба на едно празно корито в средата на осеяния с боклуци двор. Заля го огромно облекчение — дори забрави предпазливостта и направи още една крачка към вратата — сега пред очите му се разкри цялата сцена.

Шию също беше тук!

Джул сигурно се бе почувствал виновен и му се бе обадил порано, докато все още убиваха времето в базовия лагер, и може би все пак го бе повикал. Очевидно Джул искаше и той да участва в ареста, като пазеше задника на партньора си, защото иначе Шию щеше да се представи в лоша светлина — все едно не бе искал да разследва хората, за които от толкова време работеше като охрана.

Присъствието на Шию не бе част от първоначалния план на Хънт, само че събитията от тази нощ така и така не се развиваха като по учебник. Освен това Дев винаги е бил толкова безукорно почтен, а ако повикването на Шию, без да предупреди Хънт, е целяло да осигури успеха на плана, той не възнамеряваше да се оплаква.

Шию стоеше пред един ръждясал стар трактор с изваден пистолет, редом до Каръл Маниън.

Само миг преди да стигне до вратата и да излезе навън, нещо в разположението на участниците в сцената накара Хънт да се закове на място. Очите му се стрелнаха обратно към Джул — ръцете бяха зад гърба му.

Вгледа се по-внимателно и забеляза проблясъка на метал.

Исусе! Джул беше с белезници!

Което означаваше само, че Шию...

Шию?

— Я повтори, как се казва приятелката ти? — вдигна пистолета си Шию към лицето на Чиърко.

— Тамара.

— Повикай я.

— Не е тук — каза Крейг.

— Джул каза, че е тук.

— Сгрешил съм — обади се Джул.

— Млъквай, Девин. В момента говоря с приятеля ти.

— Джул казва истината. Сгрешил е. Тя се върна по задния път, докато той се изкачваше.

— В такъв случай се боя, че това ще завърши много зле за теб.

— Господин Шию, моля ви, недейте... — обади се Каръл Маниън.

— Не сега, госпожо Маниън — каза ѝ Шию, без да откъсва поглед от Джул. — Ако не бяхте изпаднали в паника и не бяхте отвлекли Паризи, изобщо нямаше да сме тук сега. Нищо от това нямаше да се случи. Ама не, вие настоявахте да говорите с нея и да проверите какво знае, нали така? И забъркахте тази каша. Не го ли разбирате? Ако бяхте оставили всичко на мен, това нямаше да се случи. Затова сега не ми обяснявайте как ще се измъкнем. В момента колелото вече се е завъртяло и аз давам нарежданията.

— Какво е направила тя с Паризи? — попита Джул. — Мъртва ли е?

— Вероятно вече е мъртва — отговори Шию. След това се обърна към Чиърко: — Повикай приятелката си.

Крейг си пое рязко дъх и преглътна.

— Казах ти, не е тук.

Шию направи бърза крачка към него, прицели се и натисна спусъка — силен гръм отекна в долината. Крейг нададе приглушен вик и рухна на земята.

— Тамара! — провикна се Шию. — Това е предупреждение. Следващият изстрел ще е в главата на гаджето ти. Веднага се покажи.

Тамара с писък се спусна от отдалечения край на имението, излезе на светло и се понесе към тях:

— Крейг!

Шию бързо насочи пистолета си към Джул, за да е сигурен, че все още държи вниманието му, след това отново се извърна към Чиърко. Отстъпи назад и направи място на Тамара да стигне до Крейг, който се повдигаше с разкривено от болка лице и притиснал дясното си ухо.

— Не се налагаше да правите това, господин Шию — остро каза Каръл Маниън, свикнала да издава разпореждания. — Тя рано или късно щеше да се появи.

— Рано или късно не ни върши работа, госпожо Маниън. Тя ни трябва сега и понеже наистина се появи, нека да сметнем, че подходът ми е успял.

— Радвай се, докато все още можеш — обади се Джул. — За пръв път ще ти е, нали? Имам предвид да успееш?

— Защо не, Девин? А и това че те закопчах със собствените ти белезници, също може да се брои за успех. Или пък да те убия със собствения ти пистолет?

— Майната ти.

Шию разочаровано поклати глава.

— Не знам защо, но все очаквам да използваш някоя по-свежа фраза. Вече започвам да си мисля, че просто не ти достига въображение.

— Предвид автора на репликата, ще я сметна за комплимент. А като говорим за въображение, какво смяташ да правиш сега, когато ни залови всичките? Замислял ли си се върху това, скапан глупак такъв? Да не смяташ, че можеш да ни убиеш и да ти се размине? — Джул се възползва от разнобоия между Шию и шефката му и се обърна към Каръл Маниън: — Какво имаше той предвид, като каза, че сте отвлекли Паризи и че тя сигурно вече е мъртва? Не го ли оставихте да се погрижи за това, както за съдията и за Стейси? Допускам, че сте му платили, за да ги очисти.

Шию отново вдигна пистолета си:

— Затваряй си устата, Девин.

Само че Джул не за пръв път стоеше пред дулото на пистолет. Напрегнатото положение до такава степен не му се отразяваше, че той дори се засмя:

— Или какво, Шию? Или ще ме застреляш ей тук, на място? Съмнявам се. Ще изцапам всичко с кръв, а ти би трябвало да знаеш, че това оставя следи. В някои участъци повечето от ченгетата в отдел „Убийства“ са достатъчно компетентни.

Каръл Маниън скръсти ръце пред гърдите си, а по лицето ѝ вече ясно се изписа тревога.

— Господин Шию, той има право. Не можем...

— Стига толкова! Мисля.

Джул не откъсваше поглед от властната жена.

— Чувате ли как прищраква мозъкът му? — попита той. — Малко е мъчително да го гледа човек. — След това изведнъж осъзнал истината, Джул каза: — Напъхали сте я в пещерата, в която затворихте и Хънт.

— Не възнамерявах да я убивам — отговори госпожа Маниън. — Не съм в състояние да застрелям никого.

— Да, допускам, че не бихте могли да го направите — каза Джул.

— След като Джордж и онази никаквица... те се опитваха да ми отнемат Тод и изведнъж не ми остана друг изход освен господин Шию... Но не съм планирала да стане така с Паризи. А господин Шию не можеше... беше на работа. Стана посред бял ден.

— Затова вие отидохте, отвлякохте я от паркинга и я доведохте тук?

Каръл кимна.

— Тя дойде по собствена воля. Казах ѝ, че съм впечатлена от изявите ѝ по телевизията и искам да я наема като адвокат, за да свърши нещо за винарската изба и поради това искам да я разгледа. Не исках да я нараня. Всъщност изобщо не съм я наранявала. Просто трябваше да изчезне. — Каръл погледна към старата паянтова постройка. — Тази седмица ще съборим хамбара. Ще разчистим всичко. Уорд иска да засади градина с билки. И разбира се, да замаже с гипсова мазилка старата пещера. Толкова е грозна!

— Стига толкова! Всички да станат — кресна Шию.

— Не мисля така — каза Джул. — Всичко свършва тук или просто нищо не става.

— Добре тогава, така да бъде, ще го направя тук — каза Шию и вдигна оръжието.

Застанала до него, Каръл Маниън вдигна ръка към лицето си:

— Не! Не можеш да го направиш!

В хамбара Хънт си даде сметка, че времето му изтича. Вдигна оръжието си, протегна ръка и се прицели в главата на Шию.

Навън на двора, обзета от паника, Каръл Маниън направи крачка към пленниците на Шию и препречи пътя на Хънт. Той не можеше да изпразни пълнителя си в главата му. Тя му пречеше.

Само че нещо май се случваше, докато Шию беше извън погледа му, защото госпожа Маниън направи още една крачка, пресегна се към него и извика:

— Не можеш да го направиш!

— Писна ми от теб — разнесе се гласът на Шию.

Ужасяваща експлозия раздра въздуха и Хънт видя как Каръл Маниън разперва ръце, полита назад и след това се строполява по гръб в прахта. Тамара изпищя. Но в мига, за който Хънт бе отместил поглед от мястото, където бе паднала Каръл Маниън, Шию отново се бе преместил, този път зад Джул, пак извън ясна видимост и с протегнато напред оръжие.

Хънт трябваше да действа веднага, ако искаше да има някакъв шанс.

В бързината си да мръдне встрани и без всякакво време за губене или за вземане на решение, Хънт се опитваше да не сваля поглед от Шию и да се прицели в него — и изобщо не се замисли за боклуците и инструментите, с които беше осеян подът на хамбара и които до този момент така старателно бе отбягвал — когато кракът му ритна нещо метално и то отекна като взрив в мъртвешката тишина навън.

Щом чу шума, Шию без никакво колебание се обърна и стреля два пъти към тесния отвор на вратата на хамбара. Куршумите попаднаха в дървото от двете страни на процепа. Веднага след първите куршуми, Шию стреля отново.

От хамбара не се разнесе стрелба в отговор.

Ръцете на Джул бяха завързани зад гърба му, но в секундите, когато изстрелите отвлякоха вниманието на Шию, той успя да се изправи и нанесе страховит карате ритник на ръката, в която Шию държеше оръжието си, удари пистолета и той изхвъркна и се плъзна по пръстта.

— Крейг! Там! Вземете го — кресна той.

Само че Шию удари с лакът лицето на Джул и го повали назад върху коритото, после се завъртя и едновременно с това ритна, като уцели Чиърко, който бе станал от мястото си, и го просна на пътя на Тамара. Тя също падна. Шию се огледа за миг, ориентира се, обърна се и се наведе за пистолета си.

Сега Хънт най-сетне имаше ясна видимост, макар и към движеща се мишена, затова се приближи към вратата и стреля. Два

изстрела, четири изстрела. Не улучи. Видя как от двете страни на целта му се вдига пушилка. Шию легна на земята и се претърколи, добра се до пистолета на Джул, легна по корем и напълно изпънат стреля още два пъти към вратата на хамбара. Хънт извика след първия изстрел. След това Шию се извърна и стреля веднъж към пленниците си, за да попречи на всяка тяхна мисъл за нападение.

Пистолетът му щракна празен. Щракна отново, Шию изруга, след това го хвърли, отново се претърколи и потърси прикритие зад задното колело на трактора.

— Уайът! — провикна се Джул. — Той няма повече патрони. Уайът!

— Ранен съм, Дев. Улучи ме.

— Мамка му!

Сгушена зад коритото до Джул и до Чиърко, Тамара първа се окопоти и се раздвижи:

— Не ставай, скъпи — нареди тя, изправи се, заобиколи коритото и хукна. Пистолетът на Джул беше на метър и половина пред трактора, тя се хвърли, направи кълбо и се изправи, стиснала оръжието, което хвърли назад към приятеля си.

— Крейг, Девин има патрони! Използвай ги!

Само че едва успя да изговори думите, когато Шию я ритна отзад в коленете и тя тежко се строполи на земята. През секундите на отдих, които си бе спечелил, скрит зад трактора, Шию бе извадил собствения си пистолет от кобура. Сега вдигна Тамара за косата с ръката, с която държеше оръжието си, след това стисна шията ѝ с другата си ръка и опря дулото на оръжието си към слепоочието ѝ:

— Това е! Всичко свърши! Откажете се!

Когато не получи отговор, той стреля два пъти бързо във въздуха и кресна:

— Следващият изстрел ще я убие! Ще я застрелям! Не блъфирам! Хвърлете пистолетите на земята и излезте! Всички! Бързо, или ще я застрелям!

Чиърко се замисли само за секунда, преди да хвърли пистолета на Джул над коритото. Двамата с Джул се спогледаха. Нямаха избор. Изправиха се.

С едно плавно и неочаквано движение Шию се наведе и вдигна оръжието на Джул. Продължи да притиска собствения си пистолет към

слепоочието на Тамара, но с другата си ръка освободи автоматичния предпазител и още преди той да падне на земята, зареди собствен пълнител в дръжката на оръжието на Джул. Тамара не можеше да види какво се случва и не успя да реагира достатъчно бързо — Шию успя да прибере своя пистолет в кобура си и да насочи към слепоочието ѝ оръжието на Джул.

— Добре, вие двамата идете до вратата на хамбара — нареди им той. След това повиши глас: — Ти в хамбара! Хънт! Хвърли оръжието!

Мълчание.

— Хънт! Броя до три и после ще я застрелям. Едно...

— Не е в мен. Ти го изби от ръката ми. Някъде в мрака е.

Това забави Шию за момент, но той бързо се окопоти.

— Искам да те видя! Веднага излез.

— Лежа на земята.

— Тогава пълзи. С ръцете напред. Само да видя някакво оръжие, всички ще умрат, ясно? Най-напред момичето. Вие двамата, дръпнете се. Нека да излезе.

Чуваше се само бавното пълзене на тялото на Хънт, който преодоляваше последните метри до вратата на хамбара. Когато се показа, стана ясно, че май е улучен два пъти отляво. Лявата му ръка висеше привидно безполезна зад окървавения му ляв крак, докато той се изправяше със здравата си дясна напред и се показва на светло. По лицето му все още бе размазана прясна и засъхнала кръв. Дясната му ръка, която драскаше по земята, докато той се влачеше, оставяше кървава диря зад себе си.

Докато тялото му се покаже наполовина от хамбара, Хънт вече дишаше тежко от болка и от напрежението. Спря и вдигна поглед.

— Не можеш да го направиш, Шию.

— Така ли? Я ме погледни по-добре.

— Няма да успееш да пробуташ историята.

— Така ли? Мисля, че ще успея — каза Шию. — В крайна сметка горката госпожа Маниън бе застреляна с пистолета на Девин. Боя се, че ще изглежда така, сякаш инспектор Джул се е забъркал в още една престрелка — той е известен с това, нали знаете. А после е намерил причина да убие и теб, и хората ти. Може би сте го измамили или нещо подобно. Може би сте били твърде близо до откритието, че той е убил съдия Палмър. Когато съм дошъл тук, след като семейство

Маниън са ме извикали, и след всичките ви заплахи към семейството им, отправени днес, аз съм видял какво става и съм се опитал да го спра. В крайна сметка се е наложило да застрелям партньора си при самоотбрана, но за съжаление не навреме, за да спася другите жертви. Струва ми се, че всичко пасва идеално.

— С изключение на едно.

— И кое е то?

Хънт замълча, за да се увери, че тялото му е готово да реагира.

— Не вкара патрон в цевта след последното презареждане. — С тези думи Хънт извади лявата си ръка иззад крака си, където я криеше заедно с пистолета.

Колебанието на Шию трая само части от секундата, преди да дръпне спусъка на пистолета на Джул зад главата на Тамара.

Сухото изщракване увисна във въздуха, когато Хънт вдигна собственото си оръжие възможно най-бързо. С едно движение той стисна лявата си китка с дясната си ръка и стреля само веднъж.

Улучи Шию в челото.

Пистолетът на Джул хвъркна във въздуха, когато Шию политна назад и най-сетне се блъсна в трактора и се строполи на земята.

Тамара също се бе свлякла на купчинка на земята и Крейг притича до нея, но Джул вече се бе раздвижил зад гърба му, добра се до Шию и го ритна по рамото толкова силно, че той се наклони на една страна. Куцукайки, Хънт го следваше плътно отзад и извади пистолета на Шию от кобура.

Пое си въздух, протегна се, допря пръст до шията на Шию, и го задържа там доста дълго. След това се изправи и се обърна към приятеля си.

— Според мен е мъртъв — каза.

— Да, обаче стига сме говорили за него. Махни тези проклети белезници.

Хънт така и не използва патериците, които му дадоха в спешното отделение, куршумът просто го бе одраскал по бедрото. Това му остави белег, с който щеше да се фука до края на живота си в някои компании, но всъщност раната, макар и доста болезнена и впечатляваща заради загубата на кръв, изобщо не застрашаваше живота му, макар че щеше известно време да куца. Незачитането му на предпочитаната от Джул надлежна процедура при изпълнението на плана му обаче му създаде достатъчно бюрократични главоболия през следващите няколко седмици, за да компенсира липсата на физическа болка, която не бе изпитал от раната.

Прокуратурата на Напа призна ролята на Хънт за разрешаването на случая Палмър и за спасяването на живота на Андреа Паризи. Въпреки това отначало от прокуратурата не бяха склонни да си затворят очите за незаконните методи, приложени срещу един от най-изтъкнатите граждани в околността — вандализъм, навлизане в частна собственост — които Хънт бе приложил, за да постигне тези резултати. От прокуратурата не останаха доволни и от доста немарливото отношение на Хънт към разрешителното му за носене на оръжие, особено предвид факта, че точно с този пистолет бе убит Шию.

В крайна сметка обаче показанията на Джул за събитията от онази нощ, както и нежеланието на Уорд Маниън да повдигне обвинения — той искаше просто кошмарът да свърши — убедиха прокурора, че не се налага да повдига каквито и да било обвинения срещу едно в крайна сметка задоволително приключване на една изключително необикновена, трудна и дори трагична ситуация. Макар че от прокуратурата ясно дадоха на Хънт да разбере, че следващия път, когато дойде във винарския район по работа, ще е най-добре да избягва методи като онези, които бе приложил срещу семейство Маниън. А ако разрешението му за носене на оръжие не е актуализирано, щяха незабавно да го арестуват.

Само че между рехабилитацията на крака му, посещенията при Паризи първо в болницата, а след това в дома ѝ по време на възстановяването ѝ и разрешаването на всички проблеми, свързани с престрелката в Напа, бизнесът му сериозно пострада през първите седмици на лятото. Известността, с която се бе сдобил във връзка с Палмър и с Паризи не успя да компенсира липсата на време за другите му случаи и затова той, Крейг, Тамара и Мики прекараха на практика цялото си време в началото на юли навън или в кантората в опит да наваксат пропуснатото.

Животът му донякъде бе успял да навлезе в нормалното си русло, когато Хънт най-сетне намери време да се срещне с Джул за пръв път от месец насам за обяд в „Плюф“, френски ресторант, където специалитетът беше миди. Беше денят на Бастилията, четвъртък, и Белдън Али бе украсена по цялата си дължина с френския трибагреник. Над главите им светеше яркото лятно слънце, а температурата беше почти двайсет и пет градуса. Джул седеше сам на една маса отвън под чадър с емблемата на „Кампари“ и пиеше нещо прозрачно с мехурчета и лед. Не даде никакви признаци, че е забелязал приближаването на Хънт, когато каза:

— Все още ли продължаваш да куцаш така жалостиво?

Хънт дръпна стола си и седна.

— Ако искаш, ще те прострелям в крака, за да куцаш и ти. Само че може да не улуча и вместо това да уцеля капачката на коляното ти.

— Никой няма да ти повярва, че е било по погрешка. Не и след оня изстрел в челото на Шию. Сигурно е бил толкова случаен, колкото и моя, който предизвика всичките ми неприятности. Все още търпя последиците.

— Не става въпрос за случайност и за късмет, Дев. Би трябвало да знаеш по-добре от всеки друг, че аз съм ужасно точен стрелец. През цялото време го държах на мушка. Какво пиеш?

— Газирана вода.

— Дивееш значи.

— На работа съм — сви рамене Джул. — Не пия по време на работа. Това е едно от допълнителните предимства на професията ми. Но ти си пийни.

— Мисля да го направя. Разполагам с няколко часа, за да се поотпусна. Може би дори ще си ида у дома и ще подремна, след като

се наобядваме.

— Продължаваш ли да ходиш пеша?

— Предимно или се возя на таксито на Мики. Все още не мога да натискам проклетия съединител на купъра.

Сервитьорът се приближи и Хънт си поръча чаша божоле. Двата мъже си поръчаха различно приготвени миди.

Хънт се загледа в отдалечаващия се келнер и след това отново се обърна към приятеля си:

— Е, каза, че има някакви новини.

— Да. — Джул отпи от содата си. — Реших, че сигурно ще искаш да узнаеш, че тази сутрин приключихме случая Палмър. Официално.

— Всъщност не се притеснявах за това. Все някога трябваше да стане.

— Може би, но е добре, че го приключихме. Искам да кажа, съвсем категорично, което не можеше да стане, докато не открихме още някои неизвестни дотогава неща.

— Какви например?

— Например пистолета, оръжието на убийството. Идиотът дори не го беше изхвърлил, след като е свършил работата.

— Къде го намерихте?

— В един склад, който наел близо до апартамента си, където държал и новия си кабриолет. — Келнерът се върна с виното на Хънт и Джул замълча, докато той отново се отдалечи. Наведе се над масата и снижи глас: — Заедно с парите.

— С парите ли?

— Цяла кутия. В същия склад. Деветдесет и седем хиляди и осемстотин долара.

— Значи му е платила сто хиляди. Чудех се каква ли е била сумата.

— Да, обаче не забравяй, че става дума за двама души. Освен това, сигурно може да бъде и по-евтино, ако едната жертва не е федерален съдия.

Хънт опита виното си и огледа окъпания в слънце салон с красиви фрески.

— Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Какво например? Че преди изглеждаше по-добре?

— А ти беше по-умен. Кажи ми нещо друго.

— Добре. Какво?

— Според Андреа госпожа Маниън ѝ е казала, че всичко се е провалило сутринта, когато съдията ѝ се обадил, за да насрочи срещата в дома си. Затова те питам как така човек наема някого да убие двама души в такъв кратък срок? „Господин Шию, след като приберете прането си, имате ли нещо против да се отбиете в дома на съдия Палмър и да застреляте него и приятелката му?“ Не мога да си представя как се случва.

Джул вдигна пръст:

— Аха! Умно. Не съм ли ти разказал за това?

— Май не.

— Използвала го е и преди. Уорд ни каза. Явно миналата година са имали някакъв проблем у дома, някакъв скапаняк, който решил, че му дължат пари или поне, че трябва да му дадат доста пари, понеже и бездруго имат много. Нещо подобно или поне толкова глупаво. Както и да е, той на няколко пъти навлязъл в имота им тук, в града, а както самият ти видя, охраната може да бъде доста убедителна.

— Най-малкото.

— Най-малкото — съгласи се с кимване Джул. — Спипали го и го пратили да си върви, само че той отново се появил, те пак го спипали и така няколко пъти. Типът изглеждал в основни линии безобиден, само че се превърнал в огромна досада. Веднъж, когато Уорд отново бил заминал някъде по работа, онзи се появил тъкмо когато Каръл излизала от алеята, за да откара Тод на училище. А онзи се нахвърлил върху детето. Нима заслужавало всичко, което има? И така нататък. Явно обаче нещата станали твърде лични и твърде заплашителни, защото Каръл решила, че иска да се погрижат за него.

— Кажи ми, че Шию го е убил.

— Не мога, защото не го е убил. Само че го е пребил от бой и го е зарязал в един контейнер за смет в центъра на града. Най-обикновен побой между бездомници, схващаш ли? Никакви сведения за нищо, обаче когато се прибрал, Уорд забелязал, че онзи тип вече не се навърта около дома им, и попитал Каръл какво е станало. И тя му казала. Така че след като Уорд се отърси от шока миналия месец, той си спомни за случая и ни го разказа.

— Платила ли му е?

— Десет хиляди. Уорд лично му ги е изплатил като коледна премия. В крайна сметка работата била свършена. Онзи не се появил повече.

— Не го виня. При такава грубост и аз самият надали щях да се върна.

Келнерът пристигна с храната им и в продължение на няколко минути двамата мълчаливо се наслаждаваха на сочните миди — чесън, сметана, вино, магданоз. Трепач!

След неколкоминутно блаженство Хънт се откъсна от храната:

— Как е Тод?

— Държи се. Живее с Уорд и с бавачката си.

— А на колко години е Уорд?

— Не знам. На седемдесет? На седемдесет и една?

— Боже! Горкото дете.

— Горкото богато дете, Уайът. Не бих си изгубил съня заради него. Добре ще се погрижат за хлапето, не се тревожи.

Хънт остави вилницата си:

— Не искам да ти прозвуча твърде разчувствано, Дев, обаче той няма да бъде обичан, а това е основното, не смяташ ли?

Джул тъкмо вадеше месото от една от мидите си, като използваше празна черупка. Лапна хапката си и известно време дъвка мълчаливо.

— Да, само че на малцина им пука, като изключим присъстващите, разбира се — каза той. След минута сви рамене и каза: — Той ще го преодолее, Уайът. Повечето хора успяват.

— Освен тези, които не успяват.

Джул се замисли, преглътна и отпи от содата си.

— Точно така, освен тях — съгласи се той. Поколеба се няколко секунди, след което посочи към другия край на масата: — Ще ми подадеш ли още малко хляб? Сосът е великолепен, нали?

Надписът на фланелката на Уес Фаръл гласеше „Ето така изглежда един феминист“. Приятелката му Сам Дънкан беше облечена с фланелка с надпис „Сеансите за овладяване на гнева ме вбесяват“. И двамата не криеха фланелките под работното си облекло, а ги носеха

съвсем открито и гордо. Просто денят беше такъв — поредният изключително топъл ден, събота в края на юли.

А и бяха на парти в склада на Хънт.

Празненството се дължеше на новината, че Девин Джул бе избран за полицай на годината на Сан Франциско. Миналата седмица в „Джино и Карло“ на Северния бряг се състоя официалната вечеря с шефовете му в полицията, със семейството му и с няколко приятели от правните среди, обаче това парти беше различно.

Хънт беше организиран барбекю на задната уличка, а в мивката се изстудяваше малко буренце с бира. Вратата на гаража отпред беше изцяло отворена. В склада вече цял час звучаха „Бийтълс“, „Ролинг Стоунс“, Том Пети, Тоби Кийт, Джими Бафет, Рей Чарлс. Джул и двамата му сина Ерик и Брендън играеха баскетбол на игрището вътре заедно с Мики, Джейсън и Крейг. Присъстваха хората, с които Хънт работеше всеки ден, както и останалите неофициални членове на Клуба на Хънт — Сам, Уес, Джейсън и Ейми — а също и съпругата на Джул, Кони, както и дъщеря им Алекса.

Хънт обръщаше наденичките и бургерите, когато Кони — красива и привлекателна с жълтата си лятна рокля — се доближи до него.

— А къде е прочутата Андреа Паризи? — попита тя. — Смятах, че най-сетне ще мога лично да се запозная с нея.

— Не знам. Честно казано, смятах, че вече ще е тук. Сигурно просто се е задържала на работа.

— В събота?

Хънт се усмихна и поклати глава:

— Надали си забелязала, Кон, обаче адвокатите не правят разлика между дните на седмицата. Те просто работят през цялото време. В събота, във вторник вечерта, в четири сутринта, когато и да е — те работят. — Той направи жест към вътрешността. — Дори Ейми, Уес, Джейсън. Дори в момента работят, гарантирам ти.

— Радвам се, че не съм си избрала тази професия.

— Аз също. Обаче Андреа го е направила.

Кони се поколеба:

— Но ти я харесваш? И тя те харесва?

— Е, в крайна сметка аз спасих живота ѝ, затова е задължена поне да се държи мило с мен. Обаче ето и нея. Можеш лично да я

попиташ.

На уличката се появи Андреа Паризи, съпроводвана от Ричард Томбо. Облечена с бермуди, еспадрили и с оранжева фланелка без ръкави, тя изглеждаше непоносимо желана дори от разстояние. Когато се приближиха, Хънт си даде сметка, че дори отблизо вече не са останали никакви следи от осемдесетчасовото ѝ премеждие без храна и течности. Косата ѝ блестеше на слънцето, лицето ѝ бе възвърнало цвета си.

Кони се обърна към Хънт и кимна одобрително:

— Добре тогава.

Запознаха се, след това Хънт влезе вътре и донесе бира в пластмасова чаша за Томбо и чаша бяло вино за Андреа. Побъбриха си, докато Хънт се грижеше за скарата. Първите порции бяха почти готови и Кони влезе вътре, за да оповести това пред останалите гости.

Хънт поразмести част от нещата на скарата и се усмихна на последните пристигнали.

— Бургери, наденички, картофена салата и подправки — всичко е вътре. Всичко си имаме. Вие двамата какво искате?

— Аз искам да отскоча до тоалетната — каза Томбо, сякаш по предварително даден знак. — Веднага се връщам.

Андреа остана насаме с Хънт, но на лицето ѝ имаше неразгадаемо изражение.

— Все още има време да си избереш нещо алангле, ако решиш бързо — каза той, но после забеляза измъченото ѝ изражение и престана да се мотае около грила. — Добре ли си?

— Добре съм — отговори тя и отпи от виното си. — Обаче можем ли да поговорим за минутка, когато приключиш със сервирането на храната?

— Разбира се.

— Малко е странно — каза тя.

Беше внесъл вътре платото с храната и отново се върна на уличката при нея — доста далеч от задната врата на жилището си и от приятелите си.

— Мога да се справя. Какво има?

— Ами — пое си дъх тя, — истината е, че ми направиха предложение, Уайът.

— Предложенията са нещо хубаво.

— Понякога е така. И това е един от тези случаи. — Тя заговори по-бързо, защото искаше да каже всичко възможно най-скоро: — Нали знаеш как стояха нещата, имам предвид с хората от телевизия „Трайъл“, преди да ме... преди да изчезна? Искам да кажа, че Спенсър нямаше да може да ми помогне. Че нямаше да се получи.

— Знам.

— Е, ами... Човек не може да планира такива неща, но когато изчезнах... това, нали разбираш, се превърна в нещо като водеща новина.

— Не в „нещо като“. То си беше водещата новина.

— Да — призна тя тъжно. — А след това, когато се оказа, че съм била отвлечена и след това спасена по този начин... искам да кажа, след като ти ме спаси по този начин... цялата тази история, нали разбираш... Тогава последваха всички интервюта и статии.

Хънт смътно си спомняше. „Тайм“, „Нюзуик“, Си Ен Ен. На практика навсякъде — самият той донякъде бе участвал в тази лудост. Реши да я улесни.

— И те вече те искат.

Тя не успя да прикрие гордостта в усмивката си, когато кимна.

— Да. Да, искат ме. Без да си мръдна пръста за това, явно името ми се е прочуло.

Хънт се насили да се усмихне смело. Докосна бузата ѝ с пръст.

— И красивото ти лице също.

— Може би дори това, можеш ли да си представиш.

— О, напълно го вярвам. Каза ли вече на шефа си?

— На Гари ли? Това е другото нещо. Положението в кантората, в „Пиърсъл“ е малко... е, вече ти обясних някои неща. Явно Гари е смятал, че съм имала лична връзка със съдия Палмър...

— Всичко е наред, Андреа. Не е нужно да...

— Не. — Тя прикова очите му със своите, за да му покаже, че е напълно искрена, умолявайки го да ѝ повярва, защото не лъже. — Просто искам да ти кажа, че никога не бих направила подобно нещо. Би било абсолютно неетично. Двамата със съдия Палмър работехме по

сериозни дела за милиони долари и ако помежду ни бе имало нещо лично, това би компрометирало всеки случай, с който се захванем.

— Добре — отговори Хънт и усети как сърцето се стяга в гърдите му. За миг си помисли дали да не ѝ каже, че това няма значение. Хората не са свършени, всеки допуска грешки. Не беше негова работа да я съди. Най-много го болеше, че в момента тя се чувства задължена да го излъже, че може би е нормално и дори благородно да го излъже, за да запази непокътната представата му за себе си.

Сякаш някога бе искал представата.

Искаше човека.

А сега този човек безвъзвратно се бе превърнал в някой, който можеше да го погледне в очите и да го излъже. Защото макар никога да не успееше да докаже, че тя наистина е имала връзка със съдия Палмър, както се говореше, Хънт знаеше, че начинът, по който сега тя я отрича, с тези заучени фрази, е лъжа. И внезапно нещо, което би могло да се случи, се превърна в нещо невъзможно.

Тя продължаваше:

— Гари каза, че дори намек за това подозрение, какъвто и да е признак за подобно нещо, и Джим Пайн ще уволни цялата фирма. Цялата ни работа за тях ще стане подозрителна, ще се превърне в обект на обжалване или на съдебни дела, ще се обезсмисли. — Тя си пое въздух. — Както и да е, не съм сигурна, че отново бих могла да работя като адвокат в този град. Гари явно си дава сметка за това. Предложи ми доста добро обезщетение.

Хънт се насили отново да се усмихне:

— Значи всичко се е уредило?

— Да, освен... — замълча тя. — Ами двамата с теб така и нямахме възможност да...

Той нежно вдигна ръка и притисна два пръста към устните ѝ.

— Не се тревожи за мен и за теб. Ти си звезда, Андреа. Върви и бъди звезда.

Тя кимна, въздъхна и му се усмихна:

— Знаех, че ще ме разбереш, Уайът.

— Напълно те разбирам. — Последен опит да се усмихне. — Кога тръгваш?

— Можеш ли да повярваш? Искат да започна още в понеделник. Летя утре.

Хънт седеше в ъгъла на уличката, стиснал с пръсти една пластмасова чаша с бира, когато Кони излезе от задната врата.

— Може ли да отнема минутка на господин Хънт? — попита тя.

— Можеш да ми отнемеш и цял час, обаче Девин сигурно ще се разстрои от това.

— Няма. Иска да прекарвам известно време и с други мъже. Казва, че сравнението винаги е в негова полза.

Хънт не можа да не се усмихне:

— Няма друг като него, нали?

— Всъщност в повечето случаи е прав.

Хънт я прегърна:

— Ако смяташ да флиртуваш с мен, давам ти половин час, за да се откажеш.

— Ще се постарая да се вместия във времето. — Тя погледна назад през рамо, за да се увери, че никой не може да ги чуе, и каза: — Просто исках съвсем сериозно да ти кажа колко съм ти благодарна... колко сме ти благодарни всички. И колко се гордеем с теб.

Той се обърна към нея:

— За какво?

— Е, може би е убегнало от вниманието ти заради шеметните събития, Уайът, но докато ти се кичеше със славата, задето си открил Андреа Паризи, най-важното за мен беше, че освен това си спасил и живота на съпруга ми. Той също го знае.

— Не съм...

— Не ми се прави на скромен, Уайът. Не ти прилича. Ти си спасил живота му. Ти спаси живота на всички ни. Никога няма да мога да ти се отблагодаря както трябва, децата ми също не биха могли да го направят, а и те все още не разбират напълно случилото се.

— Не се правя на скромен, Кон, но наистина просто бе стечение на обстоятелствата. Нещата можеха да се развият по друг начин и тогава той щеше да е спасил моя живот. Не стана ченге на годината просто така, за нищо.

— Знам, обаче нямаше и да стане полицай на годината, ако нещо не го бе превърнало отново в човека, който е.

— Смятам, че това донякъде се дължи и на теб.

Тя кимна.

— Съгласна съм, но ти запали огъня у него. Ти направи така, че да се получи. Смятам, че ти не просто спаси живота му, Уайът. Ти го върна към истинската му същност.

— Е, той е страхотен човек.

— Да, винаги е бил такъв, обаче понякога просто го забравя. А когато стане така, аз съм насреща, за да му го припомня. А ти... мисля, че не ти напомнят достатъчно често колко страхотен човек си самият ти. Затова реших да отделя минутка и да ти го кажа. — Тя го прегърна и каза: — Чуваш ли какво ти казвам?

Хънт въздъхна:

— Да, чувам те. Благодаря.

— За нищо. — Кони се притисна към него за момент, след това се изправи, отупа дрехата си и погледна зад гърба си. — Добре, а тя къде изчезна? Не успях да си разменя дори десетина думи с нея.

— Коя?

— Коя ли? Прочутата Андреа Паризи. Може би дори вече е твоята приятелка, не че любопитствам.

Хънт се опита да прозвучи лековато:

— Трябваше да си тръгне. Има нова работа в Ню Йорк и започва в понеделник.

— В Ню Йорк ли? Ами ти?

— Какво аз? Аз съм си добре.

— Не е вярно. Ти я харесваше. Много я харесваше.

Само че той поклати глава:

— Всъщност така и не я опознах, Кон. Знам само, че е красива, умна, забавна и мила.

— Приятелю, това казва доста, не мислиш ли?

— Обаче не казва най-важното, нали? — Когато се обърна към Кони, усмивката му този път бе искрена. — Така е най-добре, Кон. Наистина смятам, че така е най-добре.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първите и най-важните си благодарности отправям към Лайза Сойър, моята партньорка, приятелка и муза. Без стабилен и щастлив дом не бих могъл да сътворя нищо, а силата на Лайза, нейният здрав разум и радостта ѝ от живота я правят най-добрия житейски спътник, който човек може да си представи. Давайки огромен принос за спокойствието в дома ни, както и за тона на тези книги, нашият син Джак Сойър Лескроарт все така изпълнява ролята си на най-добър приятел, шегаджия, проверка за сюжета и невероятен добряк.

Също така близо до дома е отколешният ми сътрудник Ал Джанини, който отново извървя с мен целия път още от най-ранните етапи на начинанието ми. Познанията му за най-заплетените вътрешни машинации сред правната общност, енциклопедичните познания в областта на правото и относно човешката природа, а също и творческите му инстинкти са неотменна основна част от всяка моя книга за Сан Франциско, затова не мога дори да изразя колко съм му задължен. През последните близо трийсет години Анди Джалакас работи в службите за закрила на детето в Ню Йорк и голяма част от опита му ме отведе към историята на главния герой в този роман. По предложение на Анди аз прочетох и почерпих от една въздействаща и важна книга, „Да правиш невъзможното: Моите дни и нощи с децата в рисковано положение“ от Марк Парънт. Освен това почтително и с благодарност свалям шапка пред Дейвид Корбет — прекрасен писател и бивш частен детектив, който щедро ми отдели от времето си и сподели с мен опита и прозренията си. Моята помощничка Анита Бун продължава да изпълнява ролята си на майордом, на експерт по ефикасността, на човек, който проверява фактите, и общо взето на моята дясна ръка. Тя страхотно ми помага и вероятно е най-търпеливото човешко същество на света, особено в присъствието на понякога обзетите от огромно безпокойство писатели.

През последните няколко години кореспонденцията, която вода по интернет, доби важна роля за прякото ми общуване с читателите,

някои от които ми препоръчаха концепции, които би било забавно да проуча. Още преди да замисля „Клубът на Хънт“, един от хората, с които си пишех, Джо Фелан, ми препоръча да се заинтересувам от Асоциацията на служителите в калифорнийските затвори (АСКЗ), известна като профсъюза на надзирателите. Това предложение изигра основна роля за тази книга и аз съм благодарен на Джо за всичките му напътствия. Бих искал да изтъкна, че макар свързаният с АСКЗ материал в книгата да се основава на действителни факти и случаи, това произведение е плод на художествена измислица и аз съм си позволил съществена свобода както по отношение на структурата на организацията, така и по отношение на ръководителите ѝ. (Обичам да си кореспондирам с читателите си, които могат да се свържат с мен чрез интернет страницата ми на адрес www.johnlescraoart.com).

За професионалното му мнение по различни проблеми бих искал да благодаря на полицейския служител от Сан Франциско Шон Райън, за смразяващите кръвта подробности за престрелката, в която лично е участвал; на приятеля си Питър Дж. Дидрих за необикновените и неясни за мен правни подробности, които придадоха пикантност на този разказ; и на Франк Сийдъл за широките му познания за окръг Напа и за винарската промишленост в района, която за огромно свое удоволствие най-сетне имах възможността да проуча.

Тази книга най-малкото не се написа сама. Всъщност в началните етапи тя като че ли така и не започна истински да се пише. Обаче от затруднението ме измъкнаха двама мои страхотни приятели, които освен това се трудят усърдно на попрището на думите — Джон Позуол и Макс Бърд.

Кароли Барън, която вече не ръководи „Дътън“, беше движещата сила и човекът, който насърчаваше работата ми от началото до края и има огромен принос за първоначалния замисъл. Ден след ден моят редактор Мич Хофман насочваше процеса в правилната посока посредством няколко междинни прочита (и проникателни коментари). Дон Матесън, вечният кум, осигурява редовната ми доза кураж да продължа напред, без която страниците ще се трупат значително по-бавно, а писането им няма да е толкова забавно.

Няколко герои в тази книга дължат имената си (но не и физическите или личностните си особености, които са измислени) на хора, чийто принос към различни благотворителни каузи е особено

щедър. Сред тези хора (и техните благотворителни организации) са Дъг Малиноф, (Съдебно назначени специални защитници — CASA от окръг Йоло); Сю Къшкау от фондацията „Фулъртън“ на щата Калифорния и Бетси Собо от Американския репертоарен балет. И накрая бих искал да кажа, че съм изключително задължен на литературния си агент Бари Карпфингър, който прегърна вероятно рискованата идея за тази книга още от самото начало и помогна да запазим семето живо, докато даде плод.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.